

การพัฒนาหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล
ตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

นางนงลักษณ์ แพงเรือน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ภาควิชาหลักสูตรและการสอน

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2558

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

DEVELOPMENT OF A CURRICULUM TO ENHANCE AN INFORMATIVE ENGLISH SPEAKING
ABILITY BASED ON COMPETENCY-
BASED APPROACH FOR UPPER SECONDARY SCHOOL STUDENTS

Mrs. Nonglak Pangroean

A Dissertation Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Doctor of Philosophy Program in Curriculum and Instruction
Department of Curriculum and Instruction
Faculty of Education
Chulalongkorn University
Academic Year 2015
Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การพัฒนาหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะสำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
โดย	นางนงลักษณ์ แพงเรือน
สาขาวิชา	หลักสูตรและการสอน
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิภาวรรณ วงษ์สุวรรณ คงเฝ้า
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม	รองศาสตราจารย์ ดร. สุมาลี ชีโนกุล

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรบัณฑิต

..... คณบดีคณะครุศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ ดร.บัญญัติ ชลาภิรมย์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อัมพร ม้าคนอง)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิภาวรรณ วงษ์สุวรรณ คงเฝ้า)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

(รองศาสตราจารย์ ดร. สุมาลี ชีโนกุล)

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร.ปราณภา โหมตหิรัญ)

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร.ฤติรัตน์ ชุษณะโชติ)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ สุชาติ นิมนานิตย์)

นงลักษณ์ แผงเรือน : การพัฒนาหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (DEVELOPMENT OF A CURRICULUM TO ENHANCE AN INFORMATIVE ENGLISH SPEAKING ABILITY BASED ON COMPETENCY-BASED APPROACH FOR UPPER SECONDARY SCHOOL STUDENTS) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: ผศ. ดร. วิภาวรรณ วงษ์สุวรรณ คงเฝ้า, อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม: รศ. ดร. สุมาลี ชิโนกุล, หน้า.

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยและพัฒนาที่มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และ 2) ศึกษาประสิทธิผลของหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่พัฒนาขึ้น การดำเนินการวิจัยแบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐานและการเตรียมการ ขั้นตอนที่ 2 การออกแบบและพัฒนาหลักสูตร ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตร ขั้นตอนที่ 4 ประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร หลักสูตรผ่านการตรวจสอบคุณภาพโดยผู้ทรงคุณวุฒิ และนำไปทดลองใช้นำร่อง ศึกษาประสิทธิผลของหลักสูตรโดยนำไปทดลองใช้กับผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนตราษตระการคุณ จังหวัดตราด จำนวน 40 คน จากการสุ่มแบบชั้นภูมิ ใช้เวลาในการทดลอง 1 ภาคเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองคือ แบบสอบถามวัดความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล แบบประเมินและเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลแบบรูปรีด แบบประเมินเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ t-test dependent และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า

1) หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่พัฒนาขึ้น มีองค์ประกอบที่สำคัญ คือ 1) หลักการหลักสูตร 2) จุดมุ่งหมาย 3) สมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล 15 มาตรฐานสมรรถนะ ประกอบด้วย สมรรถนะการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอและสมรรถนะการพูดนำเสนอ 4) คำอธิบายรายวิชา 5) ผลการเรียนรู้ 6) โครงสร้างเวลาเรียน 7) หน่วยการเรียนรู้ ประกอบด้วย 12 หน่วยการเรียนรู้ 8) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่บูรณาการทักษะทางภาษาที่เน้นการฝึกปฏิบัติ 9) สื่อและแหล่งการเรียนรู้ และ 10) แนวทางการวัดและประเมินผล

2) ผลการประเมินประสิทธิผลหลักสูตร พบว่า 1) ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลในภาพรวม ก่อนและหลังการใช้หลักสูตรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อจำแนกตามองค์ประกอบพบว่า ผู้เรียนมีความรู้และมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ทั้งในด้านการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอและการพูดนำเสนอก่อนและหลังการใช้หลักสูตร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนด 2) ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ก่อนและหลังการใช้หลักสูตรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนด และ 3) ผู้เรียนร้อยละ 100 มีแนวโน้มพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่ดีขึ้นอย่างเป็นลำดับ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนด

ภาควิชา	หลักสูตรและการสอน	ลายมือชื่อนิสิต .....
สาขาวิชา	หลักสูตรและการสอน	ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก .....
ปีการศึกษา	2558	ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาร่วม .....

5484215227 : MAJOR CURRICULUM AND INSTRUCTION

KEYWORDS: THE COMPETENCY-BASED APPROACH CURRICULUM DEVELOPMENT / ENHANCING SPEAKING ABILITY IN ENGLISH / ENGLISH INFORMATIVE SPEAKING

NONGLAK PANGROEAN: DEVELOPMENT OF A CURRICULUM TO ENHANCE AN INFORMATIVE ENGLISH SPEAKING ABILITY BASED ON COMPETENCY-BASED APPROACH FOR UPPER SECONDARY SCHOOL STUDENTS. ADVISOR: ASST. PROF. WIPAWAN WONGSUWAN KONGPAO, Ph.D., CO-ADVISOR: ASSOC. PROF. SUMALEE CHINOKUL, Ph.D., pp.

This was a research and development study. The main purpose of this study was to develop and evaluate the effectiveness of the curriculum, enhancing informative speaking ability in English based on competency-based approach for upper secondary school students. The study procedure included 4 main stages: 1) Studying fundamental information and preparation; 2) Designing and developing curriculum; 3) Pilot studying and implementing the curriculum; 4) Evaluating and adapting the curriculum. The curriculum was then verified by experts and was tried out. The pre-experimental research, a one-group pretest-posttest design was used to investigate the effectiveness of the curriculum. The samples consisted of 40 Grade 11 students from Tratrakarnkhun School, in the academic year 2015. The experiment took one semester. The research instruments were English informative speaking achievement test, English informative speaking ability assessment with rubric scoring and English informative speaking attitude assessment. Data were analyzed through arithmetic mean, standard deviation, pair t-test, and content analysis.

The findings were as follows:

1) The developed curriculum to enhance informative speaking ability in English based on competency-based approach for upper secondary school students was consisted of 10 components: 1) principles of curriculum, 2) aims of curriculum 3) English Informative speaking standard competences consist of 15 standard competences. 4) subject description, 5) learning outcomes, 6) learning time structure of curriculum 7) units of teaching 8) instructional design, 9) teaching materials and 10) evaluations guideline.

2) The results of implementing the developed curriculum were 1) the English informative speaking ability of students after learning through the curriculum was significantly higher than that of before at .05 level of significance, classified by factors of English informative speaking ability found that the English informative speaking literacy and performance skills in both preparation and presentation dimension were significantly at .05 level of significance as well which proves the hypothesis. 2) the good attitude for English informative speaking activities of students after learning through the curriculum was significantly higher than that of before at .05 level of significance which proves the hypothesis and 3) hundred percent of students had an improvement trend of English informative speaking ability in upward direction respectively which proves the hypothesis.

Department: Curriculum and Instruction
Field of Study: Curriculum and Instruction
Academic Year: 2015

Student's Signature .....

Advisor's Signature .....

Co-Advisor's Signature .....

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยครั้งนี้สำเร็จได้ด้วยการให้คำปรึกษานำและการสนับสนุนอย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิภาวรรณ วงษ์สุวรรณ คงเฝ้า และรองศาสตราจารย์ ดร.สุมาลี ชีโนกุล ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ และผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.อัมพร ม้าคนอง อาจารย์ ดร.ปราณภา โหมตศิริญ อาจารย์ ดร.ฤดีรัตน์ ชุขณะโชติ และรองศาสตราจารย์ สุขาดา นิมมานนิตย์ ซึ่งเป็นกรรมสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาตรวจสอบผลงานวิทยานิพนธ์ พร้อมทั้งให้ข้อคิดและข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง สำหรับการขัดเกลารายงานวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่กรุณาให้สัมภาษณ์ วิเคราะห์สังเคราะห์ และร่วมตรวจสอบคุณภาพของมาตรฐานสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่กรุณาตรวจสอบเครื่องมือวิจัยและตรวจสอบเอกสารหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตรซึ่งเป็นผลผลิตจากการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการโรงเรียน คณะครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนตราษตระการคุณ อำเภอเมืองตราด จังหวัดตราด ที่อำนวยความสะดวกในการทดลองใช้หลักสูตร

ขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.มารยาท โยทองยศ และคุณสุทธิศานต์ ชุ่มวิจารณ์ ที่ให้คำแนะนำด้านข้อมูลสถิติ เพื่อนร่วมรุ่น C&I รุ่นพี่ รุ่นน้อง ที่ให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจด้วยดีเสมอมา

ท้ายสุดนี้ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในการให้การสนับสนุนและกำลังใจจากทุกคนในครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณพ่อผู้ซึ่งเห็นความสำคัญของการศึกษา และคุณแม่ผู้ซึ่งให้กำลังใจเสมอมา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฎ
สารบัญภาพ	ฐ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
คำถามการวิจัย	5
วัตถุประสงค์การวิจัย	5
สมมุติฐานการวิจัย	5
ขอบเขตการวิจัย.....	6
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย	7
ประโยชน์ที่ได้รับ.....	9
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	11
ตอนที่ 1 การพูดเพื่อให้ข้อมูล	12
1.1 ความหมายของการพูดเพื่อให้ข้อมูล.....	12
1.2 องค์ประกอบของการพูดเพื่อให้ข้อมูล	13
1.3 ประเภทหรือลักษณะของการพูดเพื่อให้ข้อมูล.....	15
1.4 การพูดเพื่อให้ข้อมูลแบบมีการเตรียมตัวล่วงหน้า	19
1.5 การจัดลำดับความคิดและเนื้อหาสาระสำคัญของการพูดเพื่อให้ข้อมูล.....	21
1.6 การกำหนดโครงร่างหลักของการพูดเพื่อให้ข้อมูล	22

1.7	ข้อเสนอแนะในเตรียมโครงสร้างของการพูดเพื่อให้ข้อมูล	23
1.9	หลักการสำคัญของการพูดเพื่อให้ข้อมูลที่สัมฤทธิ์ผล	27
1.10	สมรรถนะหรือความสามารถในการพูดเพื่อให้ข้อมูล.....	29
1.11	การวัดและประเมินความสามารถในการพูดเพื่อให้ข้อมูล.....	35
1.12	ประโยชน์ที่ผู้เรียนจะได้รับจากการใช้ “รูปแบบการพูดเพื่อให้ข้อมูล” ในการ เสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ	42
1.13	ข้อเสนอแนะในการใช้ “รูปแบบการพูดเพื่อให้ข้อมูล” ในการเสริมสร้าง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ	43
ตอนที่ 2	แนวคิดฐานสมรรถนะ	44
2.1	แนวคิดเกี่ยวกับฐานสมรรถนะ	44
2.2	องค์ประกอบที่สำคัญของการศึกษาฐานสมรรถนะ	48
2.3	การเปรียบเทียบการศึกษาระดับสมรรถนะกับการจัดการศึกษาแบบดั้งเดิม	50
2.4	การกำหนดเป้าหมายสมรรถนะหรือความสามารถและวัตถุประสงค์การเรียนรู้.....	51
2.5	กลวิธีการกำหนดสมรรถนะหรือความสามารถ	52
2.6	การวัดและประเมินผล	54
2.7	กระบวนการพัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะ.....	54
ตอนที่ 3	การออกแบบและพัฒนาหลักสูตร	63
3.1	ความหมายของหลักสูตร.....	63
3.2	องค์ประกอบของหลักสูตร	64
3.3	ความหมายของการพัฒนาหลักสูตร	65
3.4	การออกแบบหลักสูตร	66
3.5	รูปแบบการพัฒนาหลักสูตร	68
ตอนที่ 4	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	78
4.1	งานวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ	78

4.2 งานวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรตามแนวคิดสมรรถนะ.....	81
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	84
ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐานและการเตรียมการ (การวิจัย 1: Research 1).....	86
ขั้นตอนที่ 2 การออกแบบและพัฒนาหลักสูตร (การพัฒนา 1: Development 1).....	96
ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตร (การวิจัย 2: Research 2).....	137
ขั้นตอนที่ 4 ประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร (การพัฒนา 2: Development 2).....	143
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	148
ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย	149
ตอนที่ 2 ผลการศึกษาประสิทธิผลของการใช้หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอน ปลาย.....	193
ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ.....	202
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	210
สรุปผลการวิจัย.....	211
อภิปรายผลการวิจัย.....	220
ข้อเสนอแนะจากการวิจัย.....	230
รายการอ้างอิง	234
ภาคผนวก.....	243
ภาคผนวก ก รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ	244
ภาคผนวก ข การวิเคราะห์ข้อมูลการเตรียมการในการพัฒนาหลักสูตร	247
ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	269
ภาคผนวก ง ผลการประเมินหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร	289
ภาคผนวก จ เอกสารประกอบหลักสูตร	292

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์ 343

สารบัญตาราง

ตารางที่ 1	มาตรฐานสมรรถนะ 1 ความรู้เกี่ยวกับการพูดเพื่อให้ข้อมูล	154
ตารางที่ 2	มาตรฐานสมรรถนะที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษา.....	155
ตารางที่ 3	มาตรฐานสมรรถนะที่ 3 ความรู้เกี่ยวกับอวัจนภาษา.....	156
ตารางที่ 4	มาตรฐานสมรรถนะที่ 4 ความรู้เกี่ยวกับการเลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อ	157
ตารางที่ 5	มาตรฐานสมรรถนะที่ 5 ความรู้เกี่ยวกับการกำหนดประเด็นหลักและประเด็นเฉพาะ..	158
ตารางที่ 6	มาตรฐานสมรรถนะที่ 6 ความรู้เกี่ยวกับรูปแบบของบทพูดและเขียนโครงร่างบทพูด...	159
ตารางที่ 7	มาตรฐานสมรรถนะที่ 7 ความรู้เกี่ยวกับการเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอ.....	160
ตารางที่ 8	มาตรฐานสมรรถนะที่ 8 นำเสนอเนื้อหาที่มีความถูกต้องตามหลักวิชาการตามหัวข้อ...	161
ตารางที่ 9	มาตรฐานสมรรถนะที่ 9 ออกเสียงภาษาอังกฤษและใช้ไวยากรณ์ทางภาษาได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน สอดคล้องกับเนื้อหาที่พูด.....	162
ตารางที่ 10	มาตรฐานสมรรถนะที่ 10 ใช้ระดับเสียงสูงต่ำ เน้นคำ เน้นคำสำคัญในประโยคและจังหวะการหยุดในช่วงจบประโยค ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม	163
ตารางที่ 11	มาตรฐานสมรรถนะที่ 11 ใช้อวัจนภาษาได้อย่างเหมาะสม.....	164
ตารางที่ 12	มาตรฐานสมรรถนะที่ 12 ใช้รูปแบบการพูดนำเสนอที่เหมาะสม สอดคล้องกับหัวข้อ	165
ตารางที่ 13	มาตรฐานสมรรถนะที่ 13 ใช้สื่อประกอบการพูดนำเสนอที่สอดคล้องกับหัวข้อ.....	168
ตารางที่ 14	มาตรฐานสมรรถนะที่ 14 พูดได้ครบถ้วนตามที่เวลากำหนด.....	169
ตารางที่ 15	มาตรฐานสมรรถนะที่ 15 การมีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล	170
ตารางที่ 16	โครงสร้างหลักสูตร.....	173
ตารางที่ 17	เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความสามารถในการพูด ภาษาเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนในภาพรวม ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร	194
ตารางที่ 18	เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความสามารถในการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล จำแนกตามองค์ประกอบ ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร.....	195

ตารางที่ 19 เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานองค์ประกอบย่อย
ก่อน และหลังการใช้หลักสูตร..... 196

ตารางที่ 20 เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเจตคติที่มีต่อ
กิจกรรม การเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร 198

ตารางที่ 21 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานคะแนนพัฒนาการความสามารถในการพูด
ภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน ในภาพรวม โดยจำแนกตามความสามารถ ระหว่างการใช้
หลักสูตร..... 200

สารบัญภาพ

ภาพที่ 1	ระดับความเฉพาะเจาะจงและจำนวนของผลการเรียนรู้.....	52
ภาพที่ 2	กระบวนการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาของ Mager และ Beach (1967).....	55
ภาพที่ 3	กระบวนการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาของ UNESCO (1982).....	56
ภาพที่ 4	กระบวนการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาของ สุราษฎร์ พรหมจันทร์ (2532).....	57
ภาพที่ 5	โครงสร้างมาตรฐานสมรรถนะของเทคนิคและอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมของประเทศฟิลิปปินส์ (TESDA: Technical Education And Skill Development Authority, 2006 อ้างถึงใน วิชาพรรณ กิ่งวัชระพงษ์, 2553).....	58
ภาพที่ 6	ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะของเทคนิคและอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมของประเทศฟิลิปปินส์ (TESDA: Technical Education And Skill Development Authority, 2006อ้างถึงใน วิชาพรรณ กิ่งวัชระพงษ์, 2553).....	59
ภาพที่ 7	ลำดับขั้นตอนการแปลงองค์ประกอบในมาตรฐานอาชีพ ที่สัมพันธ์กับองค์ประกอบในหลักสูตรการเรียนเทคนิคและอาชีวศึกษา.....	61
ภาพที่ 8	หลักการสำคัญในการพัฒนาหลักสูตรตามแนวคิดฐานสมรรถนะ	62
ภาพที่ 9	รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของไทเลอร์.....	69
ภาพที่ 10	รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของทาบ่า Hilda Taba (1962).....	71
ภาพที่ 11	รูปภาพประกอบขั้นตอนการทำ Backward Design	76
ภาพที่ 12	ขั้นตอนการวิจัย	85
ภาพที่ 13	ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐานและการเตรียมการ.....	86
ภาพที่ 14	ขั้นตอนที่ 2 การออกแบบและพัฒนาหลักสูตร	97
ภาพที่ 15	กรอบแนวคิดการพัฒนาหลักสูตร	98
ภาพที่ 16	การกำหนดจุดมุ่งหมายหลักสูตร	102
ภาพที่ 17	สมรรถนะย่อยสู่ผลการเรียนรู้.....	104
ภาพที่ 18	การยกร่างรายละเอียดเนื้อหา	107

ภาพที่ 19	การยกร่างหน่วยการเรียนรู้และหน่วยฝึกปฏิบัติ	114
ภาพที่ 20	ขั้นตอนการนำหลักสูตรไปทดลองใช้นำร่องกับกลุ่มเป้าหมาย	134
ภาพที่ 21	ขั้นตอนที่ 3 การวิจัย (Research) การทดลองใช้หลักสูตร	138
ภาพที่ 22	ขั้นตอนที่ 4 การประเมินหลักสูตรและปรับปรุงแก้ไข	143

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่ให้ผู้เรียนต้องเรียนรู้ในทุกระดับชั้นตลอดหลักสูตร (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) และกำหนดคุณภาพผู้เรียนเมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ครอบคลุมทั้งด้านความรู้ ด้านทักษะกระบวนการและด้านเจตคติ โดยมุ่งเน้นการเรียนรู้เพื่อให้ใช้เป็นเครื่องมือสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพและศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะระบบการศึกษาไทยจะมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนภาษาอังกฤษและพัฒนาทักษะเพื่อการสื่อสารมาอย่างต่อเนื่อง แต่ทักษะการสื่อสารในด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนไทยยังไม่บรรลุตามเจตนารมณ์ของหลักสูตรเท่าที่ควร ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าผู้เรียนยังไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันและภาษาอังกฤษเชิงวิชาการได้อย่างมีประสิทธิภาพเพียงพอ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2548 ก) ดังจะเห็นได้จากผลการประเมินของกรมวิชาการ (2553) ที่รายงานว่า ปัจจุบันคนไทยยังไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการได้อย่างมีประสิทธิภาพเพียงพอ แม้จะได้เรียนภาษาอังกฤษในระบบโรงเรียนนานถึง 12 ปี ตามที่กระทรวงศึกษาได้กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ซึ่งสอดคล้องกับรายงานของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2553) ที่รายงานว่า การเรียนรู้ภาษาอังกฤษไม่สามารถทำให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสาร และการค้นคว้าหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ที่มีอยู่หลากหลายในยุคสารสนเทศ

ผู้วิจัยได้สังเคราะห์ผลการวิจัยที่เกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนไทย สามารถสรุปได้ว่า ทักษะสื่อสารภาษาอังกฤษของผู้เรียนไทยที่เป็นปัญหามากที่สุดคือ ทักษะการพูด (สิริวรรณ ภิญโญลักษณ์, 2549) และเป็นทักษะที่ผู้เรียนต้องการพัฒนามากที่สุด (สุวรรณณี พันธุ์พริกส์ และฉัตรลลิกา มหาพูนทอง, 2550; ปองรัตน์ ศรีสืบ และปัญชลิ วาสนสมสิทธิ์, 2553; รุ่งระวี สมะวรรณนะ, 2553) อีกทั้งจากผลการประเมินการจัดการศึกษาตามนโยบายด้านการศึกษาของสำนักงานเลขาธิการ (2556) ยังพบว่า ในด้านการพัฒนาคุณภาพการศึกษาและในด้าน การเพิ่มขีดความสามารถของทรัพยากรมนุษย์เพื่อรองรับการเปิดเสรีประชาคมอาเซียน ควรปรับปรุง ความสามารถด้านภาษาอังกฤษของผู้เรียนทุกด้านทุกระดับ ปัญหาและความต้องการดังกล่าว สะท้อน

ให้เห็นถึงประสิทธิภาพของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2553) และจากรายงานผลการดำเนินงานด้านหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของสถาบันภาษาอังกฤษ (2553) ยังพบว่า ประเด็นที่ส่งผลให้การใช้หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มีประสิทธิภาพไม่พอเพียงที่จะทำให้ผู้เรียนบรรลุตามเจตนารมณ์ที่หลักสูตรกำหนด ได้แก่ 1) มาตรฐานการเรียนรู้ชั้นปี/ช่วงชั้น และตัวชี้วัดมีมากเกินไป ขาดความยืดหยุ่น ภาษาและคำศัพท์ที่ใช้เข้าใจยาก และสูงเกินระดับความสามารถของผู้เรียน ไม่เอื้อต่อการทำหลักสูตรสถานศึกษาและกระบวนการจัดการเรียนรู้ และบางมาตรฐานการเรียนรู้ชั้นปีและตัวชี้วัดไม่สามารถนำไปปฏิบัติได้ 2) จำนวนชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนไทยมีน้อยเกินไป เมื่อเทียบกับประเทศในกลุ่มเอเปคที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแรก และจำนวนคาบเรียนต่อสัปดาห์ในทุกระดับชั้นส่วนใหญ่ของประเทศไทยในการปฏิบัติจริงน้อยกว่าประเทศอื่น ๆ (Eyeman, 2007 อ้างถึงใน สถาบันภาษาอังกฤษ, 2553) 3) หลักสูตรและแบบเรียนไม่เอื้อให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง การจัดเวลาสำหรับการเรียนตามหลักสูตรในแต่ละสถานศึกษามีความแตกต่างกันตามหลักสูตรและโครงสร้างของสถานศึกษา รวมถึงผลรายงานสรุปการจัดทำยุทธศาสตร์การปฏิรูปการศึกษาขั้นพื้นฐานให้เกิดความรับผิดชอบ ของมูลนิธิสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (2556) ที่ได้รายงานว่า ในส่วนของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตัวชี้วัดไม่ได้สะท้อนเป้าหมายในมาตรฐานเท่าที่ควร ตัวชี้วัดในแต่ละชั้นปีไม่สามารถทำให้เห็นพัฒนาการด้านการเรียนรู้ที่ชัดเจน

จากประเด็นดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าหลักสูตรเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาคุณภาพมนุษย์ และเป็นหัวใจสำคัญของการสอน เพราะหลักสูตรเป็นตัวกำหนดเนื้อหาสาระหรือประมวลความรู้ ประสบการณ์และกิจกรรมทั้งหลายที่จัดให้กับผู้เรียนตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ หลักสูตรควรได้รับการปรับเปลี่ยนให้สะท้อนเป้าหมายของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน ที่ไม่ใช่เพียงเพื่อให้สามารถสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ แต่ควรเป็นหลักสูตรที่มีเป้าหมายเพื่อเสริมสร้างความรู้และเพิ่มพูนความสามารถเฉพาะด้าน (Kulsili, 2006) และยกระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน ที่เน้นการจัดให้ผู้เรียนมีโอกาสศึกษาเรียนรู้และใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้นอย่างเข้มข้น เพื่อตอบสนองความต้องการและความสนใจของผู้เรียน ชุมชนและสังคม อันจะนำไปสู่การสร้างประชากรให้มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นและการทำงาน

ดังนั้น แนวทางการพัฒนาหลักสูตรเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนไทยที่สอดคล้องกับเป้าหมายการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน ควรเป็นหลักสูตรที่มีวัตถุประสงค์เฉพาะ กำหนดตัวชี้วัดที่ชัดเจนและสะท้อนเป้าหมายในมาตรฐาน กำหนดกิจกรรมหรือรูปแบบการฝึกทักษะการพูดแบบเข้มข้นและเฉพาะเจาะจงแบบซ้ำ ๆ เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ศึกษาเรียนรู้และใช้ภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น อีกทั้งยังเป็นการเพิ่มพูนศักยภาพและเตรียมความพร้อมใน

การศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นและการประกอบอาชีพในอนาคตให้กับผู้เรียน ด้วยเหตุนี้ รูปแบบการพูดเพื่อให้ข้อมูล หรือ Informative Speaking จึงเป็นรูปแบบการพูดที่เหมาะสมสำหรับพัฒนาความสามารถของผู้เรียนไทยให้สามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องด้วยการใช้ “รูปแบบการพูดเพื่อให้ข้อมูล” ในการสอนพูดภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ เป็นการจัดตัวป้อนทางภาษาและสิ่งแวดล้อมที่สนับสนุนการเรียนรู้ภาษาให้กับผู้เรียน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้หาประสบการณ์ในการฝึกใช้ภาษาอย่างแท้จริง ให้ผู้เรียนได้ฝึกทั้งทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่านและทักษะการเขียนแบบบูรณาการ ฝึกให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะการคิดวิเคราะห์ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในเนื้อหาสาระที่ผู้เรียนได้รับมอบหมายให้พูด ดังที่ Murcia (2001) ได้กล่าวว่า ผู้เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ พัฒนาความเชื่อมั่นและความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาด้วยตนเองได้จากการพูดนำเสนอข้อมูล และหากผู้เรียนได้รับการฝึกพูดตั้งแต่วัยประถมศึกษา ความสามารถในการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษของผู้เรียนจะมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ Goh (2007) ได้กล่าวอย่างสอดคล้องว่า การพูดนำเสนอข้อมูลที่เป็นการพูดต่อหน้าผู้ฟังทั้งในรูปแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ สามารถพัฒนาความสามารถทางภาษาได้ทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการออกเสียง ทักษะการใช้ภาษาตามหน้าที่ของภาษา ทักษะการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และทักษะการเรียบเรียงข้อความหรือเนื้อหาสาระตามรูปแบบของบทพูดต่าง ๆ และประสบการณ์ทางภาษาที่ผู้เรียนได้รับจากการฝึกกิจกรรมทางภาษาแบบเฉพาะเจาะจงลักษณะนี้ จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาในลักษณะเดียวกันในภายหลังได้อย่างคล่องแคล่ว และรวมถึงกิจกรรมทางภาษาในสถานการณ์ใหม่ที่ต้องเผชิญ (Bygate, 2001) อีกทั้ง การพูดเพื่อให้ข้อมูลสามารถฝึกสอนได้และไม่ได้ขึ้นอยู่กับพรสวรรค์แต่อย่างใด และหากผู้ที่ได้รับการฝึกฝนการพูดบ่อย ๆ จะเอื้อให้เกิดความสามารถในการพูดสื่อสารในชีวิตประจำวันในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ดีได้เช่นกัน (ftakhar, 2012)

การเสริมสร้างผู้เรียนไทยให้สามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น ถือเป็นสิ่งที่ท้าทายความสามารถของนักการศึกษา นักพัฒนาหลักสูตรและผู้สอนภาษาอังกฤษด้วยการพูดเพื่อให้ข้อมูลมีลักษณะเฉพาะของการพูดที่แตกต่างจากการพูดสื่อสารในชีวิตประจำวันทั่วไป การพูดเพื่อให้ข้อมูลเป็นการพูดสื่อสารที่ภาษาพูดใกล้เคียงกับภาษาเขียน หรือใช้ภาษาแบบเป็นทางการ มีระเบียบแบบแผนในการพูด เน้นเนื้อหาสาระและผู้ฟังเป็นสำคัญ เน้นความถูกต้องและความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ผู้สอนจำเป็นต้องฝึกฝนผู้เรียนให้มีความรู้ความสามารถทั้งในการเตรียมความพร้อมทางด้านภาษาและเนื้อหาและการพูดนำเสนอข้อมูล หรืออาจกล่าวได้ว่า นอกเหนือจากความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษแล้ว ผู้พูดต้องมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาที่พูด มีความสามารถในการเรียบเรียงความคิดให้เป็นระบบ (organize ideas) มีความสามารถในการสื่อสารหรือสื่อความหมาย (tailor message) มีลีลาท่าทางในการพูดที่ชวนติดตาม และยอมรับผลย้อนกลับหรือคำวิพากษ์จากผู้ฟัง (feedback) เพื่อนำไปพัฒนาการพูดของตนให้ดีขึ้น ดังนั้นในการ

เสริมสร้างผู้เรียนให้มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ผู้สอนจำเป็นต้องกำหนดกรอบมาตรฐานความรู้และความสามารถว่า ผู้เรียนจะต้องมีความรู้อะไรบ้าง ปฏิบัติอะไรได้บ้าง และปฏิบัติได้ในระดับใด เพื่อใช้เป็นฐานในการออกแบบหลักสูตร การกำหนดเนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอนและการวัดและประเมินผล หรืออาจกล่าวได้ว่า ผู้สอนต้องกำหนดผลการเรียนรู้ของผู้เรียนว่า เมื่อการเรียนการสอนตามหลักสูตรจบสิ้นลง ผู้เรียนจะต้องมีทักษะและความรู้อะไรบ้าง ด้วยเหตุนี้ แนวคิดการพัฒนาหลักสูตรตามแนวคิดฐานสมรรถนะ (Competency-based approach) จึงเป็นแนวทางหนึ่งที่มีความเหมาะสมในการพัฒนาหลักสูตรที่มีเป้าหมายเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล เนื่องด้วยการพัฒนาหลักสูตรตามแนวคิดนี้มีลักษณะเด่นที่เป็นการพัฒนาที่ใช้กรอบมาตรฐานสมรรถนะหรือกรอบมาตรฐานความรู้เป็นฐานในการออกแบบหลักสูตร การกำหนดเนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอนและการวัดและประเมินผล

ในงานวิจัยนี้ มุ่งพัฒนาหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ เพื่อนำไปใช้กับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของกระทรวงศึกษาธิการ ที่ได้กำหนดให้ผู้สำเร็จการศึกษาขั้นพื้นฐานต้องมีความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษ เมื่อเทียบกับกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป (The Common European Framework of Reference for Languages: CEFR) อยู่ในระดับ B1 โดยในทักษะ spoken product กำหนดไว้ว่า ผู้เรียนสามารถนำเสนอเรื่องราวสั้น ๆ ที่เตรียมมาล่วงหน้าในหัวข้อที่คุ้นเคยและตอบคำถามได้อย่างชัดเจน และในระดับ B1+ กำหนดไว้ว่า ผู้เรียนสามารถนำเสนอผลงานที่เตรียมมาล่วงหน้าและตอบคำถามได้ ซึ่งการฝึกสอนให้ผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายพูดเพื่อให้ข้อมูล เกิดคุณค่าและมีประโยชน์อย่างมหาศาล ในเบื้องต้นแล้วความสามารถนี้จะช่วยในการสมัครเข้าศึกษาต่อและเป็นพื้นฐานในการเรียนในระดับมหาวิทยาลัยหรือในระดับที่สูงขึ้น ซึ่งหากผู้เรียนมีพื้นฐานที่ดีก็จะเกิดความมั่นใจในตนเอง และสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ และยังเป็นประโยชน์ในการสมัครเข้าทำงานและการทำงานในอนาคตด้วยเช่นกัน ทั้งนี้หากผู้เรียนได้เรียนรู้และมีโอกาสฝึกฝนตั้งแต่เยาว์วัยจะช่วยลดความกลัว ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษได้

หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายนี้ จะเป็นแนวทางหนึ่งที่จะเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเชิงวิชาการเฉพาะด้าน ให้กับผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายให้มีประสิทธิภาพ มีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น มีความพร้อมทางด้านภาษาในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นและการประกอบอาชีพในอนาคต อีกทั้งยังเป็นแนวทางและตัวอย่างให้กับผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษได้นำไปปรับใช้ในการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียนต่อไปได้

คำถามการวิจัย

1. หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีลักษณะอย่างไร
2. หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะที่พัฒนาขึ้น จะช่วยเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้หรือไม่ และอย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

การพัฒนาหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อพัฒนาหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
2. เพื่อศึกษาประสิทธิผลของหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยประเมินผลจาก
  - 2.1 การเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนก่อนและหลังการใช้หลักสูตรในภาพรวม และจำแนกตามองค์ประกอบ
  - 2.2 การเปรียบเทียบเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร
  - 2.3 การศึกษาพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล โดยจำแนกตามระดับความสามารถ

สมมุติฐานการวิจัย

เนื่องจากปรากฏข้อค้นพบจากงานวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตรฐานสมรรถนะที่สรุปได้ว่า การพัฒนาหลักสูตรตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สามารถพัฒนาความรู้ความเข้าใจ ความสามารถ และคุณลักษณะของผู้เรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษได้ และช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้นเมื่อเทียบกับ การจัดการเรียนการสอนในแบบดั้งเดิม Sunthornwatanasiri (2000 อ้างถึงใน Pattanapichet, 2009) จากงานวิจัยของ Masduqi (2006) ที่ได้ทำการประเมินเชิงวิเคราะห์การพัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะในรายวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาในประเทศอินโดนีเซียตั้งแต่ปี 2004 พบว่า หลักสูตรฐานสมรรถนะได้รับความสนใจและความร่วมมือจากผู้สอนอย่างมาก และได้รับการยืนยันจากผู้สอนว่าการพัฒนาหลักสูตรลักษณะนี้ช่วยเสริมสร้างความสามารถในการสอนของผู้สอนได้ดีกว่าหลักสูตรแบบเดิม จากผลการวิจัยของ Apiraporn Vasavakul (2006)

ที่ได้พัฒนา การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจเพื่อการพูดสื่อสาร สำหรับเจ้าหน้าที่ แผนกบริการลูกค้าของธนาคารนานาชาติ ผลการวิจัยได้ระบุถึงผลสัมฤทธิ์ที่สูงขึ้นในด้านทักษะการพูด ภาษาอังกฤษ การใช้คำศัพท์ได้เหมาะกับสถานการณ์ และระดับความมั่นใจของผู้เรียน แรงจูงใจในการเรียนรู้ภายหลังการเรียนการสอนก็เพิ่มมากขึ้น และจากผลการวิจัยของ Fasawang Pattanapichet (2009) ที่ได้พัฒนารายวิชาการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต สาขาวิชาการประชาสัมพันธ์โดยยึดหลักสมรรถนะ ผลการสอบหลังการเรียนพบว่า คะแนนสอบพูดดีขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักศึกษาทั้งหมดมีความคิดเห็นด้านบวก กับรายวิชาดังกล่าว ผลการวิจัยเจตคติเชิงคุณภาพชี้ชัดว่า หลักสูตรรายวิชาดังกล่าวเป็นประโยชน์และตอบสนองความต้องการของนักศึกษาเป็นอย่างยิ่ง อีกทั้งผลการวิจัยของ Dibakanaka and Hiranburana (2011) ที่พัฒนาโมดูลรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับหัวหน้าพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินตามหลักสมรรถนะ โดยผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ผลจากการวิจัยพบว่า หลังเข้าเรียนผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนด้านความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการพูดสื่อสารตามสมรรถนะอาชีพที่จำเป็นสูงขึ้นกว่าก่อนเข้าเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 05 และผู้เรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อโมดูลรายวิชาจากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานในการวิจัย เพื่อประเมินประสิทธิผลของหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จากผลการทดลองใช้หลักสูตร ดังนี้

1. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน ที่เรียนรู้ตามหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. เจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน ที่เรียนรู้ตามหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ผู้เรียนที่ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่ดีขึ้นเป็นลำดับ

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรในการนำหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายไปใช้ เป็นผู้เรียนระดับ

มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 17 (จังหวัดจันทบุรีและจังหวัดตราด)

2. ตัวแปรในการวิจัย

ประสิทธิผลของหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่พัฒนาขึ้น พิจารณาจากคุณภาพการนำไปใช้ โดยกำหนดตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่

2.1 ตัวแปรจัดกระทำ คือ หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

2.2 ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ประกอบด้วย 1) ความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล 2) ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย ความสามารถในการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ และความสามารถในการพูดนำเสนอ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล หมายถึง ความสามารถของผู้เรียนที่เป็นผลมาจากการนำความรู้เกี่ยวกับการพูดเพื่อให้ข้อมูล มาถ่ายทอดเป็นโครงร่างบทพูดที่มีส่วนประกอบครบถ้วนที่ถูกต้อง และสามารถพูดถ่ายทอดข้อมูลต่างๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม จนทำให้ให้ผู้ฟังได้รับข้อมูลและเกิดความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งที่พูด ประกอบด้วย 1) ความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล และ 2) ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยคือ ความสามารถในการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ และความสามารถในการพูดนำเสนอ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 ความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล หมายถึง การที่ผู้เรียนมีความรู้ในเรื่องที่เกี่ยวกับวิธีการเรียบเรียงบทพูด การเลือกหัวข้อเรื่อง การกำหนดวัตถุประสงค์การพูด การวิเคราะห์ผู้ฟัง การวิเคราะห์ข้อมูล การใช้ภาษาและอวัจนภาษาในการนำเสนอที่เหมาะสมกับโอกาสและผู้ฟัง วิธีการพูดนำเสนอที่เหมาะสมกับหัวข้อเรื่อง การใช้สื่อประกอบการพูดนำเสนอ ซึ่งสามารถวัดได้จากแบบสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.2 ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล หมายถึง การที่ผู้เรียนมีความสามารถในการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ และมีความสามารถในการพูดนำเสนอที่ประกอบด้วยพฤติกรรมชีวิต ดังนี้

ความสามารถในการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ ประกอบด้วยพฤติกรรมชีวิต เขียนโครงร่างบทนำที่มืองค์ประกอบครบถ้วน ใช้คำสำนวนได้อย่างถูกต้อง เขียนโครงร่างเนื้อหาที่มีประโยคที่ระบุประเด็นหลักและประโยคที่ระบุประเด็นเฉพาะ เนื้อหาถูกต้องตามหลักวิชาการ และเขียนโครงร่างบทสรุปที่มืองค์ประกอบครบถ้วน

ความสามารถในการพูดนำเสนอ ประกอบด้วยพฤติกรรมชีวิต นำเสนอเนื้อหาถูกต้องและครบถ้วนสมบูรณ์ตามหลักวิชาการและหัวข้อเรื่อง ออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว ชัดถ้อยชัดคำ ใช้โครงสร้างประโยค และใช้คำสำนวนได้อย่างถูกต้องเหมาะสม สอดคล้องกับเรื่องที่พูด ใช้เสียงสูงต่ำ เน้นคำสำคัญในประโยค หยุดในช่วงจบประโยค ใช้ความดังของเสียงได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับเนื้อหาอย่างสม่ำเสมอ ตลอดระยะเวลาการพูดนำเสนอ มีท่วงทีการเดิน มีการวางท่า มีการใช้มือและแขน มีการแสดงสีหน้าและมีการสบสายตาผู้ฟังที่ถูกต้อง สอดคล้อง เหมาะสมกับเนื้อหาที่พูด พูดนำเสนอข้อมูลอย่างมีลำดับขั้นตอนเหมาะสมตามรูปแบบการพูด หัวข้อเรื่อง ผู้ฟังและโอกาสในการพูด ประกอบด้วยคำทักทาย/บทนำ/ประโยคเปิด เนื้อหา บทสรุปและประโยคปิดท้าย มีการใช้สื่อ วัสดุอุปกรณ์ กราฟ รูปภาพและสื่อมัลติมีเดียประกอบการพูดนำเสนอ ที่สอดคล้องกับหัวข้อเรื่องและโอกาสในการพูด มีความน่าเชื่อถือช่วยกระตุ้นความสนใจจากผู้ฟังและช่วยให้เข้าใจเรื่องอย่างชัดเจนมากขึ้น และพูดได้ครบถ้วนตามเวลาที่กำหนด

ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลดังกล่าว วัดได้จากแบบประเมินความสามารถในพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลและเกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบริค ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

2. แนวคิดการจัดการศึกษาฐานสมรรถนะ หมายถึง การจัดการศึกษาที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาสมรรถนะของผู้เรียนหรือมุ่งพัฒนาความสามารถของผู้เรียน ในการประยุกต์ใช้ความรู้ ทักษะ และเจตคติ บูรณาการในการปฏิบัติงานให้เกิดประสิทธิผลและประสิทธิภาพ มีการระบุภาระงานหรืองานที่ผู้เรียนพึงปฏิบัติได้ โดยกำหนดว่าผู้เรียนควรรู้อะไร ควรทำอะไรได้บ้าง เพื่อให้บรรลุหรือสามารถปฏิบัติงานนั้น มีการจัดลำดับเนื้อหา ภาระงานหรือการปฏิบัติงาน จากพื้นฐานสู่เนื้อหาที่ลึกซึ้งอย่างเป็นระบบสอดคล้องสัมพันธ์กัน และมีการวัดประเมินภาระงานเป้าหมายที่แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนสามารถปฏิบัติตามผลลัพธ์ที่กำหนด

3. การพัฒนาหลักสูตรตามแนวคิดฐานสมรรถนะ หมายถึง การพัฒนาหลักสูตรที่ใช้มาตรฐานสมรรถนะ (competency standards) เป็นกรอบในการออกแบบหลักสูตร กำหนดข้อความรู้และทักษะ กิจกรรมการเรียนการสอน เกณฑ์ความรู้ความสามารถที่ผู้เรียนพึงรู้และปฏิบัติได้ ภายใต้กรอบมาตรฐานสมรรถนะที่กำหนดที่เชื่อมโยงกับการวัดและประเมินผล การพัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะหรือหลักสูตรตามความสามารถ ยึดหลักการสำคัญ 2 ประการคือ มีการกำหนดมาตรฐานสมรรถนะขึ้นก่อน และวิเคราะห์พื้นฐานความรู้ ทักษะ ความสามารถและคุณลักษณะเบื้องต้นของผู้เรียนเพื่อกำหนดกรอบมาตรฐานสมรรถนะ

4. หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ หมายถึง หลักสูตรที่พัฒนาขึ้นตามแนวคิดฐานสมรรถนะ (Competency-based curriculum) ที่ใช้มาตรฐานสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่ได้รับการวิเคราะห์สมรรถนะที่สำคัญและจำเป็นในการปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลจริง จากผู้ที่มีความรู้ความสามารถและมีประสบการณ์ด้านการสอนพูดเพื่อให้ข้อมูล และการวิเคราะห์พื้นฐานความรู้ทักษะ ความสามารถและคุณลักษณะเบื้องต้น มาเป็นกรอบในออกแบบหลักสูตร กำหนดเนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน และการวัดและประเมิน หลักสูตรประกอบด้วย สมรรถนะหลัก 2 ด้าน คือ 1) สมรรถนะด้านการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ (preparation) ประกอบด้วย 7 มาตรฐานสมรรถนะ และ 2) สมรรถนะด้านการพูดนำเสนอ (presentation) ประกอบด้วย 8 มาตรฐานสมรรถนะ รวม 15 มาตรฐานสมรรถนะ หลักสูตรมีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล และมีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล กำหนดโครงสร้างเวลาเรียนตลอดหลักสูตรรวม 60 ชั่วโมง จำแนกเป็น 2 ช่วงคือ การเตรียมความพร้อมทางด้านภาษาและเนื้อหา และการฝึกปฏิบัติการพูดนำเสนอ เนื้อหาสาระการเรียนรู้ในหลักสูตรประกอบด้วยเนื้อหาที่เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล และมีการกำหนดภาระงานปฏิบัติการพูดในหน่วยฝึกปฏิบัติ จัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบบูรณาการทักษะทางภาษา ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รับความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลและได้ฝึกฝนทักษะทางภาษา กำหนดการวัดและประเมินผลครอบคลุมทั้งความรู้ ความสามารถ และเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ที่แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนสามารถปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามผลลัพธ์ที่กำหนด ที่สะท้อนให้เห็นถึงความรู้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน กำหนดเกณฑ์การปฏิบัติและระดับการผ่านในแต่ละมาตรฐานสมรรถนะเพื่อใช้ในการประเมินผลผู้เรียนที่แน่นอนชัดเจน

5. ผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนที่จัดการเรียนการสอนหลักสูตรปกติ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ

ประโยชน์ที่ได้รับ

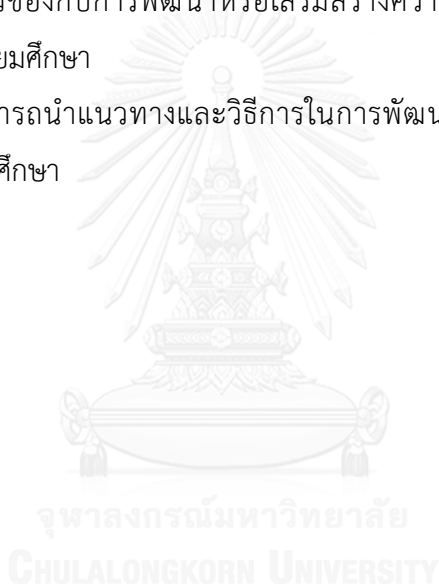
การวิจัยครั้งนี้ทำให้ได้หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ดังนี้

1. ผู้สอนได้แนวทางในการส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลให้กับผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อเตรียมความพร้อมในการการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา และการประกอบอาชีพในอนาคต ที่สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นของนักเรียนและใกล้เคียงกับลักษณะของภาษาที่ผู้เรียนจะนำไปใช้ได้จริงในการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพในอนาคต

2. ผู้เรียนเกิดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามกรอบมาตรฐานสมรรถนะ จากการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

3. โรงเรียนสามารถนำมามาตรฐานสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่กำหนดขึ้นไปใช้ในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และหลักสูตรฝึกอบรมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหรือเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษา

4. โรงเรียนสามารถนำแนวทางและวิธีการในการพัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะไปใช้ในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยและพัฒนาหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะสำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ประเด็นในการเสนอ มีดังนี้

ตอนที่ 1 การพูดเพื่อให้ข้อมูล

- 1.1 ความหมายของการพูดเพื่อให้ข้อมูล
- 1.2 องค์ประกอบของการพูดเพื่อให้ข้อมูล
- 1.3 ประเภทหรือลักษณะของการพูดเพื่อให้ข้อมูล
- 1.4 การพูดเพื่อให้ข้อมูลแบบมีการเตรียมตัวล่วงหน้า
- 1.5 การจัดลำดับความคิดและเนื้อหาสาระสำคัญของการพูดเพื่อให้ข้อมูล
- 1.6 การกำหนดโครงร่างหลักของการพูดเพื่อให้ข้อมูล
- 1.7 ข้อเสนอแนะในเตรียมโครงร่างของการพูดเพื่อให้ข้อมูล
- 1.8 คุณลักษณะสำคัญของข้อมูลที่ส่งผลให้การพูดมีประสิทธิภาพ
- 1.9 หลักการสำคัญของการพูดเพื่อให้ข้อมูลที่สัมฤทธิ์ผล
- 1.10 สมรรถนะหรือความสามารถในการพูดเพื่อให้ข้อมูล
- 1.11 การวัดและประเมินความสามารถในการพูดเพื่อให้ข้อมูล
- 1.12 ประโยชน์ที่ผู้เรียนจะได้รับจากการใช้ “รูปแบบการพูดเพื่อให้ข้อมูล”

ในการเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

- 1.13 ข้อเสนอแนะในการใช้ “รูปแบบการพูดเพื่อให้ข้อมูล” ในการเสริมสร้าง
ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 2 แนวคิดฐานสมรรถนะ

- 2.1 แนวคิดฐานสมรรถนะ
- 2.2 องค์ประกอบที่สำคัญของการจัดการศึกษาฐานสมรรถนะ
- 2.3 การเปรียบเทียบการจัดการศึกษาฐานสมรรถนะกับการจัดการศึกษาแบบดั้งเดิม
- 2.4 การกำหนดเป้าหมาย สมรรถนะหรือความสามารถและวัตถุประสงค์การเรียนรู้
- 2.5 กลวิธีการกำหนดสมรรถนะหรือความสามารถ
- 2.6 กระบวนการพัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะ
- 2.7 การวัดและประเมินผล

ตอนที่ 3 การออกแบบและพัฒนาหลักสูตร

- 3.1 ความหมายของหลักสูตร
- 3.2 องค์ประกอบของหลักสูตร
- 3.3 ความหมายของการพัฒนาหลักสูตร
- 3.4 การออกแบบหลักสูตร
- 3.5 รูปแบบการพัฒนาหลักสูตร

ตอนที่ 4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 4.1 งานวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
- 4.2 งานวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรตามแนวคิดฐานสมรรถนะ

ตอนที่ 1 การพูดเพื่อให้ข้อมูล

นักการศึกษาได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับความหมาย ประเภท วิธีการพูด ลักษณะการพูด เพื่อให้ข้อมูลที่มีประสิทธิภาพ และการจัดลำดับความคิดและเนื้อหาสาระสำคัญของการพูดเพื่อให้ข้อมูล ดังนี้

1.1 ความหมายของการพูดเพื่อให้ข้อมูล

Verderber, Verderber and Sellnow (2008) กล่าวว่า การพูดเพื่อให้ข้อมูลหมายถึง พฤติกรรมที่ผู้พูดมุ่งจะให้ผู้ฟังได้รับความรู้และความเข้าใจในเรื่องราว ข้อเท็จจริงหรือข่าวสารต่าง ๆ ที่ตนคิดว่าจะเป็นประโยชน์กับผู้ฟัง ตามปกติแล้วการพูดเพื่อให้ข้อมูล ผู้พูดมิได้มีเจตนาที่จะเปลี่ยนแปลงทัศนคติของผู้ฟังแต่อย่างใด ในส่วนที่ผู้ฟังจะเปลี่ยนทัศนคติของตนเองหรือไม่เป็นดุลยพินิจของผู้ฟังเอง เป้าหมายสำคัญของการพูดเพื่อให้ข้อมูล คืออธิบายหรือพรรณนาข้อเท็จจริง ความจริงที่ปรากฏ หรืออาจจะเรียกได้ว่าเป็นเพื่อให้ข้อมูล แก่ผู้ฟังโดยตรงนั่นเอง การพูดลักษณะนี้เป็น การช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจหัวข้อเรื่องหรือเนื้อหาสาระที่กำลังฟัง โดยผู้พูดเป็นผู้ให้ข้อมูล ข้อความรู้เพิ่มเติมแก่ผู้ฟัง เช่น ใครทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างไรและทำไม ดังนั้นลักษณะ สีหน้า ท่าทาง น้ำเสียงของผู้พูดมีส่วนสำคัญเป็นอย่างมากที่จะกระตุ้นให้ผู้ฟังตั้งใจ

Osbon (1988) กล่าวว่า สาระสำคัญของการพูดเพื่อให้ข้อมูลคือ การแบ่งปันความรู้เพื่อสร้างความเข้าใจ และการแบ่งปันความรู้เป็นเรื่องที่สำคัญมากในยุคปัจจุบัน เนื่องด้วยความรู้คือพลังอำนาจที่สามารถควบคุมวัตถุ สิ่งของ คนและสิ่งแวดล้อมในยุคสังคมให้คุณค่ากับความรู้ ข้อมูลและสารสนเทศต่าง ๆ

Tedford (1991) กล่าวว่า การพูดเพื่อให้ข้อมูล เป็นการพูดให้เนื้อหาสาระของวัตถุ สิ่งของ สถานที่หรือบุคคลอย่างเป็นกลาง นำเสนอหรือให้ข้อมูลในหลาย ๆ ด้าน เพื่อให้ผู้ฟังพิจารณาตัดสินใจด้วยตนเอง จะไม่มีลักษณะของการโน้มน้าวใจให้ผู้ฟังคล้อยตามหรือปฏิบัติตาม มีวัตถุประสงค์ย่อย ๆ 3 ประการคือ พูดเพื่อจูงใจผู้ฟังสนใจข้อมูลที่นำเสนอตอนเริ่มต้นของการพูด พูดเพื่อชี้แจงหรือขยายข้อมูลที่นำเสนอในขั้นตอนการนำเสนอข้อมูล และพูดเพื่อให้ผู้ฟังจดจำข้อมูลที่นำเสนอได้ในตอนท้ายของการพูดให้ข้อมูล

สรุปได้ว่า การพูดเพื่อให้ข้อมูล หมายถึง พฤติกรรมที่ผู้พูดมุ่งจะให้ผู้ฟังได้รับข้อมูลและเกิดความเข้าใจเพิ่มมากขึ้นเกี่ยวกับวัตถุ สิ่งของ สถานที่ บุคคล ข้อเท็จจริง ข่าวสารและเหตุการณ์ต่าง ๆ

1.2 องค์ประกอบของการพูดเพื่อให้ข้อมูล

การพูดเพื่อให้ข้อมูลเป็นกระบวนการสื่อสารที่เป็นระบบ ประกอบด้วยองค์ประกอบของการพูดที่หลากหลาย ดังที่นักวิชาการได้กล่าวไว้ ดังนี้

Lucas (2009) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบของการสื่อสารที่นักพูดที่ดีต้องเข้าใจประกอบด้วย 7 องค์ประกอบ คือ ผู้พูด สารหรือเนื้อหาสาระ ช่องทางการสื่อสาร ผู้ฟัง ผลสะท้อนกลับ สิ่งที่เข้ามารบกวนขณะพูดและสถานการณ์การพูด แต่ละองค์ประกอบมีรายละเอียดดังนี้

ผู้พูด (speaker) กระบวนการสื่อสารเริ่มต้นที่มีผู้พูด อย่างไรก็ตามผู้พูดสำหรับการพูดเพื่อให้ข้อมูล มักจะเป็นการพูดของผู้พูดเพียงฝ่ายเดียว ไม่มีการโต้ตอบแบบการพูดสนทนาทั่วไป ดังนั้นการพูดจะสัมฤทธิ์ผลได้นั้นขึ้นอยู่กับผู้พูดเพียงอย่างเดียว เช่น ผู้พูดต้องมีบุคลิกภาพที่น่าเชื่อถือ มีข้อมูลในเรื่องที่พูดอย่างถูกต้องชัดเจน มีการเตรียมการพูดที่ดี มีมารยาทในการพูดและมีความซื่อสัตย์ในเรื่องที่พูดและจริงใจต่อผู้ฟัง รวมถึงผู้พูดต้องมีความกระตือรือร้นที่จะพูด เพื่อจุดประกายการพูดต่อผู้ฟัง

สารหรือเนื้อหาสาระ (message) ในทัศนะของ Lucas (2009) สารหรือเนื้อหาสาระหมายถึง สิ่งใดๆ ที่ผู้พูดสื่อถึงผู้ฟัง รวมถึงน้ำเสียงที่ใช้แสดงออกด้วยเช่นกัน การพูดเพื่อให้ข้อมูลมักจะมีเป้าหมายในการพูด มีสารหรือเนื้อหาสาระที่ตั้งใจสื่อถึงผู้ฟังที่เฉพาะเจาะจง ฉะนั้นการพูดให้ผู้ฟังเข้าใจหรือเชื่อถือในสารหรือเนื้อหาสาระนั้นๆ ผู้พูดต้องศึกษาค้นคว้าหาข้อมูล หลักฐานที่น่าเชื่อถือมาประกอบการพูด มีการเรียบเรียงเนื้อหาอย่างเป็นระบบระเบียบ และผู้พูดใช้ภาษาพูดที่สื่อความหมายได้ถูกต้อง ชัดเจนและเหมาะสม และใช้ภาษาท่าทางในการสื่อความหรือสื่อเนื้อหาสาระอย่างสอดคล้องกับเนื้อหาที่พูด เช่น การใช้น้ำเสียงสูงต่ำ บุคลิกลักษณะของผู้พูด การแสดงกิริยาท่าทางประกอบการพูด การแสดงออกทางสีหน้าและการสบตามผู้ฟังขณะพูด

ช่องทางการสื่อสาร (channel) หมายถึง ช่องทางใดๆ ที่นำสารหรือเนื้อหาสาระจากผู้พูดถึงผู้ฟัง เช่น วิทยุ โทรทัศน์ อย่างไรก็ตาม ช่องทางการสื่อสารสำหรับการพูดเพื่อให้ข้อมูลส่วนมากจะเป็นการพูดต่อหน้าโดยตรง ที่ผู้ฟังสามารถได้ยินเสียงพูดและเห็นภาพของผู้พูดที่เป็นธรรมชาติไปพร้อมๆ กัน

ผู้ฟัง (listener) ในกระบวนการสื่อสาร “ผู้ฟัง” เป็นองค์ประกอบที่สำคัญ ผู้พูดที่ดีควรวิเคราะห์ผู้ฟัง เพราะทั้งผู้พูดและผู้ฟังจะมีกรอบการอ้างอิง (frame of reference) ที่แตกต่างกัน เช่น ความรู้ ประสบการณ์ เป้าหมายหรือจุดมุ่งหมาย ค่านิยมและทัศนคติ ซึ่งในการพูดเพื่อให้ข้อมูลนั้น ผู้พูดต้องตระหนักเป็นพิเศษและต้องวิเคราะห์ผู้ฟังทุกครั้ง ที่พูดว่า ผู้ฟังเป็นใคร การศึกษาระดับไหน สนใจประเด็นใดบ้าง ในขณะที่เดียวกันการพูดนำเสนอเนื้อหาที่ง่ายเกินไป หรือใช้ภาษาที่ง่ายหรือยากเกินไปก็จะทำให้การพูดไม่สัมฤทธิ์ผลได้เช่นกัน การเลือกเนื้อหาในการพูดที่สอดคล้องกับประสบการณ์ของผู้ฟังจะช่วยให้การพูดสัมฤทธิ์ผล ดังนั้นการพูดที่ดีควรต้องวิเคราะห์ผู้ฟัง

ผลสะท้อนกลับ (feedback) หรือปฏิกิริยาหรือพฤติกรรมของผู้ฟังที่แสดงออกขณะฟังหรือหลังการฟัง ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกตามกรอบอ้างอิงของแต่ละบุคคล อย่างไรก็ตามผู้พูดต้องคอยสังเกตขณะที่พูด และปรับเปลี่ยนเนื้อหาสาระให้เหมาะสมกับผู้ฟังหรือสถานการณ์นั้นทันที

สิ่งที่เข้ามารบกวนขณะพูด (interference) ในการพูดนั้น Lucas (2009) ได้กล่าวว่ามีสิ่งรบกวนการพูดอยู่สองประเภท คือ สิ่งรบกวนภายนอก เช่น เสียงรถยนต์ ห้องประชุมที่ร้อนหรือเย็นเกินไป และสิ่งรบกวนภายในตัวผู้ฟังเอง เช่น ผู้ฟังอาจจะกำลังกังวลใจเรื่องการสอบ หรืออารมณ์เสียงเพราะทะเลาะกับแฟน ทำให้ไม่มีสมาธิในการฟังได้เช่นกัน ซึ่งผู้พูดอาจจะประสบกับสิ่งรบกวนเหล่านี้ได้ในขณะที่พูด จึงต้องใช้ความพยายามในการดึงความสนใจผู้ฟังให้ได้

สถานการณ์การพูด (situation) เป็นสิ่งสำคัญสำหรับการพูดเพื่อให้ข้อมูล เนื่องจากผู้พูดต้องเลือกเนื้อหาสาระหรือสารที่จะพูดให้เหมาะสมกับเวลาและสถานที่ การพูดในสถานการณ์หรือโอกาสที่ต่างกันก็จะส่งผลต่อการเลือกเนื้อหาที่จะพูด

Pronovost (1995 อ้างถึงใน Lucas 2009) ได้กล่าวเสริมว่า การพูดที่จะทำให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายได้นั้น ควรประกอบด้วย น้ำเสียงที่มีคุณภาพ มีความชัดเจน ไม่อ้อแอ้อยู่ในลำคอ และความดังของเสียงพอเหมาะแก่การได้ยิน ไม่ดังจนเกินไปจนน่ารำคาญ ระดับเสียงพูดสูงต่ำเหมาะสมกับหัวข้อเรื่องที่พูด จังหวะในการพูด มีช่วงจังหวะในการพูด มีการเว้นวรรคที่ถูกต้อง และการหายใจที่ถูกต้อง การหยุดหายใจควรจะถูกต้อง จะช่วยให้จังหวะการพูดดีไปด้วย

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของการพูดเพื่อให้ข้อมูล ประกอบด้วย ผู้พูด สารหรือเนื้อหาสาระ ช่องทางการสื่อสาร ผู้ฟัง ผลสะท้อนกลับ สิ่งเข้ามารบกวนขณะพูด และสถานการณ์การพูด และผู้

พูดหรือการพูดที่ดีควรประกอบด้วย น้ำเสียงที่ชัดเจน ความดังของเสียงเหมาะสมแก่การได้ยิน ระดับเสียงสูงต่ำเหมาะสมกับเรื่องที่พูด มีช่วงจังหวะในการพูดที่ดีและการหยุดหายใจถูกต้อง

1.3 ประเภทหรือลักษณะของการพูดเพื่อให้ข้อมูล

การพูดเพื่อให้ข้อมูล ผู้พูดต้องรู้เป้าหมายที่ชัดเจนของการพูดในแต่ละครั้ง แล้วจึงกำหนดวิธีการพูดให้สอดคล้องกับเป้าหมายที่ต้องการให้เกิดกับผู้ฟัง นักการศึกษาหลายท่าน อาทิ Verderber, Verderber and Sellnow (2008), Jaffe (2007), Osborn (1988), Lucas (2009) ได้จำแนกวิธีการพูดตามตามจุดมุ่งหมายของการพูด และลักษณะของข้อมูลที่พูด เพื่อเป็นแนวทางในการเตรียมเนื้อหาที่แตกต่างกัน ดังนี้

1) การพูดเพื่อให้ข้อมูลที่แบ่งตามวิธีการพูดหรือตามจุดมุ่งหมายของการพูด

Verderber, Verderber and Sellnow (2008), Jaffe (2007), Osborn (1988), Lucas (2009) ได้จำแนกวิธีการพูดตามลักษณะวิธีการพูดหรือตามจุดมุ่งหมายของการพูด สามารถสรุปได้ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. วิธีการพูดแบบบรรยายหรือพรรณนา (description) Verderber, Verderber and Sellnow (2008) กล่าวว่า เป็นการพูดแบบที่ให้รายละเอียดเกี่ยวกับบางสิ่งบางอย่างอย่างละเอียดจุดต่อจุด หรือพรรณนาเป็นเรื่องราว เพื่อให้ผู้อ่านสนใจเค้าโครงเรื่องและแก่นของเรื่องที่พรรณนา เช่น การบอกสี บอกขนาด บอกรูปร่างลักษณะ บอกน้ำหนัก บอกส่วนประกอบ บอกอายุ บอกเงื่อนไขและบอกลำดับขั้นตอน และ Jaffe (2007) ได้กล่าวว่า การพูดแบบพรรณนาเป็นการบอกรายละเอียดของสิ่งนั้นๆ ว่ามีลักษณะอย่างไร เช่น การพูดพรรณนาเกี่ยวกับสถานที่ สิ่งของและเหตุการณ์ต่างๆ ซึ่งหัวข้อที่พูดควรเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวผู้พูด เป็นเรื่องที่คุ้นเคยหรือเรื่องที่กำลังได้รับความสนใจอยู่ในขณะนั้น ซึ่ง Osborn (1988) ได้กล่าวว่า การพูดแบบบรรยายหรือพรรณนาที่ดีจะช่วยให้ผู้ฟังเกิดจินตนาการ เข้าใจและมองเห็นภาพของสิ่งที่บรรยายหรือพรรณนาได้อย่างลึกซึ้ง

2. วิธีการพูดแบบการให้คำจำกัดความหรือนิยาม (definition and concepts) เป็นการพูดที่พยายามให้นิยามคำเฉพาะหรือให้มโนทัศน์ที่เป็นนามธรรม ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ที่ลึกไปกว่าความหมายในพจนานุกรม อาจต้องอธิบายถึงเหตุผลว่า “ทำไม” คำนั้นจึงนิยามอย่างนั้น การพูดผู้พูดอาจนิยามโดยตรง หรือพูดเป็นเรื่องราวที่แฝงนัยให้ผู้ฟังอนุมานความหมายเอง เช่น ความหมายของความรัก ความหมายที่แท้จริงและความสำคัญของความซื่อสัตย์ ความหมายของครอบครัวที่ลึกไปกว่าความสัมพันธ์ทางสายเลือดและ Verderber, Verderber and Sellnow (2008) ได้ยกตัวอย่างการพูดที่ให้คำจำกัดความจากการอธิบายประวัติความเป็นมาของคำว่า vegan ที่มาจากพยางค์แรก

และพยางค์ท้ายของคำว่า “VEGetariAN” ซึ่ง Jeffe (2007) กล่าวเพิ่มเติมว่า การพูดแบบให้คำจำกัดความ ผู้พูดควรให้คำจำกัดความที่เป็นความหมายที่แท้จริงของคำ หรือความหมายของคำที่ใช้จริง และในทัศนะของ Jeffe (2007) การพูดแบบการให้คำจำกัดความยังรวมถึงการพูดที่เป็นการอธิบาย หรือการแปลความหมายคำด้วยเช่นกัน

3. วิธีการพูดเปรียบเทียบความเหมือนหรือความต่าง (comparison and contrast) เป็นการพูดถึงความคล้ายคลึงและความแตกต่างของสิ่งสองสิ่งหรือบุคคล ความคิด สถานที่ ฯลฯ อาจเป็นการพูดอย่างไม่ลำเอียง หรือจูงใจให้ผู้อ่านเห็นประโยชน์ของฝ่ายหนึ่ง อาจเป็นการพูดในหัวข้อเรื่องที่ย่อยๆ สบายๆ ที่ทำให้ผู้ฟังสนุกสนาน หรือลงลึกให้หยั่งรู้ถึงธรรมชาติของมนุษย์ การพูดอาจพูดถึงความคล้ายคลึงและความแตกต่าง หรืออาจอภิปรายเฉพาะด้านใดด้านหนึ่ง เช่น ความคล้ายคลึงและความแตกต่างระหว่างเมืองสองเมือง หรือระหว่างบุคคลสองคน Verderber, Verderber and Sellnow (2008) ได้ยกตัวอย่างการพูดเปรียบเทียบเกี่ยวกับความแตกต่างคำว่า vagans ซึ่งหมายถึงบุคคลที่รับประทานอาหารมังสวิรัตหรือไม่ทานเนื้อ กับ vegetarians ที่หมายถึงบุคคลที่รับประทานแต่ผักเป็นอาหาร

4. วิธีการพูดเล่าเรื่องหรือการรายงาน (narration) เป็นการพูดเล่าเรื่องราวที่เป็นจริงหรือแต่งขึ้น เช่น การเล่าเรื่องชีวประวัติ (biographical narrative) เป็นการเล่าเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์สำคัญของชีวิตบุคคล การเล่าเรื่องที่เป็นบันเทิงคดี (fictional narrative) เป็นการเล่าเรื่องที่ผู้พูดแต่งขึ้น และการเล่าเรื่องส่วนบุคคล (personal narrative) ที่เป็นการเล่าเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์สำคัญในชีวิตของผู้เขียน ในการเล่าเรื่องลักษณะนี้จะประกอบด้วย 4 ส่วนคือ ส่วนที่หนึ่งเป็นการเกริ่นนำให้ผู้ฟังทราบสาเหตุการเกิดขึ้นเมื่อไหร่ และเกิดที่ไหน โดยการกล่าวแนะนำถึงบุคลิกลักษณะของบุคคลหรือบุคคลสำคัญของสถานที่นั้น ส่วนที่สองเป็นส่วนเนื้อหาสาระที่ผู้พูดตั้งใจพูดนำเสนอ ซึ่งในส่วนนี้ผู้พูดอาจจะใช้รูปแบบการพูดนำเสนอที่เป็นลำดับขั้นตอนการเกิดเหตุการณ์ พร้อมกับการให้รายละเอียดของข้อมูลแต่ละเหตุการณ์สนับสนุน ส่วนที่สามถือเป็นส่วนสำคัญของการเล่า ในส่วนนี้ผู้พูดควรพูดถึงผลกระทบจากเหตุการณ์ที่เล่านั้นๆ และส่วนที่สี่เป็นส่วนสุดท้ายที่ผู้พูดควรสรุปถึงแนวทางการแก้ปัญหา

ทั้งนี้ Verderber, Verderber and Sellnow (2008) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า การเล่าที่ผู้พูดเป็นบุคคลที่หนึ่งควรใช้คำว่า “I” “me” “my” และในการเล่าที่ผู้เล่ากล่าวถึงผู้ฟังในฐานะบุคคลที่สองควรใช้คำว่า “you” “your” และการเล่าที่ให้ผู้ฟังเป็นบุคคลที่สองจะช่วยให้บรรยากาศการเล่าน่าสนใจ เพราะจะทำให้ผู้ฟังรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของเรื่องที่เล่า และการเล่าเรื่องเกี่ยวกับบุคคลที่สามควรใช้คำว่า “he” “she” “they” ซึ่งการเล่าแบบบุคคลที่สามนี้ ผู้ฟังจะรู้สึกมีส่วนร่วมอย่างน้อยแค่ไหนขึ้นอยู่กับบุคคลที่สามที่คุณกล่าวถึงในเรื่องเล่า

5. วิธีการพูดแบบอธิบายหรือสาธิต (demonstration) เป็นการพูดเพื่อให้ข้อมูลแบบอธิบายให้ทราบถึงกลไก หน้าที่และกรรมวิธีในการทำงานของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น การทำงานของเครื่องปรับอากาศ กลวิธีการถ่ายภาพ ผู้พูดต้องจัดลำดับขั้นตอนก่อนหลังให้ชัดเจน พร้อมทั้งอธิบายขั้นตอนกระบวนการประกอบการสาธิต และผู้พูดสามารถใช้สื่อทัศนูปกรณ์ประกอบ เพื่อให้เห็นภาพการสาธิตและเกิดความเข้าใจอย่างชัดเจน และ Osborn (1988) ได้กล่าวว่า การพูดลักษณะนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจและสามารถนำไปปฏิบัติได้ด้วยตนเอง

Jeffe (2007) กล่าวว่า การพูดแบบสาธิตเป็นการพูดที่มีลักษณะสำคัญ 2 ประการ คือ การพูดที่เป็นการเล่าถึงกระบวนการหรือขั้นตอนของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (instruction) และเป็นการพูดอธิบายถึงขั้นตอนหรือกระบวนการของสิ่งใดสิ่งหนึ่งพร้อมกับลงมือปฏิบัติ (demonstration) ตามขั้นตอนของสิ่งนั้นๆ ซึ่งผู้พูดควรเลือกใช้คำส่งผ่านเป็นเครื่องหมายแสดงการเริ่มต้นและจบขั้นตอนหรือกระบวนการ เช่นคำว่า “first” “next” “finally”

ในขณะเดียวกัน Osborn (1988) ได้แบ่งประเภทของการพูดเพื่อให้ข้อมูล ตามหน้าที่ของการพูดออกเป็น 3 ลักษณะใหญ่ๆ คือ

1. การพูดเพื่อให้ข้อมูล ประเภทที่เป็นการแบ่งปันข้อมูลและแนวความคิด (sharing information and ideas) ซึ่งเป็นการพูดในลักษณะที่ผู้พูดพูดให้ข้อมูลแก่ผู้ฟังมากกว่าที่จะให้ผู้ฟังถามหรือแลกเปลี่ยนข้อมูล ความคิดเห็นหรือความเชื่อ บทบาทของผู้ฟังจะเป็นเพียงผู้รับเพียงอย่างเดียว ผู้พูดจะต้องมีข้อมูลในเนื้อหาที่จะพูดอย่างลึกซึ้ง เพื่อความรู้เข้าใจอย่างถ่องแท้และเกิดความมั่นใจในพูดนำเสนอ และการพูดในลักษณะนี้ผู้พูดจะต้องไม่เลือกหัวข้อเรื่องที่ผู้ฟังรู้อยู่ก่อนแล้ว การพูดจะเกิดประสิทธิภาพได้นั้น ผู้พูดต้องเร้าอารมณ์ให้ผู้ฟังตั้งใจและสนใจอย่างจดจ่อ และเมื่อจบการพูดแล้วต้องทำให้ผู้ฟังรู้สึกถึงประโยชน์ที่ได้รับจากการฟัง

2. การพูดเพื่อให้ข้อมูล ประเภทที่ให้ผู้ฟังเกิดการรับรู้หรือมองเห็นภาพเบื้องต้น (shaping perception) ซึ่งโดยมาแล้วจะเป็นการพูดที่มีเนื้อหาสาระที่ยากต่อการเข้าใจ ผู้จึงต้องใช้พลังของคำพูดพูดให้ผู้ฟังเกิดการรับรู้หรือเกิดความเข้าใจ ทั้งนี้ผู้พูดอาจจะยกตัวอย่างหรือใช้สื่อวัสดุอุปกรณ์ประกอบการพูด เพื่อให้การพูดสัมฤทธิ์ผล ตัวอย่างเช่น การพูดให้ข้อมูลแก่ผู้ฟังในเรื่องบทบาทของนักเรียนอาสาสมัครในการโฆษณานโยบายการเมือง ซึ่งอาจทำให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกร่วมและอยากมีบทบาทเป็นนักเรียนอาสาสมัคร การพูดในลักษณะนี้จะต้องใช้การพูดแบบโน้มน้าวใจผู้ฟังโดยตรง เพื่อให้ผู้ฟังรู้สึกคล้อยตามในเวลาต่อมา

3. การพูดเพื่อให้ข้อมูล ประเภทที่เป็นการอธิบายหรือแสดงทางเลือกให้ปฏิบัติ (clarify options) การพูดลักษณะนี้จะช่วยขยายความตระหนัก เปิดแนวความคิดใหม่หรือมุมมองที่เป็นไปได้

ใหม่ๆ แก่ผู้ฟัง ซึ่งผู้พูดควรแสดงความรับผิดชอบต่อข้อมูลที่พูด ในข้อมูลหนึ่งๆ ผู้พูดอาจจะมีการรับรู้หรือมองเห็นต่อข้อมูลนั้นๆ แตกต่างกันไป อย่างไรก็ตามการนำเสนอข้อมูลที่ไม่เป็นจริงหรือผิดเพี้ยนไปจากข้อเท็จจริงก็ถือเป็นการผิดหลักจรรยาบรรณ

2) การพูดเพื่อให้ข้อมูลที่แบ่งตามลักษณะของข้อมูล

Tedford (1991) ได้แบ่งประเภทของการพูดเพื่อให้ข้อมูล ตามลักษณะของข้อมูลที่ใช้ในการพูด ออกเป็น 5 ลักษณะคือ การพูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคล (people) การพูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์ (event) การพูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับคำนิยามและความคิด (definition and concept) การพูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการและแนวทางปฏิบัติ (process and procedure) การพูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับวัตถุสิ่งของและพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ (object and geography area)

การแบ่งประเภทดังกล่าวมีลักษณะคล้ายคลึงกับการแบ่งประเภทของ Lucas (2007) ที่แบ่งประเภทของการพูดเพื่อให้ข้อมูลโดยการวิเคราะห์โครงสร้างของบทพูด ออกเป็น 4 ประเภทคือ

1. การพูดเพื่อให้ข้อมูลที่เกี่ยวกับวัตถุ (objects) ที่หมายรวมถึงสิ่งที่มองเห็น จับต้องได้หรือมีรูปร่างคงที่ และเป็นวัตถุที่เคลื่อนไหวได้หรือมีชีวิต เช่น สถานที่ สิ่งก่อสร้าง สัตว์และบุคคล การพูดลักษณะนี้ผู้พูดต้องกำหนดเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ในการพูดให้แคบลง เลือกรายละเอียดเฉพาะเจาะจง ไม่กว้างจนเกินไปเพราะจะทำให้การพูดไม่น่าสนใจและไม่มีประเด็นการนำเสนอที่ชัดเจน

2. การพูดเพื่อให้ข้อมูลที่เกี่ยวกับกระบวนการ (process) ที่หมายถึงการอธิบายเกี่ยวกับกระบวนการหรือขั้นตอนการทำงาน หรือขั้นตอนการผลิตของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น ขั้นตอนการเขียนประวัติการทำงาน หรือกระบวนการทำงานของเครื่องปรับอากาศ เป้าหมายของการพูดลักษณะนี้เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจกระบวนการทำงานหรือกระบวนการผลิตของสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้เข้าใจมากขึ้น และหรือมีเป้าหมายเพื่อให้ผู้ฟังสามารถปฏิบัติตามขั้นตอน หรือกระบวนการที่ผู้พูดให้ข้อมูลได้อย่างดีมากขึ้น

3. การพูดเพื่อให้ข้อมูลที่เกี่ยวเหตุการณ์ (events) ที่เป็นการพูดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วหรือกำลังเกิดขึ้น การพูดลักษณะนี้ผู้พูดต้องกำหนดวัตถุประสงค์การพูดให้เฉพาะเจาะจงและเลือกใช้วิธีการพูดที่เรียงตามลำดับก่อนหลังของเวลาการเกิดเหตุการณ์ และกำหนดลำดับของหัวข้อเรื่องหลักหัวข้อเรื่องรองและพูดตามลำดับหัวข้ออย่างชัดเจน

4. การพูดเพื่อให้ข้อมูลที่เกี่ยวกับความคิด ความเชื่อ หลักการและทฤษฎี (concepts) ซึ่งข้อมูลเหล่านี้มีลักษณะเป็นนามธรรม ซึ่งยากที่จะพูดหรืออธิบายให้ผู้ฟังเข้าใจได้อย่างรวดเร็ว ผู้พูดจึงต้องจำกัดความกว้างและความลึกของข้อมูลที่จะพูด และกำหนดวัตถุประสงค์การพูดที่เฉพาะเจาะจง การ

พูดลักษณะนี้ผู้พูดควรเลือกรูปแบบกำหนดหัวข้อหลัก หัวข้อรองเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้พูดสับสนในการพูด และผู้ฟังสามารถเข้าใจสิ่งที่พูดได้ชัดเจน

สรุปได้ว่า การพูดเพื่อให้ข้อมูลที่จำแนกตามวิธีการพูดได้เป็น 1) วิธีการพูดแบบบรรยายหรือพรรณนา (description) 2) วิธีการพูดแบบการให้คำจำกัดความหรือนิยาม (definition and concepts) 3) การเปรียบเทียบความเหมือนหรือความต่าง (comparison and contrast) 4) การเล่าเรื่องหรือการรายงาน (narration) และ 5) วิธีการพูดแบบสาธิต (demonstration) และการพูดเพื่อให้ข้อมูลที่แบ่งตามลักษณะของข้อมูลที่ใช้ในการพูด หรือโดยการวิเคราะห์โครงสร้างของบทพูด ออกเป็น 4 ลักษณะ คือ การพูดเพื่อให้ข้อมูลที่เกี่ยวกับวัตถุ (objects) การพูดเพื่อให้ข้อมูลที่เกี่ยวกับกระบวนการ (process) การพูดเพื่อให้ข้อมูลเกี่ยวเหตุการณ์ (events) และการพูดเพื่อให้ข้อมูลที่เกี่ยวกับความคิด ความเชื่อ หลักการและทฤษฎี (concepts)

นอกจากนี้นักวิชาการยังได้แบ่งประเภทของการพูดตามวิธีการพูดไว้ 4 ประเภทเช่นกันคือการพูดแบบฉับพลัน การพูดแบบท่องจำ การพูดแบบอ่านจากต้นฉบับ และการพูดแบบมีการเตรียมตัวล่วงหน้าหรือการพูดจากความเข้าใจ

การพูดแบบมีการเตรียมตัวล่วงหน้า (extemporaneous speech) เป็นการพูดที่ผู้พูดทราบมาก่อนว่าจะต้องพูด จึงมีเวลาและโอกาสในการเตรียมตัวมาก่อนล่วงหน้า และเป็นวิธีการพูดที่สัมฤทธิ์ผลมากที่สุด ถูกต้องตามหลักทฤษฎีหรือหลักวิชาการพูด ผู้พูดมีความเป็นตัวของตัวเอง มีความมั่นใจในตนเอง เพราะมีการเตรียมตัวมาก่อนและสามารถพูดออกมาจากความรู้ ความเข้าใจ เนื้อหาสาระจริง ทำให้ผู้ฟังเกิดความเลื่อมใสในตัวผู้พูด อีกทั้งการพูดด้วยวิธีนี้สามารถสร้างปฏิสัมพันธ์ให้เกิดกับผู้ฟังได้ง่าย ไม่ต้องกังวลกับการอ่านหรือท่องจำเนื้อหาที่จะพูด

ดังนั้น ในการวิจัยนี้ กำหนดการพูดแบบมีการเตรียมตัวล่วงหน้าเป็นรูปแบบในการเสริมสร้างความสามารถในการพูดเพื่อให้ข้อมูลแก่ผู้เรียน

1.4 การพูดเพื่อให้ข้อมูลแบบมีการเตรียมตัวล่วงหน้า

Tedford (1991) ได้กล่าวว่า การพูดเพื่อให้ข้อมูลแบบมีการเตรียมตัวล่วงหน้าเป็นการพูดที่มีการเตรียมตัวล่วงหน้าแต่ไม่ใช่เป็นการท่องจำ หรือการอ่านจากบทพูดแต่การพูดลักษณะนี้จะมีการเตรียมโครงร่าง มีการฝึกซ้อมการพูดออกเสียง และฝึกการพูดนำเสนอโดยดูจากกระดานบันทึก

Osborn (1998) ได้กล่าวว่า การพูดเพื่อให้ข้อมูลแบบมีการเตรียมตัวล่วงหน้าจะช่วยให้ผู้พูดปรับเปลี่ยนคำพูดหรือประโยค หรืออธิบายเพิ่มเติม เมื่อเห็นว่าผู้ฟังไม่เข้าใจเนื้อหาหรือหัวข้อในประเด็นนั้น ๆ และพูดประเด็นอื่นต่อเนื่องได้ เมื่อสังเกตเห็นว่าผู้ฟังเข้าใจดีแล้ว

Lucas (1989) ได้กล่าวว่า การพูดเพื่อให้ข้อมูลแบบมีการเตรียมตัวล่วงหน้าเป็นการพูดที่มีการเตรียมและการฝึกซ้อมมาก่อน ทำให้ผู้พูดพูดได้อย่างเป็นธรรมชาติ มีการใช้ท่าทางประกอบการพูดและสบตาผู้ฟังขณะพูด การพูดลักษณะนี้เป็นการพูดกับผู้ฟังอย่างแท้จริง

ในทัศนะของ Kline (2004) มองว่าการพูดเพื่อให้ข้อมูลแบบมีการเตรียมตัวล่วงหน้าเป็นวิธีการพูดที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด เป็นการพูดนำเสนอแนวความคิด ข้อมูลหรือประเด็นต่าง ๆ ที่ละเอียดอ่อนอย่างเป็นขั้นตอน เพราะผู้พูดได้มีโอกาสในการเตรียมตัว มีการวางแผนการเขียน การเตรียมโครงร่างที่เป็นระบบ อย่างไรก็ตามการพูดแบบนี้จะมีประสิทธิภาพได้จริง ผู้พูดต้องมีการเตรียมตัวที่ดีและฝึกซ้อมการพูดอย่างพอเพียง รวมถึงการเขียนโครงเรื่องการพูดที่ดีด้วย

ขั้นตอนการพูดแบบมีการเตรียมตัวล่วงหน้า

Tedford (1991) กล่าวว่า การพูดลักษณะนี้มีการเตรียมตัวอยู่ 3 ขั้นตอน

1. การเตรียมโครงร่างเนื้อหา ซึ่งการเขียนโครงร่างเนื้อหานี้เป็นการขยายความคิดหรือเรียบเรียงความคิดให้เป็นระบบ กำหนดประเด็นการนำเสนออย่างมีขั้นตอน รวมถึงการนำเสนอตัวอย่างหรือข้อมูลที่เป็นหลักฐานข้อเท็จจริงสนับสนุนเนื้อหาหลัก

2. การเตรียมกระดาดำบันทึก กระดาดำบันทึกที่เตรียมในขั้นตอนนี้ ควรเขียนตามโครงร่างเนื้อหาในขั้นตอนที่หนึ่งในรูปแบบของการบันทึกย่อ หรืออักษรย่อหรือคำย่อที่ประกอบด้วยส่วนที่เป็นบทนำหรือคำนำ ส่วนเนื้อหาและส่วนสรุปหรือส่วนส่งท้าย นอกจากนี้ในการเขียนบันทึกควรใช้คำอย่างประหยัด สั้นกะทัดรัดแต่ได้ใจความ เขียนข้อมูลสถิติหรือการอ้างอิงแบบเต็ม เขียนคำย่อของการอ้างอิงที่ต้องการนำเสนอ ทำเครื่องหมายในกระดาดำบันทึกให้เหมาะสมและสะดวกกับตนเองให้มากที่สุด เช่น การขีดด้วยปากกาสี การลากเส้นใต้คำหรือประโยคที่ต้องการเน้นย้ำถึงความสำคัญ สามารถเตรียมกระดาดำบันทึกได้มากกว่าหนึ่งแผ่นในกรณีที่มีข้อมูลมาก

3. การฝึกซ้อมการพูดนำเสนอหลาย ๆ ครั้ง โดยใช้กระดาดำบันทึก ขณะที่ทำการฝึกซ้อมผู้พูดสามารถจำลองข้อมูลจากกระดาดำบันทึกได้ เพื่อดูค่าสำคัญของหัวข้อต่อไป การฝึกซ้อมด้วยกระดาดำบันทึกจะช่วยให้ผู้พูดพูดได้อย่างเป็นธรรมชาติ ครอบคลุมเนื้อหาสาระที่เตรียมไว้

Lucas (1989) ได้กล่าวว่า การฝึกพูดแบบออกเสียงจะช่วยให้ผู้พูดจดจำเนื้อหาได้มากขึ้น โดยที่ไม่ต้องท่องจำ การจำลองกระดาดำบันทึกอาจช่วยได้ไม่มากเท่ากับการออกเสียงคำหรือประโยคนั้นๆ และเป็นสิ่งดีถ้ามีบุคคลอื่นตรวจสอบการออกเสียง หรือการพูดนำเสนอและขณะฝึกซ้อมการพูด ผู้พูดควรควบคุมเวลาพูดให้ได้ตามที่กำหนดไว้ หรือหากพบว่าเวลาที่ใช้ในการพูดไม่คงที่ ถือเป็นสิ่งที่ดี เพราะนั่นแสดงให้เห็นว่าคุณไม่ได้พูดแบบท่องจำแต่เป็นการพูดจากความเข้าใจ

ข้อดีของการพูดแบบมีการเตรียมตัวล่วงหน้าเปิดโอกาสให้ผู้พูดพูดได้อย่างคล่องแคล่ว สามารถปรับเรื่องที่พูดให้เหมาะสมกับกลุ่มผู้ฟัง กาลเทศะหรือสภาพการณ์ได้ทันที เพราะผู้พูดมีโอกาสดูเตรียมตัวมาก่อนล่วงหน้า ทั้งการฝึกพูดล่วงหน้าจนมั่นใจและการศึกษาข้อมูล หลักฐาน อ้างอิงและยกตัวอย่างประกอบข้อมูลการพูด

สรุปได้ว่า การพูดแบบมีการเตรียมตัวล่วงหน้าเป็นวิธีการพูดที่สัมฤทธิ์ผลมากที่สุด ถูกต้องตามหลักทฤษฎีหรือหลักวิชาการพูด การพูดลักษณะนี้จะมีการเตรียมโครงร่าง มีการฝึกซ้อม การพูดออกเสียง และฝึกการพูดนำเสนอโดยดูจากกระดาดขาบันทึก อย่างไรก็ตามการพูดแบบนี้จะมีประสิทธิภาพได้จริง ผู้พูดต้องมีการเตรียมตัวที่ดีและฝึกซ้อมการพูดอย่างพอเพียง รวมถึงการเขียนโครงเรื่องการพูดที่ดีด้วย มีการเตรียมตัวอยู่ 3 ขั้นตอนคือ การเตรียมโครงร่างเนื้อหา การเตรียมกระดาดขาบันทึก และการฝึกซ้อมการพูดนำเสนอหลายๆ ครั้ง โดยใช้กระดาดขาบันทึก

1.5 การจัดลำดับความคิดและเนื้อหาสาระสำคัญของการพูดเพื่อให้ข้อมูล

การพูดเพื่อให้ข้อมูลควรมีความชัดเจนทุกขั้นตอนและต้องคำนึงถึงหลักฐานสนับสนุนอย่างเพียงพอ ต้องใช้ภาษาให้มีชีวิตชีวาและเกิดภาพพจน์ โดยแทรกด้วยอุปมาอุปมัย คำคมหรือคำประพันธ์ต่าง ๆ ต้องประมวลเรื่องในรูปของประโยคอย่างมีระเบียบ ไม่สับสน ไม่วกวนและไม่ออกนอกประเด็นและต้องเชื่อมโยงความคิดจากตอนหนึ่งไปสู่อีกตอนหนึ่งอย่างกลมกลืนกันประดุจลูกโซ่

วิธีการพูดเพื่อให้ข้อมูลควรมีการจัดความคิดและเนื้อหาสาระให้เป็นระบบเพื่อให้การพูดมีประสิทธิภาพ สามารถสื่อสารข้อมูลได้ตรงประเด็น จำแนกได้ตั้งรายละเอียดดังนี้

1. การจัดความคิดและเนื้อหาสาระให้เป็นระบบแบบบอกนิยาม เป็นการจัดความคิดและเนื้อหาสาระให้เป็นระบบที่เริ่มต้นการพูดด้วยการให้คำจำกัดความของคำศัพท์ หรือวลีที่เกี่ยวข้อง
2. การจัดความคิดและเนื้อหาสาระให้เป็นระบบแบบบอกสาเหตุ เป็นการจัดความคิดและเนื้อหาสาระให้เป็นระบบ ที่นำหลักของตรรกะมาประยุกต์ โดยอาจกล่าวถึงสาเหตุก่อนแล้วอธิบายถึงผลที่ตามมาภายหลัง หรืออาจอธิบายผลก่อนแล้วจึงวิเคราะห์ให้เห็นถึงสาเหตุในภายหลังก็ได้
3. การจัดความคิดและเนื้อหาสาระให้เป็นระบบแบบลำดับเวลา เป็นการจัดความคิดและเนื้อหาสาระให้เป็นระบบ ที่มีการลำดับความสำคัญของเนื้อหาอย่างมีระบบ เช่น เริ่มจากอดีตมาจนถึงปัจจุบัน ต่อเนื่องไปถึงอนาคต หรือเริ่มจากเหตุการณ์ในปัจจุบันแล้วย้อนไปสู่อดีตก็ได้
4. การจัดความคิดและเนื้อหาสาระให้เป็นระบบแบบสถานที่หรือภูมิศาสตร์ เป็นการจัดความคิดและเนื้อหาสาระให้เป็นระบบ ที่ลำดับเนื้อหาตามทิศทางหรือตามสภาพภูมิศาสตร์ เช่น จากภาคเหนือไปภาคใต้ หรือจากจุดใดจุดหนึ่งก่อนก็ได้ หลักสำคัญก็คือต้องไม่ย้อนกลับไปกลับมา

5. การจัดความคิดและเนื้อหาสาระให้เป็นระบบแบบกรรมวิธีหรือขั้นตอน เป็นการจัดความคิดและเนื้อหาสาระให้เป็นระบบ ที่เรียงลำดับขั้นตอนอย่างถูกต้องตามกระบวนการของเนื้อหาสาระที่จะพูด เช่น ขั้นตอนการรักษารถยนต์ และวิธีการสะสมข่าว

6. การจัดความคิดและเนื้อหาสาระให้เป็นระบบแบบจำแนกประเภท เป็นการจัดความคิดและเนื้อหาสาระให้เป็นระบบ ที่แบ่งหมวดหมู่ของเนื้อหาประเภทเดียวกันไว้ด้วยกัน เพื่อขจัดปัญหาเรื่องซ้ำๆ ถ้าเนื้อหาสาระมีความสลับซับซ้อนควรจะเริ่มจากหัวข้อที่ง่ายไปสู่หัวข้อที่ยาก

7. การจัดความคิดและเนื้อหาสาระให้เป็นระบบแบบบอกผลดีผลเสีย เป็นการจัดความคิดและเนื้อหาสาระให้เป็นระบบ ที่วิธีวิเคราะห์เนื้อหาอย่างรอบคอบ เช่น ชี้ให้เห็นว่าการเลี้ยงลูกด้วยนมมีผลดีและผลเสียอย่างไร

8. การจัดความคิดและเนื้อหาสาระให้เป็นระบบแบบผสมผสานวิธี เป็นการจัดความคิดและเนื้อหาสาระให้เป็นระบบที่นำวิธีการต่างๆ มาผสมกัน เพื่อมุ่งให้เนื้อหาสาระชัดเจนและสื่อความหมายได้อย่างดีที่สุด

สรุปได้ว่า วิธีการพูดเพื่อให้ข้อมูลควรมีการจัดความคิดและเนื้อหาสาระให้เป็นระบบเพื่อให้การพูดมีประสิทธิภาพ โดยใช้วิธีการจัดความคิดและเนื้อหาสาระแบบบอกนิยาม แบบบอกสาเหตุ แบบลำดับเวลา แบบสถานที่หรือภูมิศาสตร์ แบบกรรมวิธีหรือขั้นตอน แบบจำแนกประเภท แบบบอกผลดีผลเสีย และแบบผสมผสานวิธี

1.6 การกำหนดโครงสร้างหลักของการพูดเพื่อให้ข้อมูล

การจัดลำดับความคิดเพื่อให้เป็นไปอย่างมีระบบ ควรมีการกำหนดโครงสร้างก่อนการพูด ซึ่งการกำหนดโครงเรื่องสามารถแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนคำนำหรือส่วนนำ ส่วนเนื้อเรื่องและส่วนสรุป มีรายละเอียดดังนี้

1. ส่วนคำนำหรือส่วนนำ ในส่วนนี้ควรใช้เวลาในการพูดประมาณร้อยละ 10 ของเวลาที่จะต้องพูดทั้งหมด การกำหนดโครงเรื่องในส่วนคำนำนี้ ควรยึดหลักสำคัญ 3 ประการ ดังนี้

1.1 จะต้องใช้คำคม คำพังเพย คำสุภาษิต คำอุปมาอุปไมย คำถามเชิงวาทศิลป์หรืออาจใช้อารมณ์ขัน หรือใช้สถิติที่ชวนประหลาดต่าง ๆ เพื่อเรียกร้อยความสนใจและให้ผู้ฟังสนใจมากที่สุด

1.2 จะต้องกำหนดขอบเขต จุดมุ่งหมาย และเหตุผลในการเลือกหัวข้อที่นำมาพูด และไม่ควรกล่าวคำขอโทษหรืออ้อมตัวใด ๆ ทั้งสิ้น ในกรณีที่เตรียมตัวมาไม่พร้อม

1.3 จะต้องให้ผู้ฟังเห็นว่าจะได้รับประโยชน์อะไรบ้างจากการฟังเนื้อหา นั้น ๆ

2. ส่วนเนื้อเรื่อง ในส่วนนี้ควรใช้เวลาประมาณร้อยละ 85 ของเวลาที่พูดทั้งหมด หลักสำคัญคือจะต้องแบ่งสาระสำคัญออกเป็นหมวดหมู่ กำหนดประโยคใจความสำคัญ ประโยคสนับสนุนเป็นส่วนขยาย และประโยคใจความสำคัญจะต้องสอดคล้องตามจุดมุ่งหมายในการพูดแต่ละครั้งต้องบรรจุความคิดสำคัญเพียงความคิดเดียวเท่านั้น เนื้อหาสั้นกระชับ เนื้อหาต้องไม่แสดงอารมณ์ของผู้พูดและก่อให้เกิดความรู้สึกที่เป็นกันเอง ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง นอกจากนี้แล้วเนื้อหาที่จะพูดต้องตรงกับข้อเท็จจริง มีลักษณะสร้างสรรค์ มีความเหมาะสมกับผู้ฟัง

3. ส่วนสรุป ในส่วนนี้ควรใช้เวลาประมาณร้อยละ 5 ของเวลาที่จะต้องพูดทั้งหมด ควรมีหลักการสรุป ดังนี้ ทบทวนเฉพาะประเด็นสำคัญ ใช้ข้อความที่สั้นที่สุดในการเน้นหัวข้อความสำคัญ ทิ้งท้ายข้อคิดด้วยคำถามที่สอดคล้องกับเรื่องที่พูด และก่อนจบการพูดทุกครั้งต้องสรุปเสมอ ห้ามจบกะทันหันหรือจบแบบเย็นเฉียบ หรือสรุปนอกเรื่อง

สรุปได้ว่า การกำหนดโครงเรื่องก่อนการพูดสามารถแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนคำนำหรือส่วนนำ ส่วนเนื้อเรื่องและส่วนสรุป ในส่วนนำควรใช้เวลาประมาณร้อยละ 10 ในส่วนเนื้อหาประมาณร้อยละ 85 และส่วนสรุปควรใช้เวลาประมาณร้อยละ 5 ของเวลาที่จะต้องพูดทั้งหมด

1.7 ข้อแนะนำในเตรียมโครงร่างของการพูดเพื่อให้ข้อมูล

โดยทั่วไปการพูดเพื่อให้ข้อมูล ผู้พูดจะมีการกำหนดโครงร่างของเรื่องก่อนการพูดที่เหมือนกัน คือ ส่วนคำนำ ส่วนเนื้อเรื่องและส่วนสรุป แต่จะมีรายละเอียดปลีกย่อยในการกำหนดโครงร่างของแต่ละวิธีการพูดที่แตกต่างกัน ดังรายละเอียด

1. การเตรียมโครงร่างของการพูดบรรยายเพื่อให้ข้อมูล สารสนเทศหรือข้อเท็จจริงเกี่ยวกับคน สัตว์ สิ่งของหรือสถานที่ ควรมีการกำหนดโครงร่างในการพูดดังนี้

1) ตอนนำ (introduction) ควรกล่าวถึงนิยามหรือการจัดประเภท หรือคำบรรยายสั้น ๆ

2) ตอนบรรยาย (description) ควรกล่าวถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสิ่งนั้นหรือเรื่องนั้นเป็นตอน ๆ

(1) เรื่องเกี่ยวกับสัตว์ ประกอบด้วย

1.2 รูปร่างภายนอก

1.2 ที่อยู่อาศัย

1.3 การเคลื่อนไหว

1.4 อาหาร

1.5 พฤติกรรม

1.6 วงจรชีวิต

(2) เรื่องเกี่ยวกับบุคคล ประกอบด้วย

2.1 ชื่ออายุ

2.2 รูปร่างภายนอก

2.3 บุคลิกภาพ

2.4 อาชีพ

2.5 ความสำเร็จ

2.6 ประวัติความเป็นมา

(3) เรื่องเกี่ยวกับสิ่งของ ประกอบด้วย

3.1 ลักษณะภายนอก

3.2 ส่วนต่างๆ

3.3 หน้าที่

3.4 ลักษณะเฉพาะ

3.5 การใช้ประโยชน์

3.6 คุณค่า

(4) เรื่องเกี่ยวกับสถานที่ ประกอบด้วย

4.1 ตำแหน่งที่อยู่

4.2 ภูมิอากาศ

4.3 ภูมิประเทศ

4.4 ประชากร

4.5 วัฒนธรรม

3) ตอนสรุป (conclusion) ควรพูดสรุปความหรือข้อคิดเห็นที่ใช้คำที่มีความหมายกว้างๆ และใช้สรรพนามบุรุษที่สาม เนื่องจากเป็นข้อเท็จจริง จึงไม่ใช้อารมณ์ความรู้สึก

2. การเตรียมโครงร่างของการพูดอธิบายเกี่ยวกับกระบวนการ (process) หรือขั้นตอนการทำงาน หรือขั้นตอนการผลิตของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เป็นการพูดที่บอกให้ทราบว่าสร้างหรือทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้อย่างไร การพูดแบ่งออกเป็น 3 ตอน ได้แก่

1) เป้าประสงค์ (goal) เป็นการพูดถึงสิ่งที่จะสร้างหรือทำ ซึ่งอาจรวมไปถึงการบรรยายสั้น ๆ ถึงผลผลิตที่จะเกิดขึ้น

2) สิ่งที่ต้องการใช้ (requirements) เป็นการพูดถึงรายการสิ่งที่ต้องการใช้ในการกระทำ ได้แก่

2.1 ส่วนประกอบในการทำ

2.2 เครื่องใช้ต่างๆ

2.3 วัสดุ

2.4 เครื่องมือ

3) ขั้นตอน (steps) เป็นการพูดถึงขั้นตอนการทำตามลำดับ อาจใช้ภาพหรือแผนผังประกอบ การสอนเริ่มด้วยคำกริยาและอธิบายให้ชัดเจนว่า “ทำอะไรและอย่างไร” โดยทั่วไปใช้สรรพนามบุรุษที่สองหรือสาม

3. การเตรียมโครงร่างของการพูดเล่าเหตุการณ์ หรือประสบการณ์ (recount) เป็นการพูดเล่าถึงเหตุการณ์หรือประสบการณ์ที่ผ่านมา เรียงลำดับตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง การพูดแบ่งเป็น 3 ตอน ได้แก่

1) ตอนนำ (introduction) เป็นการกำหนดฉาก โดยให้รายละเอียดเกี่ยวกับใคร/อะไร เมื่อไร ที่ไหน และทำไม

2) เหตุการณ์ (events) เป็นการพูดถึงอะไรที่เกิดขึ้นตามลำดับของเวลา โดยใช้คำเกี่ยวกับเวลา ได้แก่ “first, next, then, during, later, finally, and the last one รวมทั้งคำคุณศัพท์ วลีที่พูดเป็นเรื่องของอดีตกาล

3) ตอนสรุป (conclusion) เป็นการพูดถึงข้อคิดเห็นส่วนตัวว่าผู้เขียนคิดอะไร รู้สึกอย่างไร หรือตัดสินใจอะไรเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น การพูดมีลักษณะเป็นส่วนตัว จึงใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่ง

4. การเตรียมโครงร่างของการพูดเล่าเรื่อง (narrative) เป็นการพูดที่เล่าถึงเรื่องราวต่างๆ (story) ที่ให้ความบันเทิง กระตุ้นหรือสอน มุ่งที่จะให้ผู้ฟังเกิดความตั้งใจ และคงความสนใจไว้ได้นาน เรื่องมีหลายประเภท ได้แก่ ละคร เรื่องเชิงจินตนาการ เรื่องผจญภัย นิยายเชิงวิทยาศาสตร์ เรื่องลึกลับ เทพนิยาย นิทาน ตำนาน เป็นต้น การพูดแบ่งออกเป็น 4 ตอน ได้แก่

1) ตอนเกริ่นนำ (orientation) เป็นการพูดถึงฉากและตัวละคร ซึ่งจะรวมการพูดถึง “ใครหรืออะไร ที่ไหน และเมื่อไร”

2) ตอนที่กล่าวถึงความยุ่งยาก (complication) เป็นการพูดถึงความยากลำบาก หรือปัญหา ที่ทำให้การดำรงชีวิตหรือความสะดวกสบายของตัวละครเกิดความยุ่งยากขึ้นและก่อให้เกิดลำดับของเหตุการณ์ที่น่าสนใจตามมา

3) ลำดับเหตุการณ์ (sequence of events) ซึ่งอาจประกอบด้วย

3.1 การพูดบรรยายถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

first.....

then.....

next.....

after that.....

3.2 ลำดับเหตุการณ์เฉพาะที่เกิดขึ้นกับตัวละครแต่ละตัว

while.....

during.....

at that time.....

when.....

3.3 การผสมผสานของลำดับ

3.4 ความยุ่งยากอื่นๆ

4) การแก้ปัญหา (resolution) เป็นการพูดถึงผลสุดท้ายของเหตุการณ์ซึ่งเป็นชุดที่ปัญหาได้รับการแก้ไข

1.8 คุณลักษณะสำคัญของข้อมูลที่ส่งผลให้การพูดมีประสิทธิภาพ

Verderber, Verderber and Sellnow (2008) กล่าวว่า ลักษณะของข้อมูลที่ส่งผลให้การพูดมีประสิทธิภาพ ควรมีคุณลักษณะ 3 ประการ ดังนี้

1. ข้อมูลที่พูดนำเสนอควรเป็นข้อมูลในแง่ใหม่ใหม่ๆ ที่ผู้ฟังไม่เคยรู้มาก่อนและสามารถกระตุ้นให้ผู้ฟังสนใจได้ ถ้าเป็นข้อมูลใหม่ที่ผู้ฟังไม่ทราบมาก่อน ผู้พูดจะต้องหาเทคนิคหรือวิธีการนำเสนอที่น่าสนใจ หากเป็นข้อมูลที่ผู้ฟังรู้อยู่แล้วก็ควรนำเสนอประเด็นหรือมุมมองใหม่ๆ ในเชิงลึกและกว้างมากขึ้น ดังนั้นไม่ว่าข้อมูลที่จะนำเสนอจะเป็นข้อมูลหรือไม่ ผู้พูดควรรหาเทคนิคและวิธีการนำเสนอที่จะให้ข้อมูลเป็นสิ่งใหม่สำหรับผู้ฟัง

2. ข้อมูลที่นำเสนอควรสัมพันธ์กับผู้ฟัง ผู้พูดที่ดีต้องไม่คิดว่าผู้ฟังจะจดจำข้อมูลนั้นได้เอง ผู้พูดควรใช้เทคนิคการพูด การเล่นคำที่สะดุดหู การสร้างประโยคที่เชื่อมโยงข้อมูลสู่ผู้ฟังหรือเปรียบเทียบกับสิ่งที่ผู้ฟังคุ้นเคย

3. ข้อมูลที่นำเสนอควรเป็นข้อมูลที่สร้างสรรค์ ซึ่งผู้พูดควรศึกษาค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับหัวข้อที่จะพูดอย่างลุ่มลึก และในการพูดนำเสนอหากผู้พูดนำเสนอในลักษณะการเสนอทางเลือกที่หนึ่งและทางเลือกที่สองแก่ผู้ฟัง ก็จะทำให้การพูดนำเสนอสนใจมากยิ่งขึ้น

4. ข้อมูลที่นำเสนอควรง่ายแก่การจดจำของผู้ฟัง การพูดเพื่อให้ข้อมูลมีจุดมุ่งหมายเพื่อนำเสนอข้อมูลเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่นำเสนอ ดังนั้นผู้พูดควรใช้สื่อช่วยในการนำเสนอให้เข้าใจง่ายและผู้ฟังจดจำหรือเข้าใจได้ทันที เช่น กราฟข้อมูล รูปภาพ ภาษาโลดโผนสะดุดหู การใช้คำซ้ำ การสอดแทรกอารมณ์ขัน และการยกตัวอย่าง

5. ข้อมูลที่นำเสนอควรเอื้อให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจในข้อมูลนั้นๆ ตามรูปแบบการเรียนรู้ การรับรู้ของผู้ฟังมากที่สุด ดังนั้นผู้พูดควรใช้วิธีการพูดและใช้สื่อที่เป็นสื่อทัศนูปกรณ์ประกอบการพูดที่หลากหลายรูปแบบ รวมถึงการแสดงสีหน้า ท่าทางประกอบการพูด

สรุปได้ว่า คุณลักษณะของข้อมูลที่ส่งผลให้การพูดเพื่อให้ข้อมูลมีประสิทธิภาพคือ ข้อมูลที่พูดเสนอ ควรเป็นข้อมูลในแง่ใหม่ใหม่ๆ ที่ผู้ฟังไม่เคยรู้มาก่อน สัมพันธ์กับผู้ฟัง เป็นข้อมูลที่สร้างสรรค์ ง่ายแก่การจดจำของผู้ฟัง และเอื้อให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจในข้อมูลนั้นๆ ตามรูปแบบการเรียนรู้ การรับรู้ของผู้ฟังมากที่สุด

1.9 หลักการสำคัญของการพูดเพื่อให้ข้อมูลที่สัมฤทธิ์ผล

ผู้พูดหรือผู้เรียนเกี่ยวกับการพูด ควรศึกษาทำความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการพูดที่ดีเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการพูดได้ถูกต้องและมีประสิทธิภาพ ดังรายละเอียด

Jaffe (2007) กล่าวว่า การพูดเพื่อให้ข้อมูลที่สัมฤทธิ์ผลควรมีลักษณะสำคัญ 7 ประการดังนี้

1. วิเคราะห์ผู้ฟังก่อนเป็นอันดับแรก วิเคราะห์ถึงปัจจัยภายในตัวผู้ฟังที่จะเป็นอุปสรรคในการเข้าถึงสารที่จะนำเสนอ และวางแผนเตรียมรับมือกับอุปสรรคเหล่านั้น

2. จัดเรียงเนื้อหาสาระหรือหัวข้อเรื่องที่จะพูดอย่างเป็นขั้นตอน มีคำที่ใช้บอกความต่อเนื่องของเนื้อหาในแต่ละตอนหรือย่อหน้า เช่นคำว่า ต่อไป ด้วยเหตุนี้ อย่างไรก็ตาม อันดับสุดท้าย ตัวอย่างเช่น ดังนั้น ผลที่ได้รับ เป็นต้น

3. เลือกหัวข้อเรื่องหรือเนื้อหาสาระที่ตรงหรือสอดคล้องกับประสบการณ์ เป้าหมาย ความเชื่อของผู้ฟัง เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้ฟัง ซึ่งจะทำให้ผู้ฟังฟังอย่างตั้งใจและมีส่วนร่วมในการพูดมากขึ้น

4. ใช้วิธีการนำเสนอข้อมูลในรูปแบบที่ผู้ฟังรู้จัก เข้าใจก่อนอันดับแรก เพื่อเชื่อมโยงไปสู่สิ่งที่ผู้ฟังไม่รู้จัก หรือไม่เข้าใจ โดยใช้การเปรียบเทียบความเหมือนหรือเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างสองสิ่งนี้

5. หลีกเลี่ยงคำศัพท์เฉพาะ (technical words) หรือคำที่ใช้เฉพาะกลุ่มคน (jargon) หากจำเป็นต้องใช้ ผู้พูดควรให้คำจำกัดความเพื่อให้เข้าใจตรงกันก่อนนำเสนอรายละเอียด

6. พูดคำซ้ำหรือพูดย้ำในประเด็นที่ต้องการเน้นให้เห็นความสำคัญ เพื่อให้ผู้ฟังจดจำข้อมูลที่พูดนำเสนอ โดยการใช้คำซ้ำ หรือเปลี่ยนใช้คำใหม่ที่มีความหมายเหมือนเดิม และพูดซ้ำหลายๆ ครั้ง ในจังหวะที่เหมาะสม

7. พยายามสร้างความน่าสนใจของเนื้อหาที่พูดอยู่ตลอดเวลา โดยการยกตัวอย่างและใช้รูปแบบการพูดแบบพูดสนทนา หรือถามตอบกับผู้ฟังเป็นระยะๆ จะช่วยให้ผู้ฟังสนใจและตั้งใจฟังเรื่องที่น่าเสนอ

Verderber, Verderber and Sellnow (2008) ได้กล่าวว่า การพูดเพื่อให้ข้อมูลจะสัมฤทธิ์ผลได้จะต้องมีลักษณะ 5 ประการดังนี้

1. เร้าอารมณ์ผู้ฟังอย่างชาญฉลาด (intellectually stimulating) หากเป็นการนำเสนอข้อมูลรู้ใหม่แก่ผู้ฟัง ผู้พูดควรรหาเทคนิควิธีการนำเสนอที่เร้าอารมณ์คนฟังให้ติดตามอย่างใจจดใจจ่อ แต่ถ้าหากเป็นข้อมูลที่ผู้ฟังรู้อยู่แล้ว ผู้พูดควรนำเสนอประเด็นใหม่หรือแตกต่างจากเดิม นำเสนอข้อมูลเชิงลึกและกว้างกว่าที่ผู้ฟังเคยรู้มาแล้ว ทั้งนี้ไม่ว่าข้อมูลที่นำมาให้ความรู้จะเก่าหรือใหม่สำหรับผู้ฟังหรือไม่ ผู้พูดต้องหาเทคนิคการนำเสนอเพื่อทำให้ข้อมูลน่าสนใจ เพื่อผู้ฟังจะได้รู้สึกว่าการฟังแล้วได้ความรู้เพิ่มมากขึ้น

2. สอดคล้องกับความสนใจของผู้ฟัง (relevant) เป็นสิ่งสำคัญที่ผู้พูดต้องพยายามสร้างหรือผูกโยงเนื้อหาสาระที่พูดให้สอดคล้องสัมพันธ์กับความสนใจ และความต้องการของผู้ฟัง ซึ่งผู้พูดอาจใช้เทคนิคการพูดชี้แจงให้เห็นผลกระทบ ผลได้หรือผลเสีย ความสุข ความร่ำรวยที่จะได้รับเพิ่มมากขึ้น

3. ข้อมูลที่สร้างสรรค์ (creative) นำเสนอข้อมูลที่สร้างสรรค์ เป็นประโยชน์จะช่วยให้ผู้ฟังกระตือรือร้นและสนใจฟัง ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาวิเคราะห์ หรือจากการวิจัย พร้อมด้วยหลักฐาน ยืนยันเชิงวิทยาศาสตร์ หรือข้อมูลเชิงสถิติ จะช่วยให้การพูดเพื่อให้ข้อมูลสัมฤทธิ์ผลได้

4. ใช้หลักการจำ (memorable) ผู้ฟังจะสามารถจดจำข้อมูลได้แค่เพียงบางส่วนที่สนใจเท่านั้น ฉะนั้นผู้พูดต้องวิเคราะห์ว่าข้อมูลสำคัญใดบ้างที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังจดจำไปได้ตลอดไป และควรหาวิธีหรือเทคนิคที่จะทำให้ผู้ฟังจดจำได้ เช่น การใช้สื่อรูปภาพ กราฟ กลุ่มคำที่สั้นโดนใจหรือการคำพูดตลกขบขัน เป็นต้น

5. ตอบสนองกับความหลากหลายรูปแบบการเรียนรู้ (addresses diverse learning styles) ผู้ฟังแต่ละคนจะมีรูปแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ผู้พูดควรนำเสนอข้อมูลที่สอดคล้องและตอบสนองกับรูปแบบการเรียนรู้ของผู้ฟังให้ได้มากที่สุด เช่น หากผู้ฟังชอบการเรียนรู้ด้วยการมองเห็น ผู้พูดควรเตรียมสื่อรูปภาพต่างๆ หรือแสดงออกทางสีหน้า ทำท่าทางประกอบการพูด เป็นต้น

สรุปได้ว่า หลักการสำคัญของการพูดเพื่อให้ข้อมูลที่สัมฤทธิ์ผล ผู้พูดควรวิเคราะห์ผู้ฟังก่อนเป็นอันดับแรก จัดเรียงเนื้อหาสาระหรือหัวข้อเรื่องที่จะพูดอย่างเป็นขั้นตอน เลือกหัวข้อเรื่องหรือเนื้อหาสาระที่ตรงหรือสอดคล้องกับประสบการณ์ เป้าหมาย ความเชื่อของผู้ฟัง ใช้วิธีการนำเสนอข้อมูลในรูปแบบที่ผู้ฟังรู้จัก หลีกเลี่ยงคำศัพท์เฉพาะ พูดคำซ้ำหรือพูดซ้ำในประเด็นที่ต้องการเน้นให้เห็นความสำคัญ และพยายามสร้างความน่าสนใจของเนื้อหาที่พูดอยู่ตลอดเวลา

1.10 สมรรถนะหรือความสามารถในการพูดเพื่อให้ข้อมูล

ผู้พูดหรือการพูดที่ดี ผู้พูดจะต้องมีความสามารถทั้งในด้านการจดจำเนื้อหาที่พูด สติการพูดที่น่าสนใจและน้ำเสียงชัดเจน เสียงดังฟังชัด อย่างไรก็ตามจะเป็นผู้พูดที่ดีได้ ต้องอาศัยการเรียนรู้หลักการและฝึกฝนอยู่เป็นประจำสม่ำเสมอ

นักการศึกษาทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาสมรรถนะหรือความสามารถของการเป็นนักพูดดีไว้ ดังนี้

สมจิตร ชิวปรีชา (2548) กล่าวว่า ผู้พูดที่ดีจะต้องมีการเตรียมล่วงหน้ามาอย่างดีและฝึกฝนไปตามแผนที่วางไว้ อันเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้การพูดสัมฤทธิ์ผล การเตรียมที่ดีควรประกอบด้วย

หลัก 8 ประการ คือ การตั้งวัตถุประสงค์ การวิเคราะห์ผู้ฟัง การเลือกเรื่องที่จะพูด การกำหนดขอบเขตของเรื่อง การรวบรวมเนื้อหา การวางโครงเรื่อง การใช้ถ้อยคำและการฝึกพูด

พชร บัวเพียร (2536) กล่าวว่า การพูดเป็นพฤติกรรมที่เกิดจากการเรียนรู้ การพูดจะให้คล่องแคล่วหรือคนฟังเชื่อถือ หรือพูดให้จับใจคนฟังได้นั้น ผู้พูดต้องศึกษาและฝึกฝนใน 3 ด้านหลักๆ ดังนี้

1. ด้านการปรับปรุงตัวของผู้พูด ทั้งด้านการใช้ภาษา น้ำเสียง การใช้สายตา การเดิน การทรงตัว การแสดงออกทางใบหน้า การแสดงท่าทาง การแต่งกาย การใช้ไมโครโฟนและต้องมีความเชื่อมั่นในตนเอง

2. ด้านการวิเคราะห์ผู้ฟังและกาลเทศะ ทั้งด้านเพศ ความเชื่อและศาสนา การศึกษา ความสนใจ สถานที่ เวลา โอกาส

3. ด้านการเลือกเรื่องพูด นักพูดที่ดีควรเลือกเรื่องที่ตนเองมีความรู้และประสบการณ์และถนัดที่จะพูด และที่สำคัญต้องเป็นเรื่องที่ผู้ฟังสนใจ ควรมีเตรียมเนื้อหาหรือเนื้อเรื่องที่จะพูดโดยการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูล ข้อเท็จจริง เอกสารหลักฐานอ้างอิงมาสนับสนุน และมีการร่างต้นฉบับหรือโครงเรื่องที่เป็นระบบ เป็นขั้นตอนสอดคล้องกัน

ซีเชโร (106-43 ก่อนคริสตกาล) และควินทิลเลียน (ค.ศ. 95) (อ้างถึงใน อรรถวณิช ปิรันธน์ โอวาท 2554) กล่าวว่า ในการเตรียมวาทะที่ดีขึ้นมาชิ้นหนึ่ง ผู้พูดต้องคำนึงถึงองค์ประกอบที่เรียกว่า องค์ห้า (Five Cannos) ที่ประกอบด้วย

1. การคิดค้นเนื้อหา (invention) หมายถึง การที่ผู้พูดพยายามหาเนื้อเรื่องอย่างพิถีพิถันวิเคราะห์ ให้เหมาะสมกับโอกาสและผู้ฟัง

2. การจัดเรียบเรียงเนื้อหา (disposition) หรือการวางโครงเรื่องหรือโครงสร้างของบทพูดอย่างเป็นระเบียบ

3. การใช้ภาษาลีลา (style) หรือการใช้ภาษาให้สละสลวย ซึ่งเกิดจากการเลือกคำที่เหมาะสมทำให้ผู้ฟังเข้าใจง่าย อยากรติดตาม เป็นถ้อยคำที่กระชับ ชัดเจน และการแสดงออกด้วยท่วงท่าที่แจ่มใส เต็มไปด้วยความกระตือรือร้น

4. การจดจำเนื้อเรื่องที่จะพูด (memory) อริสโตเติลไม่เน้นหลักการเกณฑ์ด้านการจำเนื้อเรื่อง ในขณะที่ซีเชโรให้ความสำคัญกับการจดจำเนื้อเรื่องที่จะพูดมาก และในปัจจุบันการจดจำเนื้อเรื่องที่จะพูดมีความสำคัญน้อยลง

5. การพูดให้สุนทรพจน์ (delivery) เป็นการแสดงออกให้เหมาะสมทั้งด้านเสียง อากัปกริยา และมารยาทในการพูด เกณฑ์หลักในเรื่องการให้สุนทรพจน์นี้ ทั้งอริสโตเติลและซีเซโรให้ความสำคัญกับเสียงและอากัปกริยาขณะที่มีการพูดมาจนถึงปัจจุบัน

เดล คาร์เนกี (อ้างถึงใน อาษา ขอจิตต์เมตต์, 2500) ได้กล่าวถึงความสำเร็จในการพูดอย่างสูงสุดว่า จงปฏิบัติสี่ประการดังต่อไปนี้ ตั้งต้นศึกษาด้วยความปรารถนาอย่างแรงกล้าและไม่ลดละ จะเป็นแรงขับให้เกิดความมานะ บากบั่นและความอดทน การเตรียมการ การเตรียมการที่ดีจะทำให้ท่านรู้สึกเชื่อมั่น ทำกิริยาท่าทางแสดงความมั่นใจ เพื่อให้เกิดความรู้สึกว่ากล้าหาญ และฝึกหัด ซึ่งการฝึกหัดนี้ถือเป็นสิ่งสำคัญที่สุด การฝึกหัดจะก่อให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง

วราลี ศรีธธา (2552) กล่าวว่า การพูดเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพตามต้องการต้องมี 4 องค์ประกอบหลัก คือ

1. มีบุคลิกภาพที่ดี ซึ่งหมายรวมถึงการมีสุขภาพแข็งแรง สะอาด ไม่ประหม่าหรือตื่นเวที หน้าตาสดชื่น แจ่มใส การแต่งกายที่เหมาะสมกับโอกาส การใช้กิริยาท่าทางที่ดีเหมาะสมกับเรื่อง การใช้ปฏิภาณไหวพริบ การใช้ภาษาและการใช้เสียง

2. มีการเตรียมเนื้อเรื่องที่จะพูด การเตรียมเนื้อเรื่องเป็นส่วนที่สำคัญที่ช่วยให้เกิดการพูดนำเสนอที่ดี ผู้พูดจะจดจำเนื้อหาได้ตามโครงเรื่องที่วางไว้

3. การเตรียมขั้นตอนการพูด เป็นการรวบรวมความคิดในเรื่องที่จะพูดเป็นหมวดหมู่ มีลำดับขั้นที่น่าสนใจ ชวนติดตาม ที่ประกอบด้วยขั้นตอนการทักทายผู้ฟัง คำนำ ตัวเนื้อเรื่อง และสรุป และการวิเคราะห์ผู้ฟัง ผู้ที่จะเป็นนักพูดที่ดีควรให้ความสนใจกับผู้ฟัง

4. วิเคราะห์ผู้ฟังก่อนพูดอย่างละเอียด เพื่อให้ทราบถึงความต้องการ ความสนใจและนำข้อมูลจากการวิเคราะห์มาวางแผนและกำหนดสารหรือเนื้อหาสาระให้เหมาะสมกับผู้ฟัง

Lucas (2007) กล่าวว่า ปัจจัยที่ส่งเสริมให้การพูดสัมฤทธิ์ผลได้นั้น ผู้พูดจะต้องมีความสามารถดังต่อไปนี้

1. การเรียบเรียงความคิดให้เป็นระบบ (organize ideas) หรือมีความสามารถในการเรียบเรียงเนื้อหาหรือสาระที่ต้องการสื่อถึงผู้ฟังอย่างเป็นขั้นตอน มีความต่อเนื่องสอดคล้องสัมพันธ์กัน

2. ผู้พูดต้องมีความสามารถในการส่งสาร สื่อสารหรือสื่อความหมาย (tailor message) ของเนื้อหาหรือสาระอย่างเหมาะสมถึงผู้ฟัง เช่น การเลือกใช้ภาษาพูดเพื่ออธิบายกระบวนการเกิดไข่มุกที่เหมาะสมกับผู้ฟังอายุเก้าขวบ หรือการเลือกใช้ภาษาอีกระดับหนึ่งกับผู้ฟังที่เป็นนักวิชาการ รวมถึง

การพูดหรือเล่าเรื่องที่ใช้ภาษา ท่าทาง น้ำเสียงที่เร้าอารมณ์ หรือกระเทือนอารมณ์ผู้ฟังมากที่สุด ด้วยการเลือกใช้น้ำเสียงสูงต่ำ ใช้คำศัพท์ สำนวนโวหารที่เร้าใจ

3. การมีลีลาท่าทางในการเล่าหรือการพูดที่ชวนติดตาม เหมาะสมสอดคล้องกับเนื้อหาสาระหรือเรื่องที่เล่า

4. การยอมรับผลย้อนกลับหรือคำวิพากษ์จากผู้ฟัง เพื่อนำไปปรับปรุง แก้ไขหรือพัฒนาการพูดของตนให้ดีขึ้น

ทั้งนี้ Lucas (2007) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า ผู้พูดที่มีความสามารถในการพูดสื่อสารในชีวิตประจำวันจะสามารถเป็นนักพูดที่ดีได้ และผู้ที่ได้รับฝึกฝนการพูดในที่ชุมนุมชนบ่อย ๆ จะสามารถพูดได้ดีในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้เช่นกัน เช่น การพูดสื่อสารในชีวิตประจำวัน การพูดอภิปรายในห้องเรียน การพูดในที่ประชุมทางธุรกิจ และการสัมภาษณ์งานต่างๆ

Verderber, Verderber and Sellnow (2008) ได้กล่าวว่า การพูดเป็นกระบวนการที่ยืดผู้ฟังเป็นสิ่งสำคัญ ประกอบด้วยบริบทที่หลากหลาย เช่น สิ่งแวดล้อมทางกายภาพ วัฒนธรรม ประเพณี และปัจจัยด้านจิตวิทยาการสื่อสาร การพูดจะสัมฤทธิ์ผลถ้าผู้พูดควรมีกระบวนการสื่อสารที่ประกอบด้วย 6 ขั้นตอนคือ

1. การกำหนดเป้าหมายการพูด
2. การกำหนดยุทธศาสตร์การพูดที่เหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาส
3. การรวบรวมและการวิเคราะห์ข้อมูล
4. การเรียบเรียงข้อมูลเนื้อหาที่เป็นระบบ
5. การเลือกสื่อแนะนำที่เหมาะสมกับข้อมูล
6. การฝึกซ้อมการพูดและการนำเสนอ

อีกทั้ง Verderber, Verderber and Sellnow (2008) ได้กล่าวเพิ่มว่า การพูดที่มีประสิทธิภาพที่แท้จริง ต้องเป็นการพูดที่ผู้ฟังสนใจฟังในสิ่งที่พูดเข้าใจและจดจำเนื้อหา และเกิดแรงจูงใจในการลงมือปฏิบัติ หรือหยุดการปฏิบัติตามที่ผู้พูดนำเสนอ ซึ่งระดับประสิทธิภาพการพูดจะมากขึ้นอยู่กับเนื้อหาแนะนำมีความเหมาะสม มีการวางโครงเรื่องที่เป็นขั้นตอน ชัดเจน ไม่สับสน และลีลาการพูดนำเสนอที่กระตุ้นเร้าความสนใจ

สมาคมการสื่อสารแห่งประเทศไทย (2007) กำหนดมาตรฐานสมรรถนะการพูดที่มีประสิทธิภาพ ที่ครอบคลุมทั้งในขั้นตอนการเตรียมการและขั้นตอนการพูดนำเสนอ ประกอบด้วย

1. การเลือกและกำหนดเนื้อหาได้อย่างเหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาสในการพูด
2. การกำหนดวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายเฉพาะของการพูดอย่างเป็นธรรมเนียมที่เหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาสในการพูด
3. การจัดเตรียมสื่อประกอบการพูดนำเสนอได้เหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาสในการพูด
4. การใช้รูปแบบการเรียบเรียงเนื้อหาสาระได้เหมาะสมกับเนื้อหา ผู้ฟังและโอกาสในการพูด
5. การใช้ภาษาพูดนำเสนอที่เหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาสในการพูด
6. การออกเสียงเน้นคำ เสียงสูงต่ำ การหยุดในช่วงจบประโยคและใช้ความดังของเสียงเพื่อตรงความสนใจที่เหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาสในการพูด
7. การออกเสียงและไวยากรณ์ทางภาษาได้ถูกต้องและเหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาสในการพูด
8. การใช้วัจนภาษา เช่น ท่วงทีการเดิน การยืน การวางท่า การใช้สีรุษ การใช้มือและแขน และการแสดงสีหน้าได้ถูกต้องและเหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาสในการพูด

University of Virginia (2006) ได้ดัดแปลงสมรรถนะการพูดที่มีประสิทธิภาพของสมาคมการสื่อสารแห่งประเทศไทย และกำหนดเพิ่มอีก 2 ข้อ คือ กำหนดวัตถุประสงค์การพูดและโอกาสในการพูดที่มีสัดส่วนของความต้องการและความคาดหวังของผู้ฟังที่เหมาะสมและเรียบเรียงเนื้อหาสาระชัดเจน ง่ายต่อความเข้าใจ สอดคล้องเหมาะสมกับหัวข้อเรื่อง ผู้ฟังและโอกาส

Quianthy (1990) ต้นฉบับของสมรรถนะการพูดที่มีประสิทธิภาพ ที่กำหนดขึ้นโดย Quianthy ในปี 1990 ประกอบด้วย 9 สมรรถนะ การกำหนดวัตถุประสงค์และหัวข้อ การใช้สื่อประกอบการพูด การเรียบเรียงความคิด การกล่าวนำ การกล่าวสรุป การใช้คำศัพท์ สำนวนภาษาที่เหมาะสม การใช้ภาษา การใช้วัจนภาษา และการปรับเปลี่ยนการพูดให้สอดคล้องกับผู้ฟัง

Quianthy and Hefferin (1999) ได้โต้แย้งว่าการพูดที่มีประสิทธิภาพต้องพิจารณาตั้งแต่การเรียบเรียงเนื้อหาสาระหรือข้อมูล และการพูดนำเสนอข้อมูลด้วยน้ำเสียงที่ชัดเจน และลีลาการพูดที่น่าประทับใจ และได้กำหนดสมรรถนะด้านการเรียบเรียงเนื้อหาสาระหรือข้อมูลไว้ 3 ข้อ ประกอบด้วย การกำหนดวัตถุประสงค์ การเลือกหัวข้อ การเรียบเรียงเนื้อหาหรือข้อความที่ดี เช่น มีการกำหนดประโยคที่เป็นหลักการทฤษฎี หรือประโยคใจความสำคัญ ให้ข้อมูลรายละเอียดที่สนับสนุนประโยคหลักและใช้คำศัพท์หลากหลาย และการใช้คำเชื่อมโยงประโยค วลีหรือย่อหน้าที่ต่อเนื่องสัมพันธ์กัน และสมรรถนะการพูดนำเสนอที่ประกอบด้วย การใช้น้ำเสียงที่หลากหลาย เช่น

การลงเสียงสูงต่ำ เน้นคำสำคัญและการหยุดในช่วงจบประโยคการออกเสียงชัดเจน ใช้เลือกใช้ภาษาได้เหมาะสมและใช้อวัจนภาษาได้สอดคล้องกับภาษาพูด

Verderber, Verderber and Sellnow (2008) กล่าวว่า ในการประเมินผลการพูดที่มีประสิทธิภาพนั้น ผู้ฟังควรใช้กระบวนการวิเคราะห์วิพากษ์คำพูดหรือคำปราศรัยของผู้พูดใน 3 ประเด็นหลัก คือ ความน่าเชื่อถือในตัวผู้พูด (speaker credibility) โดยดูจากระดับความรู้และความชำนาญในเนื้อหาที่ผู้พูดพูด คุณภาพของเนื้อหา (quality of content) เช่น เป็นข้อมูลใหม่ ทันสมัย และเป็นปัจจุบัน ปริมาณข้อมูลที่นำเสนอมากหรือน้อย เป็นข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงหรือเป็นเพียงข้อคิดเห็นส่วนตัวของผู้พูดเอง แหล่งข้อมูลน่าเชื่อถือหรือไม่ และคุณภาพของโครงเรื่องหรือรูปแบบการนำเสนอ (quality of structure) เช่น มีรูปแบบการนำเสนอเป็นลำดับขั้นตอน ครบองค์ประกอบทั้งในส่วนของบทนำ เนื้อหาและบทสรุป นำเสนอประเด็นหลักและให้รายละเอียด พร้อมยกตัวอย่างประกอบในแต่ละประเด็นที่สอดคล้องและชัดเจน

สรุปได้ว่า สมรรถนะในการพูดที่มีประสิทธิภาพ ผู้พูดควรมีความสามารถใน 2 ด้านหลักคือ ความสามารถด้านการเตรียมความพร้อมและความสามารถด้านการนำเสนอ ดังนี้

ความสามารถด้านการเตรียมความพร้อม ประกอบด้วยความสามารถย่อย ดังนี้

1. การเรียบเรียงเนื้อหาสาระ/ข้อความ/บทพูด
2. การเลือกหัวเรื่อง
3. การใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสม
4. การใช้อวัจนภาษา
5. การพูดนำเสนอ
6. การกำหนดวัตถุประสงค์การพูด

ความสามารถด้านการนำเสนอ ประกอบด้วยความสามารถย่อย ดังนี้

7. การวิเคราะห์ผู้ฟัง
8. การใช้สื่อประกอบการพูด
9. การฝึกซ้อมการพูด
10. ความรู้ในข้อมูลที่นำเสนอ
11. การวิเคราะห์ข้อมูล

12. การมีบุคลิกภาพที่ดี

1.11 การวัดและประเมินความสามารถในการพูดเพื่อให้ข้อมูล

นักการศึกษาได้กำหนดเกณฑ์การประเมิน และแบบประเมินความสามารถในการพูดเพื่อให้ข้อมูลหลากหลายรูปแบบ เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้สอนได้ปรับใช้ให้สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนการสอนพูดที่เหมาะสมกับระดับผู้เรียน สามารถสรุปได้ดังนี้

Diana & James (1989) ได้ให้แนวทางในการประเมินความสามารถในการพูดเพื่อให้ข้อมูลของผู้พูด โดยประเมินจากสถานการณ์ จุดมุ่งหมาย ผู้ฟังและวิธีการพูด มีรายละเอียดดังนี้

ด้านสถานการณ์การพูด ควรประเมินว่าบทพูดนั้นเหมาะสมกับสถานที่ เช่น ห้องเรียนหรือไม่ และเป็น การพูดที่พอดีกับเวลาที่กำหนดไว้หรือไม่

ด้านจุดมุ่งหมาย ควรประเมินว่าบทพูดเพื่อให้ข้อมูลนั้น เป็นการพูดที่กำหนดจุดมุ่งหมาย ทั่วไปและจุดมุ่งหมายเฉพาะหรือไม่

ด้านผู้ฟัง ควรประเมินว่าบทพูดเพื่อให้ข้อมูลนั้นเหมาะสมกับผู้ฟังหรือไม่และผู้พูดได้วิเคราะห์ ความสนใจ ข้อมูลพื้นฐานและระดับความรู้ของผู้ฟังหรือไม่

ด้านวิธีการพูด ควรประเมินว่าโครงสร้างของบทพูดเหมาะสมกับหัวข้อและจุดมุ่งหมายของ การพูดหรือไม่ ผู้พูดใช้สื่อประกอบการพูดด้วยหรือไม่ และถ้าใช้เหมาะสมหรือไม่อย่างไร

Verderber & verderber, Sellnow (2008) ได้กล่าวว่า กำหนดเกณฑ์การ ประเมิน การพูดเพื่อให้ข้อมูล ที่ประกอบด้วยด้านข้อมูลและโครงสร้างหรือลำดับขั้นตอนของการพูดและ การพูดนำเสนอ ดังนี้

เกณฑ์ด้านข้อมูล ควรพิจารณาว่าเป้าหมายเฉพาะของการพูดเพื่อให้ข้อมูลที่กำหนด สอดคล้องกับความซับซ้อนของข้อมูลหรือไม่ ผู้พูดใช้วิธีการพูดนำเสนอข้อมูลที่หลากหลายหรือไม่ ผู้พูดกล่าวถึงความหลักและใจความรองของข้อมูลหรือไม่ ข้อมูลที่นำเสนอมีแหล่งที่มาที่น่าเชื่อถือ และทันสมัยหรือไม่ ผู้พูดใช้สื่ออุปกรณ์ประกอบการนำเสนอหรือไม่ และผู้พูดนำเสนอข้อมูลได้อย่าง ลึกซึ้งหรือไม่

เกณฑ์ด้านโครงสร้างหรือลำดับขั้นตอนของการพูดนำเสนอ ผู้พูดกล่าวถึงเป้าหมายเฉพาะได้ ชัดเจนหรือไม่ กล่าวบทนำได้อย่างน่าสนใจหรือไม่และมีการเกริ่นนำถึงหัวข้อเรื่องหรือประเด็นสำคัญ ของหัวข้อเรื่องหรือไม่ โครงสร้างของบทพูดโดยรวมไม่ซับซ้อน จัดเรียงเป็นลำดับขั้นตอนที่ดี ผู้พูดใช้ ภาษาพูดนำเสนอที่ง่าย มีความหมายชัดเจน สละจุดหูและเหมาะสมหรือไม่ ผู้พูดพูดสรุปได้อย่างมี

ประสิทธิภาพ และย้ำประเด็นสำคัญๆ อีกครั้งหรือไม่ น้ำเสียงของผู้พูดสดใส กังวาน ชัดถ้อยชัดคำและเป็นการพูดแบบสนทนากับผู้ฟังหรือไม่

สมาคมการสื่อสารแห่งประเทศไทยสหรัฐอเมริกา (The National Communication Association, 2007) ได้กำหนดสมรรถนะหรือความสามารถของการพูดภาษาอังกฤษ และเกณฑ์การวัดประเมินขึ้นในปี 1970 พร้อมทั้งได้จัดทำแบบวัดและประเมินผลสมรรถนะหรือความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลขึ้นในปี 2007 ที่เน้นการประเมินพฤติกรรมทั้งด้านการใช้ภาษา และอวัจนภาษา ซึ่งแบบประเมินดังกล่าวมีจุดมุ่งหมายเพื่อใช้ประเมินการพูดในชั้นเรียน ประเมินการเข้าเรียน ประเมินการจัดระดับความรู้ก่อนเรียน และใช้เป็นเครื่องมือในการสอนหรือให้คำแนะนำผู้เรียนในการเตรียมความพร้อมและการพูดนำเสนองาน รวมถึงใช้เป็นเครื่องมือประเมินผลเพื่อกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบหรือนโยบายของสถาบันการศึกษา

เครื่องมือวัดและประเมินผลสมรรถนะหรือความสามารถของผู้พูดในการพูดเพื่อให้ข้อมูล ประกอบด้วยการประเมินสมรรถนะหรือความสามารถ 8 ด้าน ซึ่งใน 4 ข้อแรกเป็นความสามารถเกี่ยวกับการเตรียมความพร้อม และอีก 4 ข้อหลังเป็นความสามารถเกี่ยวกับการพูดนำเสนอดังรายละเอียด

ข้อที่ 1 เลือกและกำหนดเนื้อหาได้อย่างเหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาสในการพูด

ข้อที่ 2 กำหนดวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายเฉพาะของการพูดอย่างเป็นธรรมเนียมที่เหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาสในการพูด

ข้อที่ 3 จัดเตรียมสื่อประกอบการพูดนำเสนอได้เหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาสในการพูด

ข้อที่ 4 ใช้รูปแบบการเรียบเรียงเนื้อหาสาระได้เหมาะสมกับเนื้อหา ผู้ฟังและโอกาสในการพูด

ข้อที่ 5 ใช้ภาษาพูดนำเสนอที่เหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาสในการพูด

ข้อที่ 6 ออกเสียงเน้นคำ เสียงสูงต่ำ การหยุดในช่วงจบประโยคและใช้ความดังของเสียงเพื่อตรงความสนใจที่เหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาสในการพูด

ข้อที่ 7 ออกเสียงและไวยากรณ์ทางภาษาได้ถูกต้องและเหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาสในการพูด

ข้อที่ 8 ใช้อวัจนภาษา เช่น ท่วงทีการเดิน การยืน การวางท่า การใช้ศีรษะ การใช้มือและแขนและการแสดงสีหน้า ได้ถูกต้องและเหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาสในการพูด

และได้กำหนดเกณฑ์การประเมินการพูดนำเสนอเฉพาะของแต่ละสมรรถนะหรือความสามารถไว้ 3 ระดับ คือ ระดับที่ยังไม่พึงพอใจ (unsatisfactory) ระดับพึงพอใจ (satisfactory) และระดับดีเยี่ยม (excellent)

Schreiber, Paul & Shibley (2012) พัฒนาเกณฑ์การให้คะแนนสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ผลการพัฒนาได้มาตรฐานการปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 10 มาตรฐาน และแบ่งเกณฑ์การให้คะแนนแต่ละมาตรฐานออกเป็น 5 ระดับ คือ ระดับก้าวหน้า (advanced) ระดับมีประสิทธิภาพ (proficient) ระดับพื้นฐาน (basic) ระดับต่ำกว่าพื้นฐาน (minimal) และระดับบกพร่อง (deficient) มีรายละเอียดดังนี้

- ข้อที่ 1 เลือกหัวข้อได้เหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาสการพูด
- ข้อที่ 2 เขียนบทกล่าวนำที่นำพาผู้ฟังไปสู่หัวข้อได้อย่างน่าสนใจ
- ข้อที่ 3 ใช้รูปแบบการเขียนเรียบเรียงที่มีประสิทธิภาพ
- ข้อที่ 4 ใช้สื่อประกอบการนำเสนอที่สอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง
- ข้อที่ 5 มีบทสรุปที่เชื่อมโยงกับทฤษฎีและใช้หลักจิตวิทยาในการปิดบทพูด
- ข้อที่ 6 ใช้น้ำเสียงและภาษากายแสดงความรู้สึกลงได้อย่างมีประสิทธิภาพ
- ข้อที่ 7 ใช้น้ำเสียงและภาษาท่าทางประกอบการพูดอย่างมีประสิทธิภาพ
- ข้อที่ 8 ใช้อวัจนภาษาประกอบวัจนภาษาได้อย่างสอดคล้องเหมาะสม
- ข้อที่ 9 ปรับการพูดนำเสนอให้เข้ากับผู้ฟังได้อย่างประสบผลสำเร็จ
- ข้อที่ 10 มีทักษะการใช้สื่อประกอบการพูดนำเสนอที่ดี

Morreale et al. (2007) ได้สร้างแบบประเมินสมรรถนะการพูดมีประสิทธิภาพ ประกอบด้วย หัวข้อเรื่องที่สร้างสรรค์ การกำหนดจุดมุ่งหมาย การใช้น้ำเสียง การเรียบเรียงเนื้อหาสาระ การออกเสียงคำศัพท์ ไวยากรณ์และสำเนียงที่ชัดเจน การแสดงท่าทางประกอบการพูดและการใช้ภาษาได้เหมาะสมกับหัวข้อ ผู้ฟังและโอกาส และใช้สื่อประกอบการพูดนำเสนอ

Thomson and Rucker's (2002) ได้ออกแบบเครื่องมือการประเมินสมรรถนะการพูดที่มีประสิทธิภาพ ประกอบด้วย การมีส่วนนำ การเรียบเรียงเนื้อหาสาระ การใช้สื่อประกอบการพูด การมีส่วนสรุป การใช้ภาษาสื่อสาร และการใช้อวัจนภาษา

สมาคมการสื่อสารแห่งประเทศไทยและแบ่งเกณฑ์การให้คะแนนแต่ละมาตรฐานออกเป็น 5 ระดับคือ ระดับก้าวหน้า (advanced) ระดับมีประสิทธิภาพ (proficient) ระดับพื้นฐาน

(basic) ระดับต่ำกว่าพื้นฐาน (minimal) และระดับบกพร่อง (deficient) และ Shreiber, Paul & Shibley (2012) ได้กำหนดเกณฑ์การประเมินการพูดนำเสนอเฉพาะของแต่ละสมรรถนะหรือความสามารถไว้ 3 ระดับคือ ระดับที่ยังไม่พึงพอใจ (unsatisfactory) ระดับพึงพอใจ (satisfactory) และระดับยอดเยี่ยม (excellent)

เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดเพื่อให้ข้อมูล ที่สมาคมการสื่อสารแห่งประเทศไทย สหรัฐอเมริกาคำหนด ดังรายละเอียด

ข้อที่ 1 เลือกและกำหนดเนื้อหาได้อย่างเหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาสในการพูด

เกณฑ์การประเมิน

ระดับยอดเยี่ยม

ผู้พูดเลือกหัวข้อเรื่องได้ชัดเจน สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย เหมาะสมกับเวลาที่กำหนดให้มากที่สุด และวิเคราะห์ถึงปัจจัยภายในตัวผู้ฟังอย่างแท้จริง

ระดับปานกลาง

ผู้พูดเลือกหัวข้อเรื่องได้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย เหมาะสมกับเวลาที่กำหนดให้มากและวิเคราะห์ถึงปัจจัยภายในตัวผู้ฟังพอสมควร

ระดับพอใช้

ผู้พูดเลือกหัวข้อเรื่องที่ไม่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย ไม่สามารถพูดให้จบได้ในเวลาที่กำหนด และวิเคราะห์ถึงปัจจัยภายในตัวผู้ฟังเพียงเล็กน้อย หรือไม่มีหลักฐานใดๆ ที่แสดงให้เห็นถึงการวิเคราะห์เลย

ข้อที่ 2 กำหนดวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายเฉพาะของการพูดอย่างเป็นธรรมเนียมที่เหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาสในการพูด

เกณฑ์การประเมิน

ระดับยอดเยี่ยม

ผู้ฟังทุกคนสามารถเข้าใจหัวข้อเรื่องได้อย่างชัดเจน อย่่างไม่มีคำถามหรือข้อสงสัย มีประโยคเกริ่นนำ ประโยคใจความหลักเฉพาะ ชัดเจน สอดคล้องกับหัวข้อเรื่องที่พูด

ระดับปานกลาง

ผู้ฟังส่วนใหญ่สามารถเข้าใจหัวข้อเรื่องได้อย่างชัดเจน มีประโยคเกริ่นนำ ประโยคใจความหลักเฉพาะ ชัดเจน สอดคล้องกับหัวข้อเรื่องที่พูด

ระดับพอใช้

ผู้ฟังส่วนใหญ่เข้าใจหัวข้อเรื่องที่ได้กล่าวถึงได้บ้าง ถึงแม้จะมีประโยคเกริ่นนำ ประโยคใจความหลักเฉพาะที่สอดคล้องกับหัวข้อเรื่องที่พูด

ข้อที่ 3 จัดเตรียมสื่อประกอบการพูดนำเสนอได้เหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาสในการพูด

เกณฑ์การประเมิน

ระดับยอดเยี่ยม

มีการใช้สื่อ วัสดุ อุปกรณ์ประกอบการพูดที่สอดคล้องกลมกลืนกับหัวข้อเรื่องอย่างหลากหลาย ที่ช่วยกระตุ้นความสนใจจากผู้ฟัง และช่วยให้เข้าใจเรื่องที่พูดได้อย่างชัดเจน

ระดับปานกลาง

มีการใช้สื่อ วัสดุ อุปกรณ์ประกอบการพูดที่สอดคล้องกับหัวข้อเรื่องอย่างหลากหลาย ที่ช่วยกระตุ้นความสนใจจากผู้ฟัง

ระดับพอใช้

มีการใช้สื่อ วัสดุ อุปกรณ์ประกอบการพูดที่สัมพันธ์กับหัวข้อเรื่องเพียงเล็กน้อย ไม่หลากหลาย และไม่ช่วยกระตุ้นความสนใจจากผู้ฟัง

ข้อที่ 4 ใช้รูปแบบการเรียบเรียงเนื้อหาสาระได้เหมาะสมกับเนื้อหา ผู้ฟังและโอกาสในการพูด

เกณฑ์การประเมิน

ระดับยอดเยี่ยม

บทนำเรียกความสนใจจากผู้ฟังส่วนใหญ่ ได้อย่างสร้างสรรค์ ที่เหมาะสมกับหัวข้อเรื่องที่พูด และโอกาสในการพูด ในส่วนของเนื้อเรื่อง มีการเรียงลำดับขั้นตอนของเรื่องอย่างดีเยี่ยม เช่น แบ่งสาระสำคัญออกเป็นหมวดหมู่ กำหนดประโยคใจความสำคัญ ประโยคสนับสนุนเป็นส่วนขยาย ประโยคใจความสำคัญสอดคล้องตามจุดมุ่งหมาย มีความคิดสำคัญเพียงความคิดเดียว เนื้อหาสั้น กระชับ ตรงกับข้อเท็จจริง สร้างสรรค์ มีความเหมาะสมกับผู้ฟัง ในส่วนของบทสรุป มีการพูดทบทวนประเด็นสำคัญ ใช้ข้อความที่สั้นในการเน้นหัวข้อความสำคัญ ทิ้งท้ายข้อคิดด้วยคำถามที่สอดคล้องกับเรื่องที่พูด และมีการพูดสรุปก่อนจบ

ระดับปานกลาง

บทนำเรียกความสนใจจากผู้ฟังได้อย่างสร้างสรรค์ ที่เหมาะสมกับหัวข้อเรื่องที่พูดและโอกาสในการพูด ในส่วนของเนื้อเรื่อง มีการเรียงลำดับขั้นตอนของเรื่องอย่างชัดเจน เช่น แบ่งสาระสำคัญ ออกเป็นหมวดหมู่ กำหนดประโยคใจความสำคัญ ประโยคสนับสนุนเป็นส่วนขยาย ประโยคใจความสำคัญสอดคล้องตามจุดมุ่งหมาย มีความคิดสำคัญเพียงความคิดเดียว เนื้อหาสั้นกระชับ ตรงกับข้อเท็จจริง สร้างสรรค์ มีความเหมาะสมกับผู้ฟัง ในส่วนของบทสรุป มีการพูดทบทวนประเด็นสำคัญ ใช้ข้อความที่สั้นในการเน้นหัวข้อความสำคัญ ทิ้งท้ายข้อคิดด้วยคำถามที่สอดคล้องกับเรื่องที่พูด และมีการพูดสรุปก่อนจบ

ระดับพอใช้

บทนำไม่สามารถเรียกความสนใจจากผู้ฟังได้ ถึงแม้จะเหมาะสมกับหัวข้อเรื่องที่พูดและโอกาสในการพูด ในส่วนของเนื้อเรื่อง ไม่แสดงให้เห็นถึงการเรียงลำดับขั้นตอนของเรื่องที่ชัดเจน เช่น ไม่มีการแบ่งสาระสำคัญออกเป็นหมวดหมู่ ไม่กำหนดประโยคใจความสำคัญและประโยคสนับสนุนเป็นส่วนขยาย ประโยคใจความสำคัญไม่สอดคล้องตามจุดมุ่งหมาย มีความคิดสำคัญหลายความคิดในหัวเรื่องเดียว เนื้อหาไม่กระชับและตรงกับข้อเท็จจริง ไม่มีลักษณะสร้างสรรค์และไม่เหมาะสมกับผู้ฟัง ในส่วนของบทสรุป ไม่มีการพูดทบทวนประเด็นสำคัญ ไม่เน้นหัวข้อความสำคัญ ไม่มีการทิ้งท้ายข้อคิดด้วยคำถามที่สอดคล้องกับเรื่องที่พูด และไม่มีการพูดสรุปก่อนจบ

ข้อที่ 5 ใช้ภาษาพูดนำเสนอที่เหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาสในการพูด

เกณฑ์การประเมิน

ระดับยอดเยี่ยม

ผู้พูดใช้ภาษาได้สละสลวย เลือกคำที่เหมาะสม กระชับ ชัดเจน ทำให้ผู้ฟังเข้าใจง่าย อยากรติดตาม

ระดับปานกลาง

ผู้พูดใช้ภาษาได้เหมาะสม กระชับ ชัดเจน ทำให้ผู้ฟังเข้าใจง่าย อยากรติดตาม

ระดับพอใช้

ผู้พูดใช้ภาษาได้ไม่เหมาะสม ไม่กระชับ ไม่ชัดเจน ทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจ และไม่อยากรติดตาม

ข้อที่ 6 ออกเสียงเน้นคำ เสียงสูงต่ำ การหยุดในช่วงจบประโยคและใช้ความดังของเสียงเพื่อตรงความสนใจที่เหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาสในการพูด

เกณฑ์การประเมิน

ระดับยอดเยี่ยม

ผู้พูดใช้น้ำเสียงที่หลากหลาย เหมาะสมและสอดคล้องกับหัวข้อเรื่องที่พูด เช่น การเน้นคำ (stress) ลงเสียงสูงต่ำ (intonation) เน้นคำสำคัญในประโยคและจังหวะ (rhythm) หยุดในช่วงจบประโยค (pausing and pace) ทำให้ผู้ฟังฟังอย่างตั้งใจและมีส่วนร่วมในการพูดมากขึ้น

ระดับปานกลาง

ผู้พูดใช้น้ำเสียงที่สอดคล้องกับหัวข้อเรื่องที่พูดบ้างในบางครั้ง เช่น การเน้นคำ (stress) ลงเสียงสูงต่ำ (intonation) เน้นคำสำคัญในประโยคและจังหวะ (rhythm) หยุดในช่วงจบประโยค (pausing and pace) ทำให้ผู้ฟังฟังอย่างตั้งใจและมีส่วนร่วมในการพูด

ระดับพอใช้

ผู้พูดใช้น้ำเสียงที่หลากหลาย เช่น การเน้นคำ (stress) ลงเสียงสูงต่ำ (intonation) เน้นคำสำคัญในประโยคและจังหวะ (rhythm) หยุดในช่วงจบประโยค (pausing and pace) แต่ไม่สอดคล้องกับหัวข้อเรื่องที่พูดไม่กระตุ้นให้ผู้ฟังฟังอย่างตั้งใจ

ข้อที่ 7 ออกเสียงและไวยากรณ์ทางภาษาได้ถูกต้องและเหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาสในการพูด

เกณฑ์การประเมิน

ระดับยอดเยี่ยม

ผู้พูดออกเสียงได้ถูกต้องและชัดเจนตามหลักภาษา ใช้ภาษาเหมาะสมกับระดับชั้น (difficulty Level) ทั้งด้านศัพท์ (vocabulary) และโครงสร้างและคำสันธาน (structure & connectors) อย่างถูกต้องเหมาะสมดีมาก

ระดับปานกลาง

ผู้พูดออกเสียงไม่ถูกต้องและไม่ชัดเจนตามหลักภาษา ใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมกับระดับชั้น ทั้งด้านศัพท์และโครงสร้างและคำสันธานในบางคำ

ระดับพอใช้

ผู้พูดออกเสียงไม่ถูกต้องและไม่ชัดเจนตามหลักภาษา ใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมกับระดับชั้น ทั้งด้านศัพท์และโครงสร้างและคำสันธาน

ข้อที่ 8 ใช้วัจนะภาษา เช่น ท่วงทีการเดิน การยืน การวางท่า การใช้ศีรษะ การใช้มือและแขนและการแสดงสีหน้า ได้ถูกต้องและเหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาสในการพูด

เกณฑ์การประเมิน

ระดับยอดเยี่ยม

ผู้พูดมีบุคลิกภาพที่ดีเยี่ยมและใช้กิริยาท่าทางที่เหมาะสม เช่น การใช้สายตา การเดิน การทรงตัว การแสดงออกทางใบหน้า การแสดงท่าทาง การแต่งกาย การใช้ไมโครโฟนอย่างมีความเชื่อมั่นในตนเอง ทำให้ผู้ฟังฟังอย่างตั้งใจและมีส่วนร่วมในการพูดมากขึ้น

ระดับปานกลาง

ผู้พูดมีข้อบกพร่องในเรื่องบุคลิกภาพและกิริยาท่าทาง เช่น การใช้สายตา การเดิน การทรงตัว การแสดงออกทางใบหน้า การแสดงท่าทาง การแต่งกาย และการใช้ไมโครโฟน เพียงเล็กน้อย

ระดับพอใช้

ผู้พูดมีข้อบกพร่องในเรื่องบุคลิกภาพและใช้กิริยาท่าทางที่ไม่สอดคล้องกับหัวข้อเรื่องที่พูด ทั้งในด้านการใช้สายตา การเดิน การทรงตัว การแสดงออกทางใบหน้า การแสดงท่าทาง การแต่งกาย และการใช้ไมโครโฟน

1.12 ประโยชน์ที่ผู้เรียนจะได้รับจากการใช้ “รูปแบบการพูดเพื่อให้ข้อมูล” ในการเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

การใช้ “รูปแบบการพูดเพื่อให้ข้อมูล” ในการสอนพูดภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศเป็นการจัดตัวป้อนทางภาษาและสิ่งแวดล้อมที่สนับสนุนการเรียนรู้ภาษาให้กับผู้เรียน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้หาประสบการณ์ในการฝึกใช้ภาษาอย่างแท้จริง (Brumfit, 1985) ทำให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์อย่างหลากหลาย เช่น ผู้เรียนได้ฝึกทักษะภาษาอังกฤษครบทั้งสี่ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่านและทักษะการเขียน ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์ รวมถึงช่วยผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ (Ibberri-Shea, 2012) ดังนี้

1. การใช้รูปแบบการพูดเพื่อให้ข้อมูลในการสอนภาษาอังกฤษ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่านและทักษะการเขียนแบบบูรณาการ แม้ว่าผู้สอนจะใช้รูปแบบการพูดเพื่อให้ข้อมูล เพื่อมุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้สามารถพูดออกเสียง (pronunciation) การเน้นคำ (stress) การลงเสียงสูงต่ำ (intonation) การเน้นคำสำคัญในประโยคและจังหวะ (rhythm) การหยุดในช่วงจบประโยค (pausing and pace) ได้ถูกต้องตลอดจนพูดสื่อความได้อย่าง

คล่องแคล่วแล้ว ผู้เรียนยังได้ฝึกการทักษะฟังเพื่อประเมิน หรือวิพากษ์การพูดของเพื่อนในห้องเรียน รวมถึงผู้เรียนยังต้องใช้ทักษะการอ่านการแบบ skim และการอ่านแบบ scan เพื่อค้นคว้าข้อมูล สำหรับพูด และใช้ทักษะการเขียนในการเขียนโครงร่างตามรูปแบบการพูดเพื่อให้ข้อมูลที่กำหนด

2) การใช้รูปแบบการพูดเพื่อให้ข้อมูลในการสอนภาษาอังกฤษ ฝึกให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะการคิดวิเคราะห์ เนื่องด้วยในระหว่างการเตรียมภาระงานการพูดเพื่อให้ข้อมูล ผู้เรียนได้คิดวางแผนการพูด คิดวางแผนการเตรียมโครงร่างการพูด การค้นคว้าหาหลักฐานอ้างอิง ตลอดจนวิเคราะห์ข้อมูล ข้อเท็จจริงที่เป็นจริงและเป็นเท็จ หรือวิเคราะห์หาตัวอย่างประกอบการพูดให้สอดคล้องกับหัวข้อหรือประเด็นที่จะต้องพูด

3) การใช้รูปแบบการพูดเพื่อให้ข้อมูลในการสอนภาษาอังกฤษ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ (learning) ในขณะเดียวกันผู้เรียนก็เกิดการเรียนรู้ในเนื้อหาสาระที่ผู้เรียนได้รับมอบหมาย ให้พูด เพราะผู้เรียนจะต้องค้นคว้าข้อมูล วิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลจากแหล่งข้อมูลที่หลากหลาย เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ตรงประเด็น อีกทั้งขณะพูดนำเสนอเมื่อมีคำถามจากเพื่อนร่วมชั้นเรียนหรือผู้สอนก็จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในเนื้อหาเพิ่มมากขึ้น

1.13 ข้อเสนอแนะในการใช้ “รูปแบบการพูดเพื่อให้ข้อมูล” ในการเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

1. ผู้สอนควรกำหนดทักษะหรือเนื้อหาสาระในการสอนให้ชัดเจน ถึงแม้ว่าการใช้รูปแบบการพูดเพื่อให้ข้อมูล จะสามารถพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษแบบบูรณาการให้กับผู้เรียนได้ทั้งสี่ทักษะ แต่ผู้สอนก็ควรระบุทักษะและเนื้อหาให้ชัดเจน เพื่อถ่ายทอดการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้

2. ผู้สอนควรเลือกหัวข้อ เนื้อหาสาระในการพูดที่สอดคล้องสัมพันธ์กับผู้เรียนมากที่สุด เพราะจะช่วยเสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้กับผู้เรียนและให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเลือกหัวข้อหรือเรื่องที่จะพูด

3. ผู้สอนสามารถปรับใช้รูปแบบการพูดเพื่อให้ข้อมูล กับเนื้อหาวิชาใดก็ได้ในทุกกลุ่มสาระวิชา โดยมีเป้าหมายเพื่อดึงดูดความสนใจ กระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจและตั้งใจเรียนมากยิ่งขึ้น

4. ผู้สอนควรจัดหาแหล่งข้อมูลที่หลากหลายไว้ให้บริการแก่ผู้เรียน

5. ผู้สอนควรกระตุ้นให้ผู้เรียนให้คิดวิเคราะห์อย่างสม่ำเสมอ เช่น ฝึกให้ผู้เรียนวิเคราะห์ข้อมูลในมุมมองความแตกต่างกันออกไป และให้เสรีภาพในการพูดแสดงความคิดเห็นในประเด็นที่ความคิดเห็นแตกต่างกัน

6. ผู้สอนควรสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่สนุกสนาน ผ่อนคลาย ไม่ใช่คำถามหรือตำหนิที่รุนแรง และไม่เน้นการสอนไวยากรณ์ในห้องเรียนการพูด เพราะจะทำให้ผู้เรียนไม่กล้าแสดงออกแต่ก็ไม่ควรปล่อยปละละเลยจนเกินไป ควรอยู่ในระดับที่พอดี เสริมสร้างความมั่นใจให้กับผู้เรียนได้

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้รูปแบบการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลเป็นแนวทางในการเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน และใช้วิธีการฝึกพูดที่ให้ผู้เรียนได้มีการเตรียมตัวล่วงหน้าหรือการพูดจากความเข้าใจ (extemporaneous informative speaking) โดยกำหนดวัตถุประสงค์ของการพูดเพื่อเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจแก่ผู้ฟัง ภายใต้หัวข้อเรื่องที่กำหนดในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พุทธศักราช 2551 ที่เกี่ยวกับตนเอง สิ่งแวดล้อม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยวการบริการ สถานที่สำคัญต่าง ๆ ภาษาและวัฒนธรรม และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

กำหนดการวัดและประเมินผลความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ใน 3 ด้าน คือ ด้านความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ด้านความสามารถในการเตรียมความพร้อม และด้านความสามารถในการพูดนำเสนอ พร้อมทั้งวัดเจตคติของผู้เรียนต่อกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

กำหนดเกณฑ์การวัดและประเมินผลโดยปรับใช้เกณฑ์การวัดและประเมินสรรรถนะการพูดภาษาอังกฤษของสมาคมการสื่อสารแห่งประเทศไทย ใน 3 ระดับ คือ ระดับยอดเยี่ยม ระดับพึงพอใจ และระดับไม่พึงพอใจ และกำหนดเกณฑ์การประเมินผลความสามารถในแต่ละระดับ

ตอนที่ 2 แนวคิดฐานสมรรถนะ

หลักสูตรในฐานะที่เป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาคุณภาพคน ควรปรับเปลี่ยนกระบวนทัศน์ในการพัฒนาหลักสูตร จากเดิมที่เคยให้ความสำคัญกับเนื้อหาวิชาเปลี่ยนเป็นหลักสูตรที่เน้นสมรรถนะหรือเน้นความสามารถของผู้เรียน เพื่อให้มีความพร้อมและเหมาะสมกับสภาพสังคมปัจจุบันและมีความสามารถในการแข่งขันที่สอดคล้องกับทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับฐานสมรรถนะ

1. ความหมายของสมรรถนะ

นักวิชาการได้ให้ความหมายของคำว่า “สมรรถนะ” ที่แตกต่างกันไป ทั้งที่เป็นการให้ความหมายอย่างกว้าง ๆ และแบบเฉพาะเจาะจง ดังรายละเอียด

คำว่า “competency” หรือ “competencies” มีความหมายเหมือนกับคำว่า “ผลการเรียนรู้ วัตถุประสงค์ และทักษะ” ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการของสหรัฐอเมริกาได้ให้นิยามของคำว่า “competency” ที่หมายถึง การรวมกันของทักษะ ความสามารถและความรู้ที่จำเป็นต้องใช้ในการปฏิบัติงานหรือภาระงานให้สำเร็จ (U.S. Department of Education, 2001 อ้างถึงใน Voorhees, 2001)

กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน (2554) ได้ให้ความหมายไว้อย่างกว้างๆ ว่า “สมรรถนะ” หรือ “ความสามารถ” หมายถึง ความสามารถในการปฏิบัติหรือทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้เป็นอย่างดี (performance) ตามเกณฑ์การปฏิบัติ (performance criteria) และมีหลักฐานการปฏิบัติ (evidence) ที่ตรวจสอบได้

สุกัญญา รัศมีธรรมโชติ (2548) ได้ให้ความหมายว่า Competency คือ ความรู้ (knowledge) ทักษะ (skills) และคุณลักษณะส่วนบุคคล (personal characteristic or attributes) ที่ทำให้บุคคลนั้นทำงานในความรับผิดชอบของตนได้ดีกว่าผู้อื่น

Spady (1977 อ้างถึงใน King & Evans, 1991) ให้ความหมายของคำว่า “สมรรถนะ” ในลักษณะที่เป็นตัวชี้วัดความสำเร็จของการแสดงออกทางด้านภาษาในกิจวัตรประจำวัน หรือมีความหมายที่หมายถึง “ตัวชี้วัด” และ “ความสำเร็จในการปฏิบัติหรือทำกิจกรรมในชีวิตประจำวัน”

MacAShan (1979) ได้ให้ความหมายที่แคบลงมาว่า สมรรถนะ หมายถึง ความรู้ ทักษะและความสามารถหรือความชำนาญในตัวบุคคล ที่ส่งผลต่อการแสดงออกทางด้านความคิด พฤติกรรม และเจตคติ ทั้งนี้ MacAShan ได้หมายรวมถึงลักษณะหรือประเภทของพฤติกรรมต่าง ๆ ของความคิด หรือกระบวนการรับรู้ จิตพิสัยหรืออารมณ์ความรู้สึก ทักษะพิสัยหรือพฤติกรรมต่าง ๆ และสอดคล้องกับ Hall and Jones (1973 อ้างถึงใน Pattanapichet, 2009) ที่ให้ความหมายว่า สมรรถนะ หมายถึง ทักษะ พฤติกรรมหรือความรู้ที่ผู้เรียนแสดงออก และมีที่มาจากผลการเรียนรู้ที่คาดหวังที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าสมรรถนะประกอบด้วยส่วนผสมของทักษะ พฤติกรรมหรือความรู้ที่รวมกัน

อย่างไรก็ตาม Richard (2001) ได้ให้ความหมายที่คล้ายกันและได้เพิ่มเจตคติเข้าในความหมายของคำว่าสมรรถนะด้วย Richard ได้ให้ความหมายไว้ว่า สมรรถนะ หมายถึง ข้อความพรรณนาเกี่ยวกับทักษะ ความรู้และเจตคติ ที่จำเป็นต้องใช้ในการปฏิบัติกิจกรรมหรือภาระงานใดภาระงานหนึ่ง ในขณะที่ Clark (1999 อ้างถึงใน Abu Sharbain, I. H., & Tan, K., 2012). ได้แสดงทัศนะที่ตรงข้ามกับ Richard แต่สอดคล้องกับ Docking ไว้อย่างน่าสนใจว่า เจตคติสามารถเปลี่ยนแปลงหรือแปรผันได้ตามบริบทที่แตกต่างกัน แต่สมรรถนะเป็นสิ่งที่ฝังลึกในตัวบุคคลไม่

สามารถเปลี่ยนแปลงได้ง่าย ดังนั้น Clark จึงคิดว่า เจตคติไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของสมรรถนะ แต่เจตคติเป็นตัวช่วยหรือส่งเสริมให้เกิดการปฏิบัติหรือการแสดงออก ซึ่งสามารถสรุปได้ว่า สมรรถนะเป็นสิ่งที่ส่งเสริมให้บุคคลสามารถแสดงออกหรือปฏิบัติสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้ดี แต่เจตคติช่วยให้เกิดความปรารถนาที่จะแสดงออกหรือปฏิบัติสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้ดี

สรุปได้ว่า สมรรถนะหรือความสามารถ หมายถึง ความรู้ ทักษะ และความสามารถหรือความชำนาญในตัวบุคคล และเจตคติที่ส่งเสริมหรือส่งผลให้บุคคลสามารถแสดงออกถึงพฤติกรรมหรือปฏิบัติสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้ดี

การศึกษาระบบสมรรถนะ (competency-based education) เริ่มนำมาใช้ในประเทศสหรัฐอเมริกา ในปี 1970 นิยมใช้เป็นหลักสูตรการฝึกอบรม (competency-based training) ทั้งในประเทศอเมริกา คานาดา อังกฤษ เกาหลีและออสเตรเลีย เพื่อควบคุมคุณภาพของบุคลากรในอาชีพต่าง ๆ และเพื่อเพิ่มการแข่งขันกับนานาชาติ ตัวอย่างหลักสูตรที่เห็นได้ชัดที่ประเทศออสเตรเลียที่มี The National Training Board เป็นผู้กำหนดมาตรฐานความสามารถหรือมาตรฐานสมรรถนะระดับชาติ (National competency standards) กำหนดนโยบายและแนวทาง การดำเนินงานฝึกอบรม โดยกำหนดความสามารถที่ผู้เข้าอบรมจะต้องปฏิบัติได้เมื่อจบหลักสูตร เช่น หลักสูตรการฝึกอบรมด้านภาษาอังกฤษสำหรับอาชีพต่างๆ เช่น การโรงแรม การท่องเที่ยว เป็นต้น แนวคิดการศึกษาระบบสมรรถนะเริ่มใช้ในประเทศสหรัฐอเมริกาในปี ค.ศ. 1970 ต่อมาในปี ค.ศ. 1983 ได้ถูกนำไปใช้อย่างกว้างขวางในการจัดการเรียนการสอนภาษาในฐานะภาษาที่สองสำหรับผู้ใหญ่ และในปี ค.ศ. 1990 ผู้นำด้านการพัฒนาหลักสูตรและผู้กำหนดนโยบายด้านการศึกษาได้นำแนวคิดฐานสมรรถนะมาใช้เป็นแนวคิดหลักในการพัฒนาหลักสูตรระดับประเทศอย่างแพร่หลาย

แนวคิดการศึกษาระบบสมรรถนะนี้ ได้นำมาใช้กับหลักสูตรวิชาชีพก่อนในระยะแรก เช่น วิชาชีพแพทย์ พยาบาล วิศวกรและครู ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (2552) ได้กล่าวถึงหลักสูตรฐานสมรรถนะไว้ว่า เป็นการพัฒนาศูนย์กลางจากมาตรฐานอาชีพ ซึ่งจะต้องเอาคนที่ป็นเจ้าของอาชีพนั่น ๆ มาพัฒนาหลักสูตรร่วมกับสถานศึกษาโดยประมวลความรู้ (knowledge) ทักษะ (skills) และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ (attribute) ซึ่งจะต้องหากรอบมาตรฐานอาชีพก่อน โดยการวิเคราะห์งาน (job analysis) ซึ่งในปัจจุบันนิยมใช้การวิเคราะห์หน้าที่ โดยจะวิเคราะห์ตั้งแต่ความมุ่งหมายหลัก บทบาทหลัก หน้าที่หลัก หน่วยสมรรถนะและสมรรถนะย่อย รวมทั้งเกณฑ์การปฏิบัติงาน ขอบเขต หลักฐานการปฏิบัติงานและหลักฐานความรู้ที่ต้องการ ตลอดจนแนวทางการประเมิน เพื่อสรุปเป็นมาตรฐานอาชีพ หลังจากนั้นนำไปออกแบบหลักสูตรการเรียนการสอน กำหนดวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม เนื้อหา สื่อการเรียนการสอน กิจกรรมการเรียนการสอน การวัด

และประเมินผล โดยจะต้องสร้างขึ้นภายใต้กรอบมาตรฐานอาชีพที่กำหนดไว้ และต่อมานักการศึกษาได้นำแนวคิดนี้มาใช้ในการศึกษาระดับอื่น ๆ เช่น ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานในประเทศไทย

แนวคิดการศึกษาฐานสมรรถนะยึดความสามารถของผู้เรียนเป็นหลัก การออกแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดนี้จะมีการกำหนดผลิตผลหรือผลลัพธ์ (outcomes) เป็นเกณฑ์ความสามารถที่ผู้เรียนพึงปฏิบัติได้เมื่อเรียนจบหลักสูตร และมีได้มุ่งเน้นความรู้หรือเนื้อหาวิชา เพราะเชื่อว่าเนื้อหาวิชาเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ตามกาลเวลา แต่จะมุ่งในด้านทักษะ ความสามารถ เจตคติ และค่านิยม (ธารง บัวศรี, 2535)

Saylor, Alexander and Lewis (1981) กล่าวว่า การออกแบบหลักสูตรหรือการจัดการศึกษาตามแนวคิดนี้ มีขั้นตอนการพัฒนาอย่างเป็นลำดับขั้น เช่น การระบุภาระงานหรืองานที่ผู้เรียนพึงปฏิบัติได้ กำหนดว่าผู้เรียนควรรู้อะไร ควรทำอะไรได้บ้างเพื่อให้บรรลุหรือสามารถปฏิบัติงานนั้นได้ จัดลำดับเนื้อหาหรือภาระงาน การปฏิบัติงานจากพื้นฐานสู่เนื้อหาที่ลึกซึ้งอย่างเป็นระบบสอดคล้องสัมพันธ์กัน และวัดประเมินภาระงานเป้าหมายที่แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนสามารถปฏิบัติตามผลลัพธ์ที่กำหนด และได้แสดงทักษะเพิ่มเติมว่า หลักสูตรตามแนวคิดนี้มีข้อจำกัดที่เป็นปัญหาหากนำไปใช้ในการศึกษาที่มีเป้าหมายเพื่อการเรียนทั่วไป แต่เป็นแนวคิดที่ตีหากนำไปใช้ในการศึกษาที่มีเป้าหมายเฉพาะ

Voorhees (2001) กล่าวว่า การศึกษาฐานสมรรถนะเป็นการจัดการศึกษาที่เชื่อมต่อระหว่างการจัดการศึกษาแบบดั้งเดิมที่ผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนขึ้นอยู่กับเวลาเรียน กับการปฏิวัติการเรียนรู้ ซึ่งกระบวนการทัศน์ของการจัดการศึกษาฐานสมรรถนะนี้ จะให้ความสำคัญกับผลการเรียนรู้ การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้และวิธีการวัดและประเมินผลที่หลากหลาย ที่สอดคล้องกับมาตรฐานหรือสมรรถนะของผู้เรียนทุกคน

Schenck (1978) อ้างถึงใน Richards and Rogers, (2007) ได้กล่าวว่า การศึกษาฐานสมรรถนะเหมือนกับการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการปฏิบัติ การจัดการเรียนรู้เพื่อรู้จริง และการเรียนรู้ที่สนองความแตกต่างระหว่างบุคคล หรือเป็นการจัดการศึกษาที่เน้นผลการเรียนรู้ที่สนองความต้องการของผู้สอน ผู้เรียนและชุมชน และคำว่าสมรรถนะมีความหมายที่แตกต่างไปจากเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ ที่เป็นการกำหนดให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปปรับใช้ได้ในชีวิตประจำวันได้ และการศึกษาฐานสมรรถนะเป็นการจัดการศึกษาที่จัดขึ้นตามชุดผลการเรียนรู้ที่กำหนดขึ้น ที่ได้จากการวิเคราะห์ความสามารถที่ต้องใช้ในการปฏิบัติงานในสถานการณ์ในชีวิตจริง ซึ่งสอดคล้องกับ สุทธนู ศรีไสย์ (2549) ที่เรียกหลักสูตรลักษณะนี้ว่าเป็น “หลักสูตรเพื่อการปฏิบัติ” ที่บูรณาการเป้าหมายและ

ความต้องการของบุคคล เพื่อให้ได้รับประสบการณ์ที่ผู้เรียนพึงพอใจ กิจกรรมการเรียนการสอนเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

ปัจจุบันการศึกษาในระดับต่าง ๆ ในหลายประเทศ ได้นำแนวคิดฐานสมรรถนะมาเป็นกรอบในการพัฒนาหลักสูตร ดังเช่น หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของประเทศไทยที่เป็นหลักสูตรเน้นผลผลิต (outcome-based curriculum) หรือที่เรียกว่าหลักสูตรที่ใช้ผลลัพธ์เป็นฐาน (วารีรัตน์ แก้วอุไรและคณะ, 2554) ซึ่งหมายถึงหลักสูตรที่มีได้เน้นแค่ความรู้ ทักษะ และเจตคติ แต่รวมถึงความสามารถที่ผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้ (performance) เมื่อเรียนจบหลักสูตร จึงกล่าวได้ว่าหลักสูตรอิงผลผลิตหรือหลักสูตรที่ใช้ผลลัพธ์เป็นฐาน (outcome-based curriculum) มีลักษณะเป็นหลักสูตรอิงสมรรถนะ (competency-based curriculum)

สรุปได้ว่า การศึกษาฐานสมรรถนะมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาสมรรถนะของผู้เรียน หรือมุ่งพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในการประยุกต์ใช้ความรู้ ทักษะและเจตคติ มาบูรณาการในการปฏิบัติงานให้เกิดประสิทธิผลและประสิทธิภาพ มีได้มุ่งเน้นความรู้หรือเนื้อหาวิชา มีการระบุภาระงานหรืองานที่ผู้เรียนพึงปฏิบัติได้ กำหนดว่าผู้เรียนควรรู้อะไร ควรทำอะไรได้บ้างเพื่อให้บรรลุหรือสามารถปฏิบัติงานนั้น มีการจัดลำดับเนื้อหา ภาระงานหรือการปฏิบัติงานจากพื้นฐานสู่เนื้อหาที่ลึกซึ้งอย่างเป็นระบบสอดคล้องสัมพันธ์กัน และมีการวัดประเมินภาระงานเป้าหมายที่แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนสามารถปฏิบัติตามผลลัพธ์ที่กำหนด

2.2 องค์ประกอบที่สำคัญของการศึกษาฐานสมรรถนะ

นักการศึกษาได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการศึกษาฐานสมรรถนะ ที่เป็นองค์ประกอบสำคัญของการจัดการศึกษาตามแนวคิดนี้ ดังรายละเอียด

Larson (1980 อ้างถึงใน Pattanapichet, 2009) ได้กล่าวถึงว่า องค์ประกอบที่สำคัญของการศึกษาฐานสมรรถนะควรประกอบด้วย 3 องค์ประกอบที่สำคัญคือ ทักษะที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียนจะต้องถูกกำหนดขึ้นอย่างถูกต้อง เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน กิจกรรมต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้นต้องเป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะเหล่านั้น และการประเมินความสามารถของผู้เรียนในทักษะต่าง ๆ เหล่านี้ ต้องดำเนินการภายหลังจบหลักสูตร

Spady (1977 อ้างถึงใน Pattanapichet, 2009) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบ 6 ประการ คือ

1. การกำหนดผลการเรียนรู้ที่ชัดเจนและแสดงเกณฑ์ที่คาดหวังให้ผู้เรียนแสดงออกหรือปฏิบัติได้อย่างชัดเจน

2. การกำหนดเวลาสำหรับการเรียนการสอนและการประเมินผลที่ยืดหยุ่น ในลักษณะว่าเมื่อไหร่ นานแค่ไหนและบ่อยแค่ไหน
3. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลายเพื่อบรรลุเป้าหมายของผล การเรียนรู้ และช่วยให้ผู้เรียนบรรลุตามผลการเรียนรู้ที่กำหนด
4. การวัดและประเมินผลจะต้องกำหนดเกณฑ์การประเมินการปฏิบัติได้หรือ การแสดงออกอย่างชัดเจน แจ้งให้ผู้เรียนทราบและต้องเป็นการประเมินแบบอิงเกณฑ์
5. การรับรองที่แสดงให้ทราบถึงความสำเร็จของผู้เรียนตามเกณฑ์ที่กำหนด การทดสอบเพื่อจัดระดับและการจบหลักสูตร
6. การดัดแปลงหรือปรับเปลี่ยนหลักสูตรหรือโปรแกรมการสอนให้เหมาะสมกับความต้องการ ตัวชี้วัด กระบวนการ หรือหลักฐานแสดงความก้าวหน้าของผู้เรียนเมื่อพบว่าผู้เรียนยังขาด ความสามารถตามมาตรฐาน

Spady (1988 อ้างถึงใน King & Evans, 1991) ได้กล่าวว่าเพิ่มว่า หลักการสำคัญของการ จัดการศึกษาตามแนวคิดนี้มี 3 ประการคือ

1. ความชัดเจนของสิ่งที่ต้องการเน้นในผลการเรียน ซึ่งผู้สอนควรแจ้งให้ผู้เรียนทราบถึงผล การเรียนที่คาดหวังอย่างชัดเจนก่อนเรียน อีกทั้งผู้สอนต้องแน่ใจว่าจุดเน้นในหลักสูตร การสอนและ การวัดประเมินผลมีความสอดคล้องกันกับผลการเรียน
2. การให้อากาศและความช่วยเหลือเพิ่มเติม ผู้สอนควรมีเวลาและให้ความช่วยเหลือแก่ ผู้เรียนตามจำเป็นสำหรับผู้เรียนแต่ละคน เพื่อผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้และบรรลุผลการเรียนรู้ทั้งใน ด้านเนื้อหา ความคิดรวบยอดหรือทักษะต่างๆ ก่อนเรียนบทเรียนใหม่ ไม่ใช่แค่จะสอนให้ครบเนื้อหา ตามหลักสูตรเท่านั้นแต่ควรให้คำชี้แนะหรือคอยช่วยเหลือผู้เรียนด้วย เช่น การให้เวลาเพิ่มเติมเพื่อให้ ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถในทางปฏิบัติ
3. กำหนดความหวังของความสำเร็จด้านการเรียนของผู้เรียนในระดับสูง ผู้สอนควรเชื่อว่า ผู้เรียนสามารถจะบรรลุผลการเรียนในระดับสูงได้ ทั้งนี้ผู้สอนควรกำหนดผลการเรียนและเกณฑ์การ ประเมินระดับสูงในการให้คะแนน และกำหนดผลการเรียนเป็น I หรือ incomplete แก่ผู้เรียน รวมถึงการจัดการสอนเพิ่มเติมตามความจำเป็นของผู้เรียนแต่ละคน ทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติมหรือจัด สอบใหม่ แล้วปรับเกรดให้เมื่อผู้เรียนได้แสดงให้เห็นสามารถปฏิบัติในสิ่งที่เรียนได้ดีขึ้น

Nunan (1990) ได้กล่าวไว้ว่า องค์ประกอบที่สำคัญของการจัดการศึกษาตามแนวคิดแบบ ฐานสมรรถนะคือ ประเมินความจำเป็นของผู้เรียน เลือกสมรรถนะตามความจำเป็นนั้น ๆ จัด

การเรียนการสอนให้เกิดผลการเรียนรู้ตามสมรรถนะที่กำหนด และประเมินผลการแสดงออก ความสามารถในการใช้ภาษาตามสมรรถนะนั้น ๆ ซึ่งการประเมินผลควรทำอย่างต่อเนื่องเพื่อประเมิน ความก้าวหน้าของผู้เรียน

สรุปได้ว่า องค์ประกอบที่สำคัญของการศึกษาฐานสมรรถนะคือ กำหนดผลการเรียนรู้ที่ ชัดเจนและแสดงเกณฑ์ที่คาดหวัง เวลาสำหรับการเรียนการสอนและการประเมินผลที่ยืดหยุ่น จัด กิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลายเพื่อบรรลุเป้าหมายของผลการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล จะต้องกำหนดเกณฑ์การประเมินการปฏิบัติได้หรือการแสดงออกอย่างชัดเจน การรับรองที่แสดงให้ ทราบถึงความสำเร็จของผู้เรียนตามเกณฑ์ที่กำหนด มีปรับเปลี่ยนหลักสูตรหรือโปรแกรมการสอนให้ เหมาะสมกับความต้องการ ตัวชี้วัด กระบวนการ หรือหลักฐานแสดงความก้าวหน้าของผู้เรียนเมื่อ พบว่าผู้เรียนยังขาดความสามารถตามมาตรฐาน

2.3 การเปรียบเทียบการศึกษาศาสนาสมรรถนะกับการจัดการศึกษาแบบดั้งเดิม

กระบวนการศึกษาศาสนาสมรรถนะมีข้อแตกต่างกับการจัดการศึกษาแบบดั้งเดิม ในลักษณะ ที่ว่า การศึกษาแบบดั้งเดิมมักจะยึดผู้สอนหรือนั่นเนื้อหาเป็นหลักสำหรับใช้สอนผู้เรียนทุกคน ในทาง กลับกันการศึกษาศาสนาสมรรถนะนั้น ผู้เรียนจะเป็นผู้รับผิดชอบในการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยมีผู้สอนเป็นผู้คอยอำนวยความสะดวกหรือที่ปรึกษา ทั้งนี้ได้จำแนกลักษณะที่แตกต่างของการ จัดการศึกษาทั้งสองระบบ โดยกำหนดคำถามใน 6 ประเด็น ดังรายละเอียด

1. ประเด็นคำถามที่หนึ่ง ใครเป็นผู้กำหนดเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของการสอน

การศึกษาศาสนาสมรรถนะ ทั้งผู้เรียนและผู้สอนมีส่วนร่วมในการกำหนดเป้าหมายและ วัตถุประสงค์ ผู้สอนจะแจ้งให้ผู้เรียนทราบและอภิปรายร่วมกัน และสำหรับการจัดการศึกษาแบบ ดั้งเดิมนั้น ผู้สอนเป็นผู้กำหนดเป้าหมายและวัตถุประสงค์แต่เพียงผู้เดียว และไม่ได้แจ้งให้ผู้เรียนทราบ และผู้เรียนไม่มีสิทธิ์เลือก

2. ประเด็นคำถามที่สอง ใครเป็นผู้กำหนดกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

การศึกษาศาสนาสมรรถนะ ผู้เรียนมีทางเลือกกิจกรรมการเรียนรู้ ประสบการณ์การเรียนรู้ และ สื่อวัสดุอุปกรณ์การเรียนที่หลากหลาย เพื่อให้บรรลุเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ที่กำหนด ผู้เรียนเป็นผู้ กำหนดเวลาเรียนของตนเองตามอัตราความเร็วในการเรียนรู้ของผู้เรียนของตนและสำหรับการจัด การศึกษาแบบดั้งเดิมนั้น ผู้สอน เป็นผู้ควบคุมสถานการณ์ ควบคุมเวลาเรียน จัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ และใช้สื่อวัสดุอุปกรณ์การสอนที่เหมือนกันสำหรับผู้เรียนทุก คน

3. ประเด็นคำถามที่สาม สิ่งที่เรียนมีอะไรบ้าง

การศึกษานานสมรรถนะ ผู้เรียนจะเรียนรู้ว่าจะปฏิบัติอะไรได้บ้าง และสำหรับการจัดการศึกษาแบบดั้งเดิมนั้น ผู้เรียนจะได้เรียนรู้เพียงบางสิ่งบางอย่างที่ปรากฏในหนังสือหรือตามผู้สอน

4. ประเด็นคำถามที่สี่ ใครเป็นผู้กำหนดกระบวนการวัดและประเมินผล

การศึกษานานสมรรถนะ ผู้สอนต้องแจ้งให้ผู้เรียนทราบถึงวิธีการวัดและประเมินผลที่สอดคล้องกับเป้าหมายและวัตถุประสงค์ ให้ผู้เรียนทราบก่อนล่วงหน้า ผู้เรียนมีทางเลือกที่แสดงออกถึงความรู้ ความสามารถได้หลากหลายรูปแบบ และสำหรับการจัดการศึกษาแบบดั้งเดิมนั้น ผู้สอนจะวัดความรู้ ความสามารถของผู้เรียนโดยการทดสอบด้วยตัวผู้สอนเอง และผู้เรียนจะไม่ทราบว่าตนเองจะถูกวัดและประเมินอะไรบ้าง การทดสอบส่วนใหญ่จะเป็นการสอบด้วยกระดาษและปากกา

5. ประเด็นคำถามที่ห้า เมื่อไหร่จะทำการวัดและประเมินผล

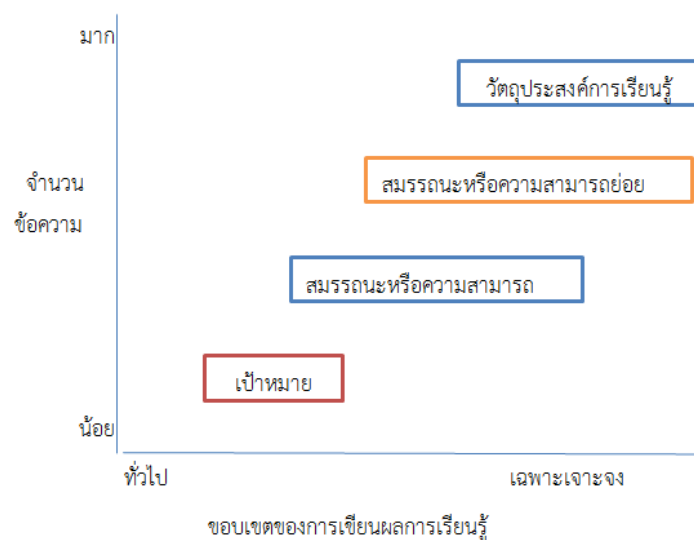
การศึกษานานสมรรถนะ ผู้สอนจะวัดและประเมินผลเมื่อผู้เรียนแสดงความพร้อม และสำหรับการจัดการศึกษาแบบดั้งเดิมนั้น ผู้สอนจะวัดและประเมินผลเมื่อเสร็จสิ้นกิจกรรมการเรียนการสอน

6. ประเด็นคำถามที่หก เมื่อไหร่ที่ผู้เรียนจะเริ่มต้นเรียนเนื้อหาหรือบทเรียนใหม่ต่อได้

การศึกษานานสมรรถนะ ผู้เรียนจะเริ่มต้นบทเรียนหรือเนื้อหาใหม่ได้เมื่อผู้เรียนแสดงให้เห็นว่าได้เกิดการเรียนรู้ และสามารถปฏิบัติได้ตามที่เป้าหมายและวัตถุประสงค์กำหนดไว้และสำหรับการจัดการศึกษาแบบดั้งเดิมนั้น ผู้เรียนจะได้รับ การวัดและประเมินผลเมื่อเรียนจบหน่วยการเรียนรู้ และถึงแม้ผลการประเมินจะเป็น “ผ่าน” หรือ “ไม่ผ่าน” ก็สามารถที่เรียนเนื้อหาหรือบทเรียนต่อไปได้

2.4 การกำหนดเป้าหมายสมรรถนะหรือความสามารถและวัตถุประสงค์การเรียนรู้

Hall and Jones (1976) กล่าวว่า การกำหนดเป้าหมายสมรรถนะหรือความสามารถ และวัตถุประสงค์ที่สัมพันธ์และสอดคล้องกันเป็นหัวใจสำคัญสำหรับการศึกษานานสมรรถนะ ทั้งนี้การเขียนประโยคที่แสดงถึงการกำหนดเป้าหมาย ควรเขียนในลักษณะกว้าง ๆ และเป็นการเขียนขึ้นจากผลการเรียนรู้ที่คาดหวังร่วมกันทุกข้อ และต่อเนื่องไปสู่การเขียนวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ในขณะที่การเขียนวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่ดี ควรเขียนในลักษณะเฉพาะ เจาะจง และเป็นการเขียนขึ้นจากผลการเรียนรู้ที่ต้องการให้ผู้เรียนบรรลุผลสำเร็จ และใช้คำระบุพฤติกรรมให้ผู้เรียนแสดงออกถึงความรู้ และสามารถปฏิบัติได้

ภาพที่ 1 ระดับความเฉพาะเจาะจงและจำนวนของผลการเรียนรู้

จากภาพที่ 1 แสดงระดับความเฉพาะเจาะจงและความถี่ของการเขียนผลการเรียนรู้ Hall and Jones (1976) ได้อธิบายว่า 1) สมรรถนะหรือความสามารถควรเขียนโดยใช้คำที่มีลักษณะเฉพาะเจาะจงมากกว่าการเขียนเป้าหมาย และมีจำนวนข้อความมากที่สุด และสมรรถนะหรือความสามารถย่อย ควรเขียนโดยใช้คำที่มีลักษณะเฉพาะเจาะจงมากกว่าสมรรถนะหรือความสามารถ อีกทั้งวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ควรเขียนโดยใช้คำที่มีลักษณะเฉพาะเจาะจงมากกว่าสมรรถนะหรือความสามารถย่อย กล่าวสรุปได้ว่า การเขียนเป้าหมายควรครอบคลุมข้อสมรรถนะหรือความสามารถทั้งหมด สมรรถนะหรือความสามารถควรครอบคลุมข้อความที่เป็นสมรรถนะหรือความสามารถย่อยทั้งหมด และท้ายที่สุดสมรรถนะหรือความสามารถย่อยก็ควรครอบคลุมวัตถุประสงค์ทั้งหมดด้วยเช่นกัน 2) ในการกระจายของแต่ละชั้นแสดงให้เห็นถึงความความสามารถที่เฉพาะเจาะจงของผู้เรียนที่จะต้องสามารถปฏิบัติได้ และ 3) สมรรถนะหรือความสามารถควรเป็นข้อความที่พรรณนาถึงการแสดงออกถึงความรู้ หรือทักษะปฏิบัติที่สังเกตได้ นั้นแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนจะต้องสามารถแสดงออกหรือปฏิบัติตามสมรรถนะหรือความสามารถที่กำหนดให้ได้ทั้งหมด ไม่ใช่เพียงความสามารถหรือทักษะใดทักษะหนึ่งเท่านั้น

2.5 กลวิธีการกำหนดสมรรถนะหรือความสามารถ

การกำหนดสมรรถนะหรือความสามารถที่เฉพาะเจาะจงเป็นสิ่งท้าทายและช่วยให้ผู้สอนพัฒนาหลักสูตรหรือรายวิชาได้เหมาะสมกับผู้เรียน นักการศึกษาได้เสนอกลวิธีที่หลากหลายเพื่อใช้เป็นแนวทางในการกำหนดสมรรถนะหรือความสามารถ (Hall and Jones, 1976) ดังรายละเอียด

1. กำหนดสมรรถนะหรือความสามารถจากที่หน่วยงานอื่น หรือนักการศึกษาได้กำหนดไว้

หลายหน่วยงานได้กำหนดสมรรถนะหรือความสามารถ เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้สอนนำไปใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ดังเช่น 1) หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่ได้กำหนดสาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ และตัวชี้วัดแกนกลางและสาระการเรียนรู้แกนกลาง เพื่อให้ผู้สอนใช้เป็นแนวทางการจัดการเรียนรู้ โดยมุ่งหวังให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม 2) สมาคมการสื่อสารแห่งประเทศไทย ได้กำหนดสมรรถนะหรือความสามารถของการพูดภาษาอังกฤษ และเกณฑ์การวัดประเมินขึ้นในปี 1970 พร้อมทั้งได้จัดทำแบบวัดและประเมินผลสมรรถนะหรือความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ความรู้ขึ้นในปี 2007 ที่เน้นการประเมินพฤติกรรมทั้งด้านการใช้ภาษาและอวัจนภาษา 3) Morreale et al (1990) ได้กำหนดสมรรถนะหรือความสามารถสำหรับการเป็นนักพูดที่มีประสิทธิภาพไว้ 8 ประการ และได้ออกแบบแบบประเมินพร้อมเกณฑ์การประเมินในปี 1990

2. กำหนดสมรรถนะหรือความสามารถจากการแปลงหลักสูตรปัจจุบัน

วิธีนี้ผู้สอนกำหนดเป้าหมาย สมรรถนะหรือความสามารถหลัก สมรรถนะหรือความสามารถย่อย วัตถุประสงค์และทักษะต่าง ๆ จากเนื้อหาสาระที่กำหนดไว้ในหลักสูตรปัจจุบัน

3. กำหนดสมรรถนะหรือความสามารถโดยกลุ่มผู้สอนหรือผู้เชี่ยวชาญ

การกำหนดสมรรถนะหรือความสามารถด้วยวิธีนี้คล้ายกับวิธีในข้อที่ 2 แต่เปลี่ยนจากผู้สอนเป็นทีมผู้สอนหรือผู้เชี่ยวชาญที่ร่วมกันแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมจากเนื้อหาสาระที่กำหนดในหนังสือ อีกทั้งยังร่วมอภิปรายเพื่อคัดเลือกเนื้อหาในขั้นตอนสุดท้าย

4. กำหนดสมรรถนะหรือความสามารถด้วยเทคนิคการตรวจสอบแบบสามเส้า

นอกจากวิธีการกำหนดสมรรถนะหรือความสามารถทั้งสามวิธีแล้ว นักการศึกษายังนิยมใช้การตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า ด้วยการตรวจสอบสามเส้าด้านข้อมูล (data triangulation) ซึ่งหมายถึงการที่ผู้วิจัยพิสูจน์ว่าข้อมูลที่ได้นั้นถูกต้องหรือไม่ ซึ่งเป็นข้อมูลที่ไดมาในช่วงเวลาที่แตกต่างกัน หรือเป็นข้อมูลที่ได้มาจากสถานที่ที่ต่างต่างกัน และเป็นข้อมูลที่ได้มาจากบุคคลที่แตกต่างกัน

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดกลวิธีการกำหนดสมรรถนะหรือความสามารถด้วยวิธีการที่หลากหลาย เช่น 1) จากการศึกษาสมรรถนะหรือความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และสมาคมการสื่อสารแห่งประเทศไทย

2) การสัมภาษณ์ผู้สอนและผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนพูดภาษาอังกฤษ และ 3) การสำรวจความต้องการจำเป็นในการพัฒนาของผู้เรียน และกำหนดใช้กลวิธีการกำหนดสมรรถนะหรือความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลด้วยการตรวจสอบสามเส้าด้านข้อมูล เพื่อให้ได้สมรรถนะหรือความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่เหมาะสมสำหรับผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย อีกทั้งผู้วิจัยยังได้กำหนดการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการตีความที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้สอนและผู้เชี่ยวชาญ และการวิเคราะห์เนื้อหาที่ได้จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และข้อมูลที่ได้จากการสำรวจความต้องการจำเป็นในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลสำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

2.6 การวัดและประเมินผล

การจัดการศึกษาแบบดั้งเดิมมีการวัดและประเมินผลที่ใช้การทดสอบเพื่อวัดความรู้ สำหรับการวัด และ ประเมินผลของการจัดการศึกษาฐานสมรรถนะจะวัดผลจากการปฏิบัติหรือการแสดงออกถึงความรู้และความเข้าใจของผู้เรียน และต้องมีการกำหนดเกณฑ์การประเมินที่ชัดเจน และครอบคลุมทั้งความรู้ ความสามารถและเจตคติ Richard (1985) ได้ระบุว่า การทดสอบโดยการใช้สถานการณ์จำลองและการปฏิบัติงาน ที่กำหนดแบบประเมินเป็นแบบการตรวจสอบรายการหรือแบบมาตราส่วนประมาณค่าเป็นการวัดและประเมินผลที่ผู้สอนนำมาปรับใช้ได้

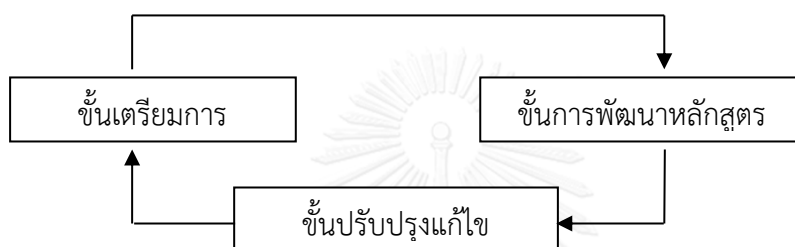
2.7 กระบวนการพัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะ

ปัจจุบันสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ในหลายประเทศ ได้นำแนวทางการฝึกอบรมรูปแบบตามความสามารถหรือการฝึกอบรมฐานสมรรถนะมาใช้กับการจัดหลักสูตรการศึกษาระดับต่าง ๆ หรือเรียกว่าเป็นหลักสูตรตามความสามารถหรือหลักสูตรฐานสมรรถนะ (Competency-based curriculum) ซึ่งเป็นที่ยอมรับจากผู้กำหนดนโยบาย และผู้นำด้านหลักสูตรของประเทศต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง (สุจิตรา ปทุมลังการ, 2554)

การเริ่มต้นการพัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะหรือหลักสูตรตามความสามารถต้องยึดหลักการสำคัญ 2 ประการการคือ ประการแรก ต้องมีการกำหนดมาตรฐานสมรรถนะหรือมาตรฐานความสามารถขึ้นก่อน และประการที่สอง ต้องวิเคราะห์พื้นฐานความรู้ ทักษะ ความสามารถและคุณลักษณะเบื้องต้นของผู้เรียน เพื่อกำหนดกรอบมาตรฐานสมรรถนะ ในกระบวนการพัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะ จะประกอบด้วยบุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกับหลักสูตรที่จะพัฒนาขึ้น เช่น นักพัฒนาหลักสูตร ผู้สอนที่มีประสบการณ์ในเนื้อหาวิชาหรือในสาขาอาชีพนั้น ๆ

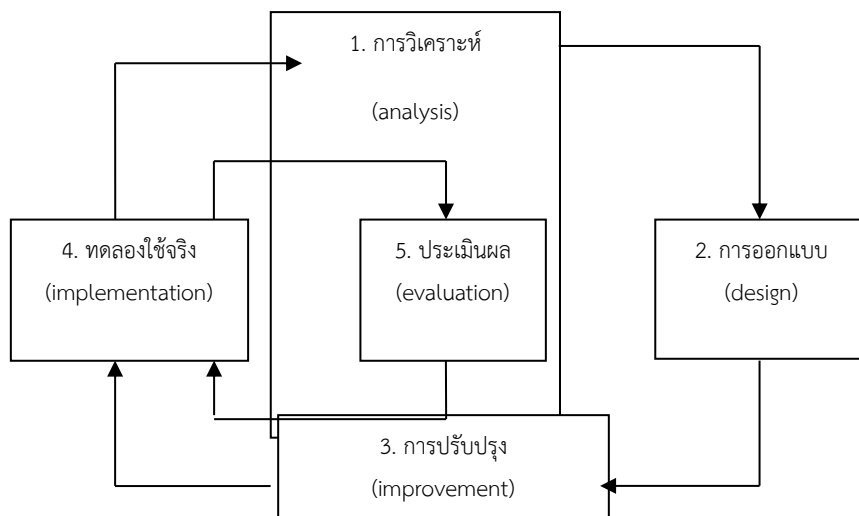
Mager และ Beach (1967 อ้างถึงใน สุราชฎร์ พรหมจันทร์, 2531) ได้เขียนกระบวนการพัฒนาหลักสูตรไว้ 3 ขั้นตอนคือ ขั้นเตรียมการ ขั้นการพัฒนาหลักสูตร ขั้นปรับปรุงแก้ไข ในขั้น

เตรียมการ จะต้องวิเคราะห์ข้อมูลที่สำคัญและจำเป็น คือ รายละเอียดของหลักสูตรรายวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ความต้องการจำเป็นเกี่ยวกับความรู้ความสามารถของผู้เรียนหรือผู้ทำงานในอนาคต หลักสูตรรายวิชาอื่นที่เกี่ยวข้องกับรายวิชาที่พัฒนา และคุณสมบัติของผู้เรียนที่จะเข้ามาเรียนในหลักสูตรรายวิชานั้น ๆ ซึ่งจากการวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นเตรียมนี้ จะได้ข้อมูลมาออกแบบในขั้นการพัฒนาหลักสูตร คือ การเขียนวัตถุประสงค์การสอน การเลือกเนื้อหาวิชา การเลือกวิธีสอน การสร้างสื่อการเรียนการสอน และการวัดผลและการประเมินผลผู้เรียน ทั้งนี้อาจพิจารณาการวิเคราะห์ข้อมูล การออกแบบสิ่งต่าง ๆ ของหลักสูตร รวมถึงการปรับปรุงแก้ไข ตามขบวนการพัฒนาหลักสูตร ดังภาพ

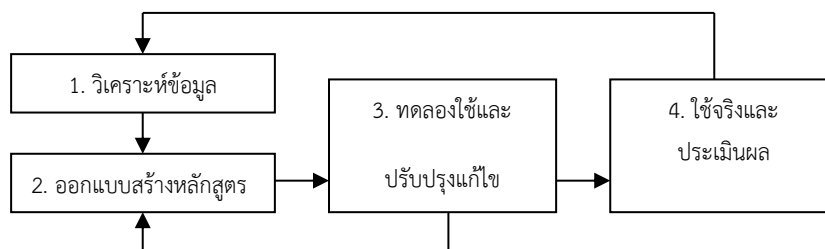
ภาพที่ 2 กระบวนการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาของ Mager และ Beach (1967)

UNESCO (1982 อ้างถึงใน สุราษฎร์ พรหมจันทร์, 2531) ได้สร้างไดอะแกรมพัฒนาหลักสูตรรายวิชา โดยแบ่งกระบวนการพัฒนาเป็น 5 ขั้นตอน ในขั้นที่ 1 เริ่มต้นด้วยการวิเคราะห์ (analysis) ข้อมูลต่าง ๆ ที่สำคัญและจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตร ได้แก่ ตัวหลักสูตรรายวิชาที่จะพัฒนา ความต้องการในงานอาชีพ คุณสมบัติของผู้เรียน หลักสูตรรายวิชาอื่นที่สัมพันธ์กับหลักสูตรรายวิชาที่จะพัฒนา จากนั้นนำข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์มาออกแบบสร้างวัตถุประสงค์การสอนและวัสดุการสอนอื่น ๆ ในขั้นที่ 2 การออกแบบ (design) และนำไปทดลองใช้แล้วปรับปรุงแก้ไขในขั้นที่ 3 การปรับปรุง (improvement) เมื่อปรับปรุงแก้ไขจนเสร็จสมบูรณ์แล้ว จึงนำไปทดลองใช้จริงในขั้นที่ 4 (implementation) และประเมินผลในขั้นที่ 5 (evaluation) และควบคุมกันไป ดังภาพ

ภาพที่ 3 กระบวนการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาของ UNESCO (1982)

สุราษฏร์ พรหมจันทร์ (2532) ได้เสนอขั้นตอนที่สำคัญในการพัฒนาหลักสูตร 4 ขั้นตอนคือ ขั้นตอนที่ 1 เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลที่สำคัญและจำเป็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร จากนั้นในขั้นตอนที่ 2 จึงนำข้อมูลที่ได้มาออกแบบสร้างรายละเอียดของหลักสูตร แล้วจึงนำหลักสูตรที่สร้างขึ้นมาทดลองใช้กับผู้เรียนกลุ่มย่อย และปรับปรุงแก้ไขในขั้นตอนที่ 3 โดยพิจารณาจุดบกพร่องต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นในขั้นตอนการออกแบบสร้าง เมื่อได้แก้ไขปรับปรุงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว จึงนำหลักสูตรรายวิชาที่พัฒนาขึ้นไปทดลองใช้จริงกับผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างในภาคสนาม พร้อมทั้งประเมินผลหลักสูตรควบคู่กันไปในขั้นตอนที่ 4 เพื่อจะนำผลไปวิเคราะห์ปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น ดังภาพ

ภาพที่ 4 กระบวนการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาของ สุราษฎร์ พรหมจันทร์ (2532)

Sujana (2005 อ้างถึงใน Pattanapichet, 2009) ได้นำแนวคิดฐานสมรรถนะมาประยุกต์ใช้ในการออกแบบหลักสูตรภาษาต่างประเทศที่ประกอบด้วย 6 ขั้นตอนคือ

ขั้นที่ 1 การระบุกลุ่มผู้เรียนที่เป็นเป้าหมาย

ขั้นที่ 2 การระบุบทบาทหน้าที่ของผู้ปฏิบัติงาน

ขั้นที่ 3 การประเมินความต้องการจำเป็นในการสื่อสาร

ขั้นที่ 4 การแปลงความต้องการจำเป็นเป็นสมรรถนะหรือความสามารถทางภาษา

ขั้นที่ 5 การแปลงสมรรถนะหรือความสามารถทางภาษาเป็นความรู้ทางไวยากรณ์และทักษะเฉพาะทางภาษา

ขั้นที่ 6 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาสมรรถนะหรือความสามารถทางภาษา

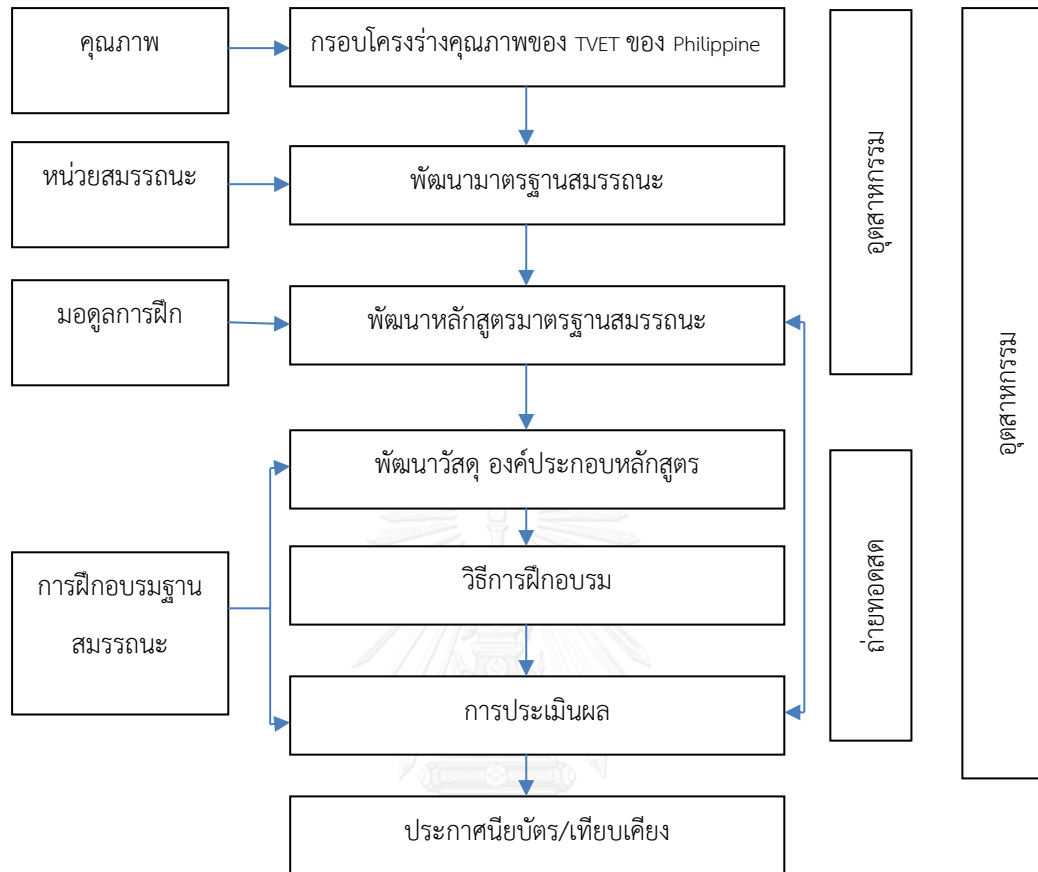
รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะของ Philippine TVET Qualification Framework

ขั้นตอนแรกของการพัฒนาเอกสารด้านการศึกษาต้องใกล้เคียงในการเชื่อมโยงกับมาตรฐานอาชีพ

1. หลักสูตรฐานสมรรถนะเป็นกรอบหรือเป็นแนวทางการพัฒนารายละเอียดปลีกย่อยของสมรรถนะ การมีส่วนร่วมในวิธีการฝึกอบรม และแนวทางการประเมินผล

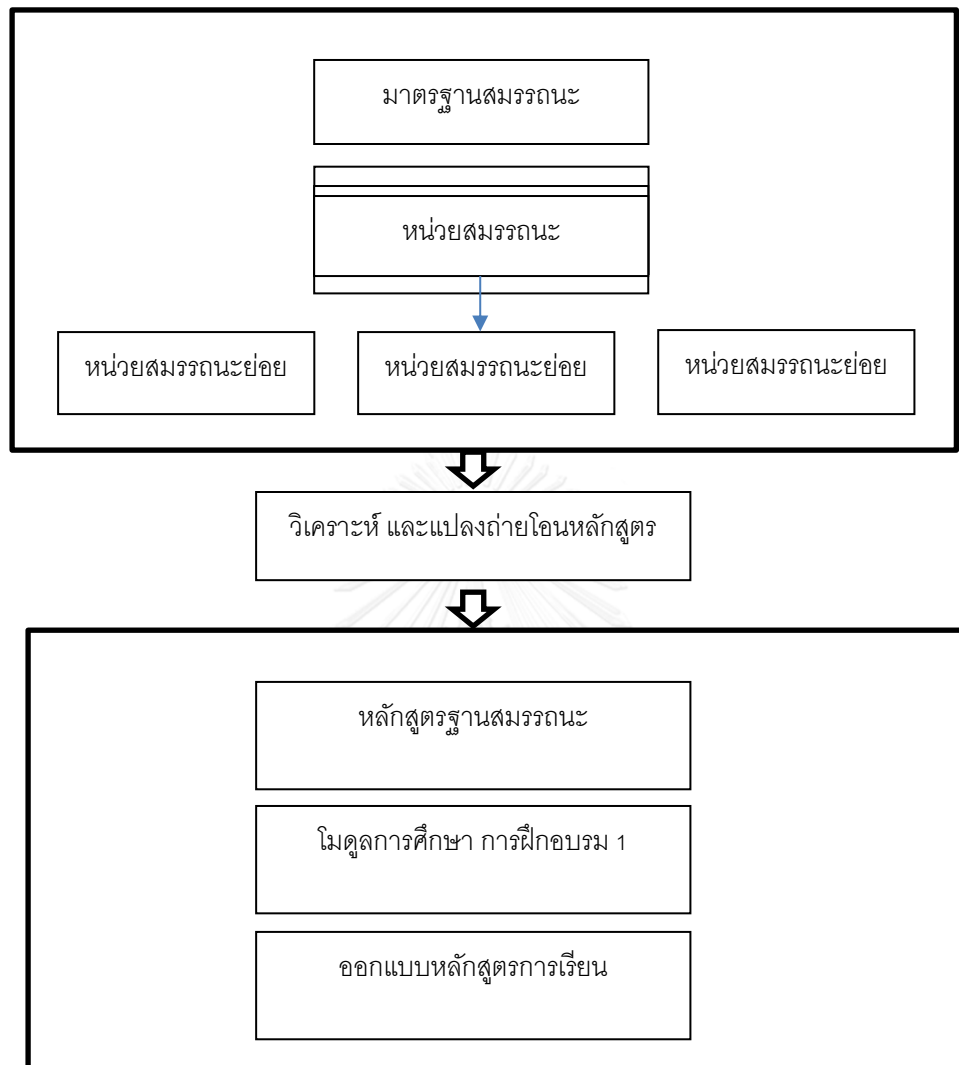
2. หลักสูตรฐานสมรรถนะกำหนดผลลัพธ์เฉพาะให้ตรงกับความต้องการของสถานประกอบการ อุตสาหกรรมและท้องถิ่น

3. เมื่อไม่มีมาตรฐานสมรรถนะ การพัฒนาหลักสูตรมีความต้องการที่ชัดเจนในการกำหนดผลลัพธ์การเรียนรู้ที่ได้รับ มาตรฐานการปฏิบัติต้องเป็นไปตามความต้องการของอุตสาหกรรมและความต้องการในอาชีพนั้น

ภาพที่ 5 โครงสร้างมาตรฐานสมรรถนะของเทคนิคและอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมของประเทศฟิลิปปินส์ (TESDA: Technical Education And Skill Development Authority, 2006 อ้างถึงใน วิชชาพรธน์ กิ่งวัชรพงษ์, 2553)

ภาพที่ 6 ขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะของเทคนิคและอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมของ
ประเทศฟิลิปปินส์ (TESDA: Technical Education And Skill Development Authority, 2006
อ้างถึงใน วิชาพรรณ กิ่งวัชระพงศ์, 2553)

กระบวนการพัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะของเทคนิคและอาชีวศึกษาและการฝึกอบรมของ
ประเทศฟิลิปปินส์ สิ่งที่ต้องคำนึงถึง คือ

1. การกำหนดมาตรฐานสมรรถนะ
2. พื้นฐานความรู้ และพื้นฐานที่ผู้เรียนต้องการ หรือผู้เข้ารับการฝึกอบรมต้องการ

ส่วนประกอบของหลักสูตรฐานสมรรถนะ คือ โมดูลการสอน/การฝึกอบรม และการออกแบบหลักสูตร
การเรียน

รูปแบบการรวมมาตรฐานสมรรถนะหรือมาตรฐานอาชีพในหลักสูตรของ Texas Skill
Standard Board

คณะกรรมการมาตรฐานทักษะที่กซ์ส์ ของ Texas Skill Standard Board ได้นำเสนอแนว
ทางการแปลงมาตรฐานอาชีพลงสู่หลักสูตรรายวิชา ในการอาชีวศึกษาและวิทยาลัยชุมชน
(วิชาพรรณ กิ่งวัชรพงศ์, 2553) ดังนี้

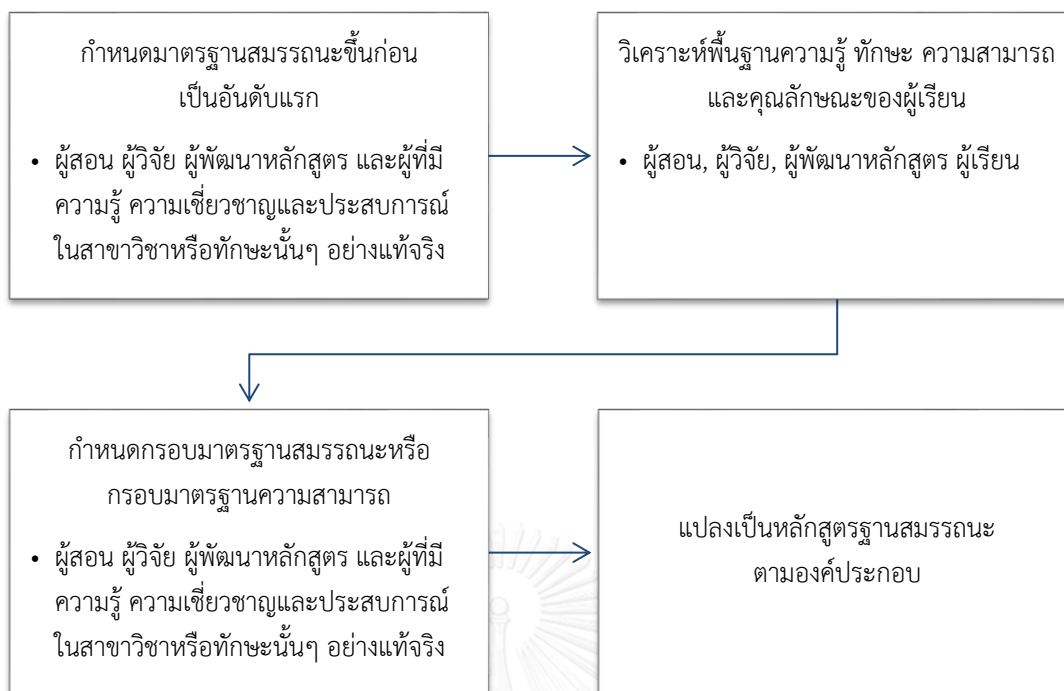
รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะมาตรฐานอาชีพ ลงสู่หลักสูตรฐานสมรรถนะ ของ TSSB นั้น
องค์ประกอบของมาตรฐานอาชีพมีความสัมพันธ์โดยตรงกับองค์ประกอบในรายวิชาของหลักสูตรการ
เรียนการสอน เพื่อการปฏิบัติงานที่ตรงกับความต้องการของผู้ประกอบการที่ต้องการอย่างแท้จริง
ดังภาพ

องค์ประกอบในมาตรฐานอาชีพ	องค์ประกอบในหลักสูตรการเรียน เทคนิค
1. หน่วยสมรรถนะ (unit of competence)	กลุ่มรายวิชาเรียน
2. หน่วยย่อย (element of competence)	ผลลัพธ์การเรียนรู้
3. เกณฑ์การปฏิบัติ (performance criteria)	ระดับความชำนาญของแต่ละผลลัพธ์ การเรียนรู้ที่ผู้เรียนต้องได้รับการ ปฏิบัติและขึ้นอยู่กับการประเมินผล การเรียน
4. ขอบเขต (range)	ขอบเขตกำหนดในการปฏิบัติงานที่ ผู้เรียนต้องทำได้ เครื่องมือ แหล่ง ทรัพยากรและอุปกรณ์ ซึ่งผู้เรียนต้อง ใช้ในกาเรียนแต่ละผลลัพธ์การเรียนรู้
5. ความรู้ที่จำเป็นในการปฏิบัติงาน (underpinning knowledge)	ด้านวิชาการทั่วไปและทักษะการ ทำงาน
6. แนวทางการประเมินผล (assessment of performance)	วิธีการและเครื่องมือการประเมินผล ลัพธ์การเรียนรู้ของผู้เรียนในหน่วย การเรียนนั้น ๆ

ภาพที่ 7 ลำดับขั้นตอนการแปลงองค์ประกอบในมาตรฐานอาชีพ ที่สัมพันธ์กับองค์ประกอบใน

หลักสูตรการเรียนเทคนิคและอาชีวศึกษา

จากการศึกษากระบวนการพัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะ ทั้งในส่วนของหลักสูตรรายวิชา และหลักสูตรที่เกี่ยวข้องวิชาชีพ สรุปได้ว่า หลักสำคัญในการพัฒนาหลักสูตรตามแนวคิดฐานสมรรถนะ ควรมีขั้นตอนที่สำคัญ 2 ประการ คือ ผู้วิจัยหรือผู้สอนควรกำหนดมาตรฐานสมรรถนะขึ้นก่อนเป็นอันดับแรก และควรมีวิเคราะห์พื้นฐานความรู้ ทักษะ ความสามารถและคุณลักษณะของผู้เรียน เพื่อกำหนดกรอบมาตรฐานสมรรถนะหรือกรอบมาตรฐานความสามารถเพื่อนำไปสู่การแปลงเป็นหลักสูตรฐานสมรรถนะตามองค์ประกอบ และในกระบวนการพัฒนาหลักสูตรควรให้ผู้สอน ผู้เชี่ยวชาญ หรือผู้ประกอบการที่มีประสบการณ์ได้มีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตร ดังภาพ

ภาพที่ 8 หลักการสำคัญในการพัฒนาหลักสูตรตามแนวคิดฐานสมรรถนะ

จากการศึกษารายละเอียดกระบวนการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาจากเอกสารต่าง ๆ ผู้วิจัยจึงได้กำหนดระยะการพัฒนาและขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตร ออกเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐานและการเตรียมการ (การวิจัย: Research 1) ขั้นตอนที่ 2 การออกแบบและพัฒนาหลักสูตร (การพัฒนา: Development 1) ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตร (การวิจัย: Research 2) และขั้นตอนที่ 4 ประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร (การพัฒนา: Development 2) มีการดำเนินการใน 10 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐานจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ขั้นที่ 2 การกำหนดสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล โดยใช้เทคนิคเดลฟายแบบปรับปรุง ขั้นที่ 3 การร่างกรอบมาตรฐานสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ขั้นที่ 4 การตรวจสอบและประเมินคุณภาพโดยผู้ทรงคุณวุฒิ ขั้นที่ 5 การจัดทำรายละเอียดหลักสูตร ขั้นที่ 6 การตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรโดยผู้ทรงคุณวุฒิด้านหลักสูตร ขั้นที่ 7 การนำหลักสูตรไปจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ขั้นที่ 8 การทดลองใช้และปรับปรุงแก้ไข ขั้นที่ 9 การนำหลักสูตรไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง และขั้นที่ 10 การประเมินผลหลักสูตรและปรับปรุงแก้ไข

ตอนที่ 3 การออกแบบและพัฒนาหลักสูตร

นักการศึกษาหรือนักพัฒนาหลักสูตรจำเป็นต้องศึกษาความหมายของหลักสูตร องค์ประกอบของหลักสูตร ความหมายของการพัฒนาหลักสูตร การออกแบบหลักสูตร และรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรรูปแบบต่างๆ ให้เข้าใจ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาหลักสูตรเพื่อให้ได้หลักสูตรที่มีประสิทธิภาพ

3.1 ความหมายของหลักสูตร

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ดังนี้

Bobbitt (1918) ได้ให้ความหมายว่า หลักสูตรคือรายการของสิ่งต่าง ๆ ที่เด็กและเยาวชนต้องทำและมีประสบการณ์ด้วยวิธีการพัฒนาความสามารถในการทำสิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวไว้ดี เพื่อสามารถดำรงชีวิตในวัยผู้ใหญ่ได้

Neagley and Evans (1967) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรว่าหลักสูตรคือ ประสบการณ์ที่โรงเรียนจัดเพื่อช่วยให้นักเรียนได้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ตามความสามารถของนักเรียน

Good (1973) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ 3 ประการ ดังนี้

หลักสูตร หมายถึง เนื้อหาวิชาที่จัดให้เป็นระบบให้ผู้เรียนได้ศึกษาเพื่อให้จบชั้นหรือรับประกาศนียบัตรในหมวดวิชาที่สำคัญ เช่น หลักสูตรสังคมศึกษา หลักสูตรพลานามัย หลักสูตรศิลปศึกษา เป็นต้น

หลักสูตร หมายถึง คำโครงทั่วไปของเนื้อหา หรือสิ่งเฉพาะที่จะต้องสอบซึ่งโรงเรียนจัดให้นักเรียน เพื่อให้ให้นักเรียนมีความรู้จบชั้นหรือได้รับประกาศนียบัตรเพื่อให้สามารถเข้าเรียนต่อในทางอาชีพต่อไป ความหมายในข้อนี้หมายถึงหลักสูตรทั้งฉบับรวมทุกวิชาเข้าด้วยกัน

หลักสูตร หมายถึง กลุ่มวิชาและการจัดประสบการณ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งนักเรียนได้เรียนภายใต้การแนะนำของโรงเรียนหรือสถานศึกษา หรือนั่นคือหลักสูตรทั้งฉบับ ประกอบด้วยเนื้อหาส่วนหนึ่งและการจัดประสบการณ์ไว้อีกส่วนหนึ่ง

Saylor and Alexander (1974) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรว่า หลักสูตรคือแผนสำหรับจัดโอกาสการเรียนรู้ให้แก่บุคคลกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง เพื่อบรรลุเป้าหมายหรือจุดหมายที่วางไว้โดยมีโรงเรียนเป็นผู้รับผิดชอบ

Taba (1962) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรว่า หลักสูตรคือแผนการเรียนรู้ที่ประกอบด้วยจุดประสงค์และจุดหมายเฉพาะ การเลือกและการจัดเนื้อหา วิธีการจัดการเรียนการสอนและการประเมินผล

Johnson (1970) ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ว่า “หลักสูตรเกี่ยวข้องกับเฉพาะกับสิ่งที่นักเรียนจะต้องกระทำในสถานการณ์การเรียนรู้เท่านั้น แต่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เขาจะต้องเรียนรู้ หรือสามารถทำได้ อันเป็นผลมาจากสิ่งที่เขากระทำด้วยหลักสูตร ได้แก่ สิ่งที่เป็นผลตามมาไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้น หลักสูตรเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความคาดหวังหรือความตั้งใจ และถ้าจะกล่าวให้เฉพาะลงไปอีกก็คือ มันเกี่ยวกับผลการเรียนรู้ที่ตั้งใจเอาไว้ และมุ่งหวังจะให้บรรลุโดยผ่านทางการสอนนั่นคือผ่านทางประสบการณ์ที่จัดให้ ผ่านทางสิ่งที่เกิดขึ้นและสิ่งที่ผู้เรียนจะกระทำ”

สรุปได้ว่า หลักสูตรหมายถึง มวลประสบการณ์ที่สถานศึกษาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา

3.2 องค์ประกอบของหลักสูตร

นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงองค์ประกอบของหลักสูตร ไว้ดังนี้

Ralph W. Tyler (1949) ได้กล่าว ถึงองค์ประกอบหลักสูตร สรุปได้ว่าควรประกอบไปด้วย เป้าหมาย ประสบการณ์การเรียนรู้ การจัดประสบการณ์ วิธีการตรวจสอบเป้าหมาย

Hunkins and Others (1993) ได้เสนอองค์ประกอบหลักสูตร สรุปได้ว่า ประกอบไปด้วย จุดหมาย เป้าหมาย และวัตถุประสงค์เนื้อหา ประสบการณ์เรียนรู้ วิธีวัดและประเมินผล

George A. Beauchamp (1981) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบของหลักสูตรมีดังนี้

1. ขอบข่ายของเนื้อหาสาระ
2. การกำหนดเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์เฉพาะ
3. การวางแผนการใช้หลักสูตร
4. การพิจารณาตัดสิน

Taba (1962) ได้ให้ความเห็นว่าหลักสูตรไม่ว่าจะมีรูปแบบอย่างไรจะมีองค์ประกอบอย่างน้อย 4 องค์ประกอบ คือ

1. วัตถุประสงค์ทั่วไป และวัตถุประสงค์เฉพาะวิชา
2. เนื้อหาวิชาและจำนวนชั่วโมง สำหรับการสอนแต่ละวิชา
3. กระบวนการเรียนการสอน
4. โครงการประเมินผลการสอนตามหลักสูตร

Saylor and Alexander (1974) ได้กล่าวไว้ว่าองค์ประกอบของหลักสูตร ประกอบด้วย องค์ประกอบ 4 อย่างคือ

1. ความมุ่งหมายของการศึกษา
2. การจัดเนื้อหาวิชา
3. กิจกรรมการเรียนการสอน
4. การประเมินผล

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของหลักสูตรที่สำคัญมี 4 องค์ประกอบ ได้แก่ จุดมุ่งหมายของหลักสูตร เนื้อหาวิชา ประสบการณ์เรียนรู้ และการประเมินผล

3.3 ความหมายของการพัฒนาหลักสูตร

นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความหมายของการพัฒนาหลักสูตรไว้ดังนี้

Saylor and Alexander (1971) กล่าวว่า การพัฒนาหลักสูตรหมายถึง การจัดทำหลักสูตรเดิมที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้น หรือเป็นการจัดทำหลักสูตรใหม่โดยไม่มีหลักสูตรเดิมอยู่ก่อน การพัฒนาหลักสูตรอาจหมายถึงการสร้างเอกสารอื่น ๆ สำหรับนักเรียนด้วย

Lulla, (1969) กล่าวว่า การสร้างหรือพัฒนาหลักสูตรประกอบด้วย 3 มิติ คือ 1) การวางแผนจัดทำหรือยกร่างหลักสูตร (curriculum planning) 2) การใช้หลักสูตร (curriculum implementation) และ 3) การประเมินผลหลักสูตร (curriculum evaluation) การสร้างหรือพัฒนาหลักสูตรให้มีคุณภาพได้นั้นย่อมขึ้นอยู่กับว่าแต่ละมิติมีประสิทธิผลมากน้อยเพียงใด

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2521) กล่าวว่า การพัฒนาหลักสูตร หมายถึง การพัฒนาระบบโครงสร้างของการจัดโปรแกรมการเรียนการสอน การกำหนดจุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ การปรับปรุงตำราแบบเรียน คู่มือครู และสื่อการเรียนการสอนต่าง ๆ ตลอดจนการวัดผลและประเมินผล การใช้หลักสูตร การปรับปรุงแก้ไข และการให้การอบรมครูผู้ใช้หลักสูตร ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการพัฒนาหลักสูตรและการสอน รวมทั้งการบริการและบริหารหลักสูตร

สรุปได้ว่า การพัฒนาหลักสูตร หมายถึง การปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรที่มีอยู่เดิมบางส่วนหรือจัดทำขึ้นมาใหม่ทั้งหมดในด้านโครงสร้าง จุดหมาย เนื้อหาสาระ การใช้สื่อ การวัดและประเมินผล

3.4 การออกแบบหลักสูตร

การออกแบบหลักสูตรรูปแบบต่างๆได้รับอิทธิพลจากแนวคิดด้านปรัชญา จิตวิทยา วิทยาศาสตร์และความต้องการจากสังคม จึงทำให้มีลักษณะที่แตกต่างกันออกไป อย่างไรก็ตาม Ornstein, and Hunkins, (20095) กล่าวว่าหลักสูตรทุกรูปแบบล้วนพัฒนามาจากหลักสูตรรูปแบบพื้นฐาน 3 รูปแบบดังนี้

1. รูปแบบที่เน้นเนื้อหา (Subject-Centered design)

เป็นรูปแบบหลักสูตรที่เก่าแก่ที่สุด ได้รับอิทธิพลจากปรัชญาการศึกษาสาขาสารัตถนิยมและนิรันตรนิยม ส่วนประกอบหลักของหลักสูตรคือความรู้ และเนื้อหาเป็นรูปแบบที่ถูกนำไปใช้มากที่สุด แบ่งเป็นรูปแบบต่างๆ ดังนี้

1.1 Subject design

หลักสูตรรูปแบบนี้จะแยกเนื้อหาสาระของแต่ละวิชาออกจากกัน แต่ละวิชาจะมีลำดับหลักการและวิธีค้นคว้าที่ตายตัว ไม่มีการสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับวิชาอื่น ๆ

1.2 Discipline Design

หลักสูตรรูปแบบนี้มีลักษณะคล้ายกับ Subject design แต่จุดที่ต่างกันคือ ผู้เรียนจะต้องมีประสบการณ์ในการฝึกฝนตามขั้นตอนที่กำหนดของวิชานั้นๆเพื่อนำไปสู่ความเข้าใจและสร้างกรอบความคิดของตนเองได้

1.3 Broad-Fields Design

หลักสูตรรูปแบบนี้จะนำเนื้อหาวิชาจากหลายๆวิชามาจัดเป็นวิชากว้างๆ เน้นความสัมพันธ์ระหว่างวิชาต่าง ๆ ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจเป็นกว้างๆเช่น วิชาสังคมศึกษา วิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไป

1.4 Correlation Design

หลักสูตรรูปแบบนี้จะนำเอาเนื้อหาของวิชาที่สัมพันธ์กันมาผนวกไว้ด้วยกัน แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ของวิชาตั้งแต่ 2 วิชาโดยไม่บูรณาการเนื้อหาวิชาเข้าด้วยกัน

1.5 Process Design

หลักสูตรรูปแบบนี้ให้ความสำคัญกับขั้นตอนที่จะช่วยให้ผู้เรียนวิเคราะห์สภาพความเป็นจริงและสร้างกรอบแนวคิดขึ้นมาเพื่อใช้ในการจัดเรียงความรู้ที่ได้มา

2. รูปแบบที่เน้นผู้เรียน (Learner-Centered Designs)

หลักสูตรรูปแบบนี้มีจุดเน้นที่ความสนใจและความต้องการของผู้เรียน นิยมใช้ในการศึกษาระดับประถมศึกษา

2.1 Child-Centered Design

หลักสูตรรูปแบบนี้เชื่อว่าผู้เรียนเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในกระบวนการเรียนรู้ การจัดการเรียนการสอนจึงต้องให้สอดคล้องกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน โดยผู้เรียนจะต้องสร้างความเข้าใจด้วยตนเอง

2.2 Experience-Centered Design

หลักสูตรรูปแบบนี้จะจัดให้สอดคล้องกับความต้องการและสภาพความเป็นจริงในชีวิตของผู้เรียน ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเลือกกิจกรรมการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับความสนใจ ความถนัดของตน แต่เนื่องจากความต้องการและความสนใจของผู้เรียนไม่สามารถคาดเดาได้ล่วงหน้า การจัดการเรียนการสอนจึงไม่ได้กำหนดไว้แต่จะเกิดขึ้นในทันทีทันใดที่ครูเริ่มมีปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียน ครูจึงมีหน้าที่ในการสร้างสภาพแวดล้อมที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้

2.3 Radical Design

หลักสูตรรูปแบบนี้มีความเชื่อว่าการศึกษาคควรปลดปล่อยผู้เรียนให้เป็นอิสระจากการถูกครอบงำทางความคิด คนทุกคนต้องสามารถกำหนดชีวิตของตนเองได้ การศึกษาคือการทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้วิถีทางในการวิจารณ์ในการใคร่ครวญความรู้ที่มี ความรู้จึงไม่ใช่สิ่งที่อยู่ในบทเรียนอยู่ในแผนการสอนหรือถูกกำหนดจากใคร

2.4 Humanistic Design

หลักสูตรรูปแบบนี้มีความเชื่อว่าการจัดศึกษาจะต้องคำนึงถึงความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้และอารมณ์ความรู้สึกของผู้เรียน เพราะชีวิตมนุษย์เป็นองค์รวมของความคิด ความรู้สึก และการกระทำ การจัดการเรียนการสอนจึงต้องให้ความสำคัญกับทุกมิติของชีวิตโดยเฉพาะอย่างยิ่งความเป็นตัวตนของแต่ละบุคคล

3. รูปแบบที่เน้นปัญหา (Problem-Centered Designs)

หลักสูตรรูปแบบนี้ให้ความสำคัญกับปัญหาที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตและสังคมของผู้เรียน เนื้อหาที่เรียนรู้อาจจะเกี่ยวข้องกับประเด็นทางสังคมเพื่อนำสู่การพัฒนาสังคมให้ดีขึ้น

3.1 Life-Situation Design

หลักสูตรรูปแบบนี้เป็นการผสมผสานเนื้อหาสาระเข้ากับประเด็นทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และฝึกแก้ปัญหาอย่างเป็นขั้นตอน

3.2 Reconstructionist Design

หลักสูตรรูปแบบนี้มีเป้าหมายเพื่อปฏิรูปสังคม ทำให้เกิดพัฒนาการทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจและสังคม หลักสูตรจะต้องสร้างความยุติธรรมให้สังคม ผู้เรียนจะต้องตระหนักถึงปัญหาสังคมทั้งในระดับท้องถิ่น ระดับชาติและนานาชาติ

3.5 รูปแบบการพัฒนาหลักสูตร

นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรไว้ดังนี้

1. รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของ Tyler: Four Basic Principle

รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของ Tyler มีแนวคิด และปรัชญาการศึกษาแบบพิพัฒน์นิยม ได้รับอิทธิพลจากดิวอี้ ซึ่งเน้นในเรื่องของการเรียนโดยการลงมือปฏิบัติและทฤษฎีการเรียนรู้ของธอรอน ไตร์และเพียร์เจ แนวคิดของ Tyler ได้สนับสนุนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอน นอกจากนี้การพัฒนาหลักสูตรจะต้องคำนึงถึงสภาพแวดล้อมภายนอกที่สัมพันธ์กับการเรียนรู้ของผู้เรียนอีกด้วย (Ornstein, and Hunkins, (2009) ในปี ค.ศ. 1949 Tyler ได้เขียนหนังสือเรื่อง Basic Principles of Curriculum and Instruction ซึ่งเสนอแนวคิดพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตร คือ หลักการและเหตุผลในการสร้างหลักสูตร (Tyler Rational) ว่าในการจัดหลักสูตรและการสอนนั้นควรจะตอบคำถามพื้นฐาน 4 ประการ คือ

1. มีความมุ่งหมายทางการศึกษาอะไรบ้างที่โรงเรียนควรจะแสวงหา
2. มีประสบการณ์ทางการศึกษาอะไรบ้างที่โรงเรียนควรจัดขึ้นเพื่อช่วยให้บรรลุจุดประสงค์ที่กำหนดไว้
3. จะจัดประสบการณ์ทางการศึกษาอย่างไร จึงจะทำให้การสอนมีประสิทธิภาพ
4. จะประเมินประสิทธิผลของประสบการณ์ในการเรียนอย่างไร จึงจะตัดสินได้ว่าบรรลุถึงจุดประสงค์ที่กำหนดไว้

จากพื้นฐานทั้ง 4 ข้อ ชี้ให้เห็นว่าการสร้างหรือพัฒนาหลักสูตรต้องคำนึงถึง การกำหนดจุดมุ่งหมาย การกำหนดประสบการณ์ทางการศึกษา การจัดประสบการณ์ทางการศึกษาให้ผู้เรียนและการประเมินสัมฤทธิ์ผลของหลักสูตรด้วย

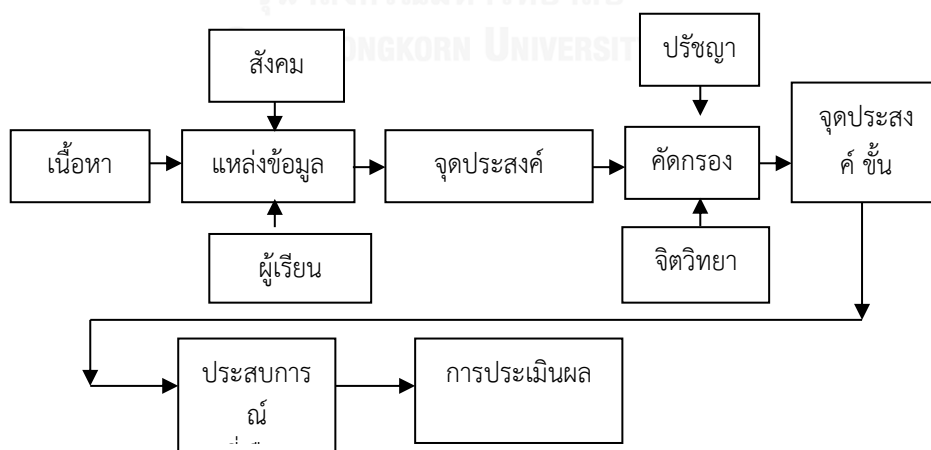
Ornstein, and Hunkins, (2009) กล่าวว่า รูปแบบของการพัฒนาหลักสูตรของ Tyler มีกระบวนการดังนี้

1. การกำหนดจุดประสงค์ของหลักสูตร เริ่มด้วยการกำหนดจุดประสงค์ชั่วคราวโดยอาศัยข้อมูลจากการศึกษาสังคม ศึกษาผู้เรียน และข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญในเนื้อหาวิชามาช่วยกำหนดจุดประสงค์ชั่วคราว แล้วจึงคัดกรองให้เหลือเฉพาะจุดประสงค์ที่สำคัญและสอดคล้องกันเป็นจุดประสงค์ขั้นสุดท้าย หรือจุดประสงค์ที่ใช้จริง

2. การเลือกและจัดประสบการณ์การเรียนรู้ หลังจากกำหนดจุดประสงค์ของหลักสูตรแล้ว ขั้นตอนต่อมาทำการเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ อันจะช่วยให้บรรลุจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ใน การเลือกประสบการณ์การเรียนรู้มีสิ่งที่จะต้องพิจารณา ได้แก่ ผู้เรียนควรฝึกกิจกรรม และเรียนรู้เนื้อหาที่ระบุไว้ในจุดหมาย และมีการจัดช่วงลำดับความต่อเนื่อง และบูรณาการของประสบการณ์เหล่านั้น

3. หลักการสุดท้ายคือ การประเมินผล เป็นขั้นสุดท้ายที่สำคัญซึ่งจะทำให้ทราบว่า ประสบการณ์การเรียนรู้ที่จัดขึ้นนั้นบรรลุจุดประสงค์ตามที่กำหนดไว้เพียงใด

นักการศึกษาบางคนวิเคราะห์ว่ารูปแบบหลักสูตรของไทเลอร์เป็นเส้นตรงมากเกินไป ยึดจุดประสงค์มากเกินไป บางประเด็นขึ้นอยู่กับข้อสันนิษฐานเกี่ยวกับเหตุและผล ประสบการณ์ทางการศึกษาถูกต้อง มีเหตุมีผลตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ แต่อย่างไรก็ตามรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของไทเลอร์ก็ได้รับความความนิยมทั้งจากโรงเรียนและมหาวิทยาลัย มีความสมเหตุสมผล สามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างจริง

ภาพที่ 9 รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของไทเลอร์

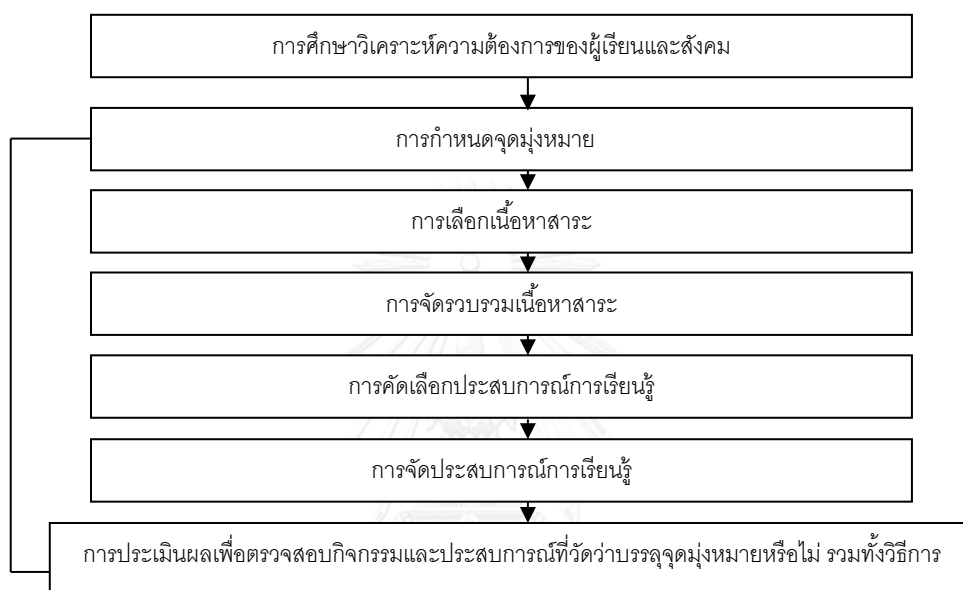
2. รูปแบบของการพัฒนาหลักสูตรของทาบ่า Taba Model: Grassroots Rational

Hilda Taba (1962) เป็นนักการศึกษาผู้หนึ่งที่มีแนวคิดเกี่ยวกับการสร้างหรือพัฒนาหลักสูตรที่คล้ายรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของไทเลอร์ ในขณะที่ไทเลอร์ให้ความสำคัญต่อการกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ซึ่งจะเป็นหลักในการเลือกและจัดประสบการณ์การเรียนรู้และประเมินผล แต่เขามีความเห็นแตกต่างจากไทเลอร์ในประเด็นที่ว่า “ผู้สอนควรมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตร” หลักสูตรควรมาจากครูผู้สอนมากกว่าผู้บริหารระดับสูง เพราะเป็นผู้ใช้หลักสูตรโดยตรง แนวคิดการพัฒนาหลักสูตรของทาบ่าจึงมีลักษณะจากล่างขึ้นบน (Grassroots approach) โดยใช้วิธีอุปนัย (Inductive approach) รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของทาบ่าจึงกลับกันกับการพัฒนาหลักสูตรอื่น ๆ นั่นคือ ทาบ่าจะเริ่มต้นจากชั้นเรียนในขณะที่หลักสูตรอื่น ๆ จะเริ่มมาจากชุมชน รั้วจังหวัด

Ornstein, and Hunkins, (2009) กล่าวว่า กระบวนการพัฒนาหลักสูตรของทาบ่าประกอบด้วย 7 ขั้นตอน ได้แก่

1. การวินิจฉัยความต้องการ ผู้สอนควรทราบความต้องการของนักเรียนและสังคมที่เป็นกลุ่มเป้าหมายในการสร้างหลักสูตรเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการกำหนดจุดประสงค์
2. กำหนดจุดประสงค์ของการศึกษาให้ชัดเจน หลังจากที่ได้วิเคราะห์ วินิจฉัยความต้องการในข้อ 1 แล้ว
3. เลือกเนื้อหาสาระ จุดมุ่งหมายที่กำหนดแล้วจะมีส่วนช่วยในการเลือกเนื้อหาสาระซึ่งนอกจากจะต้องให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย วัย และความสามารถของผู้เรียนแล้ว ยังต้องมีความเชื่อถือได้ และมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ด้วย
4. จัดรวบรวมเนื้อหาสาระ จัดลำดับเนื้อหาโดยคำนึงถึงความต่อเนื่อง และความยากง่ายของเนื้อหา ภูมิภาค ความสามารถและความสนใจของผู้เรียน
5. คัดเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ ครูผู้สอนหรือผู้ที่เกี่ยวข้อง จะต้องคัดเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ให้สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาและจุดมุ่งหมายของหลักสูตร
6. จัดประสบการณ์การเรียนรู้ การจัดประสบการณ์การเรียนรู้จะต้องจัดโดยคำนึงถึงเนื้อหาสาระและความต่อเนื่อง
7. กำหนดสิ่งที่จะประเมินและวิธีการประเมินผล คือการตัดสินใจว่าจะต้องประเมินอะไร เพื่อตรวจสอบผลว่าบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่ และกำหนดด้วยว่าจะใช้วิธีประเมินอย่างไร ใช้เครื่องมืออะไร

รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของทาบามีจุดเด่นหลายประการ เช่น ทำให้ครูต้องพัฒนาตัวเอง ในการเตรียมตัวที่จะนำรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรไปใช้ปฏิบัติจริง ในแต่ละหน่วยการเรียนรู้มีพื้นฐาน ในการเชื่อมระหว่างหลักสูตรและการสอน ทั้งนี้ โดยทั่วไปหลักสูตรมักจะถูกมองว่าเป็นเพียงเอกสารที่ แยกออกจากการสอน และมีผู้เข้าใจว่าการพัฒนาหลักสูตรกับการสอนไม่เกี่ยวข้องกัน รูปแบบของทาบา เป็นการผูกโยงหลักสูตรและการสอนเข้าด้วยกัน รูปแบบจึงเป็นทั้งทฤษฎีและการปฏิบัติ

ภาพที่ 10 รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของทาบา Hilda Taba (1962)

3. รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของ Oliva (The Oliva Model)

รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของ Oliva มาจากปรัชญาปฏิบัตินิยม (Pragmatism) หรือประสบการณ์นิยม (Experimentalism) การจัดการศึกษามีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมให้คนคิดเป็นและปรับตัวได้กับ สังคมที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา กระบวนการจัดการเรียนการสอนขึ้นกับความต้องการและสภาพ ทางสังคม ดังนั้น Oliva จึงให้ความสำคัญกับการกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร โดยการกำหนด ตามความต้องการของสังคมและของผู้เรียนซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมาย

Oliva ได้พัฒนาหลักสูตรตามปรัชญาการศึกษาสาขาพัฒนานิยม (Progressivism) การศึกษาคำนึงถึงความต้องการของผู้เรียนและพัฒนาผู้เรียนในทุกด้าน ดังจะเห็นได้จากการกำหนด ความต้องการของผู้เรียนและสังคม จากนั้นจึงนำมาเป็นข้อมูลพื้นฐานในการกำหนดจุดมุ่งหมาย หลักสูตรและการสอน ดังนั้นการจัดหลักสูตรและการสอนจึงสอดคล้องกับชีวิตและสภาพสังคมของ ผู้เรียน และเกิดประโยชน์กับผู้เรียนอย่างแท้จริง

รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของ Oliva ประกอบไปด้วย 12 องค์ประกอบ (Oliva, 2009) เป็นกระบวนการพัฒนาหลักสูตรที่เริ่มพัฒนาจากจุดเริ่มต้น ซึ่งมาจากแหล่งข้อมูลพื้นฐานของหลักสูตร จนกระทั่งถึงการประเมินหลักสูตร รูปแบบการพัฒนานี้ ประกอบด้วย 2 ระยะ ได้แก่ ระยะวางแผน (the planning phases) และระยะปฏิบัติการ (the operational phases) มีการกำหนดลำดับขั้นตอนของการพัฒนาไว้อย่างชัดเจนว่าจะต้องทำอะไร มีการกำหนดจุดมุ่งหมาย ประสพการณ์การเรียนรู้และการประเมินผลในการพัฒนา มีการกำหนดขั้นตอนตามลำดับที่แน่นอน เป็นเส้นตรงจากจุดเริ่มต้นจนถึงจุดสุดท้าย ไม่มีการข้ามขั้นตอนหรือทำสองขั้นตอน หรือมากกว่าพร้อม ๆ กัน ขั้นตอนเริ่มจากกำหนดความต้องการของผู้เรียนและสังคมโดยทั่วไป แล้วจึงกำหนดความต้องการของสังคมและชุมชน

องค์ประกอบที่ 1 กำหนดเป้าหมายของการศึกษา หลักการสำคัญของปรัชญาและจิตวิทยา เป้าหมายมาจากความต้องการของสังคมและความต้องการของปัจเจกบุคคลในสังคม curriculum ในองค์ประกอบที่ 1 เป็นความต้องการของนักเรียนและสังคมโดยการรับรู้ทั่วไป

องค์ประกอบที่ 2 การวิเคราะห์ความต้องการของชุมชนที่โรงเรียนตั้งอยู่ ความต้องการของนักเรียนในการรับใช้ของชุมชน และเนื้อหาวิชาที่เร่งด่วนในการสอน องค์ประกอบที่ 2 เป็นการกำหนดความต้องการของนักเรียนและสังคม ที่เฉพาะเจาะจงกับตัวของผู้เรียนและสังคมที่โรงเรียนตั้งอยู่ ซึ่งอาจจะไม่เหมือนกับความต้องการในการรับรู้ทั่วไป

องค์ประกอบที่ 3 และ 4 กำหนดเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของหลักสูตร โดยมีพื้นฐานจากจุดมุ่งหมาย ความเชื่อและความต้องการซึ่งกำหนดไว้ในองค์ประกอบที่ 1 และ 2

องค์ประกอบที่ 5 การจัดการรวบรวมและนำหลักสูตรไปใช้ การกำหนดและสร้างโครงสร้างต่าง ๆ ขั้นตอนนี้ประกอบด้วยการวางแผน (planning phases) และขั้นตอนการปฏิบัติการ (operational phases) โดยมีการกำหนดและสร้างโครงสร้างซึ่งจะประกอบเป็นหลักสูตร มีการจัดรวบรวมโครงสร้างของหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้

องค์ประกอบที่ 6 และ 7 กำหนด เป้าหมายและจุดประสงค์ของการสอน สำหรับแต่ละระดับและเนื้อหาวิชา

องค์ประกอบที่ 8 เลือกกลยุทธ์การสอน สำหรับสอนนักเรียนในห้องเรียนในขณะเดียวกันผู้ที่ทำงานหลักสูตรทำการวางแผนเลือกเทคนิคการประเมินล่วงหน้า

องค์ประกอบที่ 9 ผู้ที่ทำงานหลักสูตรเลือกเทคนิคการประเมินล่วงหน้า เป็นขั้นตอนที่นักวางแผนหลักสูตร คิดพิจารณาวิธีการที่จะประเมินผลการเรียนของนักเรียน

องค์ประกอบที่ 10 การนำกลยุทธ์การสอนไปใช้ ภายหลังจากที่นักเรียนได้มีโอกาสเรียนรู้ นักวางแผนหลักสูตรย้อนกลับไปมองว่าจะเลือกใช้เทคนิคใดในการประเมินผลการเรียนของนักเรียน และประสิทธิภาพการสอนของครู องค์ประกอบที่ 10 จึงถูกแบ่งออกเป็น 2 ระยะคือ ระยะที่ 1 เป็นการดำเนินการจัดการเรียนการสอน ระยะที่ 2 เป็นการติดตามผลการจัดการเรียนการสอน เปิดโอกาสให้มีการแก้ไข ปรับปรุง เพิ่มเติม ทำให้เลือกวิธีการที่สมบูรณ์ขึ้นในการประเมินผลการเรียนของผู้เรียน

องค์ประกอบที่ 11 การประเมินการสอน

องค์ประกอบที่ 12 การประเมินหลักสูตร

รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของ Oliva องค์ประกอบที่ 1-4 และ 6-9 เป็นระยะของการวางแผน องค์ประกอบที่ 10-11 เป็นระยะดำเนินการ operational phases และองค์ประกอบที่ 5 เป็นทั้งการวางแผนการและดำเนินการ ลักษณะที่สำคัญของรูปแบบนี้ คือการให้ข้อมูลย้อนกลับจากการประเมินหลักสูตรไปยังเป้าหมายของหลักสูตร และการประเมินการสอนไปยังเป้าหมายของการสอน ซึ่งหมายความว่า การปรับปรุงอย่างต่อเนื่องในองค์ประกอบต่างๆ เป็นสิ่งสำคัญจำเป็น

การนำรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของ Oliva ไปใช้ ในหลาย ๆ แนวทาง รูปแบบนี้ได้กล่าวถึงกระบวนการในการพัฒนาหลักสูตรของโรงเรียนอย่างสมบูรณ์ ครูในระดับรายวิชาเฉพาะสามารถนำเอาแบบนี้ไปใช้ในการพัฒนาหลักสูตรของแต่ละวิชา วางแผนการสอน และยังสามารถใช้รูปแบบในการพัฒนาหลักสูตรร่วมกันทั้งโรงเรียน หลักสูตรที่บูรณาการเนื้อหาวิชาเข้าด้วยกัน (interdisciplinary program) ครูให้ความสำคัญ/สนใจในขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรเพื่อใช้ในการตัดสินใจ ครูสนใจองค์ประกอบการสอน

รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของ Oliva เป็นรูปแบบที่รวมเอาการพัฒนาหลักสูตรและการสอนเข้าด้วยกัน ให้ความสำคัญกับข้อมูลพื้นฐานที่ใช้ในการตัดสินใจว่าจะวางแผนหลักสูตรและการสอนอย่างไร การกำหนดจุดมุ่งหมายคำนึงถึงความต้องการของสังคม และความต้องการของผู้เรียน โดยให้ความสำคัญกับกลุ่มเป้าหมาย ดังนั้นครูจึงสามารถนำเอาแบบไปใช้ในวิชาของตนเอง

4. รูปแบบการพัฒนาหลักสูตร The Saylor, Alexander, and Lewis Model

รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรของ Saylor, Alexander, and Lewis มีแนวความคิดจากปรัชญาสาขาพิพัฒนิยม (Progressivism) ซึ่งคำนึงถึงความต้องการของผู้เรียนและต้องการพัฒนาผู้เรียนในทุก ๆ ด้าน เพื่อให้สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ดังจะเห็นได้จากการกำหนดเป้าหมายหลักของการศึกษาที่ต้องการให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเอง มีความสามารถทางสังคม โดยการจัดประสบการณ์

Saylor, Alexander, and Lewis (1981) เสนอกระบวนการวางแผนหลักสูตร ประกอบด้วย กระบวนการพัฒนา 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 เป้าหมาย วัตถุประสงค์ และความครอบคลุม

นักหลักสูตรเริ่มต้นด้วยการกำหนดเป้าหมายหลักของการศึกษา และจุดมุ่งหมายเฉพาะที่ต้องการให้เกิดขึ้น Saylor, Alexander, and Lewis แบ่งประเภทของเป้าหมายกว้าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ เป็น 4 ประเภทคือ พัฒนาบุคลิกภาพ ศักยภาพทางสังคม ทักษะการเรียนรู้ที่ต่อเนื่อง และความสามารถพิเศษของนักเรียนรายบุคคล

ขั้นตอนที่ 2 การออกแบบหลักสูตร (Curriculum Design)

เป็นการวางแผนล่วงหน้า มีการเก็บรวบรวมข้อมูลเบื้องต้น เพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจ กำหนดโอกาสในการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับแต่ละเป้าหมายที่กำหนดไว้ให้ครอบคลุม สำหรับข้อมูลและผู้พัฒนาหลักสูตรควรจะทราบได้แก่ กลุ่มเป้าหมายที่จะใช้หลักสูตร วัตถุประสงค์เฉพาะ รูปแบบประสบการณ์การเรียนรู้ บทบาทนักเรียนและครูสอนและเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินผล

ขั้นตอนที่ 3 การนำหลักสูตรไปใช้ (Curriculum Implementation)

การนำหลักสูตรไปใช้ เป็นขั้นตอนที่ครูเป็นผู้วางแผนดำเนินการเรียนการสอน ครูเลือกวิธีการสอนในรูปแบบต่างๆ ที่สอดคล้องกับหลักสูตรและผู้เรียน ขั้นตอนนี้ครูกำหนดจุดประสงค์การสอน

ขั้นตอนที่ 4 การประเมินหลักสูตร (Curriculum Evaluation)

การประเมินหลักสูตรเป็นการพิจารณาจากผลผลิตของหลักสูตรที่ได้รับว่าสอดคล้องกับเป้าหมายหรือไม่อย่างไร การประเมินผลควรมีทั้งประเมินผลย่อยและการประเมินผลสรุปรวม

รูปแบบการพัฒนาหลักสูตรนี้ มีลักษณะสำคัญที่มีการแบ่งประเภทของเป้าหมายที่เกิดจากการเรียนรู้ตามหลักสูตร ออกเป็น 4 ประเภทกว้างๆ คือ พัฒนาการส่วนบุคคล สมรรถนะทางสังคม ทักษะการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง และความสามารถเฉพาะด้าน เป็นการให้ความสำคัญกับผู้เรียน ในแง่ของผลลัพธ์ที่เกิดจากการเรียนรู้จากหลักสูตร แต่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรค่อนข้างน้อย ในการออกแบบหลักสูตร ผู้รับผิดชอบในการวางแผนหลักสูตร เป็นผู้ตัดสินใจในการออกแบบ โดยใช้ข้อมูลทางสังคมและการเมือง การใช้หลักสูตรและการประเมินผลหลักสูตร ครูเป็นผู้ตัดสินใจ

5. รูปแบบของการพัฒนาหลักสูตรแบบ Backward-Design Development Model

แนวคิดเกี่ยวกับ Backward Design มาจากแนวคิดของ Ralph Tyler (1949 อ้างถึงใน Wiggan Gant & Jay McTighe 1998) ที่ได้เคยอธิบายแนวคิดนี้มาตั้ง 50 กว่าปีมาแล้วโดย Tyler

กล่าวว่า “จุดประสงค์ทางการศึกษาเป็นที่มาของการเลือกสื่อ การกำหนดเนื้อหา การพัฒนาวิธีการสอน และการเตรียมแบบทดสอบและการสอน” Backward Design จึงเป็นการวิเคราะห์งานตามจุดมุ่งหมายเพื่อจะให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จ หรืออาจเรียกเป็นการฝึกฝนโดยมีการวางแผน

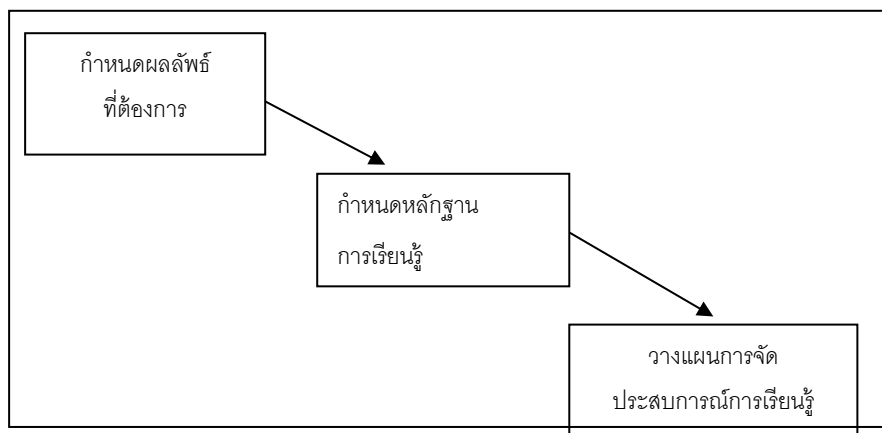
รูปแบบของการพัฒนาหลักสูตรแบบ Backward Design Development Model ซึ่ง Wiggins Grant & Jay McTighe เป็นผู้เสนอวิธีการพัฒนารูปแบบหลักสูตรนี้ โดยมีแนวความคิดมาจากรากฐานของความเข้าใจในเรื่อง “ความเข้าใจ” (Understanding) โดยเสนอแนวคิดดังกล่าวในหนังสือ “Understanding by Design”

ในการออกแบบหลักสูตรจำเป็นจะต้องมีมาตรฐานและโครงสร้างคล้ายกับสถาปนิก หรือวิศวกรที่จะต้องออกแบบการก่อสร้าง งบประมาณของผู้ว่าจ้าง และสุนทรียภาพจากผลงานที่สร้าง ครูก็เช่นเดียวกันที่จะต้องคำนึงถึงเป้าหมายของประเทศ ท้องถิ่น ว่าต้องการให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะอย่างไร ครูไม่มีเสรีภาพที่อยากจะสอนอะไรก็สอนได้ตามใจชอบ แต่ครูจะต้องกำหนดว่าจะให้ผู้เรียนรู้อะไรบ้าง เช่น การกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำที่ผู้เรียนจะต้องประสบความสำเร็จ มาตรฐานการเรียนรู้จึงเป็นกรอบที่ครูจะนำมาใช้กำหนดวิธีสอน และความรู้พื้นฐานของผู้เรียนก่อนสอน รวมทั้งแบบแผนของหลักสูตร การวัดผล มาตรฐานจากภายนอก ดังนั้นครูจึงต้องพิจารณาความต้องการของผู้เรียนระดับพัฒนาการ อิทธิพลจากผลการเรียนรู้เดิมและความสนใจ การตรวจสอบก่อนวางแผนออกแบบการเรียนการสอนจะช่วยให้ผลที่ออกมามีประสิทธิภาพตามเป้าหมาย

การออกแบบหลักสูตรแบบ Backward Design จึงเริ่มต้นจากเป้าหมายหรือผลลัพธ์ที่ต้องการ อาจเป็นเป้าหมายหรือมาตรฐานก็ได้ แล้วจึงดำเนินการพัฒนาหลักสูตรโดยเปรียบเทียบผลจากการเรียนรู้กับมาตรฐานและความต้องการที่จะให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรม

เหตุผลสำคัญที่ครูจะต้องพัฒนาหลักสูตรแบบ Backward Design ก็เนื่องมาจากแต่เดิมครูเริ่มต้นการสอนโดยใช้ตำราเรียน แบบเรียนเป็นหลัก นอกจากนั้นการกำหนดช่วงเวลาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนก็มักจะทำตามที่ครูต้องการ มากกว่าจะคำนึงถึงมาตรฐานหรือเป้าหมายที่ต้องการ การออกแบบหลักสูตรแบบ Backward Design จึงเริ่มต้นจากเป้าหมายหรือผลลัพธ์ที่ต้องการ (อาจเป็นเป้าหมายหรือมาตรฐานก็ได้) แล้วจึงดำเนินการพัฒนาหลักสูตรโดยเปรียบเสมือนผลจากการเรียนรู้กับมาตรฐานและความต้องการที่จะให้ผู้เรียนมีพฤติกรรม

การออกแบบหลักสูตรที่เป็นอยู่ปัจจุบันและใช้กันแพร่หลายคือ Forward Design ที่ใช้หลักตรรกวิทยา ส่วน Backward Design เป็นวิธีการที่กำหนดรูปแบบชุดของกิจกรรมที่จะต่างจากการฝึกปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ไป โดยมีกระบวนการตามภาพประกอบ

ภาพที่ 11 รูปภาพประกอบขั้นตอนการทำ Backward Design

ขั้นตอนการทำ Backward Design เริ่มจาก

ขั้นตอนที่ 1 กำหนดผลลัพธ์ที่ต้องการ Ornstein, and Hunkins, (2009) ขั้นตอนนี้เริ่มจากการตั้งคำถามก่อนว่า ผู้เรียนควรมีความรู้ ความเข้าใจในด้านใดบ้าง ผู้เรียนควรรู้ และสามารถทำอะไรได้บ้าง ผู้เรียนควรมีเจตคติ และมีคุณค่าอะไรบ้าง ผู้เรียนควรมีทักษะใดที่ปฏิบัติได้ และสามารถแสดงออกได้ ในขั้นตอนแรกนี้ Wiggin Gant & Jay McTighe ได้กำหนดระดับของการตัดสินใจไว้ 3 ระดับ ดังนี้

ระดับแรก นักพัฒนาหลักสูตรหรือนักการศึกษาต้องตรวจสอบมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในระดับชาติ ระดับเขตพื้นที่การศึกษาและความมุ่งหวังของชุมชน แล้วจึงหันมาทบทวนความคาดหวังที่หลักสูตรต้องการ

ระดับที่สอง นักพัฒนาหลักสูตรหรือนักการศึกษาเลือกเนื้อหาสาระ คุณลักษณะ ทักษะต่างๆ ที่สามารถนํานักเรียนให้บรรลุผลลัพธ์ที่ต้องการ ความเข้าใจและทักษะพื้นฐานใดที่นักเรียนต้องรู้และปฏิบัติให้ได้ตรงตามมาตรฐานแห่งชาติ ความคาดหวังของชุมชน ความรู้ที่สำคัญ เช่น ข้อเท็จจริง มโนทัศน์และหลักการ และทักษะกระบวนการ วิธีการ กลยุทธ์ทางด้านการคิดวิเคราะห์ใดที่ผู้เรียนควรสมฤทธิ์ผล

ระดับสุดท้าย เป็นการแสดงถึงความคงอยู่ของความเข้าใจในหน่วยการเรียนรู้หรือกระบวนการวิชา ความหมายของคำว่า “คงอยู่” กำหนดเฉพาะใจความสำคัญที่ต้องการให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ อย่างลึกซึ้งและยังคงความรู้นั้นไว้ หลังจากที่ผู้เรียนอาจลืมรายละเอียดของความรู้ทั้งหมดแล้ว เพื่อการยืนยันว่าเนื้อหาใดบ้างที่มีคุณค่าต่อความเข้าใจ จึงมีการกำหนดเกณฑ์การคัดเลือกตามความสำคัญ

และกระบวนการที่ครูผู้สอนจะให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ ดังนี้ เนื้อหา หัวข้อ กระบวนการ ควรเป็นประเด็นสำคัญ ควรเป็นหลักการสำคัญของวิชานั้นๆ ควรจะต้องมีความชัดเจน ไม่เคลือบแคลงที่ผู้เรียนยังสงสัยอยู่ และควรมีศักยภาพพอเพียงที่จะทำให้ผู้เรียนผูกพันกับสิ่งนั้น ๆ ตลอดไป

ขั้นตอนที่ 2 ตัดสินใจเลือกหลักฐานประเมินที่ยอมรับกัน รูปแบบการพัฒนา

หลักสูตรแบบ Backward Design เป็นรูปแบบที่ส่งเสริมให้ครูเป็นนักประเมินผล คิดและวางแผนการวัดผลการเรียนก่อนการออกแบบหลักสูตร หรือกำหนดเนื้อหาสาระและออกแบบหน่วยการเรียนรู้ ด้วยการตั้งคำถามที่ว่า จะทราบได้อย่างไรว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์บรรลุผลตามมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ การเรียนอะไรที่แสดงให้เห็นถึงการบรรลุผลสัมฤทธิ์ของหลักสูตร

Wiggin Gant & Jay McTighe เสนอวิธีการวัดประเมินผลเป็นลำดับขั้นตอน วิธีการวัดผลเริ่ม ตั้งแต่การตรวจสอบว่าผู้เรียนมีความเข้าใจเพียงใด โดยดำเนินการอย่างไม่เป็นทางการ เช่น การซักถามปากเปล่า การสังเกต พูดคุยอย่างไม่เป็นทางการในระหว่างดำเนินการสอนอาจมีการสอบย่อย การทดสอบด้วยแบบทดสอบ การเสริมด้านวิชาการ โดยให้ตอบคำถามปลายเปิด และท้ายที่สุดจึงประเมินผลการปฏิบัติ หรือ ประเมินโครงการงาน จะเห็นได้ว่าลำดับขั้นตอนของวิธีการวัดผลจะเริ่มจากง่ายไปหาวิธียากและซับซ้อนมากขึ้น จากระยะเวลาวัดผลที่ใช้เวลาไม่มากนัก ไปสู่การวัดผลที่ใช้เวลามากขึ้น จากการใช้แบบมีโครงร่างไปสู่การวัดแบบไม่มีโครงร่าง ทั้งนี้เพราะการพัฒนาความเข้าใจของผู้เรียนเป็นผลมาจากการสืบค้น ผลที่เกิดจากตัวผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง การวัดความเข้าใจจึงควรพิจารณาภาพรวม ของสิ่งที่เกิดขึ้นตลอดช่วงเวลาที่คุณเรียนศึกษาจึงจะเป็นการวัดความเข้าใจได้อย่างสมบูรณ์

ขั้นตอนที่ 3 วางแผนการจัดประสบการณ์ การเรียนรู้ และการสอน เมื่อนักการศึกษา นักหลักสูตรหรือผู้สอนเข้าใจถึงเป้าหมายหลักสูตร รู้ถึงวิธีการ กลยุทธ์ที่จะช่วยให้ผู้เรียนสัมฤทธิ์ผลตามมาตรฐาน และพร้อมสำหรับการวางแผน ออกแบบการสอนแล้วนั้น Wiggin Gant & Jay McTighe ระบุคำถามไว้หลายๆ ข้อ เพื่อให้ให้นักหลักสูตรบรรลุถึงเป้าหมาย ดังนี้

1. ข้อความรู้ ทักษะกระบวนการใดที่นักเรียนต้องเรียนรู้และสัมฤทธิ์ผลในการเรียนแต่ละรายวิชา
2. กิจกรรมการเรียนรู้ ประสบการณ์ใดที่ช่วยให้นักเรียนบรรลุถึงข้อความรู้ ทักษะกระบวนการในการเรียนเนื้อหาสาระนั้นๆ ได้
3. ควรสอนอะไร และสอนสิ่งเหล่านั้นอย่างไรให้นักเรียนเป็นบุคคลแห่งความรู้ และมีทักษะกระบวนการในด้านต่างๆ อย่างชำนาญ ในเนื้อหาสาระและขอบข่ายของกิจกรรมและความสนใจ

4. เนื้อหาสาระ หน่วยการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร สามารถที่จะบรรลุหลักการของการพัฒนาหลักสูตรได้หรือไม่

สรุปได้ว่า การพัฒนาหลักสูตรมีหลายรูปแบบ ผู้ที่นำไปใช้สามารถเลือกได้ตามความเหมาะสมกับความต้องการ ซึ่งมีระบบสำคัญที่ต้องนำมาใช้ในการพัฒนาหลักสูตรคือ ระบบการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน ระบบการร่างหลักสูตร ระบบการใช้หลักสูตร และระบบประเมินผลหลักสูตร

ตอนที่ 4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1 งานวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

นักการศึกษาและนักวิจัยด้านการศึกษาได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ดังสรุปนี้

Chernrungruanghiran Salin (2006) ได้ศึกษาปัจจัยการพัฒนาความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษในที่ชุมนุมชนของผู้เข้าร่วม Toastmaster speaking club โดยการเอาชนะความกลัวการพูดในที่ชุมนุมชน พบว่า ปัจจัยที่โทสแมสเตอร์คลับทำให้ผู้เข้าร่วมเป็นสมาชิก คือ การพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง การพัฒนาบุคลิกภาพ รวมถึงการพัฒนาทักษะในการสื่อสาร และทักษะในการเป็นผู้นำ วิธีการของโทสแมสเตอร์คลับที่มีผลส่งเสริมความเชื่อมั่นในตนเองต่อการพูดในที่ชุมนุมชน คือ การฝึกทักษะการพูดที่ไม่มีการเตรียมตัวมาก่อน การประเมินผลการพูด การทำหน้าที่ในหลายบทบาทในการเป็นผู้ดำเนินการประชุมของคลับ การพูดที่มีการเตรียมตัวมาก่อน และบรรยากาศของการเรียนรู้ที่เป็นกันเอง และผู้เข้าร่วมเป็นสมาชิกได้เล็งเห็นถึงคุณประโยชน์จากการพูดในที่ชุมนุมชนซึ่งมีผลทำให้สมาชิกได้พัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองและบุคลิกภาพ

Vasavakul Apiraporn (2006) ได้พัฒนารายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการพูดสื่อสาร สำหรับเจ้าหน้าที่แผนกบริการลูกค้าของธนาคารนานาชาติ พบว่า ผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ยสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในด้านกระบวนการเรียนรู้ พบว่าแรงกระตุ้นของผู้เรียนที่ต้องการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถมีส่วนช่วยให้ผู้เรียน มีผลสัมฤทธิ์จากการเรียนดีขึ้น ผู้เรียนและผู้บริหารมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนและต่อรายวิชา

Kopkiththanarot Panthawat (2011) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความกลัวการพูดในที่ชุมนุมชนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการอาชีพ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พบว่า ผลการเรียนรู้เฉลี่ยของนักศึกษาดีขึ้น นักศึกษาส่วนใหญ่มีความกังวลในการพูดในที่ชุมนุมชนและมีส่วนน้อยที่มีความกังวลต่ำ และพบว่า ความกลัวการพูดในที่ชุมนุมชนกับผลการเรียนของนักศึกษามีความสัมพันธ์ในทางลบ ความกลัวการพูดในที่ชุมนุมชนสูง ทำให้ผลการเรียนของนักศึกษาลดลงและ

เมื่อนักศึกษามีความกังวลลดลง ส่งผลให้ผลการเรียนดีขึ้น ผลการสัมภาษณ์เชิงลึก พบว่า นักศึกษาที่มีความกังวลในการพูดภาษาอังกฤษในที่ชุมนุมชนสูงจะไม่สามารถพูดได้ดี ตรงข้ามกับนักศึกษาที่มีความกังวลต่ำจะสามารถพูดภาษาอังกฤษในที่ชุมนุมชนได้ดี

Iftakhar (2012) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการสอนพูดภาษาอังกฤษผ่านการพูดภาษาอังกฤษในที่ชุมนุมชน ให้กับผู้เรียนมหาวิทยาลัยแอสตัมป์ฟอร์ด พบว่า ผู้สอนมีการรับรู้ว่า ความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนดีขึ้น ภายหลังจากที่ได้เรียนการพูดผ่านหลักสูตรการพูดภาษาอังกฤษในที่ชุมนุมชน ทั้งในด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ การออกเสียง การออกเสียงสูงต่ำและการออกเสียงเน้นคำ ผู้เรียนจะระมัดระวังและพยายามออกเสียงให้ถูกต้องขณะกำลังพูดในที่ชุมนุมชน เพื่อต้องการให้การพูดนำเสนอของตนสมบูรณ์แบบมากที่สุด และเมื่อผู้สอนให้คำแนะนำเพื่อปรับแก้การออกเสียงภายหลังที่พูดเสร็จ ผู้เรียนจะรับฟังและปฏิบัติตามคำแนะนำนั้นทันที ผู้สอนให้ความเห็นที่ตรงกันว่า ถึงแม้ผู้เรียนจะมีพื้นฐานทางภาษาอังกฤษแตกต่างกันตามสาขาที่เรียน แต่หลักสูตรการพูดในที่ชุมนุมชนสามารถช่วยพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้ดีขึ้นทุกสาขาวิชา แม้ว่าพวกเขาเหล่านั้นจะไม่เคยพูดภาษาอังกฤษต่อหน้าผู้ฟังจำนวนมากมาก่อน

ผู้เรียนมีการรับรู้ไปในทิศทางเดียวกันว่า พวกเขารู้สึกกังวลใจขณะพูดภาษาอังกฤษในที่ชุมนุมชนเช่นเดียวกับพูดภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารในชีวิตประจำวันทั่วไป เพราะไม่มีประสบการณ์มาก่อน และไม่เคยได้รับการฝึกฝนขณะเรียนในระดับประถมและมัธยมศึกษา และความรู้ทางด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ที่ค่อนข้างต่ำ ทำให้ไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษในที่ชุมนุมชนได้ดี รวมถึงการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาเป็นวิชาบังคับ ผู้สอนส่วนใหญ่ใช้ภาษาบังคลาเทศในการสอนภาษาอังกฤษ การเรียนพูดภาษาอังกฤษในที่ชุมนุมชนเพียงหนึ่งภาคการศึกษาไม่เพียงพอต่อการพัฒนาความสามารถทางการพูด และควรเป็นห้องเรียนที่มีสื่อ อุปกรณ์ส่งเสริมการพูดอย่างแท้จริง

อย่างไรก็ตามผู้เรียนส่วนใหญ่แสดงความเห็นว่า หลักสูตรการพูดภาษาอังกฤษในที่ชุมนุมชนมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และช่วยให้เป็นนักพูดที่ดี ผู้สอนให้ความช่วยเหลือด้านคำศัพท์ วลีและประโยคต่างๆ ในขณะที่พูด ช่วยให้พูดภาษาอังกฤษได้อย่างมั่นใจมากยิ่งขึ้น เพราะได้ฝึกพูดในหัวข้อหรือเนื้อหาสาระที่หลากหลายแตกต่างกันไป

ข้อสรุปที่ได้จากการวิจัย พบว่า ผู้สอนมีความเห็นอย่างสอดคล้องกันว่า

1. การจะพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และลดปัญหาต่าง ๆ ที่พบขณะดำเนินการตามหลักสูตรนี้ ผู้เรียนควรได้รับการฝึกพูดภาษาอังกฤษในที่ชุมนุมชนตั้งแต่ระดับประถมศึกษา ระบบการเรียนเพื่อสอบควรได้รับการปรับเปลี่ยน และการวัดประเมินผลการพูดภาษาอังกฤษควรนำมาใช้ผสมผสานกับการอ่านและการเขียน

2. ควรส่งเสริมแรงจูงใจในการพูดให้กับผู้เรียน โดยผู้สอนควรใช้คำพูดแนะนำในทางสร้างสรรค์และจริงใจ ไม่ควรตำหนิอย่างทันทีเมื่อผู้เรียนทำผิด และควรลดความกังวลใจให้กับผู้เรียน โดยผู้สอนควรเลือกหรือกำหนดกิจกรรมการฝึกพูดจากง่ายไปยาก และผู้สอนจัดบรรยากาศการเรียนการสอนในห้องที่ส่งเสริมการพูด

3. ควรกำหนดขนาดห้องเรียนเป็นขนาดกลาง หรือหากเป็นห้องเรียนขนาดใหญ่ ผู้สอนควรจัดตัวป้อนทางภาษา หรือสิ่งแวดล้อมต่างๆ รวมถึงกิจกรรมการเรียนการสอนทางภาษาที่ส่งเสริมการพูด

4. นโยบายด้านการศึกษาของมหาวิทยาลัยควรได้รับการปรับเปลี่ยน เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พูดภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น เช่น เจ้าหน้าที่ของมหาวิทยาลัยควรใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารกับผู้เรียน

Wan (2012) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการปรับเปลี่ยนหลักสูตรการพูดภาษาอังกฤษในที่ชุมนุมชนให้เหมาะสมกับหลักสูตรสำหรับผู้เรียนชาวจีนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ผู้วิจัยได้แนะนำว่า การสอนพูดภาษาอังกฤษในที่ชุมนุมชนสำหรับห้องเรียนขนาดใหญ่ นั้น ควรใช้วิธีการวัดประเมินผลที่ให้ข้อมูลที่สะท้อนสภาพผู้เรียน และวัดความก้าวหน้าได้อย่างชัดเจน และควรใช้วิธีการวัดผลเชิงคุณภาพและปริมาณควบคู่กัน และควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนและผู้สอนมีส่วนร่วมในการประเมิน และสะท้อนผลการประเมินซึ่งกันและกัน

Jennifer (2012) ได้ศึกษาผลการใช้กิจกรรมพูดนำเสนอแบบโปสเตอร์ในการเสริมสร้างความคล่องแคล่วในการพูดภาษาอังกฤษ พบว่า ผู้เรียนไม่เพียงแต่จะพัฒนาความคล่องแคล่วในการพูดภาษาอังกฤษ แต่ยังคงพัฒนาความเป็นนักคิดคล่องแคล่วเกี่ยวกับประเด็นทางสังคมโลกในปัจจุบัน

จากศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษ สรุปได้ว่า

รูปแบบการพูดที่มีผู้พูดเพียงผู้คนเดียว เช่น การพูดภาษาอังกฤษในที่ชุมนุม การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลและการพูดนำเสนอ มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนทุกคนให้ดีขึ้นได้ ทั้งในด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ การออกเสียง การออกเสียงสูงต่ำ และการออกเสียงเน้นคำ ถึงแม้ผู้เรียนจะมีพื้นฐานทางภาษาอังกฤษแตกต่างกันและไม่เคยพูดภาษาอังกฤษต่อหน้าผู้ฟังจำนวนมากมาก่อน

การฝึกพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่ให้ผู้เรียนหรือผู้พูดมีการเตรียมตัวมาก่อนและที่ไม่มี การเตรียมตัวมาก่อน ในหัวข้อหรือเนื้อหาสาระที่หลากหลายแตกต่างกันไปจะช่วยพัฒนาความมั่นใจในการพูดมากยิ่งขึ้น สร้างบรรยากาศการเรียนที่เป็นเองโดยให้ผู้เรียนหรือผู้พูดได้ทำหน้าที่

หลายบทบาท จะช่วยเสริมสร้างทักษะการเป็นผู้นำ และสร้างเจตคติที่ดีต่อการพูดในที่ชุมนุมชน ให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าและประโยชน์ของการพูดในที่ชุมนุมชน จะช่วยลดความกลัว ความวิตกกังวลในการพูดต่อชุมนุมชนและเสริมสร้างความมั่นใจและบุคลิกภาพของนักพูดที่ดี รวมถึงกระตุ้นให้ผู้เรียนรู้อย่างกระตือรือร้น

การประเมินผลการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่ดี ควรใช้วิธีการวัดประเมินผลที่ให้ข้อมูลที่ สามารถสะท้อนสภาพผู้เรียนและวัดความก้าวหน้าได้อย่างชัดเจน ด้วยวิธีการวัดผลเชิงคุณภาพและปริมาณควบคู่กัน และควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนและผู้สอนมีส่วนร่วมในการประเมินและสะท้อนผลการประเมินซึ่งกันและกัน

4.2 งานวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรตามแนวคิดสมรรถนะ

นักการศึกษาและนักวิจัยได้นำแนวคิดการพัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะไปศึกษาวิจัยในหลากหลายสาขาวิชา สรุปได้ดังนี้

วราพร สุนทรวัฒน์ศิริ (2543) ได้พัฒนาหลักสูตรการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารธุรกิจ ตามหลักการจัดการศึกษาแบบเน้นผลการเรียน สำหรับนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจ วิชาเอกภาษาอังกฤษธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล พบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารธุรกิจ คะแนนความสามารถในการสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษ คะแนนความสามารถในการคิดวิเคราะห์อย่างมีเหตุผล และคะแนนคุณลักษณะในการเรียนรู้ด้วยตนเอง หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เทพนคร ทาคง (2546) ได้พัฒนาหลักสูตรตามแนวคิดที่อิงมาตรฐานในรายวิชาเสริมสมรรถภาพในการภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครู พบว่า นักศึกษากลุ่มทดลองมีคะแนนความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ คะแนนความรู้ความเข้าใจในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ คะแนนความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมของประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ และคะแนนคุณลักษณะของครูภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

ชยพร กระต่ายทอง (2552) ได้พัฒนารายวิชาเพิ่มเติมภาษาไทยแบบอิงมาตรฐานด้วยกระบวนการออกแบบย้อนกลับ เพื่อเสริมสร้างความสามารถการวิเคราะห์และการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า นักเรียนมีระดับความสามารถการวิเคราะห์ก่อนเรียนอยู่ในระดับคุณภาพปรับปรุง จนวน 12 คน และระดับคุณภาพพอใช้ จำนวน 8 คน และนักเรียนมีระดับความสามารถการวิเคราะห์หลังเรียนสูงขึ้น โดยนักเรียนมีระดับความสามารถการวิเคราะห์อยู่ในระดับคุณภาพดีมาก จำนวน 5 คน และระดับคุณภาพดี จำนวน 15 คน นักเรียนมีระดับความสามารถการ

อ่านเชิงวิเคราะห์ก่อนเรียนอยู่ในระดับคุณภาพปรับปรุง จำนวน 12 คน และระดับคุณภาพพอใช้ จำนวน 8 คน และนักเรียนมีระดับความสามารถการอ่านเชิงวิเคราะห์หลังเรียนสูงขึ้น โดยมีนักเรียนระดับความสามารถการอ่านเชิงวิเคราะห์อยู่ในระดับคุณภาพดีมาก จำนวน 10 คน และระดับคุณภาพดี จำนวน 10 คน

วิชาพรรณ กิ่งวัชรพงศ์ (2553) ได้พัฒนารูปแบบการพัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะด้านการโรงแรมและบริการ งานบริการส่วนหน้าตามมาตรฐานอาชีพอุตสาหกรรมการศึกษา พบว่า

ได้รายวิชาชีพ จำนวน 17 รายวิชา ได้พัฒนาสมรรถนะแต่ละรายวิชาให้เป็นไปตามมาตรฐานวิชาชีพ อุตสาหกรรมโรงแรม และนักศึกษาที่เรียนรู้จากโมดูลฐานสมรรถนะ ใช้สมรรถนะในการแสดงออก กิจกรรมในการปฏิบัติงานในระดับมากที่สุด ซึ่งแสดงถึงความพึงพอใจของสถานประกอบการ และสอดคล้องกับความต้องการของสมรรถนะของสถานประกอบการมากที่สุด

สามารถ รัตนสาคร (2554) ได้พัฒนาแนวทางการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาอิงมาตรฐานตามแนวคิดพัฒนาการหน้าที่นิยม เพื่อเสริมทักษะสำคัญของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็น ร่วมกับความบกพร่องอื่น พบว่า นักเรียนสามารถเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้และมีพัฒนาการตามเป้าหมายของหลักสูตร ผู้ปกครองมีความพึงพอใจและมีความเชื่อมั่นในการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียน ที่สามารถพัฒนานักเรียนให้มีความสามารถในการดำเนินชีวิตประจำวันได้มากขึ้น ครูผู้สอนมีความมั่นใจในการนำหลักสูตรสถานศึกษาไปใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นของนักเรียนและดำเนินการไปในทิศทางเดียวกัน

Pattanapichet Fasawang (2009) ได้พัฒนารายวิชาการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิตสาขาวิชาการประชาสัมพันธ์โดยยึดหลักสมรรถนะ พบว่า นักศึกษามีผลคะแนนการสอบพูดหลังเรียนดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการวิจัยเจตคติเชิงคุณภาพชี้ชัดว่ารายวิชาดังกล่าวเป็นประโยชน์และตอบสนองความต้องการของนักศึกษาเป็นอย่างดี

Dibakanaka and Hiranburana (2011) ที่พัฒนาโมดูลรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับหัวหน้าพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินตามหลักสมรรถนะ โดยผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ผลจากการวิจัยพบว่า หลังเข้าเรียนผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการพูดสื่อสารตามสมรรถนะอาชีพที่จำเป็นสูงขึ้นกว่าก่อนเข้าเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 05 และผู้เรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อโมดูลรายวิชา

Masduqi (2006) ที่ได้ทำการประเมินเชิงวิเคราะห์การพัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะในรายวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาในประเทศอินโดนีเซีย ตั้งแต่

ปี 2004 พบว่า หลักสูตรฐานสมรรถนะได้รับความสนใจและความร่วมมือจากผู้สอนอย่างมากและได้รับการยืนยันจากผู้สอนว่าการพัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะนี้ ช่วยเสริมสร้างความสามารถในการสอนของผู้สอนได้ดีกว่าหลักสูตรแบบเดิม

จากศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร สามารถสรุปได้ว่า การพัฒนาหลักสูตรแบบเน้นผลการเรียนหรืออิงมาตรฐานหรือตามหลักสูตรฐานสมรรถนะ สามารถพัฒนาความรู้ความเข้าใจ ความสามารถ และคุณลักษณะของผู้เรียนได้ในทุกสาขาวิชา และสามารถนำแนวคิดนี้พัฒนาได้ทั้งหลักสูตรรายวิชาพื้นฐานหรือเพิ่มเติม

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

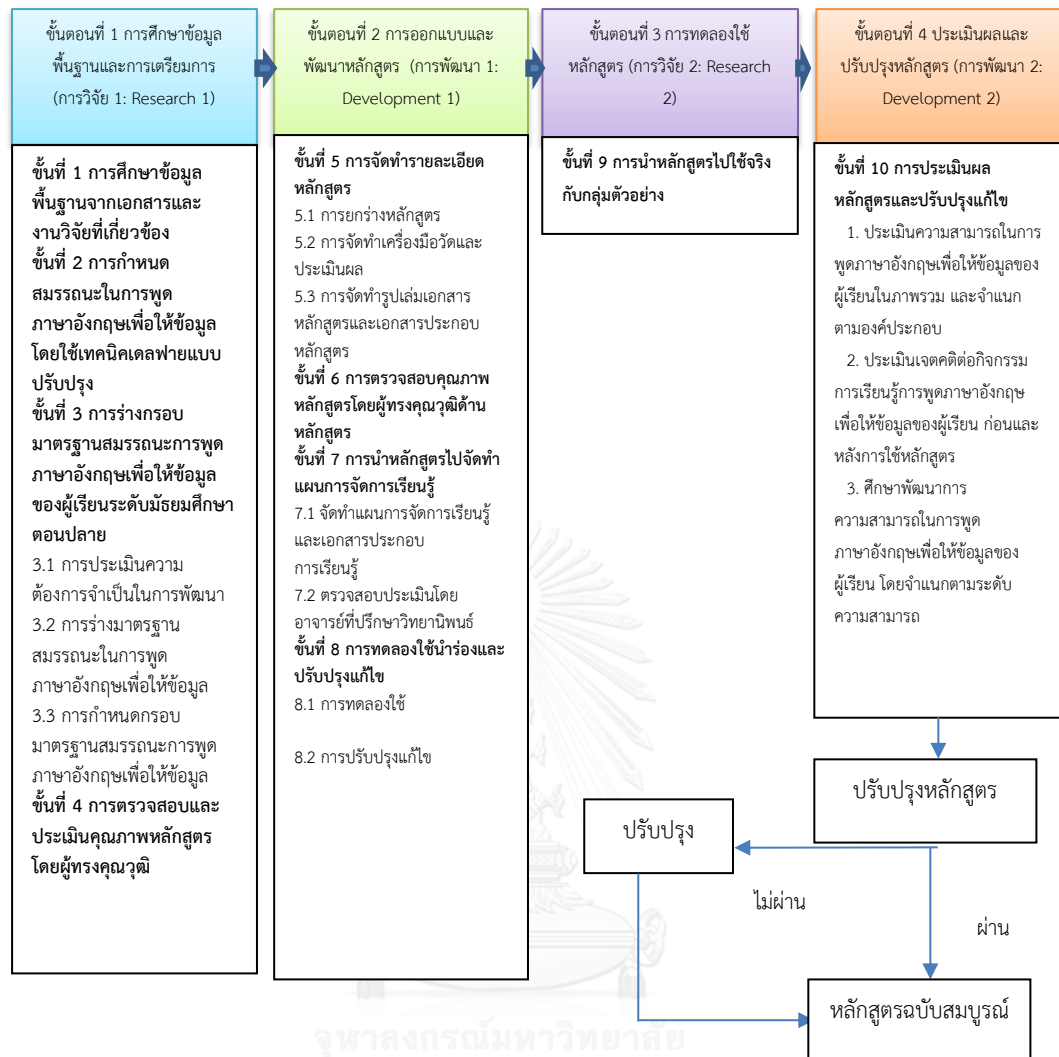
การวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นลักษณะการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และ 2) ศึกษาประสิทธิผลของหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีขั้นตอนการดำเนินการวิจัยและพัฒนา 4 ขั้นตอน และสามารถสรุปเป็นภาพได้ ดังภาพ

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐานและการเตรียมการ (การวิจัย 1: Research 1)

ขั้นตอนที่ 2 การออกแบบและพัฒนาหลักสูตร (การพัฒนา 1: Development 1)

ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตร (การวิจัย 2: Research 2)

ขั้นตอนที่ 4 ประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร (การพัฒนา 2: Development 2)

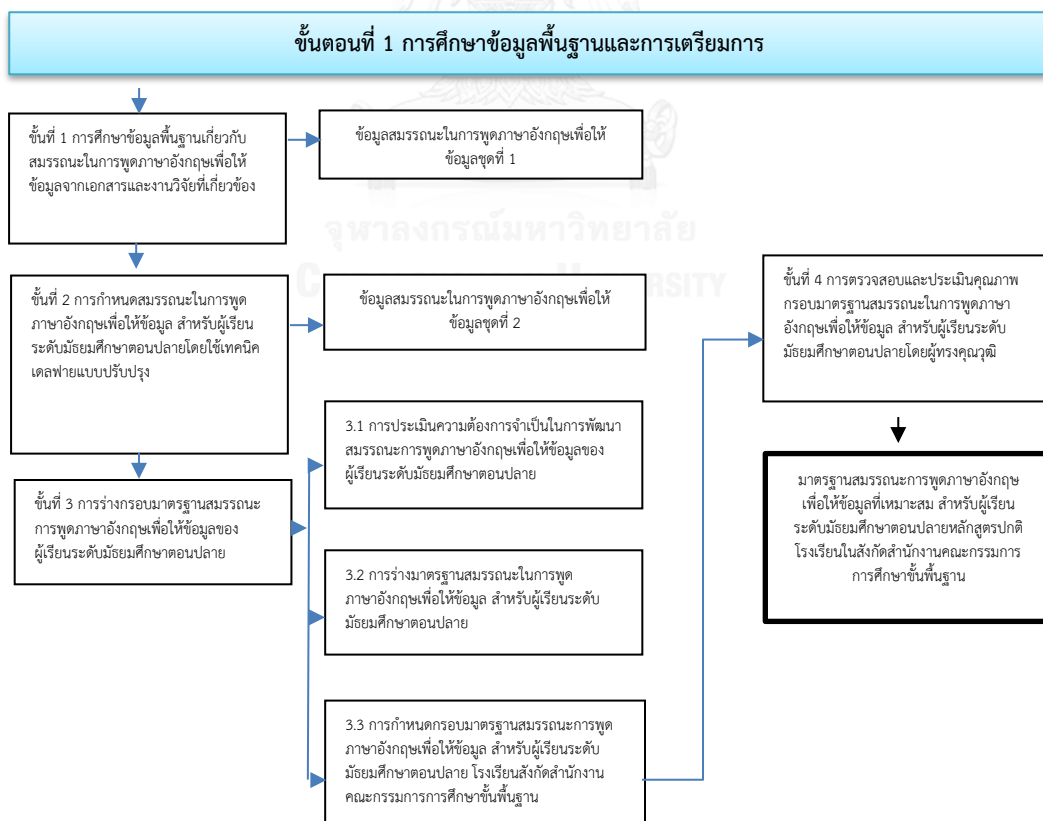

ภาพที่ 12 ขั้นตอนการวิจัย

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐานและการเตรียมการ (การวิจัย 1: Research 1)

การดำเนินการในขั้นตอนนี้ ประกอบด้วย ขั้นที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ขั้นที่ 2 การกำหนดสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายโดยใช้เทคนิคเดลฟายแบบปรับปรุง ขั้นที่ 3 การกำหนดกรอบมาตรฐานสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ขั้นที่ 4 การตรวจสอบและประเมินคุณภาพกรอบมาตรฐานสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยผู้ทรงคุณวุฒิ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาข้อมูลพื้นฐานจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 2) กำหนดสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล 3) กำหนดมาตรฐานสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล และ 4) ตรวจสอบและประเมินคุณภาพกรอบมาตรฐานสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

การศึกษาข้อมูลพื้นฐานและการเตรียมการมีการดำเนินการที่ประกอบด้วย 4 ขั้น กำหนดเป้าหมายเพื่อให้ได้กรอบมาตรฐานสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่เหมาะสม สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหลักสูตรปกติ โรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน รายละเอียดดังภาพ

ภาพที่ 13 ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐานและการเตรียมการ

ขั้นที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและศึกษาแนวคิดของนักการศึกษาด้านการพูด (พชร บัวเพียร, 2536; สมจิตร ชิวปรีชา, 2548; วราลี ศรัทธา, 2552; ชิเชโรและควินทิลเลียน, (ค.ศ. 95 อ้างถึงใน อรรวรรณ ปิรันธน์โอวาท 2554); Quianthy, 1990; Quianthy and Hefferin, 1999; Thomson and Rucker's, 2002; U.S. National Communication Association, 2007; Lucas, 2007; Morreale et al., 2007; และ Verderber & Verderber, Sellnow, 2008) โดยการวิเคราะห์เนื้อหาแล้วนำมาแจกแจงความถี่ ผลจากการศึกษาพบว่าสมรรถนะในการพูดเพื่อให้ข้อมูลให้มีประสิทธิภาพ ผู้พูดควรมีสมรรถนะที่ประกอบด้วย 12 สมรรถนะย่อย เมื่อพิจารณาค่าความถี่ข้อมูล โดยเรียงตามลำดับความถี่จากมากไปหาน้อย ดังนี้ 1) สมรรถนะในการเรียบเรียงเนื้อหาสาระ/ข้อความ/บทพูด 2) สมรรถนะในการเลือกหัวข้อเรื่อง 3) สมรรถนะในการใช้วัจนภาษาได้ถูกต้องเหมาะสม 4) สมรรถนะในการใช้วัจนภาษา 5) สมรรถนะในการพูดนำเสนอ 6) สมรรถนะในการกำหนดวัตถุประสงค์การพูด 7) สมรรถนะในการวิเคราะห์ผู้ฟัง 8) สมรรถนะในการใช้สื่อประกอบการพูด 9) สมรรถนะในการฝึกซ้อมการพูด 10) สมรรถนะในความรู้ข้อมูลที่นำเสนอ 11) สมรรถนะในการวิเคราะห์ข้อมูลและ 12) สมรรถนะในการมีบุคลิกภาพที่ดี (ดังภาคผนวก ข)

ขั้นที่ 2 การกำหนดสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล สำหรับผู้เรียนระดับ

มัธยมศึกษาตอนปลาย โดยใช้เทคนิคเดลฟายแบบปรับปรุง (Ethnographic Delphi Future Research)

การกำหนดสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลสำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายนี้ ผู้วิจัยได้นำชุดข้อมูลสมรรถนะในขั้นที่ 1 มาใช้เป็นฐานอ้างอิงในการกำหนดกรอบสมรรถนะ เพื่อให้ได้กรอบสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่เหมาะสมกับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมากที่สุด มีการดำเนินการวิจัยใน 2 ขั้นย่อย ประกอบด้วย 1) การกำหนดกรอบสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลโดยใช้เทคนิคเดลฟายแบบปรับปรุงและ 2) การตรวจสอบคุณภาพกรอบสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนพูดภาษาอังกฤษ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 การกำหนดกรอบสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลโดยใช้เทคนิคเดลฟายแบบปรับปรุง (Ethnographic Delphi Future Research)

ผู้วิจัยใช้เทคนิคเดลฟายแบบปรับปรุงในการกำหนดสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลโดย 1) การสัมภาษณ์แบบปลายเปิดในรอบที่ 1 2) นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาวิเคราะห์

เนื้อหาเพื่อสร้างแบบสอบถามแบบเดลฟายในรอบที่ 2 และ 3) นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เนื้อหาแล้วสร้างแบบสอบถามแบบเดลฟายในรอบที่ 3 มีรายละเอียดการดำเนินการและผลการวิจัย ดังนี้

1) การสัมภาษณ์แบบปลายเปิดในรอบที่ 1

ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์การเลือกผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในการสอนพูดภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา เป็นคณะกรรมการการแข่งขันการพูดภาษาอังกฤษระดับประเทศ และเป็นศึกษานิเทศก์ที่ดูแลงานด้านการสอนภาษาอังกฤษ ได้กลุ่มเป้าหมายรวมจำนวน 35 คน ที่ประกอบด้วย ครูผู้สอนหรือผู้ที่มีประสบการณ์ในการสอนพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล จำนวน 17 คน คณะกรรมการการแข่งขันการพูดภาษาอังกฤษ Speech contest ระดับประเทศ จำนวน 7 คน และศึกษานิเทศก์ที่รับผิดชอบด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 11 คน เป้าหมายในการสัมภาษณ์ คือ สมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่ประกอบด้วย ความรู้ ทักษะหรือความสามารถ และเจตคติในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลใดที่สำคัญและจำเป็นต้องมี สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนหลักสูตรปกติ โรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน หากต้องการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพ เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและผ่านการตรวจทานจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ประกอบด้วย ส่วนที่ 1 คำชี้แจงเกี่ยวกับแบบสัมภาษณ์ ส่วนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์และส่วนที่ 3 ข้อคำถามที่ใช้สัมภาษณ์ จำนวน 11 ข้อคำถาม ผู้วิจัยได้ติดต่อนัดหมายเวลาสัมภาษณ์และส่งตัวอย่างคำถามที่จะใช้ในการสัมภาษณ์ให้กับผู้เชี่ยวชาญเพื่อเตรียมพร้อมก่อนการสัมภาษณ์ และดำเนินการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญจนครบ 35 คน แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์และสังเคราะห์ เพื่อสร้างเป็นเครื่องมือสำหรับทำเดลฟายในรอบที่สองและสามต่อไป

2) การเก็บข้อมูลโดยแบบสอบถามแบบเดลฟายแบบปรับปรุงรอบที่สอง

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญในรอบที่ 1 มาวิเคราะห์เนื้อหาและสังเคราะห์ร่วมกับชุดข้อมูลที่ได้จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อลงข้อสรุปและกำหนดสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลอย่างมีประสิทธิภาพ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนหลักสูตรปกติ โรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน และนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบแก้ไขและปรับปรุง

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลชุดสมรรถนะดังกล่าวข้างต้น มาจัดทำแบบสอบถามแบบเดลฟายรอบที่ 2 (EDFR 2) ที่ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 เป็นส่วนที่ให้ผู้เชี่ยวชาญได้พิจารณาถึงระดับความเหมาะสมของสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ในส่วนที่ 2 เป็นการพิจารณาว่าสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลอย่างมีประสิทธิภาพสมรรถนะใด ที่มีความสำคัญและ

จำเป็น สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนหลักสูตรปกติ โรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถามด้วยการหาค่าเฉลี่ยร้อยละ และการระบุค่ามัธยฐาน (Median) และค่าพิสัยควอร์ไทล์ (Inter Quartile Range) เพื่อเตรียมข้อมูลสำหรับการทำแบบสอบถามแบบเดลฟาย (EDFR 3) ต่อไป

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ว่า 1) ผู้เชี่ยวชาญมากกว่าร้อยละ 50 มีระดับความเห็นว่ามีสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลสำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายทุกข้อมีความเหมาะสม และ 2) สมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลทุกข้อมีความสำคัญและจำเป็นในระดับมากถึงมากที่สุด

ผลการศึกษาข้อมูลในขั้นที่ 2 สามารถสรุปได้ว่า ผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนหลักสูตรปกติ โรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ควรมีสมรรถนะหลักที่สำคัญและจำเป็นสำหรับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลให้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ใน 2 ด้านหลัก คือ สมรรถนะด้านการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ (preparation) ที่ประกอบด้วยสมรรถนะย่อย จำนวน 7 สมรรถนะ และสมรรถนะด้านการพูดนำเสนอ (presentation) ที่ประกอบด้วยสมรรถนะย่อย 8 สมรรถนะ รวมจำนวน 15 สมรรถนะย่อย

3) การเก็บข้อมูลโดยแบบสอบถามแบบเดลฟายแบบปรับปรุงรอบที่สาม

ผู้วิจัยนำผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการทำเดลฟายรอบที่ 2 มาสร้างแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ เพื่อทำแบบสอบถามเดลฟายรอบที่ 3 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญได้ทราบภาพรวมของความคิดเห็นของกลุ่มในรอบที่ผ่านมา และพิจารณาทบทวนคำตอบอีกครั้ง ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามเดลฟายรอบที่ 3 ด้วยการหาค่าเฉลี่ยร้อยละ และการระบุค่ามัธยฐาน ค่าพิสัยควอร์ไทล์ และลงสรุปฉันทามติของผู้เชี่ยวชาญ โดยกำหนดระดับฉันทามติจากเกณฑ์ค่าสัมบูรณ์ของ (Mode-Mdn) มีค่าไม่เกิน 1.00 ค่าพิสัยควอร์ไทล์ (Q_3-Q_1) มีค่าไม่เกิน 1.50

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ว่า สมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้รับฉันทามติจากผู้เชี่ยวชาญทุกข้อ เมื่อพิจารณาตามเกณฑ์ค่าสัมบูรณ์และค่าพิสัยควอร์ไทล์ มีค่าไม่เกินตามที่กำหนดไว้ (รายละเอียดดังภาคผนวก ข)

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้

ผู้ทรงคุณวุฒิให้ข้อเสนอแนะที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในหลักสูตร ดังนี้

1. ผู้สอนควรยึดหัวข้อการพูดตามกรอบหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และสอดคล้องกับชีวิตจริงของผู้เรียน เพราะจะทำให้การพูดจะน่าสนใจมากขึ้นถ้ามีการเชื่อมโยงประเด็นที่พูดสู่วิถีชีวิตจริงของผู้เรียน

2. ผู้สอนควรช่วยปรับแก้การใช้ไวยากรณ์ทางภาษา การออกเสียง การใช้ระดับเสียงสูงต่ำ การเน้นคำ การเน้นคำสำคัญในประโยค การหยุดในช่วงจบประโยคไปที่ละชนิด พร้อมทั้งสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนสามารถสื่อภาษาให้ได้ โดยปราศจากความอายหรือข้อผิดพลาดในการพูด

3. ผู้สอนควรเสริมสร้างผู้เรียนให้มีเจตคติต่อการพูดเพื่อให้ข้อมูลก่อนให้ผู้เรียนมองเห็นคุณค่าและประโยชน์ในการนำไปใช้ในอนาคต ทั้งในการเรียนและการประกอบอาชีพ โดยอาจสอนแทรกในทุกเนื้อหา

4. ผู้สอนควรนำกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล (CEFR) มาพิจารณาร่วมกับสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยกำลังพัฒนาขึ้นนี้ด้วย เพื่อให้งานวิจัยนี้สามารถนำไปใช้ได้จริงและสอดคล้องกับนโยบายปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ขั้นที่ 3 การร่างกรอบมาตรฐานสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล สำหรับผู้เรียน

ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ในการร่างกรอบมาตรฐานสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้ 1) ประเมินความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย 2) ร่างมาตรฐานสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและ 3) กำหนดกรอบมาตรฐานสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย รายละเอียดการดำเนินการแต่ละขั้นตอนนี้มีดังนี้

3.1 การประเมินความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

การประเมินความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ทราบความต้องการจำเป็นในการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่เรียนหลักสูตรปกติ โรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยวิเคราะห์การรับรู้ถึงความสำคัญของสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล รวมถึงวิเคราะห์สภาพสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนที่เป็นอยู่จริงในปัจจุบัน 2) จัดลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน และ 3) ศึกษาความคาดหวังของผู้เรียนเกี่ยวกับหัวข้อที่สนใจ กิจกรรมการเรียนรู้และการวัดและประเมินผล เพื่อนำไปใช้เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาหลักสูตรให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น มีรายละเอียดการดำเนินการวิจัยและผลการประเมินดังนี้ (ดังภาคผนวก ข)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนหลักสูตรปกติ โรงเรียนตราษตระการคุณ อำเภอเมือง จังหวัดตราด ซึ่งได้มาจากการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของ Taro Yamanae ใช้การสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ โดยแบ่งผู้เรียนออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ ผู้เรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้เรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และผู้เรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2557แล้วทำการสุ่มแบบง่ายจากแต่ละชั้นภูมิอย่างเป็นอิสระจากกัน โดยสุ่มจากผู้เรียนแต่ละระดับชั้น ระดับชั้นเรียนละ 110 คน ห้องเรียนละ 11 คน รวมจำนวน 330 คน

เครื่องมือวิจัยเป็นแบบประเมินความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้อัตราส่วนของข้อมูลของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งเป็นแบบสอบถามรูปแบบตอบสนองคู่ (dual response format) แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ที่มีลักษณะให้ผู้ตอบตอบสนองต่อข้อความข้อละ 2 คำตอบ โดยคำตอบแรกจะตอบสนองในสภาพที่ผู้ตอบเป็นอยู่จริงในปัจจุบัน ส่วนคำตอบที่สองจะตอบสนองในสภาพที่ผู้ตอบคาดหวังหรือคิดว่าน่าจะเป็น มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r_{xy}) ตั้งแต่ 0.67-0.84 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.85 แบบประเมินประกอบด้วย 3 ตอน ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ตอนที่ 2 ความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้อัตราส่วนของข้อมูล และตอนที่ 3 เกี่ยวกับความต้องการที่ผู้เรียนคาดหวัง

เก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยทำหนังสือราชการขออนุญาตจากโรงเรียนตราษตระการคุณ จังหวัดตราด และผู้วิจัยเข้าไปเก็บข้อมูลด้วยตนเองตามวันและเวลาที่นัดหมาย

การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้สถิติภาคบรรยายทั่วไป ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความถี่ ร้อยละและจัดเรียงอันดับความสำคัญของความต้องการจำเป็นพัฒนาสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้อัตราส่วนของข้อมูล ด้วยสูตร Priority Needs Index (PNI) โดยพิจารณาจากความแตกต่างกันของค่าเฉลี่ยของสภาพที่คาดหวังกับสภาพที่เป็นอยู่จริง (mean differences) โดยการถ่วงน้ำหนักของผลต่างของค่าเฉลี่ยระหว่าง I (Importance) และ D (Degree of success) ด้วยน้ำหนักความสำคัญของ I แล้วจัดเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย

ผลการประเมิน พบว่า

1) กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยจำแนกได้เป็นเพศชาย ร้อยละ 59.30 เพศหญิง ร้อยละ 40.70 และกำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวนชั้นละ 110 คน คิดเป็นร้อยละ 33

2) ผลการจัดลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้อัตราส่วนของข้อมูลของผู้เรียนตามดัชนีความต้องการจำเป็น ดังนี้

สมรรถนะหลักด้านการเตรียมและเนื้อหา ที่มีดัชนีความต้องการจำเป็นเรียงลำดับมากที่สุดถึงน้อยที่สุด คือ การมีความรู้เกี่ยวกับการพูดเพื่อให้อัตราส่วนของข้อมูล (PNI = 3.03) การมีความรู้ทาง

วจนภาษาที่ถูกต้องตามหลักภาษา (PNI = 2.58) การมีความรู้เกี่ยวกับการกำหนดประเด็นหลักและวัตถุประสงค์เฉพาะ (PNI = 2.42) การมีความรู้เกี่ยวกับการเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอ (PNI = 2.24) การมีความรู้เกี่ยวกับการเลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อเรื่อง (PNI = 2.18) การมีความรู้เกี่ยวกับการเลือกรูปแบบและเขียนโครงร่างของบทพูด (PNI = 2.02) และการมีความรู้ทางอวจนภาษาที่ถูกต้องตามหลักภาษา (PNI = 1.32)

สมรรถนะหลักด้านการพูดนำเสนอ ที่มีดัชนีความต้องการจำเป็นเรียงลำดับมากที่สุดถึงน้อยที่สุด คือ การออกเสียงภาษาอังกฤษและใช้ไวยากรณ์ทางภาษา (PNI = 2.85) การมีเจตคติที่ดีต่อการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ความรู้ (PNI = 2.39) การพูดนำเสนอข้อมูลอย่างมีลำดับขั้นตอน (PNI = 2.11) เนื้อหาที่นำเสนอมีความถูกต้องตามหลักวิชาการตามหัวข้อเรื่องที่กำหนด (PNI = 1.97) การพูดได้ครบถ้วนตามที่เวลากำหนด (PNI = 1.93) การใช้สื่อประกอบการพูดนำเสนอที่สอดคล้องและเหมาะสมกับหัวข้อเรื่อง (PNI = 1.77) การใช้ระดับเสียงสูงต่ำ เน้นคำ เน้นคำสำคัญในประโยค และจังหวะการหยุดในช่วงจบประโยค (PNI = 1.72) และการใช้อวจนภาษาและการมีบุคลิกภาพที่ดี (PNI = 1.46)

3) ผลการจัดลำดับเนื้อหาสาระการเรียนรู้ในแต่ละสมรรถนะที่ผู้เรียนมีความต้องการจำเป็นในการพัฒนา ตามดัชนีความต้องการจำเป็นเรียงลำดับมากที่สุดถึงน้อยที่สุด

สมรรถนะที่ 1 การมีความรู้เกี่ยวกับการพูดเพื่อให้ข้อมูล เนื้อหาสาระการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีความต้องการจำเป็นในการพัฒนา เรียงลำดับมากที่สุดถึงน้อยที่สุดคือ การรู้ความหมายของการพูดเพื่อให้ข้อมูล (PNI = 4.24) การรู้รูปแบบของการพูดเพื่อให้ข้อมูลแต่ละประเภท (PNI = 2.77) การรู้ประเภทของการพูดตามหน้าที่ของภาษา (PNI = 2.57) และการรู้จุดมุ่งหมายของการพูด (PNI = 2.56)

สมรรถนะที่ 2 การมีความรู้ทางวจนภาษาที่ถูกต้องตามหลักภาษา เนื้อหาสาระการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีความต้องการจำเป็นในการพัฒนา เรียงลำดับมากที่สุดถึงน้อยที่สุดคือ การเน้นคำสำคัญในประโยค (PNI = 2.87) จังหวะการหยุดในช่วงจบประโยค (PNI = 2.63) การเน้นคำ (PNI = 2.62) การลงเสียงสูงต่ำ (PNI = 2.55)

สมรรถนะที่ 3 การมีความรู้เกี่ยวกับการกำหนดประเด็นหลักและวัตถุประสงค์ เนื้อหาสาระการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีความต้องการจำเป็นในการพัฒนา เรียงลำดับมากที่สุดถึงน้อยที่สุดคือ การใช้ประโยคที่ระบุประเด็นหลัก (PNI = 2.13) การใช้ประโยควัตถุประสงค์เฉพาะ (PNI = 2.06)

สมรรถนะที่ 4 การมีความรู้เกี่ยวกับการเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอ ผู้เรียนมีความต้องการจำเป็นในการพัฒนาความรู้เกี่ยวกับการเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอ ที่สอดคล้องกับเนื้อหา

มีความน่าเชื่อถือ และช่วยให้เนื้อหาที่มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น ที่ดัชนีความต้องการจำเป็นที่ระดับ 1.98 (PNI =1.98)

สมรรถนะที่ 5 การมีความรู้เกี่ยวกับการเลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อเรื่อง เนื้อหาสาระ การเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีความต้องการจำเป็นในการพัฒนา เรียงลำดับมากที่สุดถึงน้อยที่สุดคือ การเลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อเรื่องที่เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ เวลาการนำเสนอผู้ฟังและโอกาส การพูด (PNI =2.19) การวิเคราะห์ผู้ฟัง อายุ เพศ การศึกษาตามสถานการณ์และโอกาส การพูด (PNI =1.76)

สมรรถนะที่ 6 การมีความรู้เกี่ยวกับการเลือกใช้รูปแบบและเขียนโครงร่างของบทพูด เนื้อหา สาระการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีความต้องการจำเป็นในการพัฒนา เรียงลำดับมากที่สุดถึงน้อยที่สุดคือ การ เรียบเรียงประโยคในการเขียนบทเนื้อหาที่ประกอบด้วย ข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริง ข้อมูลเชิงสถิติ การ ยกตัวอย่าง ผลการศึกษาวิจัย หรือมุมมองของนักวิชาการ ประกอบการนำเสนอเนื้อหาที่สอดคล้องกับ ชนิดหรือประเภทของหัวข้อหรือเรื่อง (PNI =2.60) การเรียบเรียงประโยคในการเขียนบทสรุปที่ สอดคล้อง ตรงประเด็นกับเนื้อหาและให้ข้อสรุปที่แนวคิดที่ประทับใจผู้ฟัง (PNI =2.45) การเรียบเรียงประโยคในการเขียนบทหน้าที่ประทับใจผู้ฟังและสร้างสรรค์ (PNI =2.20) การเลือกใช้ รูปแบบของบทพูดได้เหมาะสมกับหัวข้อเรื่อง (PNI =2.15)

สมรรถนะที่ 7 การมีความรู้ทางอวัจนภาษาที่ถูกต้องตามหลักภาษา เนื้อหาสาระ การเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีความต้องการจำเป็นในการพัฒนา เรียงลำดับมากที่สุดถึงน้อยที่สุดคือ การแสดง สีหน้า (PNI =2.06) การใช้สีรุษ (PNI =1.81) การใช้มือและแขน (PNI = 1.80) การวางท่า (PNI =1.30) ท่วงทีการเดิน (PNI =1.13) การยืน (PNI =1.12)

สมรรถนะที่ 8 การออกเสียงภาษาอังกฤษและใช้ไวยากรณ์ทางภาษา เนื้อหาสาระ การเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีความต้องการจำเป็นในการพัฒนา เรียงลำดับมากที่สุดถึงน้อยที่สุดคือ การใช้ โครงสร้างประโยค (PNI =2.93) การใช้คำสันธาน (PNI =2.90) การออกเสียงคำศัพท์ (PNI =2.69)

สมรรถนะที่ 9 การมีเจตคติที่ดีต่อการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ความรู้ เนื้อหาสาระ การเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีความต้องการจำเป็นในการพัฒนา เรียงลำดับมากที่สุดถึงน้อยที่สุดคือ การรู้ถึง ประโยชน์ที่จะนำไปใช้ในอนาคต ทั้งในการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพ (PNI =2.35) การรู้ถึง คุณค่าของการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล (PNI =1.91)

สมรรถนะที่ 10 การพูดนำเสนอข้อมูลอย่างมีลำดับขั้นตอน เนื้อหาสาระการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมี ความต้องการจำเป็นในการพัฒนา เรียงลำดับมากที่สุดถึงน้อยที่สุดคือ บทสรุป (PNI =2.65) เนื้อหา (PNI =2.34) คำทักทาย (PNI =2.26) คำนำ/บทนำ /ประโยคเปิด (PNI =2.06) ประโยคปิดท้าย (PNI =1.26)

สมรรถนะที่ 11 เนื้อหาที่นำเสนอมีความถูกต้องตามหลักวิชาการตามหัวข้อเรื่องที่กำหนด ผู้เรียนมีความต้องการจำเป็นในการพัฒนาการนำเสนอเนื้อหาได้ถูกต้องตามหลักวิชาการที่ดัชนีความต้องการจำเป็นที่ระดับ 1.81 (PNI =1.81)

สมรรถนะที่ 12 การพูดได้ครบถ้วนตามที่เวลากำหนด ผู้เรียนมีความต้องการจำเป็นในการพัฒนา การพูดได้ครบถ้วนในเวลา 5-8 นาที ที่ดัชนีความต้องการจำเป็นที่ระดับ 1.931 (PNI =1.931)

สมรรถนะที่ 13 การใช้สื่อประกอบการพูดนำเสนอที่สอดคล้องและเหมาะสมกับหัวข้อเรื่อง ผู้เรียนมีความต้องการจำเป็นในการพัฒนาการใช้กราฟ รูปภาพ และสื่อมัลติมีเดีย ที่ดัชนีความต้องการจำเป็นที่ระดับ 1.81 (PNI =1.81)

สมรรถนะที่ 14 การใช้ระดับเสียงสูงต่ำ เน้นคำ เน้นคำสำคัญในประโยค และจังหวะการหยุดในช่วงจบประโยค เนื้อหาสาระการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีความต้องการจำเป็นในการพัฒนา เรียงลำดับมากที่สุดถึงน้อยที่สุดคือ การเน้นคำสำคัญในประโยคและจังหวะ (PNI =2.22) การใช้ความดังของเสียง (PNI =1.80) การหยุดในช่วงจบประโยค (PNI =1.64) การใช้เสียงสูงต่ำ (PNI =1.30)

สมรรถนะที่ 15 การใช้วัจนภาษาและการมีบุคลิกภาพที่ดี เนื้อหาสาระการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีความต้องการจำเป็นในการพัฒนา เรียงลำดับมากที่สุดถึงน้อยที่สุดคือ การใช้มือและแขน (PNI =1.84) การใช้สีรุษะ (PNI =1.74) การยืน (PNI =1.18) การวางท่า (PNI =1.14) ท่วงทีการเดิน (PNI =0.97)

4) ความคาดหวังของผู้เรียนที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาหลักสูตรในด้านต่าง ๆ พบว่า

ความคาดหวังของผู้เรียนในด้านหัวข้อการพูด หัวข้อการพูดที่ผู้เรียนคาดหวังเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากที่สุดถึงน้อยที่สุดคือ หัวข้อที่เกี่ยวกับเวลาว่างและนันทนาการ ($\bar{x} = 3.73$) หัวข้อที่เกี่ยวกับการเดินทางท่องเที่ยว ($\bar{x} = 3.73$) หัวข้อที่เกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรม ($\bar{x} = 3.65$) หัวข้อที่เกี่ยวกับตนเอง ($\bar{x} = 3.61$) หัวข้อที่เกี่ยวกับสถานที่สำคัญต่าง ๆ ($\bar{x} = 3.61$)

ความคาดหวังของผู้เรียนในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนคาดหวังเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากที่สุดถึงน้อยที่สุดคือ กิจกรรมกลุ่มเล็ก ($\bar{x} = 3.61$) กิจกรรมคู่ ($\bar{x} = 3.58$) กิจกรรม ($\bar{x} = 3.43$)

ความคาดหวังของผู้เรียนในด้านการวัดและประเมินผล การวัดและประเมินผลที่ผู้เรียนคาดหวังเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากที่สุดถึงน้อยที่สุดคือ การสะท้อนคิดจากเทปบันทึกการพูด ($\bar{x} = 3.49$) การประเมินตนเอง ($\bar{x} = 3.41$) การทดสอบการปฏิบัติ ($\bar{x} = 3.41$) การประเมินโดยเพื่อน ($\bar{x} = 3.36$)

3.2 การร่างมาตรฐานสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ผู้วิจัยร่างมาตรฐานสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ประกอบด้วย คำอธิบายสมรรถนะหลัก คำอธิบายมาตรฐานสมรรถนะ สัดส่วนความสำคัญจำเป็น และระดับการปฏิบัติได้ โดยพิจารณาข้อมูลที่ได้จากการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน รวมถึงผลการประเมินความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย แล้วนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อพิจารณาและตรวจสอบความถูกต้อง และปรับแก้ตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา (ดังภาคผนวก ข)

3.3 การกำหนดกรอบมาตรฐานสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ผู้วิจัยกำหนดกรอบมาตรฐานสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตร โดยกำหนดคำอธิบายมาตรฐานสมรรถนะ เกณฑ์หรือคุณลักษณะที่สำคัญในการประเมินการเรียนรู้ ระดับ สมรรถนะ ร่องรอยหลักฐาน แนวทางการประเมิน และคำอธิบายระดับสมรรถนะ ที่สอดคล้องกับมาตรฐานสมรรถนะที่กำหนดไว้ (ดังภาคผนวก ข)

ขั้นที่ 4 การตรวจสอบและประเมินคุณภาพกรอบมาตรฐานสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูล สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายโดยผู้ทรงคุณวุฒิ

ผู้วิจัยดำเนินการตรวจสอบและประเมินคุณภาพของกรอบมาตรฐานสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อให้ได้มาตรฐานสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลสำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีคุณภาพ และนำผลลัพธ์ที่ได้เป็นแนวทางในการออกแบบและพัฒนาหลักสูตรในขั้นตอนต่อไป ดังนี้

ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินคุณภาพมาตรฐานสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ประกอบด้วย 1) ผู้อำนวยการสถาบันภาษาอังกฤษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ 2) คณะกรรมการการแข่งขันการพูดสุนทรพจน์ระดับประเทศ ประจำปีการศึกษา 2557 จำนวน 4 คน 3) ศึกษานิเทศก์ที่ดูแลงานด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 2 คน 4) ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ตำแหน่งวิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ จำนวน 2 คน และ 5) ผู้ฝึกสอนการพูดสุนทรพจน์ภาษาอังกฤษจากสถาบันเอกชน จำนวน 4 คน รวมจำนวน 13 คน

เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบประเมินคุณภาพมาตรฐานสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับตาม

แบบ Likert มีรายการประเมิน 10 รายการ และข้อความปลายเปิด เพื่อให้ผู้ทรงคุณวุฒิเสนอข้อคิดเห็นในการปรับปรุงและแก้ไขเพิ่มเติมให้มีความสมบูรณ์มากขึ้น โดยเกณฑ์แต่ละระดับมีความหมาย ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2543)

ระดับ 5	หมายถึง	เหมาะสมมากที่สุด
ระดับ 4	หมายถึง	เหมาะสมมาก
ระดับ 3	หมายถึง	เหมาะสมปานกลาง
ระดับ 2	หมายถึง	เหมาะสมน้อย
ระดับ 1	หมายถึง	เหมาะสมน้อยที่สุด

การวิเคราะห์คุณภาพกรอบมาตรฐานสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยการนำผลการประเมินของผู้ทรงคุณวุฒิมาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วแปลความหมายโดยมีเกณฑ์ในการแปลความหมาย ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2543)

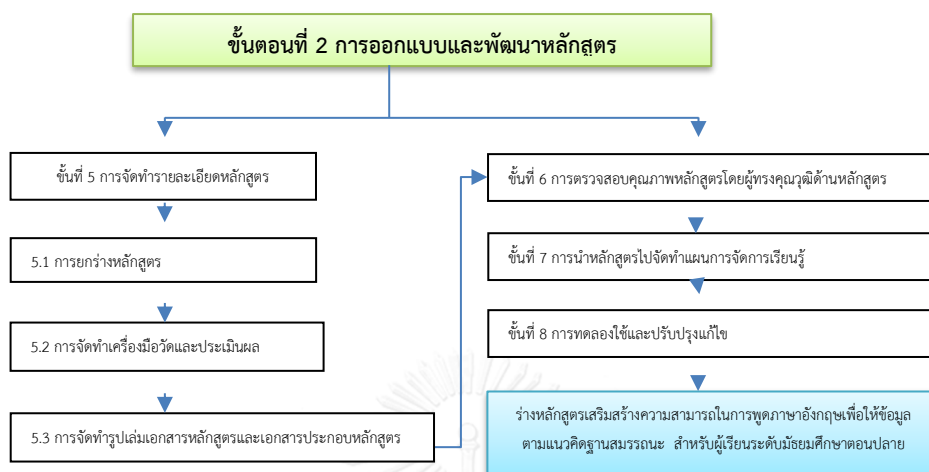
ค่าเฉลี่ย	4.51 – 5.00	หมายถึง	เหมาะสมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.51 – 4.50	หมายถึง	เหมาะสมมาก
ค่าเฉลี่ย	2.51 – 3.50	หมายถึง	เหมาะสมปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.51 – 2.50	หมายถึง	เหมาะสมน้อย
ค่าเฉลี่ย	1.00 – 1.50	หมายถึง	เหมาะสมน้อยที่สุด

ผลการประเมินคุณภาพกรอบมาตรฐานสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้ทรงมีค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็นในแต่ละมาตรฐานสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตั้งแต่ 4.38-5.00 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีค่าตั้งแต่ 0.00-0.66 เมื่อพิจารณาในภาพรวม พบว่าค่าเฉลี่ยรวมมีค่าเท่ากับ 4.63 ซึ่งมากกว่า 3.51 และค่าเฉลี่ยรวมส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.45 ซึ่งน้อยกว่า 1.00 แสดงว่า ผู้ทรงคุณวุฒิมีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า มาตรฐานสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีความเหมาะสมมากที่สุด (ดังภาคผนวก ข)

ขั้นตอนที่ 2 การออกแบบและพัฒนาหลักสูตร (การพัฒนา 1: Development 1)

การดำเนินการในขั้นตอนนี้เป็นออกแบบและพัฒนาหลักสูตร มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย 2) ตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3) แผนการจัดการเรียนรู้รายหน่วย แผนการจัดการเรียนรู้หน่วยฝึกปฏิบัติ และ 4) นำหลักสูตรไปทดลองใช้กับกลุ่มเป้าหมาย ผู้วิจัยใช้วิธีวิจัยเชิงบรรยายในการดำเนินการออกแบบและพัฒนาหลักสูตร ซึ่งเป็นการดำเนินงานที่สืบ

เนื่องจากตอนที่หนึ่ง มีการดำเนินการใน 4 ขั้นคือ ขั้นที่ 5 การออกแบบและพัฒนาหลักสูตร และ ขั้นที่ 6 การตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรโดยผู้ทรงคุณวุฒิและทดลองใช้ ขั้นที่ 7 การนำหลักสูตรไปจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ขั้นที่ 8 การทดลองใช้และปรับปรุงแก้ไข ดังภาพ

ภาพที่ 14 ขั้นตอนที่ 2 การออกแบบและพัฒนาหลักสูตร

ขั้นที่ 5 การจัดทำรายละเอียดหลักสูตร

ผู้วิจัยได้นำมาตรฐานสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มากำหนดกรอบในการพัฒนาหลักสูตร ดังรายละเอียด

5.1 การยกร่างหลักสูตร

จากการศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับการพูดเพื่อให้ข้อมูล ในประเด็นความหมาย องค์ประกอบ หลักการสำคัญของการพูดเพื่อให้ข้อมูลที่สัมฤทธิ์ผล การวัดและประเมินผล และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในประเด็นสมรรถนะหรือความสามารถที่สำคัญจำเป็นในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลให้มีประสิทธิภาพ ทำให้ทราบว่าแนวคิดการศึกษาฐานสมรรถนะ (competency-based education) เป็นแนวคิดที่สอดคล้องและเหมาะสมสำหรับเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพ รายละเอียดดังกล่าวกรอบแนวคิดการพัฒนาหลักสูตร ดังภาพ

แนวคิดการพัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะ

การจัดการศึกษาที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาสมรรถนะของผู้เรียนหรือพัฒนาความสามารถของผู้เรียน ในการประยุกต์ใช้ความรู้ ทักษะและเจตคติ มาบูรณาการ ในการปฏิบัติงานให้เกิดประสิทธิผลและประสิทธิภาพ มีการบูรณาการงานหรืองานที่ผู้เรียนพึงปฏิบัติได้ โดยกำหนดว่าผู้เรียนควรรู้อะไร ควรทำอะไรได้บ้าง เพื่อให้บรรลุ หรือสามารถปฏิบัติงานนั้น มีการจัดลำดับเนื้อหา ภาระงานหรือการปฏิบัติงาน จากพื้นฐานสู่เนื้อหาที่ลึกซึ้งอย่างเป็นระบบสอดคล้องสัมพันธ์กัน และมีการวัดประเมิน ภาระงานเป้าหมายที่แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนสามารถปฏิบัติตามผลลัพธ์ที่กำหนด

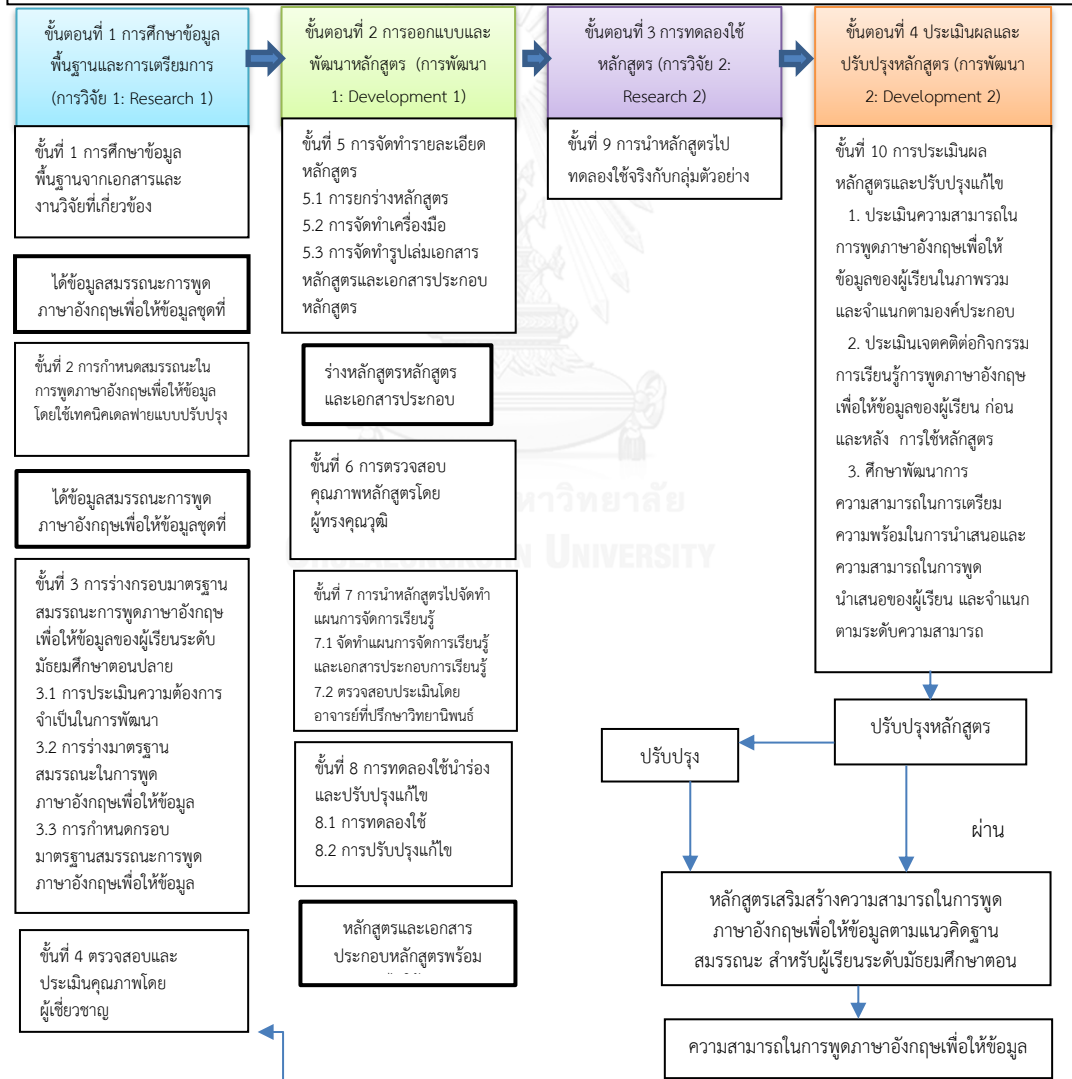
หลักการสำคัญของการพัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะ

การพัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะหรือหลักสูตรตามความสามารถ ยึดหลักการสำคัญ 2 ประการคือ มีการกำหนดมาตรฐานสมรรถนะขึ้นก่อนและวิเคราะห์พื้น ฐานความรู้ ทักษะ ความสามารถและคุณลักษณะเบื้องต้นของผู้เรียนเพื่อกำหนดกรอบมาตรฐานสมรรถนะ

ลักษณะสำคัญของหลักสูตรฐานสมรรถนะ

การพัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะเป็นการพัฒนาหลักสูตรที่ใช้สมรรถนะหรือความสามารถที่จำเป็นสำหรับการทำงานหรือการปฏิบัติสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างมี ประสิทธิภาพ มาใช้เป็นฐานในการกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร กำหนดเนื้อหาสาระ กำหนดแนวทางการกิจกรรมหรือประสบการณ์การเรียนรู้ และกำหนดแนว ทางวัดและประเมินผล ทำให้ผู้เรียนมีความสามารถตามเนื้อหานั้น มีลักษณะสำคัญดังนี้

1. กำหนดผลการเรียนรู้จากมาตรฐานสมรรถนะอย่างชัดเจน ว่าผู้เรียนควรรู้อะไร และสามารถทำอะไรได้เมื่อจบหลักสูตร
2. ใช้มาตรฐานสมรรถนะเป็นกรอบในการพัฒนาหลักสูตร กำหนดเนื้อหา วางแผนการจัดการเรียนการสอนและการประเมินผล ทำให้การเรียน การสอนเชื่อมโยงกับการประเมินผล และการรับรองคุณวุฒิ
3. มีเกณฑ์การปฏิบัติเพื่อใช้ในการประเมินผลผู้เรียนที่แน่นอน

ภาพที่ 15 กรอบแนวคิดการพัฒนาหลักสูตร

2) การกำหนดหลักการหลักสูตร

ผู้วิจัยนำกรอบมาตรฐานสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลสำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษา และผลการประเมินความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มาวิเคราะห์เพื่อใช้เป็นกรอบในการกำหนดหลักการหลักสูตร ซึ่งเป็นการกำหนดขึ้นตามสภาพปัญหาและความต้องการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน กับแนวคิดในการพัฒนาหลักสูตรตามแนวคิดฐานสมรรถนะ

หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พัฒนาขึ้นตามแนวคิดฐานสมรรถนะ (Competency-based curriculum) ซึ่งเป็นการจัดการศึกษาที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาสมรรถนะของผู้เรียนหรือมุ่งพัฒนาความสามารถของผู้เรียน ในการประยุกต์ใช้ความรู้ ทักษะและเจตคติ มาบูรณาการในการปฏิบัติงานให้เกิดประสิทธิผลและประสิทธิภาพ มีการระบุภาระงานหรืองานที่ผู้เรียนพึงปฏิบัติได้ โดยกำหนดว่าผู้เรียนควรรู้อะไร ควรทำอะไรได้บ้าง เพื่อให้บรรลุหรือสามารถปฏิบัติงานนั้น มีการจัดลำดับเนื้อหา ภาระงานหรือการปฏิบัติงาน จากพื้นฐานสู่เนื้อหาที่ลึกซึ้งอย่างเป็นระบบ สอดคล้องสัมพันธ์กัน และมีการวัดประเมินภาระงานเป้าหมายที่แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนสามารถปฏิบัติตามผลลัพธ์ที่กำหนด ดังนั้น หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จึงใช้มาตรฐานสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์สมรรถนะที่สำคัญและจำเป็นในการปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลจริง จากผู้ที่มีความรู้ความสามารถและมีประสบการณ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษและการฝึกสอนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล มาเป็นกรอบในออกแบบหลักสูตร กำหนดเนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล

หลักสูตรประกอบด้วย สมรรถนะ 2 ด้านหลัก คือ 1) สมรรถนะด้านการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ (preparation) ประกอบด้วย 7 มาตรฐานสมรรถนะ คือ มาตรฐานสมรรถนะที่ 1 ความรู้เกี่ยวกับการพูดเพื่อให้ข้อมูล มาตรฐานสมรรถนะที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษา สมรรถนะที่ 3 ความรู้เกี่ยวกับอวัจนภาษา มาตรฐานสมรรถนะที่ 4 ความรู้เกี่ยวกับการเลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อ มาตรฐานสมรรถนะที่ 5 ความรู้เกี่ยวกับการกำหนดประเด็นหลักและประเด็นเฉพาะ มาตรฐานสมรรถนะที่ 6 ความรู้เกี่ยวกับรูปแบบของบทพูดและเขียนโครงร่างบทพูด และมาตรฐานสมรรถนะที่ 7 ความรู้เกี่ยวกับการเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอ และ 2) สมรรถนะด้านการพูดนำเสนอ (presentation) ประกอบด้วย ประกอบด้วย มาตรฐานสมรรถนะ 8 มาตรฐานสมรรถนะ มาตรฐานสมรรถนะที่ 1 การนำเสนอเนื้อหาที่มีความถูกต้องตามหลักวิชาการตามหัวข้อ มาตรฐานสมรรถนะที่ 2 การออกเสียงภาษาอังกฤษและใช้ไวยากรณ์ทางภาษาได้อย่างถูกต้อง มาตรฐานสมรรถนะที่ 3 การ

ใช้ระดับเสียงสูงต่ำ เน้นคำ เน้นคำสำคัญในประโยคและจังหวะการหยุดในช่วงจบประโยค ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม มาตรฐานสมรรถนะที่ 4 การใช้วจนภาษาได้อย่างเหมาะสม มาตรฐานสมรรถนะที่ 5 การใช้รูปแบบการพูดนำเสนอที่เหมาะสม มาตรฐานสมรรถนะที่ 6 การใช้สื่อประกอบการพูดนำเสนอที่สอดคล้องกับหัวข้อ มาตรฐานสมรรถนะที่ 7 การพูดได้ครบถ้วนตามที่เวลากำหนด และ มาตรฐานสมรรถนะที่ 8 การมีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

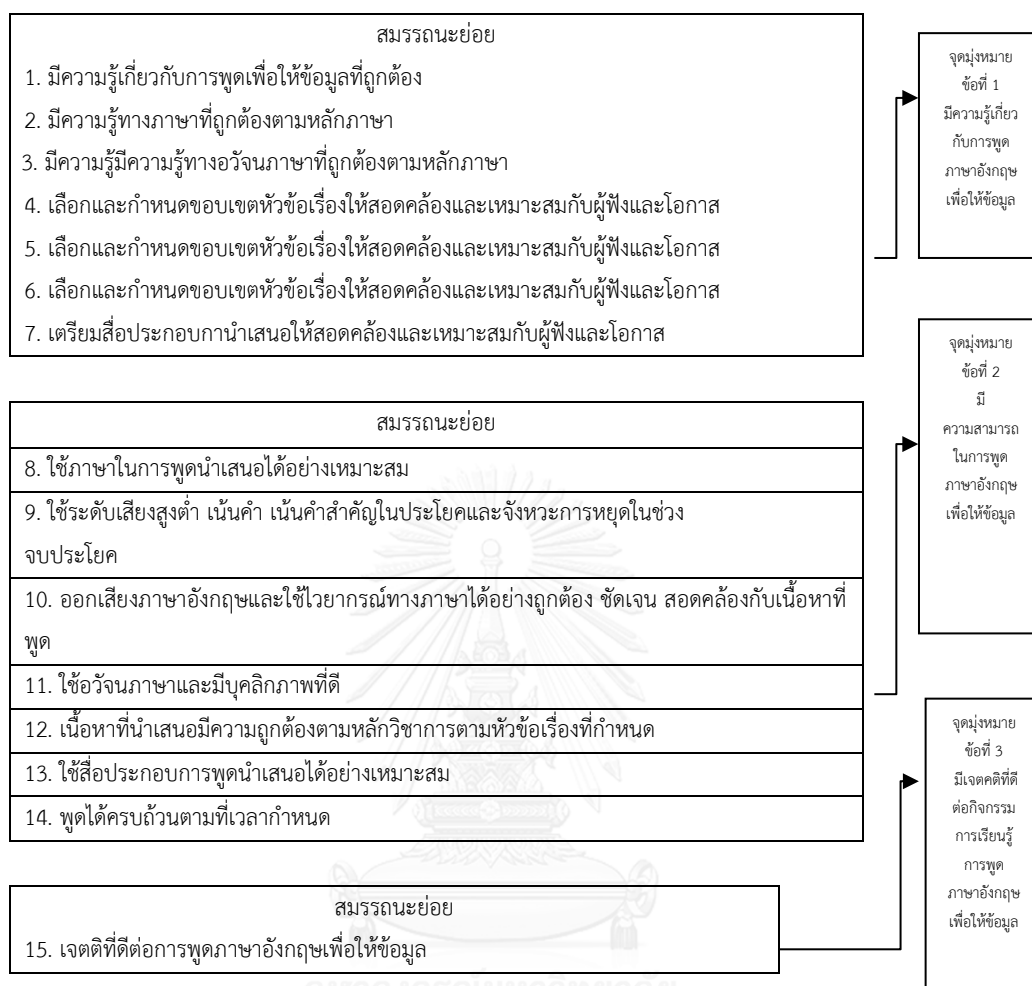
หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ใช้กรอบมาตรฐานสมรรถนะความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล และผลการประเมินความต้องการจำเป็นในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่ได้จากการวิเคราะห์เบื้องต้น มาเป็นฐานในการกำหนดจุดมุ่งหมายหลักสูตร โครงสร้างเวลาเรียนตลอดหลักสูตร เนื้อหาสาระสำคัญในหน่วยการเรียนรู้ และภาระงานปฏิบัติการพูดในหน่วยฝึกปฏิบัติ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบบูรณาการทักษะทางภาษาที่เน้นการใช้ภาษา และเกณฑ์การปฏิบัติ และ ระดับการผ่านในแต่ละมาตรฐานสมรรถนะที่ชัดเจน ดังนี้

หลักสูตรกำหนดจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูล มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล และมีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล และโครงสร้างเวลาเรียนตลอดหลักสูตร รวม 60 ชั่วโมง จำแนกเป็น 2 ช่วงคือ การเตรียมความพร้อมทางด้านภาษาและเนื้อหา ใช้เวลาเรียน จำนวน 20 ชั่วโมง และการฝึกปฏิบัติการพูดนำเสนอ ใช้เวลาเรียน จำนวน 34 ชั่วโมง รวมเวลาที่ใช้ในการทดสอบก่อนเรียน สรุบทบทวนภาพรวม ให้ข้อมูลย้อนกลับรายบุคคลแก่ผู้เรียนและทดสอบหลังเรียน จำนวน 6 ชั่วโมง มีการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ในหน่วยการเรียนรู้ (learning unit) จากง่ายสู่ยากอย่างเป็นระบบ ที่สอดคล้องกับกรอบมาตรฐานสมรรถนะที่ 1-7 ประกอบด้วย วิธีการเรียบเรียงบทพูด การเลือกหัวเรื่อง การกำหนดวัตถุประสงค์การพูด การวิเคราะห์ผู้ฟัง การวิเคราะห์ข้อมูล การใช้ภาษาและอวัจนภาษาในการนำเสนอที่เหมาะสมกับโอกาสและผู้ฟัง วิธีการพูดนำเสนอที่เหมาะสมกับหัวข้อเรื่อง และการใช้สื่อประกอบการพูดนำเสนอ และกำหนดภาระงานปฏิบัติการพูดในหน่วยฝึกปฏิบัติ (practicing unit) ตามลักษณะของข้อมูลที่ใช้ในการพูด คือ ภาระงานปฏิบัติการพูดที่เกี่ยวกับบุคคล (people) เหตุการณ์ (events) คำนิยามและความคิด (concepts) กระบวนการและแนวทางปฏิบัติ (process) และวัตถุประสงค์ของ (products) เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในการปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลอย่างสูงสุด ตามกรอบมาตรฐานสมรรถนะที่ 8-14 รวมถึงจัดกิจกรรมเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ที่สอดแทรกในหน่วยการเรียนรู้และหน่วยฝึกปฏิบัติ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนให้เกิดเจตคติที่ดีตามกรอบมาตรฐานสมรรถนะที่ 15

หลักสูตรกำหนดการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบบูรณาการทักษะทางภาษาที่เน้นการใช้ภาษา ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รับความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลและได้ฝึกฝนทักษะทางภาษา เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้องเหมาะสม รวมถึงมีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล และกำหนดการวัดและประเมินผลที่ครอบคลุมทั้งความรู้ที่เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล และเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ที่แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนสามารถปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามผลลัพธ์ที่กำหนด กำหนดเกณฑ์การปฏิบัติและระดับการผ่านในแต่ละมาตรฐานสมรรถนะ เพื่อใช้ในการประเมินผลผู้เรียนที่แน่นอนชัดเจน

3) การกำหนดจุดมุ่งหมายหลักสูตร

ผู้วิจัยนำกรอบมาตรฐานสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลสำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาที่ได้จากการศึกษาวิจัย มากำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลและมีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ที่สอดคล้องกับสมรรถนะหลักด้านการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ สมรรถนะด้านการพูดนำเสนอและเจตคติ และกำหนดสมรรถนะย่อย รวม 15 สมรรถนะ

ภาพที่ 16 การกำหนดจุดมุ่งหมายหลักสูตร

4) การเขียนคำอธิบายรายวิชา

ผู้วิจัยนำกรอบมาตรฐานสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลสำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในส่วนของสมรรถนะย่อย สาระสำคัญ มาเขียนผลการเรียนรู้ที่จำแนกพฤติกรรมทั้งด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัยและจิตพิสัย รวมจำนวน 15 ผลการเรียนรู้ และเขียนคำอธิบายรายวิชา ประกอบด้วยสาระการเรียนรู้ ทักษะกระบวนการและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ กำหนดกระบวนการเรียนการสอน (รายละเอียดในบทที่ 4) เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้สอนนำไปเป็นแนวทางในการออกแบบการจัดการเรียนรู้ ดังรายละเอียด

สมรรถนะย่อย	ผลการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัย
1. ความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่ถูกต้อง	1. มีความรู้เกี่ยวกับความหมายของการพูดเพื่อให้ข้อมูล จุดมุ่งหมายของการพูดเพื่อให้ข้อมูล และระบุประเภทของการพูดเพื่อให้ข้อมูล รูปแบบของการพูดเพื่อให้ข้อมูลแต่ละประเภท
2. ความรู้ทางภาษาที่ถูกต้องตามหลักภาษา	2. มีความรู้ในการออกเสียง การเน้นคำ การใช้เสียงสูงต่ำ การเน้นคำสำคัญในประโยคและจังหวะการหยุดในช่วงจบประโยค
3. ความรู้มีความรู้ทางวจนภาษาที่ถูกต้องตามหลักภาษา	3. มีความรู้ในการแสดงท่วงทีการเดิน การยืน การวางท่า การใช้ศีรษะ การใช้มือและแขนและการแสดงสีหน้า
4. เลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อเรื่องให้สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาส	4. มีความรู้ในการเลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อที่เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ เวลาการนำเสนอ ผู้ฟังและโอกาสในการพูด
5. เลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อเรื่องให้สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาส	5. มีความรู้ในการกำหนดประเด็นหลักและประเด็นเฉพาะในการนำเสนอให้สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้ฟัง และโอกาสการพูด
6. เลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อเรื่องให้สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาส	6. มีความรู้ในการเลือกใช้รูปแบบของบทพูดและเขียนโครงร่างของบทพูด การเลือกใช้คำเชื่อมประโยคให้สอดคล้องและเหมาะสมกับหัวข้อ ผู้ฟังและโอกาสในการพูด
7. เตรียมสื่อประกอบกานำเสนอให้สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาส	7. มีความรู้ในการเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอที่สอดคล้องกับเนื้อหา นำเชื่อถือ ช่วยให้เนื้อหามีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น และการใช้ signposts ได้เหมาะสมขณะใช้สื่อประกอบการนำเสนอ

สมรรถนะย่อย	ผลการเรียนรู้ด้านทักษะพิสัย
8. ใช้ภาษาในการพูดนำเสนอได้อย่างเหมาะสม	8. สามารถพูดนำเสนอเนื้อหาที่มีความถูกต้องตามหลักวิชาการตามหัวข้อที่กำหนด มีการยกตัวอย่าง ใช้สถิติหรือผลการวิจัยที่สอดคล้องกับหัวข้อประกอบการพูดนำเสนอ เพื่อโน้มน้าวใจผู้ฟังให้คล้อยตาม
9. ใช้ระดับเสียงสูงต่ำ เน้นคำ เน้นคำสำคัญในประโยค และจังหวะการหยุดในช่วงจบประโยค	9. สามารถออกเสียงภาษาอังกฤษ (pronunciation) ได้อย่างคล่องแคล่ว ชัดถ้อยชัดคำ ใช้โครงสร้างประโยค (structure) ใช้คำสันธาน (connectors) ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม สอดคล้องกับหัวข้อที่พูด
10. ออกเสียงภาษาอังกฤษและใช้ไวยากรณ์ทางภาษาได้อย่างถูกต้องชัดเจน สอดคล้องกับเนื้อหาที่พูด	10. สามารถใช้เสียงสูงต่ำ (intonation) การเน้นคำสำคัญในประโยคและจังหวะ (rhythm) การหยุดในช่วงจบประโยค (pausing and pace) และการใช้ความดังของเสียง (volume) อย่างถูกต้องเหมาะสม
11. ใช้วัจนภาษาและมีบุคลิกภาพที่ดี	11. สามารถใช้วัจนภาษา เช่น ท่วงทีการเดิน การยืน การวางท่า การใช้สีรชะ การใช้มือและแขน และการแสดงสีหน้าที่สอดคล้องเหมาะสมกับเนื้อหาที่พูด
12. เนื้อหาที่นำเสนอมีความถูกต้องตามหลักวิชาการตามหัวข้อเรื่องที่กำหนด	12. สามารถนำเสนอข้อมูลอย่างมีลำดับขั้นตอนเหมาะสมตามรูปแบบการพูดและสอดคล้องกับหัวข้อที่ประกอบด้วย คำทักทาย คำนำ/บทนำ/ประโยคเปิดเนื้อหา บทสรุป
13. ใช้สื่อประกอบการพูดนำเสนอได้อย่างเหมาะสม	13. สามารถใช้กราฟ รูปภาพ และสื่อมัลติมีเดียอื่น ๆ ได้อย่างหลากหลาย สอดคล้องและเหมาะสมกับหัวข้อ
14. พูดได้ครบถ้วนตามที่เวลากำหนด	14. สามารถพูดนำเสนอได้ครบถ้วนภายในเวลาที่กำหนด
สมรรถนะย่อย	ผลการเรียนรู้ด้านเจตคติ
15. เจตคติที่ดีต่อการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล	15. มีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

ภาพที่ 17 สมรรถนะย่อยสู่ผลการเรียนรู้

5) การกำหนดโครงสร้างหลักสูตร

ผู้วิจัยนำกรอบมาตรฐานสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลสำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยเฉพาะการกำหนดสัดส่วนความสำคัญของสมรรถนะหลักและสมรรถนะย่อย ดัชนีความต้องการจำเป็นในการพัฒนา มากำหนดโครงสร้างของหลักสูตร โดยกำหนดให้หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลเป็นรายวิชาเพิ่มเติม ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ใช้เวลาเรียน 3 คาบต่อสัปดาห์ (คาบเรียนละ 60 นาที) เป็นเวลา 20 สัปดาห์ จำนวนหน่วยกิต 1.5 หน่วยกิต ดังรายละเอียด

มาตรฐานสมรรถนะ ที่สอดคล้อง	ดัชนีความ ต้องการจำเป็น	สัดส่วน ความสำคัญ	หน่วย การเรียน	เวลาเรียน (ชั่วโมง)	ลักษณะ หน่วย การ เรียน
1, 15	1	5	1	2	ทฤษฎี
2, 15	2	10	2	4	ทฤษฎี
3, 15	3	5	3	2	ทฤษฎี
4, 15	4	5	4	2	ทฤษฎี
5, 15	5	10	5	4	ทฤษฎี
6, 15	6	10	6	4	ทฤษฎี
7, 15	7	5	7	2	ทฤษฎี
8-15	1	10	8	6.8	ปฏิบัติ
8-15	1	10	9	6.8	ปฏิบัติ
8-15	1	10	10	6.8	ปฏิบัติ
8-15	1	10	11	6.8	ปฏิบัติ
8-15	1	10	12	6.8	ปฏิบัติ
สอบวัดผลกลางภาค (ชั่วโมง)				3	
สอบวัดผลปลายภาค (ชั่วโมง)				3	
รวมเวลาเรียน (ชั่วโมง)				60	

6) การออกแบบการจัดการเรียนการสอน มีการดำเนินการ ดังรายละเอียด

6.1) การกำหนดรายละเอียดเนื้อหา

ผู้วิจัยกำหนดรายละเอียดเนื้อหาในหลักสูตรตามกรอบมาตรฐานสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และจากผลการประเมินความต้องการจำเป็นในการพัฒนา รวมถึงศึกษาเอกสารหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พุทธศักราช 2551 คำอธิบายระดับความสามารถทางภาษาในระดับผู้ใช้ภาษาขั้นอิสระหรือระดับ B1 สำหรับผู้เรียนที่สำเร็จการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ม.6/ปวช.) ตามกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป (CEFR) ที่กระทรวงศึกษาได้กำหนดไว้ คู่มือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแนวใหม่ ตามกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล สถาบันภาษาอังกฤษ (สถาบันภาษาอังกฤษ, 2557) รวมถึงเอกสารและตำราอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม แล้วนำมากำหนดกรอบเนื้อหาสาระที่จะใช้ในการจัดการเรียนการสอน ดังรายละเอียด

มาตรฐานสมรรถนะที่ 1 การมีความรู้เกี่ยวกับการพูด เพื่อให้ข้อมูล	ดัชนีความต้องการ จำเป็น	สาระการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 1. ความหมายของการพูดเพื่อให้ ข้อมูล 2. จุดมุ่งหมายของการพูด 3. รูปแบบของการพูดเพื่อให้ ข้อมูล แต่ละประเภท 4. ประเภทของการพูดตาม
	PNI	
1. การรู้ความหมายของการพูดเพื่อให้ข้อมูล	1 ($\bar{x}$ =4.24)	
2. การรู้ประเภทของการพูดตามหน้าที่ของ ภาษา	4 ($\bar{x}$ =2.56)	
3. การรู้จุดมุ่งหมายของการพูด	2 ($\bar{x}$ =2.77)	
4. การรู้รูปแบบของการพูดเพื่อให้ข้อมูลแต่ละ ประเภท	3 ($\bar{x}$ =2.57)	

มาตรฐานสมรรถนะที่ 2 การมีความรู้ทางภาษาที่ถูกต้อง ตามหลักภาษา	ดัชนีความต้องการ จำเป็น	สาระการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 1. การเน้นคำตามหลักภาษา 2. การเน้นคำสำคัญในประโยค 3. การใช้เสียงสูงต่ำตามหลักภาษา 4. การหยุดในช่วงจบประโยค 5. การออกเสียงตามหลักภาษา
	PNI	
1. การออกเสียงตามหลักภาษา	4 ($\bar{x}$ =2.55)	
2. การเน้นคำตามหลักภาษา	1 ($\bar{x}$ =2.87)	
3. การใช้เสียงสูงต่ำตามหลักภาษา	3 ($\bar{x}$ =2.62)	
4. การเน้นคำสำคัญในประโยค	2 ($\bar{x}$ =2.63)	
5. การหยุดในช่วงจบประโยค	4 ($\bar{x}$ =2.55)	

ภาพที่ 18 การยกร่างรายละเอียดเนื้อหา

มาตรฐานสมรรถนะที่ 3 การมีความรู้ทางอวัจนภาษา ที่ถูกต้องตามหลักภาษา	ดัชนีความต้องการ จำเป็น	สาระการเรียนรู้หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 1. การแสดงสีหน้า 2. การใช้สีรชชะ 3. การใช้มือและแขน 4. การวางท่า 5. ท่าทางการเดิน 6. การยืน
	PNI	
1. ท่าทางการเดิน	5 ($\bar{x}$ =1.13)	
2. การยืน	6 ($\bar{x}$ =1.12)	
3. การวางท่า	4 ($\bar{x}$ =1.30)	
4. การใช้สีรชชะ	2 ($\bar{x}$ =1.81)	
5. การใช้มือและแขน	3 ($\bar{x}$ =1.80)	
6. การแสดงสีหน้า	1 ($\bar{x}$ =2.06)	

มาตรฐานสมรรถนะที่ 4 เลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อเรื่องให้ สอดคล้องและเหมาะสม กับผู้ฟังและโอกาส	ดัชนีความต้องการ จำเป็น	สาระการเรียนรู้หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 1. การวิเคราะห์ผู้ฟัง อายุ เพศ สถานการณ์ และโอกาสการพูดได้ อย่างถูกต้อง 2. การเลือกและกำหนดขอบเขต หัวข้อเรื่องที่เหมاسبกับวัตถุประสงค์ เวลา ผู้ฟังและโอกาสในการพูด
	PNI	
1. การวิเคราะห์ผู้ฟัง อายุ เพศ การศึกษา ตามสถานการณ์และโอกาส การพูด	2 ($\bar{x}$ =2.19)	
2. การเลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อเรื่อง ที่เหมاسبกับวัตถุประสงค์ เวลาการ นำเสนอผู้ฟังและโอกาสการพูด	1 ($\bar{x}$ =2.76)	

มาตรฐานสมรรถนะที่ 5 การกำหนดประเด็นหลักและวัตถุประสงค์ เฉพาะ	ดัชนีความต้องการ จำเป็น	สาระการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 1. ประโยคที่ระบุประเด็นหลัก 2. ประโยคที่ระบุวัตถุประสงค์ เฉพาะ
	PNI	
1. การใช้ประโยคที่ระบุประเด็นหลัก	1 ($\bar{x}$ =2.13)	
2. การใช้ประโยควัตถุประสงค์เฉพาะ	2 ($\bar{x}$ =2.06)	

มาตรฐานสมรรถนะที่ 6 การเลือกใช้รูปแบบและ เขียนโครงร่างของบทพูด	ดัชนีความต้องการ จำเป็น
	PNI
1. การเลือกใช้รูปแบบของบทพูด ได้เหมาะสมกับหัวข้อเรื่อง	3 ($\bar{x} = 2.15$)
2. การเรียบเรียงประโยคในการเขียนบทนำ ที่ประทับใจผู้ฟังและสร้างสรรค์	2 ($\bar{x} = 2.20$)
3. การเรียบเรียงประโยคในการเขียนบท เนื้อหาที่ประกอบด้วย ข้อมูลที่เป็น ข้อเท็จจริง ข้อมูลเชิงสถิติ การยกตัวอย่าง ผลการศึกษาวิจัย หรือมุมมองของ นักวิชาการ ประกอบการนำเสนอเนื้อหาที่ สอดคล้องกับชนิดหรือประเภทของหัวข้อ หรือเรื่อง	1 ($\bar{x} = 2.60$)

สาระการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 6
1. การเรียบเรียงประโยคในการเขียน โครงร่างบทพูดส่วนสรุป ที่สอดคล้องตรงประเด็นกับเนื้อหา และให้ข้อสรุปหรือแนวคิดที่ประทับใจ ผู้ฟัง
2. การเรียบเรียงประโยคในการเขียน โครงร่างบทพูดส่วนบทเนื้อหาที่ สอดคล้องกับชนิดหรือประเภทของ หัวข้อหรือเรื่อง
3. การเรียบเรียงประโยคในการเขียน โครงร่างบทพูดส่วนบทนำได้ประทับใจ ผู้ฟังและอย่างสร้างสรรค์

มาตรฐานสมรรถนะที่ 7 การเตรียมสื่อประกอบ การนำเสนอ	ดัชนีความต้องการ จำเป็น
	PNI
1. การเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอ ที่ สอดคล้องกับเนื้อหา มีความน่าเชื่อถือ และ ช่วยให้เนื้อหามีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น	1 ($\bar{x} = 1.98$)

สาระการเรียนรู้ หน่วยการเรียนรู้ที่ 7
1. การระบุชนิดของสื่อประเภท Electronic presentation และ Non-electronic presentation และข้อดีข้อจำกัดของแต่ละ ชนิดได้
2. การมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับโปรแกรม PowerPoint
3. บอกข้อควรปฏิบัติและไม่ควรปฏิบัติใน การใช้โปรแกรม PowerPoint ประกอบการ นำเสนอ
4. การเตรียมสื่อ PowerPoint ประกอบการ นำเสนอที่สอดคล้องกับเนื้อหา และช่วยให้ เนื้อหามีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น

มาตรฐานสมรรถนะที่ 8 เนื้อหาที่นำเสนอมีความถูกต้องตามหลัก วิชาการตามหัวข้อเรื่องที่กำหนด	ดัชนีความต้องการ จำเป็น PNI
1. การนำเสนอเนื้อหาได้ถูกต้องตามหลัก วิชาการ	1 ($\bar{x}$ =1.81)
มาตรฐานสมรรถนะที่ 9 ออกเสียงภาษาอังกฤษและใช้ไวยากรณ์ทาง ภาษาได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน สอดคล้องกับ เนื้อหาที่พูด	ดัชนีความต้องการ จำเป็น PNI
1. การออกเสียงคำศัพท์	3 ($\bar{x}$ =2.69)
2. การใช้โครงสร้างประโยค	1 ($\bar{x}$ =2.93)
3. การใช้คำสันธาน	2 ($\bar{x}$ =2.90)
มาตรฐานสมรรถนะที่ 10 ใช้ระดับเสียงสูงต่ำ เน้นคำ เน้นคำสำคัญใน ประโยค และจังหวะการหยุดในช่วงจบ ประโยค ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม	ดัชนีความต้องการ จำเป็น PNI
1. การใช้เสียงสูงต่ำ	4 ($\bar{x}$ =1.30)
2. การเน้นคำสำคัญในประโยคและจังหวะ	1 ($\bar{x}$ =2.22)
3. การหยุดในช่วงจบประโยค	3 ($\bar{x}$ =1.64)
4. การใช้ความดังของเสียง	2 ($\bar{x}$ =1.80)
มาตรฐานสมรรถนะที่ 11 ใช้อวัจนภาษาได้อย่างเหมาะสม	ดัชนีความต้องการ จำเป็น PNI
1. ท่วงทีการเดิน	5 ($\bar{x}$ =0.97)
2. การยืน	4 ($\bar{x}$ =1.14)
3. การวางท่า	3 ($\bar{x}$ =1.18)
4. การใช้ศีรษะ	2 ($\bar{x}$ =1.74)
5. การใช้มือและแขน	1 ($\bar{x}$ =1.84)

สาระการเรียนรู้ใน หน่วยฝึกปฏิบัติที่ 8-12
มาตรฐานสมรรถนะที่ 8 1. การนำเสนอเนื้อหาได้ถูกต้องตาม หลักวิชาการ
2. การยกตัวอย่าง ใช้สถิติหรือ ผลการวิจัยที่สอดคล้องกับหัวข้อ ประกอบการพูดนำเสนอ
มาตรฐานสมรรถนะที่ 9 1. การออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่าง คล่องแคล่ว ชัดถ้อยชัดคำ
2. การใช้โครงสร้างประโยคได้อย่าง ถูกต้องเหมาะสม สอดคล้องกับเรื่องที่ พูด
3. การใช้คำสันธานได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม สอดคล้องกับเรื่องที่พูด
มาตรฐานสมรรถนะที่ 10 1. การเน้นคำสำคัญในประโยค
2. การใช้ความดังของเสียงได้อย่าง ถูกต้อง
3. การหยุดในช่วงจบประโยคได้อย่าง ถูกต้อง
4. การใช้เสียงสูงต่ำได้อย่างถูกต้อง
มาตรฐานสมรรถนะที่ 11 1. การสบตา
2. การแสดงออกทางสีหน้า
3. การใช้มือและแขน
4. การวางท่า
5. ท่วงทีการเดิน

มาตรฐานสมรรถนะที่ 12 ใช้รูปแบบการพูดนำเสนอที่เหมาะสม สอดคล้องกับหัวข้อ	ดัชนีความต้องการ จำเป็น PNI
1. คำทักทาย	4 ($\bar{x}$ =1.26)
2. คำนำ/บทนำ /ประโยคเปิด	3 ($\bar{x}$ =2.06)
3. เนื้อหา	2 ($\bar{x}$ =2.34)
4. บทสรุป	1 ($\bar{x}$ =2.65)
5. ประโยคปิดท้าย	4 ($\bar{x}$ =1.26)
มาตรฐานสมรรถนะที่ 13 ใช้สื่อประกอบการพูดนำเสนอ ที่สอดคล้องกับหัวข้อ	ดัชนีความต้องการ จำเป็น PNI
1. การใช้กราฟ รูปภาพและสื่อมัลติมีเดีย	1 ($\bar{x}$ =1.81)
มาตรฐานสมรรถนะที่ 14 พูดได้ครบถ้วนตามที่เวลากำหนด	ดัชนีความต้องการ จำเป็น PNI
พูดได้ครบถ้วนในเวลา 5	1 ($\bar{x}$ =1.93)
มาตรฐานสมรรถนะที่ 15 การมีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูด ภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูล	ดัชนีความต้องการ จำเป็น PNI
1. มีส่วน ร่วมใน การ เรียน การ พูด ภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล	3 ($\bar{x}$ =0.97)
2. รู้คุณค่าของการพูดภาษาอังกฤษ	2 ($\bar{x}$ =1.91)
3. รู้ประโยชน์ที่จะนำไปใช้ที่จะนำไปใช้ใน อนาคต ทั้งในการศึกษาต่อ และการ ประกอบอาชีพ	1 ($\bar{x}$ =2.35)

สาระการเรียนรู้ ในหน่วยฝึกปฏิบัติที่ 8-12 (ต่อ) มาตรฐานสมรรถนะที่ 12
1. การใช้คำทักทายที่เหมาะสมตามรูปแบบ การพูด และสอดคล้องกับหัวข้อ
2. การใช้คำนำ/บทนำ/ประโยคเปิดที่ เหมาะสมตามรูปแบบการพูดและสอดคล้อง กับหัวข้อ
3. การนำเสนอเนื้อหาที่เหมาะสมตามรูปแบบ การพูด และสอดคล้องกับหัวข้อ
4. การใช้บทสรุปที่เหมาะสมตามรูปแบบการ พูด และสอดคล้องกับหัวข้อ
5. การใช้ประโยคปิดท้ายที่เหมาะสมตาม รูปแบบการพูด และสอดคล้องกับหัวข้อ
มาตรฐานสมรรถนะที่ 13 การใช้กราฟ รูปภาพ และสื่อมัลติมีเดีย เช่น Power Point, You Tube และอื่น ๆ สอดคล้องและเหมาะสมกับหัวข้อ
มาตรฐานสมรรถนะที่ 14 การพูดได้ครบถ้วนในเวลา 5 นาที
มาตรฐานสมรรถนะที่ 15
1. การรู้ประโยชน์ที่จะนำไปใช้ที่จะนำไปใช้ใน อนาคต ทั้งในการศึกษาต่อและการประกอบ อาชีพ
2. รู้คุณค่าของการพูดภาษาอังกฤษ
3. มีส่วนร่วมในการเรียนการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูล

6.2) การกำหนดหน่วยการเรียนรู้ หน่วยฝึกปฏิบัติและช่วงเวลาเรียน

ผู้วิจัยได้กำหนดหน่วยการเรียนรู้และหน่วยฝึกปฏิบัติที่คำนึงถึงความรู้ความเข้าใจ ความสามารถและคุณลักษณะที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียน ดังนั้นแนวทางหลักในการกำหนดจึงมี ลักษณะที่เน้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาสาระต่าง ๆ ในหน่วยการเรียนรู้ (learning unit) พร้อมกับฝึกปฏิบัติเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความชำนาญก่อนเป็นอันดับแรก ในช่วงเวลาเรียนที่ 1 การเตรียมความพร้อมทางด้านภาษาและเนื้อหาแล้วจึงลงมือปฏิบัติการพูดนำเสนอในหน่วยฝึกปฏิบัติ (performance unit) ในช่วงเวลาเรียนที่ 2 การฝึกปฏิบัติการพูดนำเสนอ ที่สัมพันธ์กับมาตรฐาน สมรรถนะที่กำหนดไว้ โดยจัดเป็น 7 หน่วยการเรียนรู้ และ 5 หน่วยฝึกปฏิบัติ ดังรายละเอียด

<p>หน่วยการเรียนรู้ที่ 1</p> <p>Getting to know Informative Public Speaking (IPS)</p> <p>มาตรฐานสมรรถนะที่สอดคล้อง</p> <p>มาตรฐานสมรรถนะที่ 1 มาตรฐานสมรรถนะที่ 15</p> <p>เวลาเรียน 2 ชั่วโมง</p> <p>สาระสำคัญ</p> <p>การที่ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับความหมาย จุดมุ่งหมาย รูปแบบของการพูดเพื่อให้ข้อมูลแต่ละประเภท ช่วยให้ผู้เรียน พูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพ</p> <p>สาระการเรียนรู้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ความหมายของการพูดเพื่อให้ข้อมูล 2. จุดมุ่งหมายของการพูดเพื่อให้ข้อมูล 3. ประเภทของการพูดเพื่อให้ข้อมูล 4. รูปแบบของการพูดเพื่อให้ข้อมูลแต่ละประเภท <p>แนวทางการจัดการเรียนรู้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. การบรรยาย/อภิปราย 2. การเรียนด้วยตนเอง 3. การฝึกปฏิบัติ <p>ร้อยรอยหลักฐาน</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. คะแนนสอบวัดความรู้ก่อนและหลังเรียน 2. คะแนนปฏิบัติกิจกรรม 3. แบบบันทึกข้อมูลย้อนกลับ 4. แบบบันทึกการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 	<p>หน่วยการเรียนรู้ที่ 2</p> <p>Practicing Basic English Pronunciation</p> <p>มาตรฐานสมรรถนะที่สอดคล้อง</p> <p>มาตรฐานสมรรถนะที่ 2 มาตรฐานสมรรถนะที่ 15</p> <p>เวลาเรียน 4 ชั่วโมง</p> <p>สาระสำคัญ</p> <p>การที่ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการออกเสียง การ เน้นคำ การใช้เสียงสูงต่ำ การเน้นคำสำคัญในประโยคและ จังหวะ และการหยุดในช่วงจบประโยค ช่วยให้ผู้เรียนพูด ภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพ</p> <p>สาระการเรียนรู้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. การออกเสียงตามหลักภาษา 2. การเน้นคำตามหลักภาษา 3. การใช้เสียงสูงต่ำตามหลักภาษา 4. การเน้นคำสำคัญในประโยคตามหลักภาษา 5. การหยุดในช่วงจบประโยคตามหลักภาษา <p>แนวทางการจัดการเรียนรู้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. การบรรยาย/อภิปราย 2. การเรียนด้วยตนเอง 3. การฝึกปฏิบัติ <p>ร้อยรอยหลักฐาน</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. คะแนนสอบวัดความรู้ก่อนและหลังเรียน 2. คะแนนปฏิบัติกิจกรรม 3. แบบบันทึกข้อมูลย้อนกลับ
--	---

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3

Capturing an Audience's Attention

มาตรฐานสมรรถนะที่สอดคล้อง มาตรฐานสมรรถนะที่ 3 มาตรฐานสมรรถนะที่ 15

เวลาเรียน 2 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การที่ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในท่วงทีการเดิน การยืน การวางท่า การใช้ศีรษะ การใช้มือและแขน และการแสดงสีหน้า ช่วยให้ผู้เรียนพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สาระการเรียนรู้

1. ท่วงทีการเดิน (blocking or movement)
2. การยืน การวางท่า (posture)
3. การใช้สายตา (eyes contact)
4. การใช้มือและแขน (gesture with hands and arms)
5. การแสดงสีหน้า (facial expression)

แนวทางการจัดการเรียนรู้

1. การบรรยาย/อภิปราย
2. การเรียนรู้ด้วยตนเอง
3. การฝึกปฏิบัติ

ร่องรอยหลักฐาน

1. คะแนนสอบวัดความรู้ก่อนและหลังเรียน
2. คะแนนการปฏิบัติกิจกรรม
3. แบบบันทึกข้อมูลย้อนกลับ
4. แบบบันทึกการสะท้อนคิดของตนเอง
5. แบบบันทึกการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4

Adapting to Your Audience before You Speak

มาตรฐานสมรรถนะที่สอดคล้อง มาตรฐานสมรรถนะที่ 4 มาตรฐานสมรรถนะที่ 15

เวลาเรียน 2 ชั่วโมง

สาระสำคัญ

การที่ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการเลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อเรื่องที่เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ เวลาการนำเสนอ ผู้ฟัง และโอกาสในการพูด ช่วยให้ผู้เรียนพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สาระการเรียนรู้

1. การวิเคราะห์ผู้ฟัง อายุ เพศ สถานการณ์ และโอกาสการพูด
2. การเลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อเรื่องที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การพูด

แนวทางการจัดการเรียนรู้

1. การบรรยาย/อภิปราย
2. การเรียนรู้ด้วยตนเอง
3. การฝึกปฏิบัติ

ร่องรอยหลักฐาน

1. คะแนนสอบวัดความรู้ก่อนและหลังเรียน
2. คะแนนการปฏิบัติกิจกรรม
3. แบบบันทึกข้อมูลย้อนกลับ
4. แบบบันทึกการสะท้อนคิดของตนเอง
5. แบบบันทึกการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

<p>หน่วยการเรียนรู้ที่ 5</p> <p>Communicating the Thesis and Specific Purpose</p> <p>มาตรฐานสมรรถนะที่สอดคล้อง มาตรฐานสมรรถนะที่ 5 มาตรฐานสมรรถนะที่ 15</p> <p>เวลาเรียน 4 ชั่วโมง</p> <p>สาระสำคัญ</p> <p>การที่ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการกำหนดประเด็นหลักและประเด็นเฉพาะในการนำเสนอให้สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้ฟัง และโอกาสการพูด ช่วยให้ผู้เรียนพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพ</p> <p>สาระการเรียนรู้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. หลักการเขียนประโยค thesis statements และ specific statements 2. ความแตกต่างระหว่างประโยค thesis และ specific statement 3. การเขียนประโยคที่ระบุประเด็นหลัก (thesis) และ ประโยคที่ระบุประเด็นเฉพาะ (specific purpose) ที่สอดคล้องสัมพันธ์กัน เหมาะสมกับผู้ฟัง และโอกาสการพูด <p>แนวทางการจัดการเรียนรู้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. การบรรยาย/อภิปราย 2. การเรียนด้วยตนเอง 3. การฝึกปฏิบัติ <p>ร่องรอยหลักฐาน</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. คะแนนแบบสอบก่อนและหลังเรียน 2. คะแนนปฏิบัติกิจกรรม 3. แบบบันทึกข้อมูลย้อนกลับ 4. แบบบันทึกการสะท้อนคิดของตนเอง 5. แบบบันทึกการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 	<p>หน่วยการเรียนรู้ที่ 6</p> <p>Organizing Exceptional and Logical Outline Pattern</p> <p>มาตรฐานสมรรถนะที่สอดคล้อง มาตรฐานสมรรถนะที่ 6 มาตรฐานสมรรถนะที่ 15</p> <p>เวลาเรียน 4 ชั่วโมง</p> <p>สาระสำคัญ</p> <p>การที่ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการเลือกใช้รูปแบบของบทพูดและเขียนโครงร่างของบทพูดให้สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาสในการพูด ช่วยให้ผู้เรียนพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพ</p> <p>สาระการเรียนรู้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. รูปแบบของบทพูดเพื่อให้ข้อมูล 2. การเขียนโครงร่างบทพูดเพื่อให้ข้อมูล ส่วนนำ 3. การเขียนโครงร่างบทพูดเพื่อให้ข้อมูล ส่วนเนื้อหา 4. การเขียนโครงร่างบทพูดเพื่อให้ข้อมูล ส่วนสรุป 5. คำเชื่อมประโยคที่ใช้ในบทพูดเพื่อให้ข้อมูล <p>แนวทางการจัดการเรียนรู้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. การบรรยาย/อภิปราย 2. การเรียนด้วยตนเอง 3. การฝึกปฏิบัติ <p>ร่องรอยหลักฐาน</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. คะแนนแบบสอบก่อนและหลังเรียน 2. คะแนนปฏิบัติกิจกรรม 3. แบบบันทึกข้อมูลย้อนกลับ 4. แบบบันทึกการสะท้อนคิดของตนเอง 5. แบบบันทึกการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
---	--

<p>หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 Using Supporting Materials in Your Speaking มาตรฐานสมรรถนะที่สอดคล้อง มาตรฐานสมรรถนะที่ 7 มาตรฐานสมรรถนะที่ 15 เวลาเรียน 2 ชั่วโมง สาระสำคัญ การที่ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอที่สอดคล้องกับเนื้อหา มีความน่าเชื่อถือและช่วยให้เนื้อหา มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น ช่วยให้ผู้เรียนพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพ สาระการเรียนรู้ 1. การเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอ ให้ simplicity, accuracy, and consistency 2. การใช้ signposts ประกอบการนำเสนอ simplicity, accuracy, and consistency และ signposts แนวทางการจัดการเรียนรู้ 1. การบรรยาย/อภิปราย 2. การเรียนรู้ด้วยตนเอง 3. การฝึกปฏิบัติ ร่องรอยหลักฐาน 1. คะแนนแบบสอบก่อนและหลังเรียน 2. คะแนนปฏิบัติการกิจกรรม 3. แบบบันทึกข้อมูลย้อนกลับ 4. แบบบันทึกการสะท้อนคิดของตนเอง 5. แบบบันทึกการจัดกิจกรรมการเรียนรู้</p>	<p>หน่วยฝึกปฏิบัติที่ 1 Speech about Objects หน่วยฝึกปฏิบัติที่ 2 Speech about Processes หน่วยฝึกปฏิบัติที่ 3 Speech about Events หน่วยฝึกปฏิบัติที่ 4 Speech about Concepts หน่วยฝึกปฏิบัติที่ 5 Your Style, On Stage มาตรฐานสมรรถนะที่สอดคล้อง มาตรฐานสมรรถนะที่ 8,9,10,11, 12, 13, 15, เวลาเรียน 34 ชั่วโมง สาระสำคัญ การปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกับสถานการณ์จริง ด้วยกระบวนการฝึกปฏิบัติการพูด 6 ขั้นตอน ตามหัวข้อที่กำหนดไว้ในภาระงานปฏิบัติการพูด 5 หัวข้อ ช่วยเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลได้อย่างแท้จริง สาระการเรียนรู้ 1. การนำเสนอเนื้อหาที่มีความถูกต้องตามหลักวิชาการ 2. การออกเสียงภาษาอังกฤษ ใช้โครงสร้างประโยค ใช้คำสันธาน 3. การใช้เสียงสูงต่ำ เน้นคำสำคัญในประโยค จังหวะการหยุดในช่วงจบประโยคใช้ความดังของเสียง 4. การใช้ท่วงทีการเดิน การวางท่า การใช้มือและแขน การแสดงออกทางสีหน้าและการสบตา 5. การนำเสนอข้อมูลอย่างมีลำดับขั้นตอน 6. การที่ใช้กราฟ รูปภาพและสื่อมัลติมีเดีย 7. การพูดภายในเวลาที่กำหนด 8. การมีส่วนร่วม การรับรู้ถึงคุณค่าและประโยชน์ที่จะนำไปใช้ในอนาคต ทั้งในการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพ แนวทางการจัดการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการฝึกปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ด้วยการฝึกปฏิบัติ 6 ขั้นตอนของ Iberri-Shea (2009) ร่องรอยหลักฐาน 1. แบบประเมินการพูดนำเสนอ (สำหรับผู้สอน/ผู้พูด/ผู้ฟัง) 2. เทปบันทึกภาพเคลื่อนไหวการพูดนำเสนอของผู้พูด 3. แบบบันทึกข้อมูลย้อนกลับ 4. แบบบันทึกการสะท้อนคิดของตนเอง 5. แบบบันทึกการจัดกิจกรรมการเรียนรู้</p>
--	---

ภาพที่ 19 การยกร่างหน่วยการเรียนรู้และหน่วยฝึกปฏิบัติ

6.3) การกำหนดการจัดการเรียนรู้

แนวคิดการจัดการเรียนรู้ภายใต้หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายนี้ เชื่อว่าการรู้ไวยากรณ์ไม่ใช่เป้าหมายสุดท้ายในการเรียนภาษา แต่มีเป้าหมายเพื่อให้ผู้เรียนได้ค้นพบตนเองและเตรียมพร้อมที่จะก้าวต่อไปสู่หลักสูตรที่เน้นเนื้อหาสาระเชิงวิชาการในระดับสูงขึ้น มีการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ ดังนี้

1) การจัดสภาพแวดล้อม

หลักสูตรกำหนดให้มีการจัดสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดการเรียนแบบผสมผสาน (Blended Learning Approach) โดยนำเทคโนโลยีการเรียนรู้ทุกรูปแบบ เช่น การใช้วีดิทัศน์ Webpage, Internet, Face Book, You Tube มาผสมผสานกับการเรียนรู้แบบดั้งเดิมในชั้นเรียน เน้นการจัดหาหรืออำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนเข้าถึงกิจกรรมการเรียนรู้หรือประสบการณ์การเรียนรู้ ด้วยวิธีการหรือรูปแบบที่ยืดหยุ่น และส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และประสบการณ์การเรียนรู้เพิ่มมากขึ้น โดยเพิ่มการนำแหล่งข้อมูลและแหล่งเรียนรู้หรือแหล่งทรัพยากรอื่น ๆ เข้ามาใช้ประกอบการสอนแบบดั้งเดิมหรือแบบเผชิญหน้า ทั้งนี้ผู้เรียนยังคงเข้าเรียนในห้องเรียนตามปกติ และผู้สอนใช้การเรียนออนไลน์เป็นการเพิ่มโอกาสในการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน และให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะหรือความรู้ในเนื้อหาที่เรียนเพิ่มเติม

2) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

หลักสูตรกำหนดแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เป็นไปตามแนวทางการสอนภาษา ที่เน้นการใช้ภาษาของผู้เรียนมากกว่าเน้นโครงสร้างทางไวยากรณ์ แต่ก็ไม่ได้ละเลยโครงสร้างทางไวยากรณ์ เพียงแต่เน้นการนำหลักไวยากรณ์ไปใช้เพื่อการสื่อความหมายหรือการสื่อสาร

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้และหัวข้อการพูดในหลักสูตร ใช้ผลการประเมินที่ได้จากการประเมินความต้องการจำเป็นในการพัฒนาของผู้เรียน ในส่วนของความคาดหวัง (expectation) ของผู้เรียนในด้านต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาหลักสูตร เป็นฐานในการกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้และหัวข้อการพูด ดังนี้ กิจกรรมการเรียนรู้ที่มีค่าเฉลี่ยเรียงลำดับจากมากที่สุดไปน้อยสุด ได้แก่ กิจกรรมกลุ่มเล็ก ($\bar{x} = 3.61$) กิจกรรมคู่ ($\bar{x} = 3.58$) กิจกรรม Self-Monitoring ($\bar{x} = 3.43$) กิจกรรม Peer Monitoring ($\bar{x} = 3.39$) กิจกรรม Using Modeling ($\bar{x} = 3.39$) และกิจกรรมเดี่ยว ($\bar{x} = 3.20$) และหัวข้อเรื่อง que ผู้เรียนอยากจะพูดที่มีค่าเฉลี่ยเรียงลำดับจากมากที่สุดไปน้อยสุด ได้แก่ หัวข้อเกี่ยวกับเวลาว่างและนันทนาการ ($\bar{x} = 3.73$) หัวข้อเกี่ยวกับการเดินทางท่องเที่ยว ($\bar{x} = 3.73$) หัวข้อเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรม ($\bar{x} = 3.65$) หัวข้อเกี่ยวกับตนเอง ($\bar{x} = 3.61$) หัวข้อเกี่ยวกับสถานที่สำคัญต่าง ๆ ($\bar{x} = 3.61$) หัวข้อเกี่ยวกับการศึกษาและอาชีพ ($\bar{x} = 3.60$) หัวข้อเกี่ยวกับสุขภาพและสวัสดิการ ($\bar{x} = 3.54$)

หัวข้อเกี่ยวสิ่งแวดลอม ($\bar{x} = 3.54$) หัวข้อเกี่ยวความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

($\bar{x} = 3.47$) หัวข้อเกี่ยววิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ($\bar{x} = 3.47$) หัวข้อเกี่ยวการบริการ ($\bar{x} = 3.46$)

ทั้งนี้ผู้สอนสามารถเลือกใช้วิธีการสอนและกิจกรรมการเรียนรู้ได้หลากหลายวิธี ตามความเหมาะสมที่สอดคล้องวัตถุประสงค์และผลการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร อาทิ การสอนด้วยการบรรยาย การสอนด้วยการอภิปรายกลุ่มย่อย การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อให้ผู้เรียนได้รับความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล การใช้ภาษา อัจฉริยะภาษา การวิเคราะห์ผู้ฟัง การเลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อเรื่อง การเขียนประโยคที่ระบุประเด็นหลักและประเด็นรอง การเลือกใช้รูปแบบของบทพูด การเรียบเรียงประโยคในการเขียนโครงร่างบทพูดส่วนบทนำ ส่วนเนื้อหา และส่วนสรุป รวมถึงการเลือกใช้คำเชื่อมประโยค และการเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอให้มีความน่าเชื่อถือ และการใช้คำชี้บอกทิศทางของเนื้อหาที่เหมาะสม ที่สอดคล้องกับมาตรฐานสมรรถนะที่ 1-7 และจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่บูรณาการความรู้ภาคทฤษฎีสู่การปฏิบัติ ด้วยกระบวนการจัดการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ ที่ให้โอกาสผู้เรียนได้ฝึกฝนความสามารถทางภาษาโดยการปฏิบัติการพูดนำเสนอ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว ถูกต้องและเหมาะสม ที่สอดคล้องกับมาตรฐานสมรรถนะที่ 8-14 รวมถึงจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษา มีความมั่นใจในฐานะผู้เรียนและผู้ใช้ภาษา และมีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูล ที่สอดคล้องกับมาตรฐานสมรรถนะที่ 15

6.4) การกำหนดแนวทางการวัดและประเมินผลการเรียนรู้

ผู้วิจัยได้นำกรอบมาตรฐานสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลสำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษา และศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมจากเอกสารหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พุทธศักราช 2551 รวมถึง จากผลการประเมินที่ได้จากการประเมินความต้องการจำเป็นในการพัฒนาของผู้เรียน ในส่วนของความคาดหวัง (expectation) ของผู้เรียนในด้านต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาหลักสูตร ที่ผู้เรียนมีความคาดหวังต่อการวัดและประเมินผลที่มีค่าเฉลี่ยเรียงลำดับมากที่สุดถึงน้อยที่สุด คือ การวัดประเมินโดยใช้ video record monitoring ($\bar{x} = 3.49$) วัดประเมินโดย self-feedback ($\bar{x} = 3.41$) วัดประเมินโดยใช้ performance test ($\bar{x} = 3.41$) และวัดประเมินโดย peer feedback ($\bar{x} = 3.36$) มากำหนดแนวทางการวัดและการประเมินผลแบบทางเลือก ที่มีการวัดผลแบบต่อเนื่องและระยะยาว เน้นกระบวนการระหว่างเรียน นำการประเมินมาพัฒนาผลการเรียนรู้ วัดการปฏิบัติที่สัมพันธ์กันและสอดคล้องกับเนื้อหาที่ได้เรียนรู้ ให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนรายบุคคลและให้คะแนนแบบอิงเกณฑ์

ภายใต้หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายนี้ กำหนดให้มีการวัดและประเมินผลทั้งด้านความรู้ในเนื้อหาและการปฏิบัติการพูดนำเสนอ โดยให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติจริงในสถานการณ์จริง มี

กระบวนการสังเกต และให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียน ผู้เรียนบันทึกการเรียนรู้ และบันทึกการสะท้อนคิดต่อการพูดของตนเองจากเทปบันทึกการพูดนำเสนอของตนเองในแต่ละครั้ง มีการรวบรวมข้อมูลจากแบบฝึกมารวมตัดสินความสามารถที่แท้จริงของผู้เรียน และกำหนดให้มีการประเมินการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ในห้องเรียนของผู้เรียน เพื่อประเมินเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

5.2 การจัดทำเครื่องมือวัดและประเมินผลการเรียนรู้

ภายใต้หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายนี้ กำหนดให้ใช้เครื่องมือวัดและประเมินผลการเรียนรู้ที่หลากหลาย รวม 7 ฉบับ ได้แก่ 1) แบบสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล 2) แบบสอบวัดความรู้ประจำหน่วยการเรียนรู้ 3) เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลแบบ รูบริก (Rubric Scoring) 4) แบบประเมินพัฒนาการด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของตนเองและสิ่งที่ได้เรียนรู้ 5) บันทึกการสะท้อนคิดต่อการพูดนำเสนอของตนเองหลังเรียนจบแต่ละหน่วยการเรียนรู้และหน่วยฝึกปฏิบัติ 6) แบบประเมินเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล และ 7) แบบบันทึกการเรียนรู้ ดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินผล

1.1) แบบสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

แบบสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ประกอบด้วยแบบสอบ จำนวน 2 ฉบับ เป็นแบบสอบแบบปรนัยแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก ที่ผสมผสานแบบถูกผิด ฉบับละจำนวน 45 ข้อ ประกอบด้วยข้อคำถามที่วัดความรู้ด้านการเตรียมในการนำเสนอ อาทิ ความรู้เกี่ยวกับการพูดเพื่อให้ข้อมูล ความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษา ความรู้เกี่ยวกับวจนภาษา ความรู้เกี่ยวกับการเลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อเรื่อง ความรู้เกี่ยวกับการกำหนดประเด็นหลักและประเด็นเฉพาะ ความรู้เกี่ยวกับการเลือกใช้รูปแบบของบทพูดและเขียนโครงร่างของบทพูดและความรู้เกี่ยวกับการเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ถ้าตอบถูก	ให้คะแนนข้อละ	1	คะแนน
ถ้าตอบผิดหรือไม่ตอบ	ให้คะแนนข้อละ	0	คะแนน

ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาแบบสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ตามขั้นตอนดังนี้

1. สร้างแผนผังการทดสอบ ประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 1 -7

2. จัดทำตารางวิเคราะห์จุดประสงค์และเนื้อหา เพื่อกำหนดน้ำหนักคะแนน เลือกเนื้อหาที่ใช้เขียนข้อสอบให้มีความยากง่ายระดับเดียวกับเนื้อหาที่ใช้สอนในวิชาการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูล ได้ข้อสอบจำนวน 110 ข้อ จำแนกเป็นแบบสอบชุดละ 55 ข้อ ตามจุดประสงค์การเรียนรู้

3. นำแบบสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่เขียนเสร็จแล้ว ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และและปรับแก้ตามข้อเสนอแนะ

4. นำแบบสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาและพิจารณาความสอดคล้องของข้อความคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อลงความเห็นว่าคุณสมบัติข้อสอบแต่ละข้อสามารถวัดพฤติกรรมตามจุดประสงค์ที่ต้องการวัดได้หรือไม่

5. บันทึกผลการพิจารณาลงความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิแต่ละข้อ เพื่อนำไปหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ซึ่งค่าดัชนีความสอดคล้องมีค่าตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ถือว่าข้อสอบนั้นมีความตรงเชิงเนื้อหาจะถูกคัดเลือกไว้เป็นแบบทดสอบต่อไป

จากการคำนวณ พบว่า แบบทดสอบจำนวน 110 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.60 -1.00 ซึ่งมากกว่า 0.5 แสดงว่าผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่าข้อสอบทุกข้อมีความตรงเชิงเนื้อหา โดยผู้ทรงคุณวุฒิเสนอแนะให้มีการปรับแก้รูปภาพที่มีความหมายคลุมเครือ มีขนาดเล็กและบางรูปภาพไม่คมชัด

6. ปรับปรุงแก้ไขข้อสอบตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วนำข้อสอบไปทดลองใช้กับผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/7 โรงเรียนตราษตระการคุณ อำเภอเมือง จังหวัดตราด ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 40 คน โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้ ถ้าตอบถูกให้ 1 คะแนน ถ้าตอบผิดให้ 0 คะแนน มีรายละเอียดการดำเนินการ ดังนี้

6.1 แบ่งผู้เรียนออกเป็น 2 กลุ่ม เพื่อทำแบบสอบทั้ง 2 ชุด

6.2 ให้ผู้เรียนทำแบบสอบรอบที่ 1 ในเวลา 60 นาที โดยให้ผู้เรียนแถวที่ 1 ทำแบบสอบชุดที่ 1 ผู้เรียนแถวที่ 2 ทำแบบสอบชุดที่ 2 สลับกันไปจนครบทั้ง 40 คน

6.3 ผู้สอนเก็บแบบสอบคืนเมื่อหมดเวลาสอบและให้ผู้เรียนพักเป็นเวลา 15 นาที

6.4 ให้ผู้เรียนทำแบบสอบรอบที่ 2 ในเวลาเท่ากับครั้งแรก โดยให้ผู้เรียนทำแบบสอบคนละกับรอบที่ 1

6.5 ผู้สอนเก็บแบบสอบคืนเมื่อหมดเวลาสอบ

7. นำคะแนนที่ได้จากข้อ 1.2.3 มาวิเคราะห์รายข้อ เพื่อหาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) โดยใช้เทคนิค 33 % พบว่า

แบบสอบฉบับที่ 1 ข้อสอบมีความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.28 - 0.56 และค่าอำนาจจำแนก ระหว่าง 0.49 - 1.00 นำข้อสอบมาพิจารณาคัดเลือกอีกครั้ง พบว่า ข้อสอบที่ควรตัดออก คือ ข้อที่ 5, ข้อที่ 6, ข้อที่ 12, ข้อที่ 18, ข้อที่ 24, ข้อที่ 26, ข้อที่ 32, ข้อที่ 33, ข้อที่ 44, ข้อที่ 46 ซึ่งมีค่าความยากง่ายที่ต่ำกว่าข้ออื่น ๆ ได้ข้อสอบ จำนวน 45 ข้อตามที่ผู้วิจัยกำหนด ซึ่งมีค่าความยากง่าย ระหว่าง 0.41 ถึง 0.56 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.59 ถึง 1.00

แบบสอบฉบับที่ 2 ข้อสอบมีความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.44 - 0.67 และค่าอำนาจจำแนก ระหว่าง 0.55 - 1.00 นำข้อสอบมาพิจารณาคัดเลือกอีกครั้ง พบว่า ข้อสอบที่ควรตัดออก คือ ข้อที่ 3, ข้อที่ 9, ข้อที่ 14, ข้อที่ 15, ข้อที่ 20, ข้อที่ 23, ข้อที่ 32, ข้อที่ 42, ข้อที่ 49, ข้อที่ 51 ซึ่งมีค่าความยากง่ายที่ต่ำกว่าข้ออื่น ๆ ได้ข้อสอบ จำนวน 45 ข้อตามที่ผู้วิจัยกำหนด ซึ่งมีค่าความยากง่าย ระหว่าง 0.46 ถึง 0.67 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.67 ถึง 1.00

8. นำผลคะแนนที่ได้มาคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบจากสูตร KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson Formula 20) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบฉบับที่ 1 เท่ากับ 0.88 และฉบับที่ 2 เท่ากับ 0.86

9. จัดพิมพ์ต้นฉบับแบบสอบเพื่อใช้ในการเก็บข้อมูลต่อไป

1.2) แบบสอบวัดความรู้ประจำหน่วยการเรียนรู้

แบบทดสอบวัดความรู้ประจำหน่วยการเรียนรู้เป็นแบบทดสอบที่มีรูปแบบทั้งแบบปรนัยและอัตนัยประกอบด้วยข้อคำถามที่วัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาประจำหน่วยการเรียนรู้ทั้ง 7 หน่วยการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น เพื่อใช้ในการวัดความรู้ในเนื้อหาของผู้เรียนหลังเรียนกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ถ้าตอบถูก ให้คะแนนข้อละ 1 คะแนน

ถ้าตอบผิดหรือไม่ตอบ ให้คะแนนข้อละ 0 คะแนน

ผู้วิจัยสร้างและพัฒนาแบบทดสอบวัดความรู้ประจำหน่วยการเรียนรู้ตามขั้นตอน ดังนี้

1. สร้างแผนผังการทดสอบประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 1 - 7

2. จัดทำตารางวิเคราะห์จุดประสงค์และเนื้อหา เพื่อกำหนดน้ำหนักคะแนน เลือกเนื้อหาที่ใช้เขียนข้อสอบให้มีความยากง่ายระดับเดียวกับเนื้อหาที่ใช้สอน ได้ข้อสอบจำนวน 23 ข้อตามจุดประสงค์การเรียนรู้แต่ละหน่วยการเรียนรู้ ประกอบด้วย

แบบสอบประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 1 จำนวน 4 ข้อ มีลักษณะแบบเขียนตอบ

แบบสอบประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 2 จำนวน 5 ข้อ มีลักษณะแบบเติมคำ

จับกลุ่มคำศัพท์และเลือกตอบ

แบบสอบประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 3 จำนวน 5 ข้อ มีลักษณะแบบจับคู่รูปภาพกับความหมาย

แบบสอบประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 4 จำนวน 2 ข้อ มีลักษณะแบบถูกผิดและเขียนตอบ

แบบสอบประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 5 จำนวน 4 ข้อ มีลักษณะแบบเขียนตอบและเติมคำในช่องว่าง

แบบสอบประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 6 จำนวน 1 ข้อ มีลักษณะแบบจับคู่ความหมายคำศัพท์

แบบสอบประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 7 จำนวน 2 ข้อ ข้อ มีลักษณะแบบเขียนตอบและบรรยายภาพ

3. นำแบบทดสอบวัดความรู้ประจำหน่วยการเรียนรู้ที่เขียนเสร็จแล้วไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา และพิจารณาความสอดคล้องของข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อลงความเห็นว่าคุณสมบัติข้อสอบแต่ละข้อสามารถวัดพฤติกรรมตามจุดประสงค์ที่ต้องการวัดได้หรือไม่

4. ปรับปรุงแก้ไขข้อสอบตามข้อเสนอแนะและจัดทำแบบสอบฉบับสมบูรณ์เพื่อใช้งานวิจัยต่อไป

1.3) เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลแบบ รุบริค (Rubric Scoring)

แบบประเมินและเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลแบบ รุบริค ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีจุดมุ่งหมายเพื่อประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนเป็นรายบุคคล ที่เป็นการแสดงให้เห็นถึงความสามารถในการนำความรู้ไปปฏิบัติความสามารถในการปฏิบัติและเจตคติต่อการปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

1.3.1 การสร้างและพัฒนาเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลแบบรุบริค ผู้วิจัยดำเนินการพัฒนาเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล จำนวน 27 ข้อ ใน 5 ขั้นตอนของ Gronlund & Waugh (2009) ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การกำหนดผลการเรียนรู้

กำหนดผลการเรียนรู้ โดยวิเคราะห์พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล และสร้างผังการประเมินการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

ขั้นตอนที่ 2 การกำหนดจุดเน้นการประเมินผล

ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยกำหนดจุดเน้นการประเมินทั้งกระบวนการปฏิบัติ และผลการปฏิบัติ ประกอบด้วย การประเมินด้านการเตรียมในการนำเสนอ โดยประเมินการเขียนโครงร่างบทพูด และด้านการพูดนำเสนอ ที่เป็นการพูดนำเสนอของผู้เรียนรายบุคคล และจัดทำตารางการระบุรายละเอียดของแบบประเมิน โดยวิเคราะห์คุณลักษณะหรือรายการประเมินตามผลการเรียนรู้ กำหนดร้อยละน้ำหนักความสำคัญ

ขั้นตอนที่ 3 การกำหนดระดับการปฏิบัติได้

ผู้วิจัยกำหนดระดับการปฏิบัติได้จากกรอบมาตรฐานสมรรถนะความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่กำหนดไว้ในหลักสูตร โดยผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิเรียบร้อยแล้ว

ขั้นตอนที่ 4 การกำหนดภาระงานปฏิบัติ

ผู้วิจัยกำหนดภาระงานปฏิบัติขึ้นเพื่อใช้ในการวัดและประเมินความรู้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ครบทั้ง 3 ด้าน คือ ความสามารถในการนำความรู้ไปปฏิบัติ ความสามารถในการปฏิบัติ และเจตคติต่อการปฏิบัติ การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล โดยกำหนดหน่วยฝึกปฏิบัติให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติการพูดนำเสนอ จำนวน 5 หน่วยฝึกปฏิบัติ ประกอบด้วย หน่วยฝึกปฏิบัติ 1 Speech about Objects หน่วยฝึกปฏิบัติ 2 Speech about Processes หน่วยฝึกปฏิบัติ 3 Speech about Events หน่วยฝึกปฏิบัติ 4 Speech about Concepts และหน่วยฝึกปฏิบัติ 5 Your Style, On Stag

ขั้นตอนที่ 5 การกำหนดการประเมินและการบันทึกข้อมูลและเกณฑ์การให้คะแนน

5.1 ขั้นตอนการประเมินและการบันทึกข้อมูล

ผู้วิจัยกำหนดขั้นตอนการประเมินออกเป็นก่อนเรียน และประเมินระหว่างเรียน โดยการประเมินการปฏิบัติการพูดจากหน่วยฝึกปฏิบัติหน่วยที่ 1 ถึงหน่วยที่ 4 เพื่อประเมินพัฒนาการความสามารถในการพูดของผู้เรียน และเพื่อปรับปรุงการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ดียิ่งขึ้น รวมถึงมีการประเมินหลังเรียนเพื่อเปรียบเทียบความสามารถก่อนและหลังเรียน และกำหนดให้มีผู้บันทึกข้อมูลโดยผู้ประเมิน 2 คน เพื่อให้ได้ผลการประเมินที่เชื่อถือได้มากที่สุด

5.2 เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดนำเสนอ

ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหน่วยฝึกปฏิบัติ โดยได้สร้างและพัฒนาเกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบรีค (Rubric) ที่สอดคล้องกับสมรรถนะด้านการเตรียมในการนำเสนอ สมรรถนะด้านการพูดนำเสนอ โดยจำแนกเกณฑ์ออกเป็น 2 ลักษณะ คือ เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการเขียนโครงร่างบทพูด และเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดนำเสนอ

5.3 เกณฑ์การแปลความหมายคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลเป็น 3 ระดับ ดังนี้

คะแนนรวม 1 - 33 ระดับ 1 แปลว่า มีความสามารถในการพูดนำเสนอในระดับพอใช้
 คะแนนรวม 33 ขึ้นไป - 66 ระดับ 2 แปลว่า มีความสามารถในการพูดนำเสนอในระดับดี
 คะแนนรวม 66 ขึ้นไป - 100 ระดับ 3 แปลว่า มีความสามารถในการพูดนำเสนอในระดับดี

มาก

1.3.2 การหาคุณภาพของเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูลแบบรูปรีค

ผู้วิจัยหาคุณภาพของเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูลแบบรูปรีค โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงเชิงนิยาม และวิเคราะห์ความเที่ยงของเกณฑ์การให้คะแนนรายข้อโดยนำข้อมูลที่ได้มาคำนวณค่าความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน ดังนี้

1. นำเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ที่เขียนเสร็จแล้วไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และปรับแก้ตามข้อเสนอแนะ

2. นำเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความตรงเชิงนิยามและพิจารณาเกณฑ์การให้คะแนนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลแบบรูปรีคกับระดับการปฏิบัติได้ รวมทั้งตรวจสอบความชัดเจนและความถูกต้องเหมาะสมของภาษาที่ใช้

3. บันทึกผลการพิจารณาลงความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิแต่ละข้อ เพื่อนำไปหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างเกณฑ์การประเมินกับระดับการปฏิบัติได้ ซึ่งค่าดัชนีความสอดคล้องมีค่าตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ถือว่าเกณฑ์การให้คะแนนข้อนั้นมีความตรงเชิงนิยามจะถูกคัดเลือกไว้เป็นเกณฑ์การให้คะแนนต่อไป

จากการคำนวณพบว่า เกณฑ์การให้คะแนนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลมีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.68 -1.00 ซึ่งมากกว่า 0.5 แสดงว่าผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่าเกณฑ์การให้คะแนนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลทุกข้อ มีความตรงเชิงนิยาม และผู้ทรงคุณวุฒิเสนอแนะให้มีการปรับแก้เกณฑ์การให้คะแนนบางข้อเพิ่มเติม

4. ปรับปรุงแก้ไขเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลอีกครั้ง ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

5. ผู้วิจัยนำเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลไปทดลองใช้กับผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/7 โรงเรียนตราษตระการคุณ อำเภอเมือง จังหวัดตราด ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 40 คน โดยใช้ผู้ประเมิน 2 คน คือผู้สอนหรือผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย เพื่อ

ตรวจสอบคุณภาพของเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล มีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

1) ผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้จนครบทุกหน่วยการเรียนรู้

2) แบ่งกลุ่มผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 3 คน ตามความสมัครใจของผู้เรียน

3) ผู้เรียนแต่ละคนเลือกหัวข้อพูดที่ชอบและถนัด

4) ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าข้อมูลตามหัวข้อที่เลือก

5) ผู้เรียนเขียนโครงร่างบทพูด สมาชิกในกลุ่มให้ความช่วยเหลือซึ่งกันละกัน ร่วมแสดงความคิดเห็นต่อบทพูดของเพื่อน ๆ ในกลุ่ม

6) ผู้สอนให้คำปรึกษาแนะนำ ชี้แนะแนวทางการพัฒนาบทพูดที่มีประสิทธิภาพ

7) ผู้เรียนร่วมกันฝึกซ้อมการพูดนำเสนอเป็นกลุ่ม ๆ

8) สมาชิกในกลุ่มร่วมกันให้ข้อเสนอแนะการพูดนำเสนอของเพื่อนสมาชิกในกลุ่ม

9) ผู้สอนคอยให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำตลอดเวลาการฝึกซ้อม

10) ผู้เรียนพูดนำเสนอในเวลา 5 นาที ต่อหน้าสมาชิกในห้องเรียนทั้งหมดและบันทึกเทปวีดิทัศน์การพูดนำเสนอ

11) ผู้สอน (ผู้วิจัย) และผู้ช่วยวิจัยสังเกตการพูดนำเสนอ และให้คะแนนความสามารถในการพูดนำเสนอของผู้เรียน

12) นำคะแนนมาวิเคราะห์ร่วมกันเพื่อหาความสอดคล้องของการให้คะแนนจากผู้ประเมิน

13) ในกรณีที่พฤติกรรมกรรมการแสดงของผู้เรียนบางพฤติกรรมคลุมเครือ ไม่ชัดเจน ผู้ประเมินทั้งสองคนมาอภิปรายร่วมกัน โดยพิจารณาจากเทปบันทึกวีดิทัศน์การพูดนำเสนอของผู้เรียนอีกครั้งแล้วสรุปผลร่วมกัน

6. นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ความเที่ยงของเกณฑ์การให้คะแนนแบบรายข้อและรายด้าน โดยนำข้อมูลที่ได้มาคำนวณค่าความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน โดยใช้สูตรคำนวณ ดังนี้

$$\text{ค่าความเที่ยง} = \frac{\text{จำนวนที่สังเกตเหมือนกัน}}{\text{จำนวนที่สังเกตเหมือนกัน} + \text{จำนวนที่สังเกตต่างกัน}}$$

หากค่าความเที่ยงที่คำนวณได้มีค่าเข้าใกล้ 1 แสดงว่าเกณฑ์การประเมินคะแนนความสามารถในการพูดนำเสนอของผู้เรียนมีความเที่ยงสูง ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล มีค่าความเที่ยงรายข้ออยู่ระหว่าง 0.57-

0.95 ค่าความเที่ยงรายด้าน อยู่ระหว่าง 0.76-1.00 ซึ่งเป็นค่าที่มากกว่า 0.5 และเข้าใกล้ 1.00 แสดงว่าเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่พัฒนาขึ้นมีค่าความเที่ยงสูง

7. ผู้วิจัยจัดพิมพ์เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

อังกฤษเพื่อให้ข้อมูลฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการวิจัยต่อไป

1.4) แบบประเมินพัฒนาการด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของตนเองและสิ่งที่ได้เรียนรู้

ผู้วิจัยปรับใช้แบบประเมินพัฒนาการการพูดของตนเอง จากหนังสือ Competent Communication, A Practical Guide to Becoming a Better Speaker ของ Toast Mater International (Toast Mater International, 2013: 55-56) แบบประเมินพัฒนาการด้านการพูดภาษาอังกฤษของตนเองและสิ่งที่ได้เรียนรู้ เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ดังนี้ ระดับ 5 หมายถึง ยอดเยี่ยม ระดับ 4 หมายถึง ดีมาก ระดับ 3 หมายถึง พึงพอใจ ระดับ 2 หมายถึง ควรปรับปรุง และระดับ 1 หมายถึง ค่อนข้างอ่อน ประกอบด้วยข้อคำถาม 25 ข้อ ข้อที่ 1 ถึงข้อที่ 10 เป็นข้อคำถามชุดเดียวกับแบบประเมินการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของตนเองก่อนเรียนและระหว่างเรียน และตั้งแต่ข้อที่ 11 ถึง ข้อที่ 25 เป็นข้อคำถามที่ใช้ประเมินสิ่งที่ได้เรียนรู้ของผู้เรียน ประกอบด้วยข้อคำถามที่เกี่ยวกับความพึงพอใจและมีความสุขในการพูด ยกตัวอย่างหรือข้อมูลอื่นประกอบการพูดนำเสนอเพื่อขยายใจความสำคัญใช้คำเชื่อมหรือวลี ในการเชื่อมโยงหัวข้อการพูดใช้น้ำเสียงในการพูด ใช้น้ำเสียงที่หลากหลาย ลงเสียงหนักเบาเพื่อเน้นความหมายคำและข้อความลีลาการเดิน ท่าทาง เคลื่อนไหวร่างกาย แสดงสีหน้าที่มีจุดมุ่งหมายและเป็นธรรมชาติอย่างต่อเนื่อง สบสายตาเพื่อตรงความสนใจกับผู้ฟัง ใช้ข้อมูลที่เป็นข้อมูลที่แท้จริง สถิติ ระเบียบข้อมูลและการอ้างอิงในการพูดของตน ใช้สื่อวีดิทัศน์ประกอบการนำเสนอ ใช้สื่อวีดิทัศน์ที่เหมาะสมกับหัวข้อในการนำเสนอาน สื่อสารข้อมูลได้ตรงกับความต้องการและความสนใจของผู้ฟัง ยอมรับการประเมินการพูดของตนและเรียนรู้จากเพื่อนในชั้นเรียน ตั้งใจฟังและวิเคราะห์การพูดนำเสนอของเพื่อนในชั้นเรียน ประเมินการพูดนำเสนอของเพื่อนและให้ข้อเสนอแนะอย่างสุภาพ และนำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงการพูดของตนเอง

ผู้วิจัยจัดทำแบบประเมินพัฒนาการด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของตนเองและสิ่งที่ได้เรียนรู้เป็นภาษาอังกฤษและภาษาไทยควบคู่กันในหนึ่งฉบับ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจข้อคำถามในแบบสอบถามได้อย่างถูกต้องตรงตามประเด็น แล้วนำเสนอแบบประเมินต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อพิจารณาและตรวจสอบความถูกต้องของภาษา ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำและจัดทำฉบับสมบูรณ์เพื่อใช้ในการวิจัยต่อไป

1.5) บันทึกการสะท้อนคิดต่อการพูดนำเสนอของตนเองหลังเรียนจบแต่ละหน่วยการเรียนรู้ และหน่วยฝึกปฏิบัติ

ผู้วิจัยได้ศึกษาและประยุกต์ใช้รูปแบบวงจรการสะท้อนคิดของกิบส์ (Gibbs's Reflective Cycle Model) ในการสร้างแบบบันทึกการสะท้อนคิดต่อการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน เพื่อใช้เป็นเครื่องมือให้ผู้เรียนได้สะท้อนคิดต่อผลงานการพูดนำเสนอของตนเอง ผู้วิจัยได้แปลเป็นภาษาไทยแล้วนำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบการใช้ภาษาให้เหมาะสม รายละเอียดดังนี้

แบบบันทึกการสะท้อนคิดต่อการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้พูดเป็นแบบบันทึกที่ให้ผู้เรียนบันทึกด้วยตนเองหลังจากเสร็จสิ้นการพูดนำเสนอในแต่ละครั้ง มีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยฝึกให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาการในด้านการวิเคราะห์ผลของการพูดนำเสนอของตนเอง นำเสนอแนวทางการพัฒนาและปรับปรุงแก้ไข จนกระทั่งการวางแผนเพื่อนำไปใช้ในการพูดนำเสนอในครั้งต่อไป ประกอบด้วยคำถามสะท้อนคิด 6 คำถาม ดังนี้

1. ให้นักเรียนเขียนเล่าหรือบรรยาย ประเด็นสำคัญ ๆ ที่น่าสนใจหรือรายละเอียดอื่น ๆ เกี่ยวกับการพูดของตนเองอย่างสั้น ๆ ได้ใจความ

2. นักเรียนคิดและรู้สึกอย่างไรต่อการพูดของตนเอง

2.1 นักเรียนรู้สึกอย่างไรบ้าง ก่อนที่จะออกมาพูดนำเสนองาน

2.2 นักเรียนรู้สึกอย่างไรบ้าง ระหว่างที่กำลังพูดนำเสนองาน

2.3 นักเรียนมีการปรับเปลี่ยนการพูดของตนเองอย่างไรขณะที่กำลังพูดนำเสนอ

2.4 นักเรียนรู้สึกอย่างไรบ้าง หลังที่ออกมาพูดนำเสนองาน

3. สิ่งที่ดีและสิ่งที่แย่ในการพูดนำเสนอของนักเรียนคืออะไร

3.1 สิ่งที่ดีในการพูดนำเสนอของนักเรียน คืออะไรบ้าง

3.2 สิ่งที่ย่ำในการพูดนำเสนอของนักเรียน คืออะไรบ้าง

3.3 การจบการพูดนำเสนอของนักเรียนเป็นอย่างไร ดีเยี่ยมสมบูรณ์แบบ

หรือไม่

4. ให้นักเรียนพิจารณาตามความความรู้สึกของนักเรียน ในสถานการณ์ต่อไปนี้

4.1 อะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้นักเรียนสามารถพูดนำเสนอได้ดีและได้ไม่ค่อยดี

4.2 อะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้นักเรียนสามารถพูดนำเสนอได้ไม่ค่อยดีอย่างที่ตั้งใจไว้

4.3 นักเรียนคิดว่าควรจะวางแผนทำอะไรบ้าง เพื่อหลีกเลี่ยงข้อผิดพลาดครั้งต่อไป

4.4 นักเรียนคิดว่าการพูดนำเสนอของตนเองมีประโยชน์อย่างไร

4.5 นักเรียนคิดว่ามีเพื่อนในห้องเรียนคนใดบ้างที่ประสบปัญหาขณะพูดและได้พยายามแก้ปัญหา หรือปรับเปลี่ยนการพูด หรือพยายามพูดต่อไปเรื่อย ๆ เพื่อให้การพูดนำเสนอเสร็จสิ้นสมบูรณ์มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

4.6 นักเรียนคิดว่าวิธีการการแก้ปัญหาขณะพูดนำเสนอ หรือการพยายามพูดต่อไปเรื่อย ๆ ของเพื่อน มีลักษณะที่เหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไรบ้าง

5. ให้นักเรียนสรุปประเด็นเฉพาะและประเด็นทั่วไป

5.1 ฉันจะทำอะไรบ้าง เพื่อให้การพูดของฉันแตกต่างกว่าครั้งก่อน ๆ

5.2 มีอะไรบ้างที่จะทำให้ฉันท้อ ไม่อยากพัฒนาความสามารถในการพูดนำเสนออีกต่อไป

5.3 ระหว่างการพูดนำเสนอในครั้งนี้ ฉันได้เรียนรู้เกี่ยวกับตนเองทั้งด้านบวกและด้านลบอะไรบ้าง

5.4 ฉันมีจุดแข็งและจุดอ่อนอะไรบ้าง ในด้านความรู้ในเนื้อหาและระดับความสามารถในการฝึกปฏิบัติการพูด

6. การเรียนและการฝึกปฏิบัติการพูดเพื่อให้ข้อมูลในครั้งนี้ ช่วยให้นักเรียนบรรลุเป้าหมายในการเรียนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล หรือพัฒนาสมรรถนะที่สำคัญและจำเป็นต้องใช้ในอนาคตอย่างไร

1.6) แบบประเมินเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำกรอบมาตรฐานสมรรถนะมาใช้เป็นแนวทางในการกำหนดลักษณะของการมีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล มีการดำเนินการใน 13 ขั้นตอนของ McCoach, Gable, & Madura (2013) ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 กำหนดจุดประสงค์การพัฒนาเครื่องมือ

การพัฒนาเครื่องมือมีจุดประสงค์เพื่อกำหนดตัวบ่งชี้ของเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล เพื่อนำไปใช้ในการประเมินเจตคติของผู้เรียนทั้งก่อนเรียนและหลังเรียน

ขั้นตอนที่ 2 ศึกษาเอกสารและงานวิจัย

ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับเจตคติต่อภาษาอังกฤษและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล เพื่อใช้เป็นแนวทางการสร้างแบบประเมินเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

ขั้นตอนที่ 3 กำหนดนิยามเชิงทฤษฎี

ผู้วิจัยกำหนดนิยามและพฤติกรรมบ่งชี้ของเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ตามกรอบมาตรฐานสมรรถนะที่ 15 เจตคติที่ดีต่อการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ความรู้ ที่ให้

คำอธิบายมาตรฐานสมรรถนะว่า การที่ผู้เรียนรู้คุณค่าของการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลและรู้ประโยชน์ที่จะนำไปใช้ในอนาคตทั้งในการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพ

ขั้นตอนที่ 4 กำหนดมิติที่ต้องการวัด

ผู้วิจัยกำหนดมิติที่ต้องการวัดใน 3 มิติ ดังนี้ ความรู้สึกชอบและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ การรู้คุณค่าของการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลและการรู้ประโยชน์การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

ขั้นตอนที่ 5 กำหนดนิยามเชิงทฤษฎีแต่ละมิติที่ต้องการวัด

ผู้วิจัยกำหนดนิยามเชิงทฤษฎีแต่ละมิติที่ต้องการวัด ดังนี้

ความรู้สึกชอบและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความกระตือรือร้น ตั้งใจ ให้ความร่วมมือในกิจกรรมการเรียนรู้

การรู้คุณค่าของการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงการตระหนักรู้ว่ากิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และเสริมสร้างความรู้ในเนื้อหาต่าง ๆ ของตนเอง

การรู้ประโยชน์การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงการตระหนักรู้ว่ากิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลมีประโยชน์ต่อตนเองอย่างไร ทั้งในปัจจุบันและอนาคต

ขั้นตอนที่ 6-8 กำหนดนิยามเชิงปฏิบัติการ เลือกรูปแบบมาตรวัดและเลือกข้อคำถามที่มีความหมายครอบคลุมคุณลักษณะพฤติกรรม

ผู้วิจัยกำหนดนิยามเชิงปฏิบัติการแต่ละมิติที่ต้องการวัด ดังนี้

ความรู้สึกชอบและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความกระตือรือร้น ตั้งใจ ให้ความร่วมมือในกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งวัดจากข้อคำถาม ข้อที่ 1-8 ด้วยแบบมาตรประเมินค่า 5 ระดับของ Likert ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

การรู้คุณค่าของการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล หมายถึง ระดับพฤติกรรมที่แสดงออกถึงการตระหนักรู้ว่า กิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ เสริมสร้างความรู้ในเนื้อหาต่างๆ ของตนเอง ซึ่งวัดจากข้อคำถาม ข้อที่ 9-17 ด้วยแบบมาตรประเมินค่า 5 ระดับของ Likert ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

การรู้ประโยชน์การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล หมายถึง ระดับพฤติกรรมที่แสดงออกถึงการรับรู้ว่าการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลมีประโยชน์ต่อตนเองในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ ทั้งในปัจจุบันและอนาคต ซึ่งวัดจากข้อคำถาม ข้อที่ 18-20 ด้วยแบบมาตรประเมินค่า 5 ระดับของ Likert ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

ขั้นตอนที่ 9 ตรวจสอบความเป็นไปได้ของนิยามและพฤติกรรมบ่งชี้ของเจตคติต่อการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล โดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน และนำผลการตรวจสอบมาปรับปรุงให้ดีขึ้น

ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงเชิงนิยาม โดยพิจารณาความสอดคล้อง ความครอบคลุม พฤติกรรมบ่งชี้กับนิยาม ผู้วิจัยปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิและคัดเลือกพฤติกรรมบ่งชี้ที่มีดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ที่ระดับมากกว่า 0.5 โดยเทียบกับเกณฑ์ ความสอดคล้องของศิริชัย กาญจนวาสี (2548)

จากการคำนวณพบว่า ข้อคำถามที่ใช้วัดเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูล มีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.67-1.00 ซึ่งมากกว่า 0.5 แสดงว่าผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่าข้อคำถามมีความตรงเชิงนิยาม

ขั้นตอนที่ 10 ร่างแบบประเมินที่ครอบคลุมทุกมิติและข้อคำถามที่เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้วิจัยจัดทำแบบสอบถามเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ซึ่งเป็นแบบวัดเจตคติที่มีลักษณะเป็นแบบมาตรประเมินค่า 5 ระดับ ประกอบด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมบ่งชี้ในแต่ละองค์ประกอบ รวมจำนวน 20 ข้อ

ขั้นตอนที่ 11 ทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยนำแบบประเมินเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ไปทดลองใช้กับผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/7 โรงเรียนตราษตระการคุณ จังหวัดตราด จำนวน 40 คน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 เพื่อตรวจสอบความเที่ยงของแบบประเมินด้วย การวิเคราะห์ค่าความเที่ยงแบบสอดคล้องภายในด้วยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient)

ขั้นตอนที่ 12 เก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยให้ผู้เรียนประเมินเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของตนเอง ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตร

ขั้นตอนที่ 13 วิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้อามาวิเคราะห์ พบว่า ค่าความเที่ยงของข้อคำถามมีค่า ความเที่ยงอยู่ระหว่าง 0.90-0.91 และค่าความเที่ยงทั้งฉบับมีเท่ากับ 0.90 แสดงว่า แบบประเมินเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่สร้างขึ้น มีคุณภาพอยู่ในระดับสูง จึงเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยต่อไป

1.7) แบบบันทึกการเรียนรู้

ผู้วิจัยออกแบบแบบบันทึกการเรียนรู้โดยให้ผู้เรียนบันทึกใน 3 ประเด็นคือ 1) ความรู้ความสามารถที่ได้เรียนรู้และฝึกปฏิบัติ 2) ความรู้ความสามารถเหล่านั้นมีคุณค่าอย่างไร และ 3) นักเรียนจะนำความรู้ความสามารถที่ได้เรียนรู้และฝึกปฏิบัตินี้ ไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาต่อและกาประกอบอาชีพได้อย่างไร

2. การกำหนดระดับการปฏิบัติได้และคำอธิบาย

ผู้วิจัยเขียนคำอธิบายและกำหนดระดับการปฏิบัติได้ของแต่ละมาตรฐานสมรรถนะตามกรอบมาตรฐานสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ได้กำหนดไว้ (รายละเอียดในบทที่ 4)

3. เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์การปฏิบัติได้ของแต่ละมาตรฐานสมรรถนะ 3 ระดับ ที่สอดคล้องกับกรอบมาตรฐานสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ได้กำหนดไว้ (รายละเอียดในบทที่ 4)

4. การให้ระดับผลการเรียน

ผู้วิจัยกำหนดระดับผลการเรียนโดยใช้ตัวเลขแสดงระดับผลการเรียนเป็น 8 ระดับ กำหนดความหมายของแต่ละระดับตามที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด (รายละเอียดในบทที่ 4)

5.3 การจัดทำรูปเล่มเอกสารหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร

ผู้วิจัยได้จัดทำเอกสารหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตรเพื่อเป็นแนวทางในการนำหลักสูตรไปใช้ให้บรรลุตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ดังรายละเอียด

1. เอกสารหลักสูตร ประกอบด้วย หลักการหลักสูตร จุดมุ่งหมาย มาตรฐานสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล คำอธิบายรายวิชา ผลการเรียนรู้ โครงสร้างหลักสูตร หน่วยการเรียนรู้และสาระสำคัญ แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อและแหล่งการเรียนรู้ แนวทางการวัดและประเมินผล (รายละเอียดในบทที่ 4)

2. เอกสารประกอบหลักสูตร ประกอบด้วย คู่มือการใช้หลักสูตรหลักสูตร ที่ให้รายละเอียดเกี่ยวกับแนวทางการนำหลักสูตรไปใช้ แผนการจัดการเรียนรู้ระยะยาว ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้รายหน่วย และแผนการจัดการเรียนรู้หน่วยฝึกปฏิบัติ แบบสอวัตความรู้ประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ แบบประเมินและเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลแบบรูปรีค

ขั้นที่ 6 การตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรโดยผู้ทรงคุณวุฒิ

ผู้วิจัยนำเอกสารหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตรที่พัฒนาขึ้น ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ ตรวจสอบและประเมินคุณภาพ มีการดำเนินการดังรายละเอียด

1. เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินหลักสูตร

เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินคุณภาพหลักสูตรเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยปรับใช้แบบ ประเมินคุณภาพหลักสูตรของจุไรรัตน์ สุดรุ่ง (2547) ซึ่งครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการประเมินทั้ง 2 ส่วน คือ เอกสารหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร แบบประเมินเป็นแบบมาตราส่วนประมาณ ค่า 5 ระดับ มีรายการประเมิน 10 รายการและข้อคำถามปลายเปิด เพื่อให้ผู้ทรงคุณวุฒิเสนอ ข้อคิดเห็นในการปรับปรุงและแก้ไขเพิ่มเติม เพื่อให้มีความสมบูรณ์มากขึ้น โดยเกณฑ์แต่ละระดับมี ความหมายดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2543)

ระดับ 5 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง เหมาะสมมาก

ระดับ 3 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง เหมาะสมน้อย

ระดับ 1 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

การวิเคราะห์คุณภาพเอกสารหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร โดยการนำผลการ ประเมินของผู้ทรงคุณวุฒิมาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วแปลความหมายโดยมี เกณฑ์ในการแปลความหมายดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2543)

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึงเหมาะสมมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึงเหมาะสมมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึงเหมาะสมปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึงเหมาะสมน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึงเหมาะสมน้อยที่สุด

ถ้าพิจารณาในภาพรวมแล้วพบว่าค่าเฉลี่ยรวมมีค่ามากกว่า 3.51 และค่าเฉลี่ยรวมส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าน้อยกว่า 1.00 แสดงว่าผู้ทรงคุณวุฒิมีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่าคุณภาพ หลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตรมีความเหมาะสมมาก

2. ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินหลักสูตร

ผู้วิจัยนำส่งเอกสารหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตรพร้อมแบบประเมิน คุณภาพที่พัฒนาขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิทางไปรษณีย์ จำนวน 5 คน ประกอบด้วย ผู้ทรงคุณวุฒิด้าน

หลักสูตรระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 2 คน ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 2 คน และผู้ทรงคุณวุฒิด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา จำนวน 1 คน

3. ผลการประเมินคุณภาพหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร

ผลการประเมินคุณภาพหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความคิดเห็นในแต่ละประเด็นตั้งแต่ 4.00- 4.40 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตั้งแต่ 0.44- 0.84 เมื่อพิจารณาในภาพรวม พบว่า ค่าเฉลี่ยรวมมีค่าเท่ากับ 4.63 ซึ่งมากกว่า 3.51 และค่าเฉลี่ยรวมส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.45 ซึ่งน้อยกว่า 1.00 แสดงว่าผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นสอดคล้องกันว่า หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และเอกสารประกอบหลักสูตรมีคุณภาพในระดับเหมาะสมมากที่สุด (รายละเอียดดังภาคผนวก ง)

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ผู้ทรงคุณวุฒิได้ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม และผู้วิจัยนำข้อเสนอแนะมาปรับแก้ในหลักสูตร ดังนี้

1. การเขียนหลักการและเหตุผล ผู้วิจัยควรเขียนให้ครอบคลุมถึงปัญหา สาเหตุให้ชัดเจน และระบุเหตุผลและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล
2. กรอบแนวคิด ผู้วิจัยควรเขียนให้เห็นภาพรวม เห็นความสัมพันธ์ระหว่างหลักการและเหตุผล ความสัมพันธ์ที่จะทำให้เกิดความน่าสนใจในการศึกษา หรือทำให้เกิดความเชื่อมั่นได้ว่าจะทำให้เกิดการพัฒนาทักษะการพูดให้ข้อมูลได้จริง
3. กรอบแนวคิด ผู้วิจัยควรเสนอว่าใช้แนวคิด (approach) ใดในการออกแบบหลักสูตร เช่น Communicative ในการจัดหลักสูตร และการเรียนรู้และใช้การมุ่งเน้นการปฏิบัติหรือทักษะ (Skill or Performance-based) ในการวัดเนื้อหา กระบวนการและทักษะของผู้เรียน

ขั้นที่ 7 การนำหลักสูตรไปจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้

7.1 จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้และเอกสารประกอบการเรียนรู้

ผู้วิจัยเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ประจำหน่วยการเรียนรู้ จำนวน 7 แผนการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ประจำหน่วยฝึกปฏิบัติ จำนวน 5 แผน พร้อมทั้งจัดทำเอกสารประกอบการเรียนรู้ จำนวน 12 ชุด โดยยึดกรอบมาตรฐานสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นแนวทางในการกำหนดผลการเรียนรู้ วัตถุประสงค์การเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ครอบคลุมเวลาเรียนทั้งหมด 60 ชั่วโมง รวม 7 หน่วยการเรียนรู้ 5 หน่วยฝึกปฏิบัติ ใช้สอนเป็นเวลา 20 สัปดาห์ ๆ ละ 3 ชั่วโมง ในเวลา 1 ภาคเรียน มีองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ คือ 1) มาตรฐานสมรรถนะ 2) ผลการเรียนรู้ 3) วัตถุประสงค์การเรียนรู้ 4) เนื้อหา 5) กิจกรรมการเรียนการสอน ที่ประกอบด้วยขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ขั้นกิจกรรมการเรียนรู้ และขั้นสรุปและประเมินผล 6) สื่อการเรียนการสอน 7) ภาระงาน 8) การวัดประเมินผลที่ประกอบด้วยวิธีการและเครื่องมือและร่องรอยหลักฐาน

การกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยอิงผลการวิเคราะห์การประเมินความต้องการจำเป็นในการพัฒนาของผู้เรียน ในส่วนของความหวังที่ผู้เรียนอยากให้อำหนดไว้ในหลักสูตร อาทิ กิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มเล็ก กิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่ กิจกรรม Self-Monitoring กิจกรรม Peer Monitoring กิจกรรม Using Modeling และกิจกรรมการเรียนรู้แบบเดี่ยว และกำหนดหัวข้อพูดที่ใกล้เคียงกับที่ผู้เรียนคาดหวังให้มากที่สุด โดยอิงผลการประเมินความต้องการจำเป็นในการพัฒนา ได้แก่ หัวข้อเกี่ยวกับเวลาว่างและนันทนาการ หัวข้อเกี่ยวกับการเดินทางท่องเที่ยว หัวข้อเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรม หัวข้อเกี่ยวกับตนเอง หัวข้อเกี่ยวกับสถานที่สำคัญต่าง ๆ หัวข้อเกี่ยวกับการศึกษาและอาชีพ หัวข้อเกี่ยวกับสุขภาพและสวัสดิการ หัวข้อเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม หัวข้อเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล หัวข้อเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และหัวข้อเกี่ยวกับการบริการ

กำหนดแนวทางการจัดการเรียนรู้ที่ยึดแนวการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาที่เน้นการใช้ภาษา ประกอบด้วย ขั้นนำเสนอ ขั้นฝึกปฏิบัติ ขั้นนำไปใช้ และแนวการจัดกิจกรรมการฝึกปฏิบัติ ตามกระบวนการฝึกการพูดต่อหน้าชุมชน 6 ขั้นตอน ประกอบด้วย 1) ระบุหัวข้อพูดที่สอดคล้องกับหัวข้อใหญ่ที่กำหนด 2) ศึกษาค้นคว้า รวบรวมข้อมูลตามหัวข้อ 3) เรียบเรียงประเด็นหลักและประเด็นรองและกำหนดโครงร่างบทพูด 4) เขียนเรียบเรียงบทพูดตามหัวข้อเรื่อง 5) พูดนำเสนอต่อหน้าผู้ฟัง และ 6) ทบทวนและสะท้อนคิด

7.2 ตรวจสอบประเมินโดยอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ผู้วิจัยเสนอแผนการจัดการเรียนรู้ประจำหน่วยการเรียนรู้และหน่วยฝึกปฏิบัติ พร้อมทั้งเอกสารประกอบการเรียนรู้ ให้กับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบ ก่อนนำไปทดลองใช้กับกลุ่มเป้าหมาย

ขั้นที่ 8 การทดลองใช้นำร่องและปรับปรุงแก้ไข

ผู้วิจัยได้นำหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ไปทดลองใช้นำร่องกับกลุ่มเป้าหมายเพื่อตรวจสอบว่า หลักสูตร

สามารถนำไปใช้ได้ดีเพียงใดในสถานการณ์จริง และได้ปรับปรุงแก้ไขหลังการทดลองใช้ ดังรายละเอียด

8.1 การทดลองใช้นำร่อง

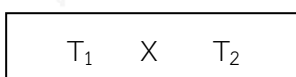
ผู้วิจัยนำหลักสูตรไปทดลองใช้นำร่อง ระหว่างวันที่ 26-30 เมษายน 2558 และวันที่ 3-7 พฤษภาคม 2558 รวมจำนวน 10 วัน 60 ชั่วโมง

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการทดลองเป็นผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/7 ที่ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง จำนวน 1 ห้องเรียน รวม 40 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง จำนวน 8 ฉบับ ประกอบด้วย แบบสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล แบบสอบวัดความรู้ประจำหน่วยการเรียนรู้ เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลแบบรูบริค (Rubric Scoring) แบบประเมินการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของตนเองก่อนเรียนและระหว่างเรียน แบบประเมินพัฒนาการด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของตนเองและสิ่งที่ได้เรียนรู้ บันทึกการสะท้อนคิดต่อการพูดนำเสนอของตนเองหลังเรียนจบแต่ละหน่วยการเรียนรู้และหน่วยฝึกปฏิบัติ แบบประเมินเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล และแบบบันทึกการเรียนรู้

ขั้นตอนการดำเนินการทดลอง

การทดลองใช้หลักสูตรในครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น มีกลุ่มทดลองเพียงกลุ่มเดียว (pre-experimental research) วัดผลก่อนและหลังการทดลอง (one-group pretest-posttest only design)

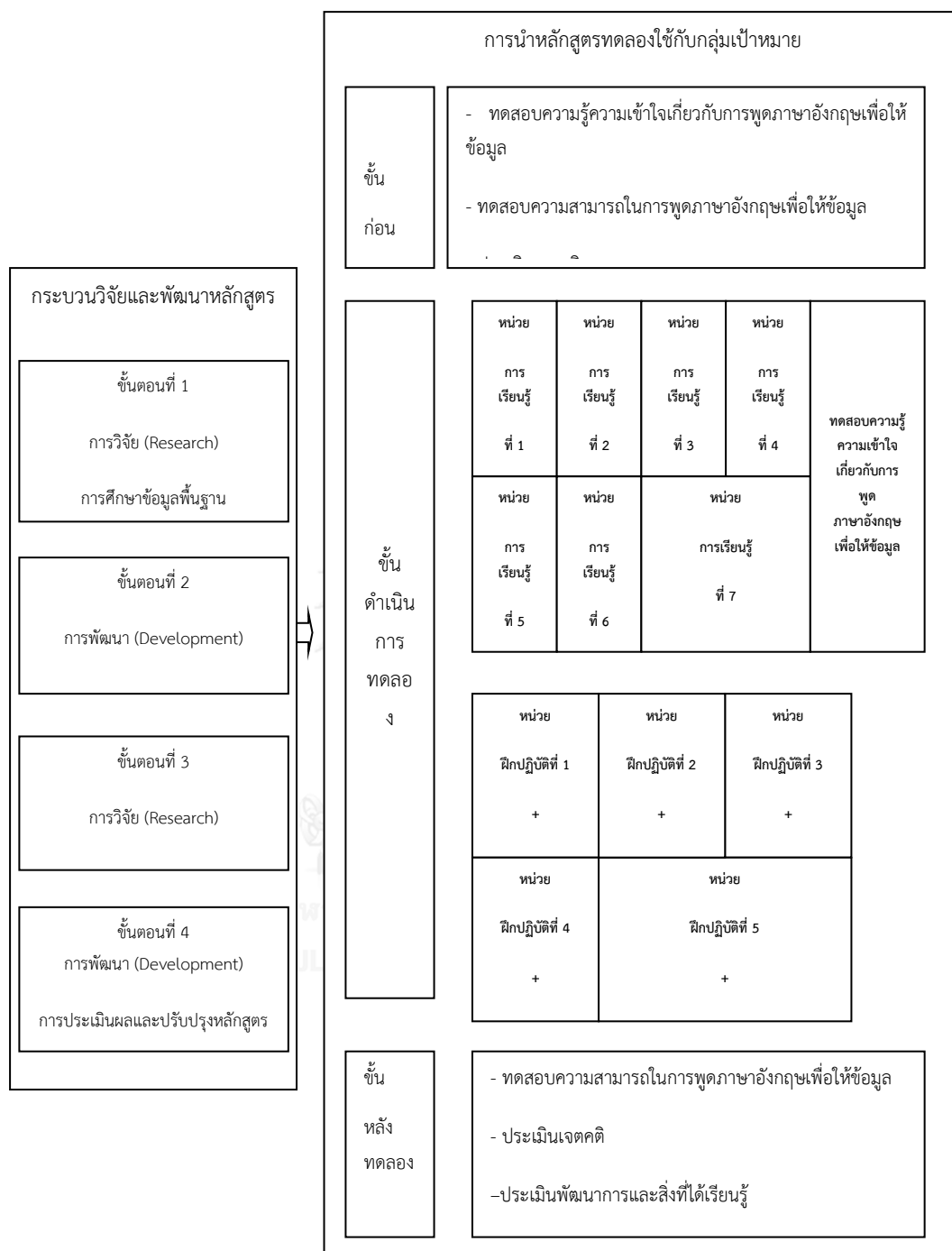

T₁ แทน การวัดตัวแปรก่อนเรียน (pretest)

T₂ แทน การวัดตัวแปรหลังเรียน (posttest)

X แทน การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

การดำเนินการทดลองแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นตอนการดำเนินการก่อนทดลอง 2) ขั้นตอนการดำเนินการทดลอง และ 3) ขั้นตอนการดำเนินการหลังการทดลอง รายละเอียดดังภาพ

ภาพที่ 20 ขั้นตอนการนำหลักสูตรไปทดลองใช้นำร่องกับกลุ่มเป้าหมาย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสามารถนำไปใช้ได้ ดีในสถานการณ์จริง ดังรายละเอียด

1) คะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/7 มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 21.08 คะแนน และ 31.70 คะแนน และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน และหลังเรียน พบว่า คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2) ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/7 มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 22.18 คะแนน และ 34.10 เมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนความสามารถก่อนและหลังเรียน พบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3) เจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/7 หลังเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยหลังเรียน เท่ากับ 4.04 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.5 แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลในระดับดี

4) ผู้เรียนมีพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลและสิ่งที่ได้เรียนรู้ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.01 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.40

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สามารถนำไปใช้ได้ดีในสถานการณ์จริง อย่างไรก็ตาม จากการวิเคราะห์ข้อมูล บันทึกลงหลังการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้พบว่า บางกิจกรรมการเรียนรู้ในบางหน่วย การเรียนรู้ และขั้นตอนการจัดการเรียนรู้บางกิจกรรมควรปรับปรุง ดังรายละเอียด

8.2 การปรับปรุงแก้ไข

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และสรุปบันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ตลอด ระยะเวลาทดลองและได้ปรับปรุงแก้ไข ดังรายละเอียด

1. จากการตรวจแบบฝึกและแบบสอบประจำหน่วยการเรียนรู้ เรื่อง Getting to know Informative Public Speaking (IPS) พบว่า ผู้เรียนบางส่วนยังไม่สามารถเขียนสรุปความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของการพูดแบบ Informative Public Speaking ได้ชัดเจน ผู้วิจัยจึงได้ปรับกิจกรรมการเรียนรู้ ด้วยการเพิ่มตัวอย่างการพูดสนทนาทั่วไปในชีวิตประจำวัน และตัวอย่าง การพูดแบบสุนทรพจน์แบบต่าง ๆ โดยเฉพาะการพูดแบบให้ข้อมูล และให้ผู้เรียนวิเคราะห์ เปรียบเทียบความเหมือน ความแตกต่างของการพูดทั้งสองแบบ แล้วร่วมกันสรุปความรู้ความเข้าใจ ร่วมกัน

2. จากการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ในห้องเรียน เรื่อง Practice Basic English Pronunciation พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่สนุกสนานกับการปฏิบัติการออกเสียง การออกเสียงเน้นคำ การออกเสียงเน้นคำในประโยค การออกเสียงสูงต่ำ ตามคลิปการออกเสียงจากโปรแกรม You tube และเพื่อให้ผู้เรียนสนุกสนาน และเห็นความสำคัญจำเป็นของการพูดภาษาอังกฤษให้ได้อย่างมืออาชีพ เกิดแรงจูงใจในการออกเสียงให้ถูกต้องตามหลักภาษามากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงใช้เทคนิคฝึกออกออกเสียง ด้วยการถือลูกส้มขึ้น-ลง ซ้าย-ขวา แทนการใช้มือ และได้เพิ่มกิจกรรมการชมคลิปการแสดงของผู้เรียนชาวญี่ปุ่น เรื่อง Why can't Japanese people speak English ? เพื่อเสริมสร้างแรงจูงใจในการออกเสียงให้กับผู้เรียน

3. จากการสังเกตพฤติกรรมในแผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง Adapting to your audience before you speak ในขั้นตอนการนำเข้าสู่บทเรียนนั้น พบว่าผู้เรียนให้ความสนใจเป็นอย่างดี แต่เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจอย่างลึกซึ้งมากยิ่งขึ้นถึงประโยชน์ของการวิเคราะห์ผู้ฟังก่อนกำหนดหัวข้อการพูด ผู้วิจัยจึงปรับใช้ PPT ตัวอย่างสถานการณ์สนทนา ที่ให้ตัวอย่างประโยคพูดที่แตกต่างกัน 3 ประโยค แต่สื่อความหมายเดียวกัน และใช้กับผู้ฟังที่แตกต่างกันสามคน แล้วให้ผู้เรียนวิเคราะห์ว่าในแต่ละสถานการณ์เหล่านี้ ทำไมเราต้องเปลี่ยนแปลงคำพูด ข้อความหรือประโยคตามลักษณะของผู้ฟัง เป็นกิจกรรมที่ได้รับความสนใจและผู้เรียนส่วนใหญ่ให้ความร่วมมือด้วยดี ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจถึงการวิเคราะห์ผู้ฟัง ประโยชน์ของการวิเคราะห์ผู้ฟังก่อนกำหนดหัวข้อการพูด

4. จากการสังเกตพฤติกรรมและการตรวจแบบฝึกประจำหน่วยการเรียนรู้ของผู้เรียน เรื่อง Communication the Thesis and Specific Purpose พบว่า ผู้เรียนบางส่วนเข้าใจความหมายคำศัพท์ purpose statement และ thesis statement สับสน ผู้วิจัยจึงได้ปรับกิจกรรมในแบบฝึกที่ 1 โดยให้ประโยคตัวอย่างที่ถูกต้องทั้งสองประโยค ใช้คำถามเพื่อให้ผู้เรียนวิเคราะห์ถึงความเหมือนและความแตกต่างของทั้งสองประโยค ต่อมาให้ผู้เรียนจับคู่ประโยคที่สอดคล้องกัน และให้ผู้เรียนจับคู่ฝึกเขียนประโยค purpose statement และ thesis statement

5. จากการดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง Organizing Exceptional and Logical Outline Pattern พบว่า ผู้เรียนบางส่วนสามารถบอกส่วนประกอบหลักของโครงร่างได้ แต่ยังมีบางส่วนที่ยังไม่สามารถจำแนกประโยคต่าง ๆ ในองค์ประกอบย่อยได้ ผู้วิจัยจึงปรับเปลี่ยนกิจกรรมให้ง่ายขึ้น ด้วยการให้ตัวอย่างบทพูดที่ระบุองค์ประกอบหลัก และขีดเส้นใต้วลีหรือประโยคต่าง ๆ ในบทพูด เพื่อให้ผู้เรียนได้รู้ว่าประโยคไหนทำหน้าที่อะไรในบทความนั้น ต่อมาให้ผู้เรียนวิเคราะห์โครงร่างบทพูด ด้วยแบบวิเคราะห์ห้องค์ประกอบโครงร่างที่กำหนดให้ โดยให้นักเรียนนำประโยคในบทพูดมาเขียนลงในแบบวิเคราะห์โครงร่าง

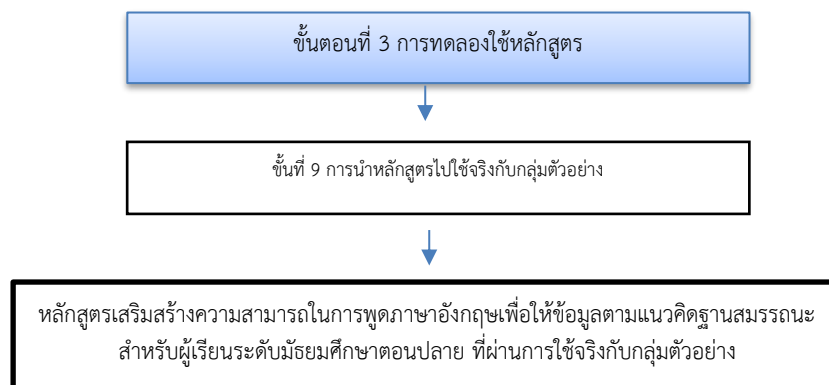
6. จากการฝึกปฏิบัติการพุดนำเสนอของผู้เรียนในหน่วยฝึกปฏิบัติ พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่จะยังคงสับสนกับขั้นตอนการเลือกหัวข้อ การเขียนประเด็นหลักและประเด็นเฉพาะ การเลือกประโยคหรือวลีในการเขียนส่วนบทนำให้ครบส่วนประกอบ 9 ข้อของบทนำ การเลือกใช้คำหรือประโยคเชื่อมทั้งในส่วนเนื้อหาและบทสรุป การฝึกปฏิบัติการพุดตามขั้นตอนทั้ง 6 ขั้นตอนยังไม่ไหลลื่นเท่าที่ควร ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ทำผังขั้นตอนการเขียนบทพุดให้ผู้เรียน เพื่อใช้เป็นเครื่องมือกำกับทิศทางการฝึกปฏิบัติการพุดนำเสนอของผู้เรียนในแต่ละหน่วยฝึกปฏิบัติ

ผู้วิจัยปรับปรุงเอกสารหลักสูตร เอกสารประกอบหลักสูตร ก่อนนำไปใช้จริงกับผู้เรียน

1. ปรับปรุงภาษาที่ใช้ให้สั้น กระชับ ชัดเจน และแก้คำพิมพ์ผิด
2. ปรับแก้ภาพประกอบ ตัวอย่างคลิปการพุด ที่ชัดเจน สอดคล้องกับรูปแบบการพุด ดึงดูดความสนใจจากผู้เรียน
3. ปรับเปลี่ยนกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อและการเรียนรู้ในหน่วยการเรียนรู้บางหน่วย
4. ปรับขั้นตอนการสอนให้ง่ายและไม่ก่อให้เกิดความสับสนแก่ผู้เรียนในบางหน่วยการเรียนรู้
5. เพิ่มเติมกิจกรรมการเรียนรู้และตัวอย่างประกอบเนื้อหาในบางหน่วยการเรียนรู้ให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น

ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตร (การวิจัย 2: Research 2)

ผู้วิจัยได้นำหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิ และผ่านการทดลองใช้นำร่องกับกลุ่มเป้าหมาย ได้รับการปรับปรุงแก้ไข แล้วนำไปทดลองใช้จริงกับผู้เรียนกลุ่มตัวอย่าง เพื่อตรวจสอบว่าหลักสูตรสามารถนำไปใช้ได้ดีเพียงใดในสถานการณ์จริง และมีการปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้ได้หลักสูตรฉบับสมบูรณ์ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้รูปแบบการทดลองแบบกลุ่มเดียว มีการวัดตัวแปรก่อนและหลัง จัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร และบันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้ตลอดระยะเวลาการทดลอง ดังภาพ

ภาพที่ 21 ขั้นตอนที่ 3 การวิจัย (Research) การทดลองใช้หลักสูตร

ประชากร

ประชากรในการนำหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายไปใช้ เป็นผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 17 (จังหวัดจันทบุรีและจังหวัดตราด)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่กำลังศึกษาหลักสูตรปกติในโรงเรียนตราษตระการคุณ อำเภอเมืองตราด จังหวัดตราด ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 รวมจำนวน 40 คน ผู้วิจัยดำเนินการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิใน 3 ชั้น คือ 1) แบ่งผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายออกเป็น 3 กลุ่ม คือ ผู้เรียนที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้เรียนที่กำลังอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และผู้เรียนที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2558 2) สุ่มอย่างง่ายโดยการจับฉลาก ได้ผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากทั้ง 3 กลุ่ม และ 3) สุ่มอย่างง่ายโดยการจับฉลากอีกครั้ง ได้ผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หอง 2 จากผู้เรียนจำนวน 9 หอง

ผู้วิจัยต้องการศึกษาอัตราพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน ระหว่างการใช้หลักสูตร ด้วยการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน ตามระดับความสามารถทางภาษาที่แตกต่างกัน จึงจำแนกผู้เรียนออกเป็น 3 กลุ่ม คือ ผู้เรียนกลุ่มเก่ง ผู้เรียนกลุ่มปานกลาง และผู้เรียนกลุ่มอ่อน ตามผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน รหัส อ 32102 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 กลุ่มเก่ง คือ ผู้เรียนที่มีระดับผลการเรียนตั้งแต่ 3.5 ขึ้นไป กลุ่มปานกลาง คือ ผู้เรียนที่มีระดับผลการเรียนตั้งแต่ 2.5-3.0 กลุ่มอ่อน คือ ผู้เรียนที่มีระดับผลการเรียนน้อยกว่า 2

ตัวแปรที่ศึกษา

ผลของการพัฒนาหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่พัฒนาขึ้น พิจารณาจากประสิทธิผลของการนำหลักสูตรไปใช้ โดยกำหนดตัวแปรที่ศึกษา ดังนี้

ตัวแปรจัดกระทำ คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ตัวแปรตาม คือ 1) ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ประกอบด้วย 1.1) ความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล และ 1.2) ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล 2) เจตคติของผู้เรียนต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ซึ่งมีการวัดก่อนและหลังการทดลอง จากแบบประเมินที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น และ 3) พัฒนาการความสามารถในการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ และความสามารถในการพูดนำเสนอ ระหว่างการใช้หลักสูตร

เครื่องมือที่ใช้

เครื่องมือเป็นแบบวัด จำนวน 7 ฉบับ เพื่อใช้เก็บข้อมูลทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ วัดตัวแปรก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรตลอดกระบวนการวิจัย ประกอบด้วย

1. แบบสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล เป็นแบบสอบแบบปรนัยแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก ที่ผสมผสานแบบถูกผิด มีใช้ในการประเมินความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร

2. แบบสอบวัดความรู้ประจำหน่วยการเรียนรู้ เป็นแบบทดสอบที่มีรูปแบบทั้งแบบปรนัยและอัตนัย ประกอบด้วยข้อคำถามที่วัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาประจำหน่วยการเรียนรู้ ใช้ในการประเมินความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาของผู้เรียน หลังเรียนกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ แล้วประเมินการผ่านในแต่ละมาตรฐานสมรรถนะของผู้เรียน

3. แบบประเมินและเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลแบบรูบริค เป็นแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนเป็นรายบุคคล ที่เป็นการแสดงให้เห็นถึงความสามารถในการนำความรู้ไปปฏิบัติ ความสามารถในการปฏิบัติและเจตคติต่อการปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล กำหนดเกณฑ์การปฏิบัติที่ระดับการปฏิบัติได้ 3 ระดับ คือ ระดับดีมาก ระดับดี และระดับพอใช้ ใช้ในการประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ก่อนการทดลอง ระหว่างการทดลอง และหลังการทดลอง

4. แบบประเมินพัฒนาการด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของตนเองและสิ่งที่ได้เรียนรู้ เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ข้อคำถามชุดเดียวกันกับแบบประเมินการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของตนเองก่อนเรียนและระหว่างเรียน และเป็นข้อคำถามที่ใช้

ประเมินสิ่งที่ได้เรียนรู้ของผู้เรียน ประกอบด้วยข้อคำถามที่เกี่ยวกับความพึงพอใจและมีความสุขในการพูด ใช้ในการประเมินการพูดนำเสนอของตนเองระหว่างเรียน และหลังเรียน แล้วนำผลที่ได้มาใช้ประกอบการเขียนบันทึกการสะท้อนคิดต่อการพูดของตนเองในแต่ละภาระงานการพูด

5. แบบบันทึกการสะท้อนคิดต่อการพูดนำเสนอของตนเอง เป็นแบบบันทึกที่กำหนดข้อคำถามสะท้อนคิด 6 คำถาม เพื่อใช้เป็นเครื่องมือให้ผู้เรียนได้สะท้อนคิดต่อผลงานการพูดนำเสนอของตนเอง หลังเรียนจบแต่ละหน่วยฝึกปฏิบัติ จุดมุ่งหมายเพื่อช่วยฝึกให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาการในด้านการวิเคราะห์ผลของการพูดนำเสนอของตนเอง นำเสนอแนวทางการพัฒนาและปรับปรุงแก้ไข จนกระทั่งการวางแผนเพื่อนำไปใช้ในการพูดนำเสนอในครั้งต่อไป

6. แบบประเมินเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ที่มีข้อคำถามเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ การรู้ถึงคุณค่าและประโยชน์ในการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล โดยให้ผู้เรียนใช้ในการประเมินตนเอง ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร

7. แบบบันทึกการเรียนรู้หลังเรียนจบแต่ละหน่วยการเรียนรู้ มีลักษณะการเขียนบันทึกใน 3 ประเด็นคือ ความรู้ความสามารถที่ได้เรียนรู้และฝึกปฏิบัติ ความรู้ความสามารถเหล่านั้นมีคุณค่าอย่างไร และนักเรียนจะนำความรู้ความสามารถที่ได้เรียนรู้และฝึกปฏิบัตินี้ ไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพได้อย่างไร โดยให้ผู้เรียนเขียนบันทึกหลังเรียนจบแต่ละหน่วยการเรียนรู้

ขั้นตอนดำเนินการ

ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร โดยเริ่มตั้งแต่วันที่ 15 พฤษภาคม ถึงวันที่ 30 กันยายน พ.ศ. 2558 รวมระยะเวลา 4 เดือน (ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558) เก็บรวบรวมข้อมูลทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพเพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูลร่วมกัน มีการดำเนินการดังรายละเอียด

ก่อนการใช้หลักสูตร

1. ผู้วิจัยปฐมนิเทศผู้เรียนก่อนกิจกรรมการเรียนรู้ โดยอธิบายเหตุผล วิธีการเรียน เงื่อนไขการเรียน วัตถุประสงค์ของการเรียน เกณฑ์การวัดและประเมินผล รวมถึงอธิบายเนื้อหาและรายละเอียดอื่นในเอกสารประกอบการเรียนรู้ และขั้นตอนการฝึกปฏิบัติในเอกสารประกอบการฝึกปฏิบัติการพูดนำเสนอ

2. ผู้วิจัยวัดและประเมินความรู้ ความสามารถและเจตคติของผู้เรียนก่อนเรียน ด้วยแบบสอบถามเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล แบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูลพร้อมเกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบริค และผู้เรียนประเมินความสามารถและเจตคติต่อการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของตนเองก่อนเรียน ด้วยแบบประเมินที่กำหนดให้

3. ผู้วิจัยนำกระดาษคำตอบมาตรวจคำตอบให้คะแนนและจัดกระทำข้อมูลที่ได้จากการประเมินตนเองของผู้เรียน ทั้งด้านความรู้ ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลและเจตคติของผู้เรียนก่อนเรียน
4. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนตามเกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบริคที่กำหนด โดยดูจากเทปวีดิทัศน์การพูดนำเสนอของผู้เรียนเพื่อนำไปใช้เป็นตัวแปรร่วมในการวิเคราะห์ข้อมูล
5. ผู้วิจัยจำแนกผู้เรียนออกเป็น 3 กลุ่ม คือ ผู้เรียนกลุ่มเก่ง ผู้เรียนกลุ่มปานกลางและผู้เรียนกลุ่มอ่อน ตามผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน รหัส อ 32102 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 กลุ่มเก่ง คือ ผู้เรียนที่มีระดับผลการเรียนตั้งแต่ 3.5 ขึ้นไป กลุ่มปานกลาง คือ ผู้เรียนที่มีระดับผลการเรียนตั้งแต่ 2.5-3.0 กลุ่มอ่อน คือ ผู้เรียนที่มีระดับผลการเรียนน้อยกว่า 2 เนื่องด้วยต้องศึกษาพัฒนาการความสามารถในการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ และความสามารถในการพูดนำเสนอของผู้เรียน ระหว่างการใช้หลักสูตร ตามระดับความสามารถทางภาษาที่แตกต่างกัน

ระหว่างการใช้หลักสูตร

6. ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ 1 ตามตารางสอนที่โรงเรียนกำหนด ดังนี้
  - 6.1 ผู้วิจัยดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่กำหนด เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาแต่ละหน่วยการเรียนรู้ และฝึกปฏิบัติจนเกิดความชำนาญ
  - 6.2 ผู้เรียนเข้าเรียนและทำกิจกรรมในห้องเรียนปกติ ทำแบบฝึกปฏิบัติและชมวีดิทัศน์ตัวอย่างการพูดนำเสนอของนักพูดที่มีชื่อเสียง และศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมในห้องเรียนเสมือน Classtart.org
  - 6.3 ผู้เรียนบันทึกการเรียนรู้อะไรประจำหน่วยการเรียนรู้ตามแบบบันทึกที่กำหนดและสามารถเข้าไปเขียนบันทึกการเรียนรู้อะไรในห้องเรียนเสมือนตามความสะดวกของผู้เรียน
  - 6.4 ผู้เรียนทำแบบสอบประจำหน่วยเมื่อเรียนจบแต่หน่วยการเรียนรู้ในห้องเรียนปกติหรือในห้องเรียนเสมือน
7. ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามข้อที่ 5 จนครบทั้ง 7 หน่วยการเรียนรู้
8. เมื่อเสร็จสิ้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทั้ง 7 หน่วยการเรียนรู้แล้ว ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบความรู้ของผู้เรียนด้วยแบบสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลซึ่งเป็นแบบสอบที่มีความยากง่ายทัดเทียมกับแบบสอบก่อนเรียน
9. ผู้วิจัยจัดกิจกรรมฝึกปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแผนการจัดการเรียนรู้ประจำหน่วยฝึกปฏิบัติที่ 1 ถึงหน่วยฝึกปฏิบัติ 4 โดยปรับใช้กระบวนการฝึกการพูด 6

ขั้นตอนของ Iberri-Shea (2009) ตามแผนการจัดกิจกรรมการฝึกปฏิบัติการพูดประจำหน่วยฝึกปฏิบัติที่ 1 ถึงหน่วยฝึกปฏิบัติที่ 4 ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ระบุหัวข้อพูดที่สอดคล้องกับหัวข้อใหญ่ที่กำหนด

ขั้นตอนที่ 2 ศึกษาค้นคว้า รวบรวมข้อมูลตามหัวข้อ

ขั้นตอนที่ 3 เรียบเรียงประเด็นหลักและประเด็นรองและกำหนดโครงร่างบทพูด

ขั้นตอนที่ 4 เขียนเรียบเรียงบทพูดตามหัวข้อเรื่อง

ขั้นตอนที่ 5 พุดนำเสนอต่อหน้าผู้ฟัง

ขั้นตอนที่ 6 ทบทวนและสะท้อนคิด

10. ผู้เรียนบันทึกการสะท้อนคิดต่อการพุดนำเสนอของตนเองจากการดูเทปวีดิทัศน์ที่บันทึกการพุดนำเสนอในแต่ละครั้ง

11. เมื่อเสร็จสิ้นกิจกรรมฝึกปฏิบัติทั้ง 4 หน่วยฝึกปฏิบัติแล้ว ผู้วิจัยดำเนินการประเมินความสามารถในการพุดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน โดยพิจารณาจากการปฏิบัติในหน่วยฝึกปฏิบัติที่ 5 (Task 5 Your Style, On Stage) ซึ่งเป็นการปฏิบัติการพุดนำเสนอจริงบนเวทีการแสดงของโรงเรียน มีผู้ชมที่ประกอบด้วยผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ห้องเรียนโปรแกรมภาษาอังกฤษ คณะครูชาวไทยและชาวต่างชาติ และผู้เรียนกลุ่มอื่นที่สนใจเข้าฟังตามหัวข้อในป้ายประชาสัมพันธ์ ดังรายละเอียด

11.1 ผู้เรียนเลือกหัวข้อเรื่องที่สนใจแล้วนำเสนอต่อผู้สอนเพื่อพิจารณาถึงความเหมาะสมของข้อมูลที่สอดคล้องกับโอกาสในการพุด ผู้ฟังและเวลาที่กำหนด รวมถึงวิธีการนำเสนอข้อมูลที่น่าสนใจ

11.2 ผู้เรียนศึกษาค้นคว้า รวบรวมข้อมูลตามหัวข้อ ในขั้นตอนนี้ ผู้สอนกำชับให้ผู้เรียนบันทึกแหล่งข้อมูลด้วยทุกครั้ง เพื่อใช้เป็นรายการอ้างอิงประกอบการนำเสนอ

11.3 ผู้เรียนเขียนโครงร่างบทพูด โดยกำหนดประเด็นหลักและประเด็นรองในบทร่างให้ชัดเจนและสอดคล้องกัน เสนอต่อผู้สอนอีกครั้ง เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลและพิจารณาปรับแก้บทพูด ให้เหมาะสมกับเวลาในการพุดใน 5 นาที

11.4 ผู้เรียนเรียงเรียงบทพุดให้ครบองค์ประกอบ ทั้งในส่วนบทนำ เนื้อหาและบทสรุป แล้วนำเสนอผู้สอนเพื่อตรวจสอบและให้คำแนะนำเพิ่มเติม พร้อมทั้งจัดเตรียมสื่อประกอบการพุดนำเสนอที่น่าสนใจมากขึ้น

11.5 ผู้เรียนพุดนำเสนอบนเวทีการแสดงของโรงเรียนตามลำดับหัวข้อและเวลาที่กำหนดอย่างพร้อมเพรียงกัน โดยมีผู้อำนวยการโรงเรียนกล่าวเปิดงานอย่างเป็นทางการ ผู้เรียนสลับผลัดเปลี่ยนกันเป็นพิธีกรดำเนินรายการ และผู้สอนบันทึกวีดิทัศน์การพุดนำเสนอของผู้เรียนแต่ละคน

11.6 ผู้วิจัยให้ผู้เรียนแต่ละคนพูดทบทวนถึงขั้นตอนการเตรียมความพร้อมในการพูดนำเสนอของตนเองในวันนี้ และประเมินความพึงพอใจต่อการพูดนำเสนอของตนเอง พร้อมทั้งบอกประเด็นที่ต้องการแก้ไข และแนวทางการปรับปรุงพัฒนาให้ดีขึ้น

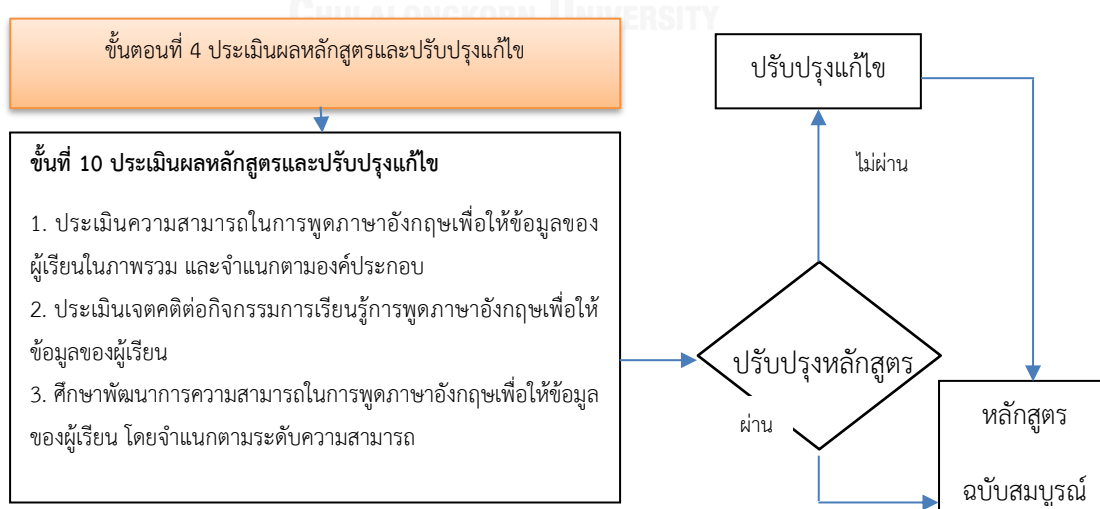
12. ผู้เรียนประเมินพัฒนาการความสามารถในพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลและสิ่งที่ได้เรียนรู้ของตนเอง และเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลหลังการใช้หลักสูตร

13. ปัจฉินิเทศผู้เรียนหลังทำการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร โดยสรุปประเด็นปัญหา อุปสรรค ข้อสังเกตขณะที่ทำการสอน และพูดให้กำลังใจแก่ผู้เรียนเกี่ยวกับการพัฒนาตนเองในด้านการพูดภาษาอังกฤษ และขอให้นำความรู้ความสามารถนี้ไปใช้ในการเรียนต่อ และการประกอบอาชีพในอนาคต

14. ผู้วิจัยบันทึกรายงานผลการใช้หลักสูตรและเขียนรายงานการใช้หลักสูตรเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ขั้นตอนที่ 4 ประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร (การพัฒนา 2: Development 2)

ในขั้นตอนการประเมินผลหลักสูตรและปรับปรุงแก้ไข ผู้วิจัยศึกษาประสิทธิผลของหลักสูตร โดยเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนในภาพรวม และจำแนกตามองค์ประกอบ ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร เปรียบเทียบเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร และศึกษาพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน โดยจำแนกตามระดับความสามารถ ดังภาพ

ภาพที่ 22 ขั้นตอนที่ 4 การประเมินหลักสูตรและปรับปรุงแก้ไข

วิธีดำเนินการประเมินผลหลักสูตร

การประเมินผลหลักสูตร ผู้วิจัยดำเนินการดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน

ผู้วิจัยประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนในภาพรวมและจำแนกตามองค์ประกอบ ประกอบด้วย 1) ความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลและ 2) ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล มีองค์ประกอบย่อย คือ ความสามารถในการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ และความสามารถในการพูดนำเสนอ ก่อนและหลังการทดลองใช้หลักสูตร ตัดสินโดยใช้เกณฑ์การตัดสินของกระทรวงศึกษาธิการ มีรายละเอียดการดำเนินการดังนี้

1.1 ผู้วิจัยประเมินความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร จากแบบสอบถามความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล จำนวน 2 ชุด ชุดละ 45 ข้อ ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น แล้ววิเคราะห์ค่าเฉลี่ยคะแนน นำค่าเฉลี่ยคะแนนมาเปรียบเทียบก่อนและหลังการทดลอง และอภิปรายผลการวิจัย เพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2.1

1.2 ผู้วิจัยประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลในภาพรวมและจำแนกตามองค์ประกอบย่อย 1)ความสามารถในการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ (preparation) และ 2) ความสามารถในการพูดนำเสนอ (presentation) ก่อนและหลังการทดลองใช้หลักสูตร จากแบบประเมินและเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลแบบรูปรีคที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ก่อนและหลังการทดลองใช้หลักสูตร แล้ววิเคราะห์ค่าเฉลี่ยคะแนน นำค่าเฉลี่ยคะแนนมาเปรียบเทียบก่อนและหลังการทดลอง และอภิปรายผลการวิจัย เพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2.1

2. การประเมินเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน

ผู้วิจัยประเมินเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ในประเด็นการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ การรู้คุณค่าของกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล และการมองเห็นประโยชน์ที่จะนำไปใช้ในอนาคต ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร จากแบบประเมินเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล โดยการประเมินตนเองของผู้เรียน แล้วนำค่าเฉลี่ยคะแนนมาเปรียบเทียบก่อนและหลังการใช้หลักสูตร และอภิปรายผลการวิจัย เพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2.2

3. การประเมินพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน
ผู้วิจัยประเมินพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน

จำนวน 40 คน ที่มีคะแนนเต็ม 100 คะแนน จากการประเมิน 6 ครั้ง ระหว่างการใช้หลักสูตร มีรายละเอียดการดำเนินการดังนี้

3.1 เนื่องจากผู้วิจัยต้องการเปรียบเทียบความสามารถในการการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน ระหว่างการใช้หลักสูตร ตามระดับความสามารถทางภาษาที่แตกต่างกัน จึงจำแนกผู้เรียนออกเป็น 3 กลุ่ม คือ ผู้เรียนกลุ่มเก่ง ผู้เรียนกลุ่มปานกลางและผู้เรียนกลุ่มอ่อน ตามผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน รหัส อ 32102 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 กลุ่มเก่ง คือ ผู้เรียนที่มีระดับผลการเรียนตั้งแต่ 3.5 ขึ้นไป กลุ่มปานกลาง คือ ผู้เรียนที่มีระดับผลการเรียนตั้งแต่ 2.5-3.0 กลุ่มอ่อน คือ ผู้เรียนที่มีระดับผลการเรียนน้อยกว่า 2

3.2 ผู้วิจัยประเมินพัฒนาการความสามารถในการการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน ระหว่างการใช้หลักสูตร จากแบบประเมินการปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลและเกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบริค แล้วนำค่าเฉลี่ยคะแนนมาเปรียบเทียบระหว่างการใช้หลักสูตร และอภิปรายผลการวิจัย เพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2.3

เครื่องมือที่ใช้ในการประเมิน

1. แบบสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ดังรายละเอียด

แบบสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล เป็นแบบสอบที่ใช้วัดและประเมินผู้เรียน ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร มีทั้งหมด 8 ตอน รวมจำนวน 45 ข้อ ที่ครอบคลุมและเนื้อหาสาระสำคัญผลการเรียนรู้ทั้ง 7 ข้อ ถ้าตอบถูก ให้คะแนนข้อละ 1 คะแนน ถ้าตอบผิดหรือไม่ตอบให้คะแนนข้อละ 0 คะแนน (รายละเอียดดังภาคผนวก) ดังนี้

ผลการเรียนรู้ที่ 1 ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับความหมายของการพูดเพื่อให้ข้อมูล ประเภทของการพูดเพื่อให้ข้อมูล จุดมุ่งหมายของการพูดเพื่อให้ข้อมูล รูปแบบของการพูดเพื่อให้ข้อมูลแต่ละประเภท

ผลการเรียนรู้ที่ 2 ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับการออกเสียง การเน้นคำ การใช้เสียงสูงต่ำ การเน้นคำสำคัญในประโยคและจังหวะการหยุดในช่วงจบประโยค

ผลการเรียนรู้ที่ 3 ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับท่วงทีการเดิน การยืน การวางท่า การใช้ศีรษะ การใช้มือและแขนและการแสดงสีหน้า

ผลการเรียนรู้ที่ 4 ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับการเลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อเรื่องที่เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ เวลาการนำเสนอ ผู้ฟัง และโอกาสในการพูด

ผลการเรียนรู้ที่ 5 ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับการกำหนดประเด็นหลักและประเด็นเฉพาะในการนำเสนอให้สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้ฟัง และโอกาสการพูด

ผลการเรียนรู้ที่ 6 ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับการเลือกใช้รูปแบบของบทพูดและเขียนโครงร่างของบทพูด การเลือกใช้คำเชื่อมประโยค ให้สอดคล้องและเหมาะสมกับหัวข้อเรื่อง ผู้ฟังและโอกาสในการพูด

ผลการเรียนรู้ที่ 7 ความรู้เกี่ยวกับการเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอ ที่สอดคล้องกับเนื้อหา น่าเชื่อถือ ช่วยให้เนื้อหา มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น และการใช้ signposts ได้เหมาะสมขณะใช้สื่อประกอบการนำเสนอ

2. แบบประเมินและเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลแบบรูปรีค

แบบประเมินและเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลแบบรูปรีคที่พัฒนาขึ้น มีจุดมุ่งหมายเพื่อประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนเป็นรายบุคคล ที่เป็นการแสดงให้เห็นถึงความสามารถในการนำความรู้ไปปฏิบัติ ความสามารถในการปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำกรอบมาตรฐานสมรรถนะมาใช้เป็นแนวทางพัฒนาเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล จำนวน 27 ข้อ ใน 5 ขั้นตอนของ Gronlund & Waugh (2009) ขั้นตอนที่ 1 การกำหนดผลการเรียนรู้ ขั้นตอนที่ 2 การกำหนดจุดเน้นการประเมินผล ขั้นตอนที่ 3 การกำหนดระดับการปฏิบัติได้ ขั้นตอนที่ 4 การกำหนดภาระงานปฏิบัติ ขั้นตอนที่ 5 การกำหนดการประเมินและการบันทึกข้อมูลและเกณฑ์การให้คะแนน

3. แบบประเมินเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

แบบประเมินเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วน 5 ระดับ คือ คะแนน 5 หมายถึงมีระดับการปฏิบัติมากที่สุด คะแนน 4 หมายถึงมีระดับการปฏิบัติมาก คะแนน 3 หมายถึงมีระดับการปฏิบัติปานกลาง คะแนน 2 หมายถึงมีระดับการปฏิบัติน้อย คะแนน 1 หมายถึงมีระดับการปฏิบัติที่น้อยที่สุด ผู้วิจัยได้นำกรอบมาตรฐานสมรรถนะมาใช้เป็นแนวทาง ในการกำหนดลักษณะของการมีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล มีการดำเนินการใน 13 ขั้นตอนของ McCoach, Gable, & Madura (2013) คือ ขั้นตอนที่ 1 กำหนดจุดประสงค์การพัฒนาเครื่องมือ ขั้นตอนที่ 2 ศึกษาเอกสารและงานวิจัย ขั้นตอนที่ 3 กำหนดนิยามเชิงทฤษฎี ขั้นตอนที่ 4 กำหนดมิติที่ต้องการวัด ขั้นตอนที่ 5 กำหนดนิยามเชิงทฤษฎีแต่ละมิติที่ต้องการวัด ขั้นตอนที่ 6-8 กำหนดนิยามเชิงปฏิบัติการ เลือกรูปแบบมาตรวัดและเลือกข้อคำถามที่มีความหมายครอบคลุมคุณลักษณะพฤติกรรม ผู้วิจัยกำหนดนิยามเชิงปฏิบัติการแต่ละมิติที่ต้องการวัด ดังนี้ การมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ ข้อมูล ซึ่งวัดจากข้อคำถาม ข้อที่ 1-8 ข้อ การรู้คุณค่าของการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ซึ่งวัดจากข้อคำถาม ข้อที่ 9-17 การรู้ประโยชน์การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ซึ่งวัดจากข้อคำถาม ข้อที่ 18-20 ข้อ แบบ

มาตราประเมินค่า 5 ระดับของ Likert ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ขั้นตอนที่ 9 ตรวจสอบความเป็นไปได้ของ นิยามและพฤติกรรมบ่งชี้ของเจตคติต่อการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล โดยผู้ทรงคุณวุฒิ ขั้นตอนที่ 10 ร่างแบบประเมินที่ครอบคลุมทุกมิติและข้อคำถามที่เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ขั้นตอนที่ 11 ทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ขั้นตอนที่ 12 เก็บรวบรวมข้อมูล ขั้นตอนที่ 13 วิเคราะห์ ข้อมูล

การสร้างเครื่องมือ

เพื่อให้การเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นไปตามวัตถุประสงค์การวิจัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้าง เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผลหลักสูตร ดังรายละเอียด

1. ศึกษาวิธีการสร้างเครื่องมือจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. นำข้อมูลมาวิเคราะห์และสังเคราะห์ เพื่อกำหนดโครงสร้างและขอบเขตเนื้อหาของ เครื่องมือ และดำเนินการสร้างเครื่องมือ
3. นำเครื่องมือที่สร้างเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านภาษา ด้านหลักสูตรและด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมและความ ถูกต้องเชิงเนื้อหา และนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ
4. นำเครื่องมือที่ปรับปรุงแก้ไขให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบ อีกครั้ง เพื่อความสมบูรณ์ของเครื่องมือที่ใช้ในการประเมิน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลในขั้นตอนการประเมินผลหลักสูตรและปรับปรุงแก้ไข โดยนำ เครื่องมือที่สร้างขึ้นที่ผ่านการพิจารณาตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง เพื่อเตรียมวิเคราะห์ในลำดับต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งเป็น 2 ส่วน ได้แก่

การศึกษาข้อมูลเบื้องต้นด้วยสถิติพื้นฐาน เพื่อให้ทราบถึงข้อมูลเบื้องต้น เช่น ค่าเฉลี่ย ส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานและสัมประสิทธิ์การกระจาย และการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบวัตถุประสงค์วิจัย ประกอบด้วย การวิเคราะห์ pair t-test dependent

การปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร

ผู้วิจัยปรับปรุงเอกสารหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตรให้มีความสมบูรณ์พร้อมสำหรับการ นำไปใช้ในสถานการณ์จริง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยและพัฒนาเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และ 2) เพื่อศึกษาประสิทธิผลของหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย การวิจัยนี้มีการดำเนินการใน 4 ขั้นตอน ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐานและการเตรียมการ (การวิจัย 1: Research 1) ขั้นตอนที่ 2 การออกแบบและพัฒนาหลักสูตร (การพัฒนา 1: Development 1) ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตร (การวิจัย 2: Research 2) ขั้นตอนที่ 4 ประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร (การพัฒนา 2: Development 2) ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์การวิจัย โดยแบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาประสิทธิผลของการใช้หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

2.1 เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลก่อนและหลังการใช้หลักสูตรในภาพรวม และจำแนกตามองค์ประกอบ

2.2 เปรียบเทียบเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนหลังการใช้หลักสูตร

2.3 ศึกษาพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน โดยจำแนกตามระดับความสามารถ

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

3.1 ความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่ได้เรียนรู้

3.2 ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่ได้รับการพัฒนาเพิ่มขึ้น

3.3 เจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

3.4 ความพึงพอใจต่อหลักสูตรและความคิดเห็นที่เป็นแนวทางการพัฒนา

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

จากการวิจัยและพัฒนาทำให้ได้หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีคุณภาพเหมาะสมมากที่สุด โดยการประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้วิจัยได้นำไปทดลองใช้กับผู้เรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แล้วนำผลที่ได้มาปรับปรุงหลักสูตร และเอกสารประกอบหลักสูตร ให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น จึงได้หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ประกอบด้วย 2 ส่วน ได้แก่ เอกสารหลักสูตร และเอกสารประกอบหลักสูตร ดังรายละเอียด

ส่วนที่ 1 เอกสารหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตาม แนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

หลักการหลักสูตร

หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นตามแนวคิดฐานสมรรถนะ (Competency-based curriculum) ซึ่งเป็นการจัดการศึกษาที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาสมรรถนะของผู้เรียนหรือมุ่งพัฒนาความสามารถของผู้เรียน ในการประยุกต์ใช้ความรู้ ทักษะและเจตคติ มาบูรณาการในการปฏิบัติงานให้เกิดประสิทธิผลและประสิทธิภาพ มีการระบุภาระงานหรืองานที่ผู้เรียนพึงปฏิบัติได้ โดยกำหนดว่าผู้เรียนควรรู้อะไร ควรทำอะไรได้บ้าง เพื่อให้บรรลุหรือสามารถปฏิบัติงานนั้น มีการจัดลำดับเนื้อหา ภาระงานหรือการปฏิบัติงาน จากพื้นฐานสู่เนื้อหาที่ลึกซึ้งอย่างเป็นระบบสอดคล้องสัมพันธ์กัน และมีการวัดประเมินภาระงานเป้าหมายที่แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนสามารถปฏิบัติตามผลลัพธ์ที่กำหนด ดังนั้น หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จึงใช้มาตรฐานสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์สมรรถนะที่สำคัญและจำเป็นในการปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลจริง จากผู้ที่มีความรู้ความสามารถและมีประสบการณ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษและการฝึกสอนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล มาเป็นกรอบในการออกแบบหลักสูตร กำหนดเนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล

สมรรถนะของหลักสูตร ประกอบด้วย สมรรถนะ 2 ด้านหลัก คือ 1) สมรรถนะด้านการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ (preparation) ประกอบด้วย 7 มาตรฐานสมรรถนะ คือ

- มาตรฐานสมรรถนะที่ 1 ความรู้เกี่ยวกับการพูดเพื่อให้ข้อมูล
- มาตรฐานสมรรถนะที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษา
- มาตรฐานสมรรถนะที่ 3 ความรู้เกี่ยวกับอวัจนภาษา
- มาตรฐานสมรรถนะที่ 4 ความรู้เกี่ยวกับการเลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อ
- มาตรฐานสมรรถนะที่ 5 ความรู้เกี่ยวกับการกำหนดประเด็นหลักและประเด็นเฉพาะ
- มาตรฐานสมรรถนะที่ 6 ความรู้เกี่ยวกับรูปแบบของบทพูดและเขียนโครงสร้างบทพูด
- มาตรฐานสมรรถนะที่ 7 ความรู้เกี่ยวกับการเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอ

2) สมรรถนะด้านการพูดนำเสนอ (presentation) ประกอบด้วย ประกอบด้วย 8

มาตรฐานสมรรถนะ คือ

- มาตรฐานสมรรถนะที่ 1 การนำเสนอเนื้อหาที่มีความถูกต้องตามหลักวิชาการตามหัวข้อ
- มาตรฐานสมรรถนะที่ 2 การออกเสียงภาษาอังกฤษและใช้ไวยากรณ์ทางภาษาได้อย่างถูกต้อง
- มาตรฐานสมรรถนะที่ 3 การใช้ระดับเสียงสูงต่ำ เน้นคำ เน้นคำสำคัญในประโยคและจังหวะการหยุดในช่วงจบประโยค ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม
- มาตรฐานสมรรถนะที่ 4 การใช้วัจนภาษาได้อย่างเหมาะสม
- มาตรฐานสมรรถนะที่ 5 การใช้รูปแบบการพูดนำเสนอที่เหมาะสม
- มาตรฐานสมรรถนะที่ 6 การใช้สื่อประกอบการพูดนำเสนอที่สอดคล้องกับหัวข้อ
- มาตรฐานสมรรถนะที่ 7 การพูดได้ครบถ้วนตามที่เวลากำหนด
- มาตรฐานสมรรถนะที่ 8 การมีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ใช้กรอบมาตรฐานสมรรถนะความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล และผลการประเมินความต้องการจำเป็นในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ได้จากการวิเคราะห์เบื้องต้น มาเป็นฐานในการกำหนดจุดมุ่งหมายหลักสูตร โครงสร้างเวลาเรียนตลอดหลักสูตร เนื้อหาสาระสำคัญในหน่วยการเรียนรู้ และภาระงานปฏิบัติการพูดในหน่วยฝึกปฏิบัติ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบบูรณาการทักษะทางภาษาที่เน้นการใช้ภาษา และเกณฑ์การปฏิบัติและระดับการผ่านในแต่ละมาตรฐานสมรรถนะที่ชัดเจน ดังนี้

หลักสูตรกำหนดจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูล มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล และมีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการ

เรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล และโครงสร้างเวลาเรียนตลอดหลักสูตร รวม 60 ชั่วโมง จำแนกเป็น 2 ช่วงคือ การเตรียมความพร้อมทางด้านภาษาและเนื้อหา ใช้เวลาเรียน จำนวน 20 ชั่วโมง และการฝึกปฏิบัติการพูดนำเสนอ ใช้เวลาเรียน จำนวน 34 ชั่วโมง รวมเวลาที่ใช้ในการทดสอบก่อนเรียน สรุปทบทวนภาพรวม ให้ข้อมูลย้อนกลับรายบุคคลแก่ผู้เรียนและทดสอบหลังเรียน จำนวน 6 ชั่วโมง มีการกำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ในหน่วยการเรียนรู้ (learning unit) จากง่ายสู่ยากอย่างเป็นระบบ ที่สอดคล้องกับกรอบมาตรฐานสมรรถนะที่ 1-7 ประกอบด้วย วิธีการเรียบเรียงบทพูด การเลือกหัวข้อเรื่อง การกำหนดวัตถุประสงค์การพูด การวิเคราะห์ผู้ฟัง การวิเคราะห์ข้อมูล การใช้ภาษาและอวัจนภาษาในการนำเสนอที่เหมาะสมกับโอกาสและผู้ฟัง วิธีการพูดนำเสนอที่เหมาะสมกับหัวข้อเรื่อง และการใช้สื่อประกอบการพูดนำเสนอ และกำหนดภาระงานปฏิบัติการพูดในหน่วยฝึกปฏิบัติ (practicing unit) ตามลักษณะของข้อมูลที่ใช้ในการพูด คือ ภาระงานปฏิบัติการพูดที่เกี่ยวกับบุคคล (people) เหตุการณ์ (events) คำนิยามและความคิด (concepts) กระบวนการและแนวทางปฏิบัติ (process) และวัตถุประสงค์ของ (products) เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในการปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลอย่างสูงสุด ตามกรอบมาตรฐานสมรรถนะที่ 8-14 รวมถึงจัดกิจกรรมเสริมสร้างเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ที่สอดแทรกในหน่วยการเรียนรู้และหน่วยฝึกปฏิบัติ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนให้เกิดเจตคติที่ดีตามกรอบมาตรฐานสมรรถนะที่ 15

หลักสูตรกำหนดการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบบูรณาการทักษะทางภาษาที่เน้นการใช้ภาษา ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รับความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลและได้ฝึกฝนทักษะทางภาษา เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้องเหมาะสม รวมถึงมีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล และกำหนดการวัดและประเมินผลที่ครอบคลุมทั้งความรู้ที่เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล และเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ที่แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนสามารถปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามผลลัพธ์ที่กำหนด กำหนดเกณฑ์การปฏิบัติและระดับการผ่านในแต่ละมาตรฐานสมรรถนะ เพื่อใช้ในการประเมินผลผู้เรียนที่แน่นอนชัดเจน

หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีลักษณะเฉพาะของหลักสูตรที่เป็นเอกลักษณ์ ดังนี้

1. หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ เป็นหลักสูตรที่วิเคราะห์สมรรถนะที่สำคัญและจำเป็นในการปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษ

เพื่อให้ข้อมูลจริง จากผู้ที่มีความรู้ความสามารถและมีประสบการณ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษและการฝึกสอนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลแล้วนำมาเป็นกรอบในการพัฒนาหลักสูตร

2. หลักสูตรกำหนดผลการเรียนรู้ เนื้อหาสาระ กิจกรรมการเรียนรู้ แนวทางการวัดและประเมินผล และเกณฑ์ระดับความสามารถที่ชัดเจน ตามกรอบมาตรฐานสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ที่กำหนดขึ้นจากผลการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล และความคาดหวังของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

3. หลักสูตรมีวัตถุประสงค์เฉพาะ กำหนดตัวชี้วัดที่ชัดเจนและสะท้อนเป้าหมายในมาตรฐานสมรรถนะ กำหนดกิจกรรมหรือรูปแบบการฝึกทักษะการพูดแบบเข้มข้นและเฉพาะเจาะจงแบบซ้ำ ๆ เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ศึกษาเรียนรู้และใช้ภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น ทั้งในหน่วยการเรียนรู้ และหน่วยฝึกปฏิบัติ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ (preparation) และความสามารถในการพูดนำเสนอ (presentation) ซึ่งการกำหนดหน่วยการเรียนรู้ในลักษณะนี้จะเอื้อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องในเนื้อหาสาระที่เรียนทั้งหมด และสามารถปฏิบัติได้อย่างถูกต้องเหมาะสมก่อนอันดับแรก แล้วก้าวไปสู่การนำความรู้ที่ผู้เรียนได้เรียนไปประยุกต์ใช้กับภาระงานปฏิบัติการพูดในหน่วยฝึกปฏิบัติที่กำหนด ซึ่งผู้เรียนมีโอกาสฝึกฝนให้ใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้องเหมาะสม มีความมั่นใจในฐานะผู้เรียนและผู้ใช้ภาษา รวมถึงเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษา

4. หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะเป็นหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นเพิ่มเติม สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีเป้าหมายเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลให้มีประสิทธิภาพ และเตรียมความพร้อมในการใช้ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการเพื่อการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น และการประกอบอาชีพในอนาคตแก่ผู้เรียน

5. การจัดการเรียนรู้ในหลักสูตรเป็นการบูรณาการทักษะทางภาษา ที่เน้นการใช้ภาษาของผู้เรียนมากกว่าเน้นโครงสร้างทางไวยากรณ์ แต่ทั้งนี้ก็ไม่ได้ละเลยโครงสร้างทางไวยากรณ์ เนื้อหาการเรียนรู้และกิจกรรมการเรียนรู้กำหนดขึ้นตามผลการเรียนรู้และข้อมูลพื้นฐานของผู้เรียน จากผลการประเมินความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะของผู้เรียน นอกจากจะเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแล้ว ยังช่วยพัฒนาทักษะการฟัง การอ่าน การเขียน เจตคติ และแรงจูงใจในการเรียน รวมถึงทักษะกระบวนการคิดวิเคราะห์และทักษะการเรียนรู้ของผู้เรียนไปพร้อมกัน

6. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ กำหนดให้มีการวัดทั้งด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา และการปฏิบัติการพูดเพื่อให้ข้อมูลตามสภาพจริง โดยให้ผู้เรียนปฏิบัติภาระงานการพูดนำเสนอข้อมูลในหัวข้อพูดที่ใกล้เคียงกับผลการวิเคราะห์ความคาดหวังของผู้เรียน มีกระบวนการสังเกตและให้ข้อมูล

ย้อนกลับแก่ผู้เรียน ผู้เรียนบันทึกการเรียนรู้ และบันทึกการสะท้อนคิดต่อ การพูดนำเสนอของตนเอง โดยดูจากวีดิทัศน์ที่บันทึกไว้ แล้วนำข้อมูลสะท้อนคิดมาแก้ไข ปรับปรุง และพัฒนาการพูดของตนเองใหม่ อย่างเป็นวัฏจักร ซึ่งการบันทึกการสะท้อนคิดในลักษณะนี้ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างแท้จริง และมีการกำหนดเกณฑ์ความสามารถที่ผู้เรียนพึงปฏิบัติที่ชัดเจน

จุดมุ่งหมาย

หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียน

- 1) มีความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล
- 2) มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล และ
- 3) มีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

มาตรฐานสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

หลักสูตรกำหนดมาตรฐานสมรรถนะที่เสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่ครอบคลุมความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลและการใช้ภาษาให้กับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้และทักษะไปประยุกต์ใช้กับภาระงานปฏิบัติการพูดในหน่วยฝึกปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง ประกอบด้วย สมรรถนะด้านการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ จำนวน 7 มาตรฐานสมรรถนะ สมรรถนะด้านการพูดนำเสนอ จำนวน 8 มาตรฐานสมรรถนะ และด้านเจตคติ จำนวน 1 มาตรฐานสมรรถนะ กำหนดระดับการปฏิบัติได้และคำอธิบายของแต่ละมาตรฐานสมรรถนะตามกรอบมาตรฐานสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายใน 3 ระดับ คือ ระดับ 3 ระดับ 2 และระดับ 1 ดังรายละเอียด

1) สมรรถนะด้านการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ (preparation)

สมรรถนะด้านการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ หมายถึง การที่ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับการพูดเพื่อให้ข้อมูล การใช้ภาษาและอวัจนภาษา การเลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อเรื่อง การกำหนดประเด็นหลักและประเด็นเฉพาะ การเลือกใช้รูปแบบของบทพูดและเขียนโครงร่างของบทพูด และการเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอ ประกอบด้วย

ตารางที่ 1 มาตรฐานสมรรถนะ 1 ความรู้เกี่ยวกับการพูดเพื่อให้ข้อมูล

คำอธิบาย มาตรฐาน สมรรถนะ	ระดับสมรรถนะที่ ควรปฏิบัติได้/ คำอธิบาย	สาระ การเรียนรู้	แนวทาง การประเมิน	ร่องรอยหลักฐาน
ความรู้เกี่ยวกับการพูดเพื่อให้ข้อมูล หมายถึง การที่ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับความหมายของการพูดเพื่อให้ข้อมูล ประเภทของการพูดตามหน้าที่ของภาษา จุดมุ่งหมายของการพูด รูปแบบของการพูดเพื่อให้ข้อมูลแต่ละประเภท	ระดับ 3 หมายถึง ผู้เรียนมีความรู้ที่เกี่ยวกับความหมาย ประเภท จุดมุ่งหมายและรูปแบบของการพูดเพื่อให้ข้อมูลแต่ละประเภทได้ ในระดับดีมาก	1. ความหมายของการพูดเพื่อให้ข้อมูล 2. ประเภทของการพูดตามหน้าที่ของภาษา 3. จุดมุ่งหมายของการพูด 4. รูปแบบของการพูดเพื่อให้ข้อมูลแต่ละประเภท	ผู้เรียนทำแบบสอบเกี่ยวกับความหมาย ประเภท จุดมุ่งหมายและรูปแบบของการพูดเพื่อให้ข้อมูล ได้อย่างน้อย 8 ข้อ ใน 10 ข้อ	1. คะแนนจากแบบสอบ 2. คะแนนปฏิบัติกิจกรรมประจำหน่วยการเรียนรู้ 3. แบบบันทึกการเรียนรู้ 4. แบบบันทึกการเข้าเรียน

ตารางที่ 2 มาตรฐานสมรรถนะที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษา

คำอธิบาย มาตรฐาน สมรรถนะ	ระดับสมรรถนะที่ ควรปฏิบัติได้/ คำอธิบาย	สาระ การเรียนรู้	แนวทาง การประเมิน	ร่องรอยหลักฐาน
การที่ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับการออกเสียง การเน้นคำ การใช้เสียงสูงต่ำ การเน้นคำสำคัญในประโยคและจังหวะ และการหยุดในช่วงจบประโยค	ระดับ 3 หมายถึง ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับการออกเสียง ภาษาอังกฤษ การเน้นคำ การใช้เสียงสูงต่ำ การเน้นคำสำคัญในประโยคและจังหวะการหยุดในช่วงจบประโยคได้ในระดับดีมาก	1. หลักการออกเสียง ภาษาอังกฤษ 2. หลักการเน้นคำ 3. หลักการใช้เสียงสูงต่ำ 4. หลักการเน้นคำสำคัญในประโยค 5. หลักการหยุดในช่วงจบประโยค	ผู้เรียนทำแบบสอบหรือ ปฏิบัติการออกเสียง การเน้นคำ การใช้เสียงสูงต่ำ การเน้นคำสำคัญในประโยคและจังหวะ และการหยุดในช่วงจบประโยคได้อย่างน้อย 8 ข้อ ใน 10 ข้อ	1. คะแนนจากแบบสอบ 2. คะแนนปฏิบัติการประจำหน่วยการเรียนรู้ 3. แบบบันทึกการเรียนรู้ 4. แบบบันทึกการเข้าเรียน

ตารางที่ 3 มาตรฐานสมรรถนะที่ 3 ความรู้เกี่ยวกับอวัจนภาษา

คำอธิบาย มาตรฐาน สมรรถนะ	ระดับสมรรถนะที่ ควรปฏิบัติได้/ คำอธิบาย	สาระ การเรียนรู้	แนวทาง การประเมิน	ร่องรอยหลักฐาน
การที่ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับ ท่วงทีการเดิน การยืน การวางท่า การใช้ศีรษะ การ ใช้มือและแขน และการแสดงสี หน้า	ระดับ 3 หมายถึง ผู้เรียนมีความรู้ เกี่ยวกับท่วงทีการ เดิน การยืน การ วางท่า การใช้ สายตา การใช้ ศีรษะ การใช้มือ และแขนและการ แสดงสีหน้าได้ใน ระดับดีมาก	1. ลักษณะท่วงที การเดินที่ถูกต้อง 2. ลักษณะการยืน ที่ถูกต้อง 3. ลักษณะการ วางท่าที่ถูกต้อง 4. ลักษณะการใช้ ศีรษะที่ถูกต้อง 5. ลักษณะการใช้ มือและแขนที่ ถูกต้อง 6. ลักษณะการ แสดงสีหน้าที่ ถูกต้อง	ผู้เรียนทำแบบ สอบหรือปฏิบัติ เกี่ยวกับท่วงทีการ เดิน การยืน การวางท่า การใช้ ศีรษะ การใช้มือ และแขนและ การแสดงสีหน้า หลังเรียนได้อย่าง น้อย 8 ข้อ ใน 10 ข้อ	1. คะแนนจาก แบบสอบ 2. คะแนนปฏิบัติ กิจกรรมประจำ หน่วยการเรียนรู้ 3. แบบบันทึก การเรียนรู้ 4. แบบบันทึก การเข้าเรียน

ตารางที่ 4 มาตรฐานสมรรถนะที่ 4 ความรู้เกี่ยวกับการเลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อ

คำอธิบาย มาตรฐาน สมรรถนะ	ระดับสมรรถนะ ที่ควรปฏิบัติได้/ คำอธิบาย	สาระ การเรียนรู้	แนวทาง การประเมิน	ร่องรอยหลักฐาน
การที่ผู้เรียนมีความรู้ในการเลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อเรื่องที่เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ เวลาการนำเสนอ ผู้ฟัง และโอกาสในการพูด	ระดับ 3 หมายถึง ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับการการวิเคราะห์ ผู้ฟัง อายุ เพศ สถานการณ์ และโอกาสการพูด ได้ในระดับดีมาก	1. วิเคราะห์ผู้ฟัง อายุ เพศ สถานการณ์ และโอกาสการพูดได้ อย่างถูกต้อง 2. เลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อเรื่องที่ เหมาะสมกับ วัตถุประสงค์ 3. เวลาการนำเสนอ ผู้ฟัง และโอกาสในการพูด	ผู้เรียนทำแบบ สอบเกี่ยวกับการ วิเคราะห์ ผู้ฟัง อายุ เพศ สถานการณ์และ โอกาสการพูด และการเลือก และกำหนด ขอบเขตหัวข้อ เรื่องหลังเรียนได้ อย่างน้อย 8 ข้อ ใน 10 ข้อ	1. คะแนนจาก แบบสอบเรียน 2. คะแนนปฏิบัติ กิจกรรมประจำ หน่วยการเรียนรู้ 3. แบบบันทึก การเรียนรู้ 4. แบบบันทึก การเข้าเรียน

ตารางที่ 5 มาตรฐานสมรรถนะที่ 5 ความรู้เกี่ยวกับการกำหนดประเด็นหลักและประเด็นเฉพาะ

คำอธิบาย มาตรฐาน สมรรถนะ	ระดับสมรรถนะที่ ควรปฏิบัติได้/ คำอธิบาย	สาระ การเรียนรู้	แนวทาง การประเมิน	ร่องรอยหลักฐาน
การที่ผู้เรียนมี ความรู้ในการ กำหนดประเด็น หลักและประเด็น เฉพาะในการ นำเสนอให้ สอดคล้องและ เหมาะสมกับผู้ฟัง และโอกาสการพูด ระดับสมรรถนะ และคำอธิบาย	ระดับ 3 หมายถึง ผู้เรียนมีความรู้ เกี่ยวกับการ กำหนดประเด็น หลักและประเด็น เฉพาะตามโจทย์ที่ กำหนดได้ในระดับ ดีมาก	1. การใช้ประโยค ที่ระบุประเด็นหลัก ที่สอดคล้องและ เหมาะสมกับผู้ฟัง และโอกาสการพูด 2. การใช้ประโยค ที่ระบุวัตถุประสงค์ เฉพาะที่สอดคล้อง และเหมาะสมกับ ผู้ฟัง โอกาสการ พูด	ผู้เรียนทำแบบสอบ หรือปฏิบัติการ เขียนประโยคที่ ระบุประเด็นหลัก และประโยคที่ระบุ ประเด็นเฉพาะได้ ถูกต้องอย่างน้อย 3 ข้อ ใน 5 ข้อ	1. คะแนนจาก แบบสอบ 2. คะแนนปฏิบัติ กิจกรรมประจำ หน่วยการเรียนรู้ 3. แบบบันทึกการ เรียนรู้ 4. แบบบันทึกการ เข้าเรียน

ตารางที่ 6 มาตรฐานสมรรถนะที่ 6 ความรู้เกี่ยวกับรูปแบบของบทพูดและเขียนโครงร่างบทพูด

คำอธิบายมาตรฐานสมรรถนะ	ระดับสมรรถนะที่ควรปฏิบัติได้/คำอธิบาย	สาระการเรียนรู้	แนวทางประเมิน	ร่องรอยหลักฐาน
การที่ผู้เรียนมีความรู้ในการเลือกใช้รูปแบบของบทพูดและเขียนโครงร่างของบทพูดให้สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาสในการพูด	ระดับ 3 หมายถึงผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับรูปแบบของบทพูด การเขียนโครงร่างของบทพูดได้ถูกต้องได้ในระดับดีมาก	<ol style="list-style-type: none"> 1. การเลือกใช้รูปแบบของบทพูดได้เหมาะสมกับหัวข้อเรื่อง 2. การเรียบเรียงประโยคในการเขียนโครงร่างบทพูดส่วนบทนำได้ประทับใจผู้ฟังและอย่างสร้างสรรค์ 3. การเรียบเรียงประโยคในการเขียนโครงร่างบทพูดส่วนบทเนื้อหาที่สอดคล้องกับชนิดหรือประเภทของหัวข้อหรือเรื่อง 4. การเรียบเรียงประโยคในการเขียนโครงร่างบทพูดส่วนสรุปที่สอดคล้องตรงประเด็นกับเนื้อหาและให้ข้อสรุปหรือแนวคิดที่ประทับใจผู้ฟัง 	ผู้เรียนทำแบบสอบเกี่ยวกับรูปแบบของบทพูดหรือปฏิบัติการเขียนโครงร่างบทพูดได้อย่างน้อย 8 ข้อ ใน 10 ข้อ	<ol style="list-style-type: none"> 1. คะแนนแบบสอบหลังเรียน 2. คะแนนปฏิบัติการกิจกรรมประจำหน่วยการเรียนรู้ 3. แบบบันทึกการเรียนรู้ 4. แบบบันทึกการเข้าเรียน

ตารางที่ 7 มาตรฐานสมรรถนะที่ 7 ความรู้เกี่ยวกับการเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอ

คำอธิบาย มาตรฐาน สมรรถนะ	ระดับสมรรถนะที่ ควรปฏิบัติได้/ คำอธิบาย	สาระ การเรียนรู้	แนวทาง การประเมิน	ร่องรอยหลักฐาน
การที่ผู้เรียนมีความรู้ในการเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอที่สอดคล้องกับเนื้อหา มีความน่าเชื่อถือและช่วยให้เนื้อหามีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น	ระดับ 3 หมายถึง ผู้เรียนทำแบบสอบถามเกี่ยวกับการเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอได้ในระดับดีมาก	1. ระบุชนิดของสื่อประเภท Electronic presentation และ Non-electronic presentation และข้อดีข้อจำกัดของแต่ละชนิดได้ 2. มีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับโปรแกรม PowerPoint 3. บอกข้อควรปฏิบัติและไม่ควรปฏิบัติในการใช้โปรแกรม PowerPoint ประกอบการนำเสนอ 4. เตรียมสื่อ PowerPoint ประกอบการนำเสนอที่สอดคล้องกับเนื้อหา และช่วยให้เนื้อหามีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น	ผู้เรียนทำแบบสอบถามเกี่ยวกับชนิดของสื่อประเภท Electronic presentation และ Non-electronic presentation ข้อดีข้อจำกัดของแต่ละชนิด โปรแกรม PowerPoint ข้อควรปฏิบัติและไม่ควรปฏิบัติในการใช้ได้อย่างน้อย 8 ข้อ ใน 10 ข้อ	1. คะแนนจากแบบสอบถาม 2. คะแนนปฏิบัติการประจำหน่วยการเรียนรู้ 3. แบบบันทึกการเรียนรู้ 4. แบบบันทึกการเข้าเรียน

2) สมรรถนะด้านการพูดนำเสนอ (presentation)

สมรรถนะด้านการพูดนำเสนอ หมายถึง การที่ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ในการพูดนำเสนอข้อมูลอย่างเหมาะสม ใช้ระดับเสียงสูงต่ำ เน้นคำ เน้นคำสำคัญในประโยคและ จังหวะการหยุดในช่วงจบประโยค ออกเสียงภาษาอังกฤษและใช้ไวยากรณ์ทางภาษาอย่างถูกต้อง ใช้อวัจนภาษาสอดคล้องกับเนื้อหาที่พูดและมีบุคลิกภาพที่ดี นำเสนอเนื้อหาถูกต้องตามหลักวิชาการ และหัวข้อเรื่อง ใช้สื่อประกอบการพูดนำเสนอที่สอดคล้องและเหมาะสมกับหัวข้อเรื่อง พูดครบถ้วน ตามที่เวลากำหนด ประกอบด้วย

ตารางที่ 8 มาตรฐานสมรรถนะที่ 8 นำเสนอเนื้อหาที่มีความถูกต้องตามหลักวิชาการตามหัวข้อ

คำอธิบาย มาตรฐาน สมรรถนะ	ระดับสมรรถนะที่ ควรปฏิบัติได้/ คำอธิบาย	สาระ การเรียนรู้	แนวทาง การประเมิน	ร่องรอยหลักฐาน
การที่ผู้เรียน สามารถพูด นำเสนอเนื้อหาที่มีความถูกต้องตาม หลักวิชาการตาม หัวข้อเรื่องที่กำหนด มีการ ยกตัวอย่าง ใช้ สถิติ หรือ ผลการวิจัยที่ สอดคล้องกับ หัวข้อหรือเรื่อง ประกอบการพูด นำเสนอ เพื่อโน้มน้าวใจผู้ฟังให้ คล้อยตาม	ระดับ 3 หมายถึง ผู้เรียนนำเสนอ เนื้อหาถูกต้องและ ครบถ้วนสมบูรณ์ ตามหลักวิชาการ และหัวข้อเรื่อง และเป็นการเพิ่มความ รู้ให้กับผู้ฟัง และหรือเป็น ความรู้ใหม่แก่ผู้ฟัง มีการยกตัวอย่าง หรือผลการวิจัยที่ สอดคล้องกับ หัวข้อเรื่อง ประกอบการพูด นำเสนออย่างน้อย 2-3 ตัวอย่าง	1. นำเสนอเนื้อหา ได้ถูกต้องตาม หลักวิชาการ 2. ยกตัวอย่าง ใช้ สถิติหรือ ผลการวิจัยที่ สอดคล้องกับ หัวข้อประกอบ การพูดนำเสนอ	ประเมินผลการ ปฏิบัติ: การ ประเมินการพูด นำเสนอของ ผู้เรียนตามสภาพ จริง โดยที่ผู้สอน แจ้งรายการ ประเมิน เกณฑ์ การประเมิน เกณฑ์การผ่าน ประเมินให้ผู้เรียน ทราบก่อน ล่วงหน้า	1. แบบประเมิน การพูดนำเสนอ (สำหรับผู้สอน/ผู้ ฟัง/ผู้ฟัง) 2. เทปบันทึกภาพ การพูดนำเสนอ ของผู้พูด 3. แบบบันทึก ข้อมูลย้อนกลับ 4. แบบบันทึก การสะท้อนคิด ของผู้เรียน

ตารางที่ 9 มาตรฐานสมรรถนะที่ 9 ออกเสียงภาษาอังกฤษและใช้ไวยากรณ์ทางภาษาได้อย่างถูกต้อง
ชัดเจน สอดคล้องกับเนื้อหาที่พูด

คำอธิบายมาตรฐาน สมรรถนะ	ระดับสมรรถนะที่ ควรปฏิบัติได้/ คำอธิบาย	สาระ การเรียนรู้	แนวทาง การประเมิน	ร่องรอย หลักฐาน
การที่ผู้เรียน สามารถออกเสียง ภาษาอังกฤษได้ อย่างคล่องแคล่ว ชัดถ้อยชัดคำ ใช้ โครงสร้างประโยค ได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม สอดคล้องกับเรื่องที่ พูดและใช้ คำสันธานได้อย่าง ถูกต้องเหมาะสม สอดคล้องกับเรื่องที่ พูด	ระดับ 3 หมายถึง ผู้เรียนออกเสียง ภาษาอังกฤษได้ อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว ชัดถ้อย ชัดคำทุกคำ ไม่มี ข้อผิดพลาด ใช้ โครงสร้างประโยค ได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม สอดคล้องกับเรื่องที่ พูด ไม่มี ข้อผิดพลาด ใช้ คำสันธานได้อย่าง ถูกต้องเหมาะสม สอดคล้องกับเรื่องที่ พูด ไม่มี ข้อผิดพลาด	1. ออกเสียง ภาษาอังกฤษได้ อย่างคล่องแคล่ว ชัดถ้อยชัดคำ 2. ใช้โครงสร้าง ประโยคได้อย่าง ถูกต้องเหมาะสม สอดคล้องกับเรื่องที่ พูด 3. ใช้คำสันธานได้ อย่างถูกต้อง เหมาะสม สอดคล้องกับเรื่องที่ พูด	ประเมินผลการ ปฏิบัติ: การ ประเมินการพูด นำเสนอของผู้เรียน ตามสภาพจริง โดย ที่ผู้สอนแจ้งราย ประเมิน เกณฑ์การ ประเมิน เกณฑ์การ ผ่านประเมินให้ ผู้เรียนทราบก่อน ล่วงหน้า	1. แบบ ประเมินการ พูดนำเสนอ (สำหรับ ผู้สอน/ผู้พูด/ ผู้ฟัง) 2. เทป บันทึกภาพ การพูด นำเสนอของผู้ พูด 3. แบบบันทึก ข้อมูล ย้อนกลับ 4. แบบบันทึก การสะท้อนคิด ของผู้เรียน

ตารางที่ 10 มาตรฐานสมรรถนะที่ 10 ใช้ระดับเสียงสูงต่ำ เน้นคำ เน้นคำสำคัญในประโยคและ
จังหวะการหยุดในช่วงจบประโยค ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

คำอธิบาย มาตรฐาน สมรรถนะ	ระดับสมรรถนะที่ควรปฏิบัติได้/คำอธิบาย	สาระ การ เรียนรู้	แนวทาง การ ประเมิน	ร่องรอย หลักฐาน
การที่ผู้เรียน สามารถใช้ เสียงสูงต่ำ (intonation) การเน้นคำ สำคัญใน ประโยคและ จังหวะ (rhythm) การหยุด ในช่วงจบ ประโยค (pausing and pace) และการใช้ ความดังของ เสียง (volume) ได้ อย่างถูกต้อง เหมาะสม	ระดับ 3 หมายถึง ผู้เรียนมีการใช้เสียงสูงต่ำได้ อย่างถูกต้องเหมาะสม โดยไม่มีจุดผิดพลาด มี การเน้นคำสำคัญในประโยคอย่างถูกต้อง เหมาะสม โดยไม่มีจุดผิดพลาด มีการหยุดในช่วง จบประโยคอย่างถูกต้อง เหมาะสมโดยไม่มีจุด ผิดพลาด ใช้ความดังของเสียงได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมกับเนื้อหาอย่างสม่ำเสมอ ตลอด ระยะเวลาการพูดนำเสนอ	1. การใช้ เสียงสูง ต่ำได้ อย่าง ถูกต้อง 2. การ เน้นคำ สำคัญใน ประโยค ได้อย่าง ถูกต้อง 3. การ หยุด ในช่วง จบ ประโยค ได้อย่าง ถูกต้อง 4. การใช้ ความดัง ของเสียง ได้อย่าง ถูกต้อง	ประเมินผล การปฏิบัติ: การ ประเมิน การพูด นำเสนอ ของผู้เรียน ตามสภาพ จริง โดยที่ ผู้สอนแจ้ง ราย ประเมิน เกณฑ์การ ประเมิน ผ่าน ประเมินให้ ผู้เรียน ทราบก่อน ล่วงหน้า	1. แบบ ประเมิน การพูด นำเสนอ (สำหรับ ผู้สอน/ผู้ พูด/ผู้ฟัง) 2. เทป บันทึกภาพ การพูด นำเสนอ ของผู้พูด 3. แบบ บันทึก ข้อมูล ย้อนกลับ 4. แบบ บันทึก การ สะท้อนคิด ของผู้เรียน

ตารางที่ 11 มาตรฐานสมรรถนะที่ 11 ใช้ວັນภาษาได้อย่างเหมาะสม

คำอธิบาย มาตรฐาน สมรรถนะ	ระดับสมรรถนะ ที่ควรปฏิบัติได้/ คำอธิบาย	สาระ การเรียนรู้	แนวทาง การประเมิน	ร่องรอยหลักฐาน
การที่ผู้เรียนมี ท่วงทีการเดิน การวางท่า การใช้มือและ แขน การ แสดงออกทางสี หน้า และการ สบตาอย่าง เหมาะสม	ระดับ 3 หมายถึง ผู้เรียน มีท่วงทีการเดิน การวางท่า การ ใช้มือและแขน การแสดงออก ทางสีหน้า การ สบตาที่ สอดคล้อง เหมาะสมกับ เนื้อหาที่พูด มี การวางท่าที่ เหมาะสม สอดคล้อง กับ เนื้อหาที่พูด	1. ท่วงทีการเดิน 2. การวางท่า 3. การใช้มือและ แขน 4. การแสดงออก ทางสีหน้า 5. การสบตา	ประเมินผลการ ปฏิบัติ: การ ประเมินการพูด นำเสนอของ ผู้เรียนตามสภาพ จริง โดยที่ผู้สอน แจ้งรายประเมิน เกณฑ์การ ประเมิน เกณฑ์ การผ่านประเมิน ให้ผู้เรียนทราบ ก่อนล่วงหน้า	1. แบบประเมิน การพูดนำเสนอ (สำหรับผู้สอน ผู้พูด/ผู้ฟัง) 2. เทปบันทึก ภาพการพูด นำเสนอของผู้พูด 3. แบบบันทึก ข้อมูลย้อนกลับ 4. แบบบันทึก การสะท้อนคิด ของผู้เรียน

ตารางที่ 12 มาตรฐานสมรรถนะที่ 12 ใช้รูปแบบการพูดนำเสนอที่เหมาะสม สอดคล้องกับหัวข้อ

คำอธิบาย มาตรฐาน สมรรถนะ	ระดับสมรรถนะที่ ควรปฏิบัติได้/ คำอธิบาย	สาระ การเรียนรู้	แนวทาง การประเมิน	ร่องรอยหลักฐาน
การที่ผู้เรียน สามารถพูด นำเสนอข้อมูล อย่างมีลำดับ ขั้นตอน ที่ ประกอบด้วย คำ ทักทาย คำนำ/บท นำ/ประโยคเปิด เนื้อหา บทสรุป และประโยคปิด ท้าย	ระดับ 3 หมายถึง ผู้เรียนพูดนำเสนอ อย่างมีลำดับ ขั้นตอน เหมาะสม ตามรูปแบบการ พูด หัวข้อ ผู้ฟัง และโอกาสในการ พูด ที่ ประกอบด้วยคำ ทักทาย/บทนำ/ ประโยคเปิด	1. คำทักทายที่ เหมาะสมตาม รูปแบบการพูด และสอดคล้องกับ หัวข้อ 2. คำนำ/บทนำ/ ประโยคเปิดที่ เหมาะสมตาม รูปแบบการพูด และสอดคล้องกับ หัวข้อ	ประเมินผลการ ปฏิบัติ: การ ประเมินการพูด นำเสนอของ ผู้เรียนตามสภาพ จริง โดยที่ผู้สอน แจ้งรายประเมิน เกณฑ์การประเมิน เกณฑ์การผ่าน ประเมินให้ผู้เรียน	1. แบบประเมิน การพูดนำเสนอ (สำหรับผู้สอน ผู้พูด/ผู้ฟัง) 2. เทปบันทึก ภาพการพูด นำเสนอของผู้พูด 3. แบบบันทึก ข้อมูลย้อนกลับ

ตารางที่ 12 มาตรฐานสมรรถนะที่ 12 ใช้รูปแบบการพูดนำเสนอที่เหมาะสม สอดคล้องกับหัวข้อ (ต่อ)

คำอธิบายมาตรฐานสมรรถนะ	ระดับสมรรถนะที่ควรปฏิบัติได้/คำอธิบาย	สาระการเรียนรู้	แนวทางประเมิน	ร่องรอยหลักฐาน
ที่ประกอบด้วย คำทักทาย คำนำ/บทนำ/ประโยคเปิด เนื้อหา บทสรุป และประโยคปิด ท้าย ที่เหมาะสมตามรูปแบบการพูด และสอดคล้องกับหัวข้อ	เนื้อหา บทสรุป และประโยคปิด ท้าย <u>บทนำ</u> มี คุณลักษณะครบ 9 ข้อ เหมาะสมกับหัวข้อ วัตถุประสงค์ ผู้ฟัง และโอกาสในการพูด เรียกความสนใจจากผู้ฟัง ใช้ประโยคที่ระบุประเด็นหลัก (thesis) และ ประโยคที่ระบุประเด็นเฉพาะ (specific purpose) ได้ ถูกต้องและ สอดคล้อง เหมาะสมกับผู้ฟัง และโอกาสการพูด เนื้อหาถูกต้องตามหลักวิชาการ และ ผู้ฟังได้รับความรู้ หรือได้ความรู้ เพิ่มขึ้น และมีการ ยกตัวอย่างหรือ ผลการวิจัยที่ สอดคล้องกับหัวข้อ เรื่อง	3. เนื้อหาที่ เหมาะสมตาม รูปแบบการพูด และสอดคล้องกับ หัวข้อ 4. บทสรุปที่ เหมาะสมตาม รูปแบบการพูด และสอดคล้องกับ หัวข้อ 5. ประโยคปิดท้าย ที่เหมาะสมตาม รูปแบบการพูด และสอดคล้องกับ หัวข้อ	ทราบก่อนล่วงหน้า	4. แบบบันทึก การสะท้อนคิด ของผู้เรียน

ตารางที่ 12 มาตรฐานสมรรถนะที่ 12 ใช้รูปแบบการพูดนำเสนอที่เหมาะสม สอดคล้องกับหัวข้อ (ต่อ)

คำอธิบาย มาตรฐาน สมรรถนะ	ระดับสมรรถนะที่ ควรปฏิบัติได้/ คำอธิบาย	สาระ การเรียนรู้	แนวทาง การประเมิน	ร่องรอยหลักฐาน
	<p>อย่างน้อย 2-3 ตัวอย่าง <u>บทสรุป</u> มีการทบทวน ประเด็นสำคัญมี การสรุปก่อนจบ มีประโยคกล่าว ปิดที่ทิ้งท้ายด้วย ข้อคิดที่เป็น คำถาม คำคม ที่ สอดคล้องกับ หัวข้อเรื่อง วัตถุประสงค์ ผู้ฟัง และโอกาส ใน การพูด ใช้ คำสันธาน, signposting, transitions ได้ อย่างถูกต้อง เหมาะสม สอดคล้องกับ เรื่องที่พูดโดยไม่มี ข้อผิดพลาด</p>			

ตารางที่ 13 มาตรฐานสมรรถนะที่ 13 ใช้สื่อประกอบการพูดนำเสนอที่สอดคล้องกับหัวข้อ

คำอธิบาย มาตรฐาน สมรรถนะ	ระดับสมรรถนะที่ ควรปฏิบัติได้/ คำอธิบาย	สาระ การเรียนรู้	แนวทาง การประเมิน	ร่องรอย หลักฐาน
การที่ผู้เรียนใช้ กราฟ รูปภาพ และสื่อมัลติมีเดีย เช่น Power Point, You Tube และอื่น ๆ ได้สอดคล้องและ เหมาะสมกับ หัวข้อ	ระดับ 2 หมายถึง มีการใช้สื่อ วัสดุ อุปกรณ์ กราฟ รูปภาพและสื่อ มัลติมีเดีย เช่น Power Point, You Tube และ อื่น ๆ ประกอบการ พูดนำเสนอ แต่ไม่ ช่วยกระตุ้นความ สนใจจากผู้ฟัง และช่วยให้เข้าใจ เรื่องอย่างชัดเจน มากขึ้น	การใช้กราฟ รูปภาพ และสื่อ มัลติมีเดีย เช่น Power Point, You Tube และ อื่น ๆ สอดคล้อง และเหมาะสมกับ หัวข้อ	ประเมินผลการ ปฏิบัติ: การ ประเมินการพูด นำเสนอของ ผู้เรียนตามสภาพ จริง โดยที่ผู้สอน แจ้งรายประเมิน เกณฑ์การประเมิน เกณฑ์การผ่าน ประเมินให้ผู้เรียน ทราบก่อน ล่วงหน้า	1. แบบ ประเมินการ พูดนำเสนอ (สำหรับ ผู้สอน/ผู้พูด/ ผู้ฟัง) 2. เทป บันทึกภาพ การพูด นำเสนอของ ผู้พูด 3. แบบ บันทึกข้อมูล ย้อนกลับ 4. แบบ บันทึกการ สะท้อนคิด ของผู้เรียน

ตารางที่ 14 มาตรฐานสมรรถนะที่ 14 พูดได้ครบถ้วนตามที่เวลากำหนด

คำอธิบายมาตรฐานสมรรถนะ	ระดับสมรรถนะที่ควรปฏิบัติได้/คำอธิบาย	สาระการเรียนรู้	แนวทางการประเมิน	ร่องรอยหลักฐาน
การที่ผู้เรียนสามารถพูดได้ครบถ้วน 5 นาที	ระดับ 2 หมายถึง ผู้เรียนพูดได้ครบถ้วน แต่ใช้เวลาน้อยกว่าหรือมากกว่า 1 นาที เป็นต้นไป (น้อยกว่า 4 นาที หรือมากกว่า 6 นาที)	พูดได้ครบถ้วนในเวลา 5 นาที	ประเมินผลการปฏิบัติ: การประเมินการพูดนำเสนอของผู้เรียนตามสภาพจริง โดยที่ผู้สอนแจ้งรายประเมิน เกณฑ์การประเมิน เกณฑ์การผ่านประเมินให้ผู้เรียนทราบก่อนล่วงหน้า	<ol style="list-style-type: none"> 1. แบบประเมินการพูดนำเสนอ (สำหรับผู้สอน/ผู้พูด/ผู้ฟัง) 2. เทปบันทึกภาพการพูดนำเสนอของผู้พูด 3. แบบบันทึกข้อมูลย้อนกลับ 4. แบบบันทึกการสะท้อนคิดของผู้เรียน

ตารางที่ 15 มาตรฐานสมรรถนะที่ 15 การมีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษ
เพื่อให้ข้อมูล

คำอธิบาย มาตรฐาน สมรรถนะ	ระดับสมรรถนะที่ ควรปฏิบัติได้/ คำอธิบาย	สาระ การเรียนรู้	แนวทาง การประเมิน	ร่องรอยหลักฐาน
การที่ผู้เรียนมี พฤติกรรมการ แสดงออกที่บ่ง บอกถึงการมีส่วน ร่วมในกิจกรรม การเรียนรู้ การรู้ คุณค่าของการพูด ภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูล และ การรู้ประโยชน์ที่ จะนำไปใช้ใน อนาคต ทั้งใน การศึกษาต่อและ การประกอบอาชีพ ของผู้เรียน	ระดับ 3 หมายถึง ผู้เรียนเข้าเรียน มากกว่า 80 % ของเวลาเรียน ทั้งหมด มีส่วนร่วม ในกิจกรรม สม่ำเสมอ มากกว่า 80 % ขึ้นไป บอก และอธิบายถึง คุณค่าของการพูด ภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูล พร้อมตัวอย่าง บอกและ ยกตัวอย่าง ประโยชน์ของการ พูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูลที่จะ นำไปใช้ในอนาคต ทั้งในการศึกษาต่อ และการประกอบ อาชีพได้	1. การมีส่วนร่วม ในการเรียนการพูด ภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูล 2. การรู้คุณค่าของ การพูด ภาษาอังกฤษ 3. การรู้ประโยชน์ ที่จะนำไปใช้ที่จะ นำไปใช้ในอนาคต ทั้งในการศึกษาต่อ และการประกอบ อาชีพ	1. การเข้าเรียน และการมีส่วนร่วม ในกิจกรรมการ เรียนรู้ 2. การบันทึก การเรียนรู้ 3. การบันทึกการ สะท้อนคิดต่อ การพูดของตนเอง 4. แบบประเมิน เจตคติต่อการพูด ภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูล	1. แบบบันทึก การเข้าร่วม กิจกรรม 2. แบบประเมิน เจตคติต่อกิจกรรม การเรียนรู้การพูด ภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูล 3. แบบบันทึก การสะท้อนคิดต่อ การพูดของตนเอง 4. แบบบันทึก การเรียนรู้ของ ผู้เรียน

คำอธิบายรายวิชา

รายวิชาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

จำนวน 1.5 หน่วยกิต

เวลา 60 ชั่วโมง

ศึกษาเกี่ยวกับการพูดเพื่อให้ข้อมูล การใช้ภาษาและอวัจนภาษา การเลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อเรื่อง การกำหนดประเด็นหลักและประเด็นเฉพาะ การเลือกใช้รูปแบบของบทพูดและเขียนโครงร่างของบทพูด การเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอ การใช้ภาษาอังกฤษในการพูดนำเสนอ การใช้ระดับเสียงสูงต่ำ การเน้นคำ เน้นคำสำคัญในประโยคและจังหวะการหยุดในช่วงจบประโยค การออกเสียงภาษาอังกฤษและใช้ไวยากรณ์ทางภาษา การใช้อวัจนภาษา การนำเสนอเนื้อหาที่มีความถูกต้องตามหลักวิชาการตามหัวข้อเรื่องและเวลาที่กำหนด การใช้สื่อประกอบการพูดนำเสนอที่สอดคล้องและเหมาะสมกับหัวข้อเรื่อง โดยใช้กระบวนการทางภาษา กระบวนการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง กระบวนการกลุ่มและกระบวนการปฏิบัติ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ ความสามารถในการพูดนำเสนอ และความรู้ถึงคุณค่าของกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลและประโยชน์ที่จะนำไปใช้ในอนาคต ทั้งในการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพ

ผลการเรียนรู้

หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กำหนดผลการเรียนรู้ รวมจำนวน 15 ข้อ ประกอบด้วย ผลการเรียนรู้ที่มุ่งหวังให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจที่เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูล และผลการเรียนรู้ที่มุ่งหวังให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล พร้อมทั้งมีเจตคติที่ดีกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ดังนี้

1. มีความรู้เกี่ยวกับความหมายของการพูดเพื่อให้ข้อมูล จุดมุ่งหมายของการพูดเพื่อให้ข้อมูล และระบุประเภทของการพูดเพื่อให้ข้อมูล รูปแบบของการพูดเพื่อให้ข้อมูลแต่ละประเภท
2. มีความรู้ในการออกเสียง การเน้นคำ การใช้เสียงสูงต่ำ การเน้นคำสำคัญในประโยคและจังหวะการหยุดในช่วงจบประโยค
3. มีความรู้ในการแสดงท่าทางการเดิน การยืน การวางท่า การใช้สีหน้า การใช้มือและแขน และการแสดงสีหน้า
4. มีความรู้ในการเลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อที่เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ เวลาการนำเสนอ ผู้ฟัง และโอกาสในการพูด
5. มีความรู้ในการกำหนดประเด็นหลักและประเด็นเฉพาะในการนำเสนอให้สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้ฟัง และโอกาสการพูด

6. มีความรู้ในการเลือกใช้รูปแบบของบทพูดและเขียนโครงร่างของบทพูด การเลือกใช้คำเชื่อมประโยค ให้สอดคล้องและเหมาะสมกับหัวข้อ ผู้ฟังและโอกาสในการพูด
  7. มีความรู้ในการเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอ ที่สอดคล้องกับเนื้อหา น่าเชื่อถือ ช่วยให้เนื้อหามีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น และการใช้ signposts ได้เหมาะสมขณะใช้สื่อประกอบการนำเสนอ
  8. สามารถพูดนำเสนอเนื้อหาที่มีความถูกต้องตามหลักวิชาการตามหัวข้อที่กำหนด มีการยกตัวอย่าง ใช้สถิติหรือผลการวิจัยที่สอดคล้องกับหัวข้อประกอบการพูดนำเสนอ เพื่อโน้มน้าวใจผู้ฟังให้คล้อยตาม
  9. สามารถออกเสียงภาษาอังกฤษ (pronunciation) ได้อย่างคล่องแคล่ว ชัดถ้อยชัดคำ ใช้โครงสร้างประโยค (structure) ใช้คำสันธาน (connectors) ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม สอดคล้องกับหัวข้อที่พูด
  10. สามารถใช้เสียงสูงต่ำ (intonation) การเน้นคำสำคัญในประโยคและจังหวะ (rhythm) การหยุดในช่วงจบประโยค (pausing and pace) และการใช้ความดังของเสียง (volume) อย่างถูกต้องเหมาะสม
  11. สามารถใช้อวัจนภาษา เช่น ท่วงทีการเดิน การยืน การวางท่า การใช้สีรชะ การใช้มือและแขน และการแสดงสีหน้าที่สอดคล้องเหมาะสมกับเนื้อหาที่พูด
  12. สามารถนำเสนอข้อมูลอย่างมีลำดับขั้นตอนเหมาะสมตามรูปแบบการพูดและสอดคล้องกับหัวข้อ ที่ประกอบด้วย คำทักทาย คำนำ/บทนำ/ประโยคเปิด เนื้อหา บทสรุป
  13. สามารถใช้กราฟ รูปภาพ และสื่อมัลติมีเดียอื่นๆ ได้อย่างหลากหลาย สอดคล้องและเหมาะสมกับหัวข้อ
  14. สามารถพูดนำเสนอได้ครบถ้วนภายในเวลาที่กำหนด
  15. มีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล
- รวมทั้งหมด 15 ผลการเรียนรู้

โครงสร้างหลักสูตร

โครงสร้างเวลาเรียนตลอดหลักสูตร รวม 60 ชั่วโมง จำแนกเป็น 2 ช่วงคือ การเตรียมความพร้อมทางด้านภาษาและเนื้อหา ใช้เวลาเรียน จำนวน 20 ชั่วโมง และการฝึกปฏิบัติการพูดนำเสนอ ใช้เวลาเรียน จำนวน 34 ชั่วโมง รวมเวลาที่ใช้ในการทดสอบก่อนเรียน สรุบทบทวนภาพรวม ให้ข้อมูลย้อนกลับรายบุคคลแก่ผู้เรียนและทดสอบหลังเรียน จำนวน 6 ชั่วโมง ดังนี้

ตารางที่ 16 โครงสร้างหลักสูตร

ที่	ชื่อหน่วยการเรียน	เวลาเรียน (ชั่วโมง)	มาตรฐานสมรรถนะ ที่สอดคล้อง
ช่วงที่ 1 การเตรียมความพร้อมทางด้านภาษาและเนื้อหา			
1	Getting to know Informative Public Speaking (IPS)	2	1, 15
2	Practicing Basic English Pronunciation	4	2, 15
3	Capturing an Audience's Attention	2	3, 15
4	Adapting to Your Audience before You Speak	2	4, 15
5	Communicating the Thesis and Specific Purpose	4	5, 15
6	Organizing Exceptional and Logical Outline Pattern	4	6, 15
7	Using Supporting Materials in Your Speaking	2	7, 15
ช่วงที่ 2 การฝึกปฏิบัติการพูดนำเสนอ			
8	Task 1 Speech about Objects	6.8	8-15
9	Task 2 Speech about Processes	6.8	8-15
10	Task 3 Speech about Events	6.8	8-15
11	Task 4 Speech about Concepts	6.8	8-15
12	Task 5 Your Style, On Stage	6.8	8-15
	สอบวัดผลกลางภาค (ชั่วโมง)	3	-
	สอบวัดผลปลายภาค (ชั่วโมง)	3	-
รวมเวลาเรียน (ชั่วโมง)		60	-

หมายเหตุ ผู้สอนสามารถปรับเปลี่ยนจำนวนชั่วโมงเรียนและชั่วโมงฝึกปฏิบัติได้ตามความเหมาะสม โดยยึดสมรรถนะพื้นฐานของผู้เรียนเป็นหลัก

หน่วยการเรียนรู้และสาระการเรียนรู้

หลักสูตรประกอบด้วยหน่วยการเรียนรู้ จำนวน 12 หน่วยการเรียนรู้ จำแนกเป็น 7 หน่วยการเรียนรู้ และ 5 หน่วยฝึกปฏิบัติ ดังรายละเอียด

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 Getting to know Informative Public Speaking (IPS)

มาตรฐานสมรรถนะที่สอดคล้อง มาตรฐานสมรรถนะที่ 1 มาตรฐานสมรรถนะที่ 15

เวลาเรียน 2 ชั่วโมง

ผลการเรียนรู้

1. มีความรู้เกี่ยวกับความหมายของการพูดเพื่อให้ข้อมูล ประเภทของการพูดเพื่อให้ข้อมูล จุดมุ่งหมายของการพูดเพื่อให้ข้อมูล รูปแบบของการพูดเพื่อให้ข้อมูลแต่ละประเภท
2. มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. บอกความหมายของการพูดเพื่อให้ข้อมูลได้อย่างถูกต้อง
2. บอกประเภทของการพูดเพื่อให้ข้อมูลได้อย่างถูกต้อง
3. บอกจุดมุ่งหมายของการพูดเพื่อให้ข้อมูลได้อย่างถูกต้อง
4. บอกรูปแบบของการพูดเพื่อให้ข้อมูล แต่ละประเภทได้อย่างถูกต้อง

สาระการเรียนรู้

1. ความหมายของการพูดเพื่อให้ข้อมูล
2. จุดมุ่งหมายของการพูดเพื่อให้ข้อมูล
3. ประเภทของการพูดเพื่อให้ข้อมูล
4. รูปแบบของการพูดเพื่อให้ข้อมูลแต่ละประเภท

แนวทางการจัดการเรียนรู้

1. การบรรยาย/อภิปราย
2. การเรียนรู้ด้วยตนเอง
3. การฝึกปฏิบัติ

แนวทางการวัดและประเมินผล

1. ทดสอบความรู้เกี่ยวกับความหมายประเภทจุดมุ่งหมาย รูปแบบของการพูดเพื่อให้ข้อมูล
2. ปฏิบัติกิจกรรมในห้องเรียน

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. เอกสารประกอบกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง Getting to know Informative Public Speaking

2. <https://www.youtube.com/watch?v=AKuv8s00ApE>

3. <http://www.slideshare.net/andinarvaez/chapter-15-informative-public-speaking-3645170>

ร้อยละย่หลักฐาน

1. คะแนนสอบวัดควมรู่ก่อนและหล้งเรียน
2. คะแนนปฏิบัติกิจกรรม
3. แบบบ้นที่กข้อมูลย้อนกลับ
4. แบบบ้นที่กการจัดกิจกรรมการเรียนรู่ (สำหรับผู้ช่วยวิจัย)

หน่วยการเรียนรู่ที่ 2 Practicing Basic English Pronunciation

มาตรฐานสมรรถนะที่สอดคล้อง มาตรฐานสมรรถนะที่ 2 มาตรฐานสมรรถนะที่ 15

เวลาเรียน 4 ชั่วโมง

ผลการเรียนรู่

1. ผู้เรียนมีความรู่ในการออกเสียง การเน้นคำ การใช้เสียงสูงต่ำ การเน้นคำสำคัญในประโยค และจังหวะการหยุดในช่วงจบประโยค
2. มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู่การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

จุดประสงค์การเรียนรู่

1. บอกหลักการออกเสียงและสามารถปฏิบัติได้
2. บอกหลักการเน้นคำและสามารถปฏิบัติได้
3. บอกหลักการใช้เสียงสูงต่ำและสามารถปฏิบัติได้
4. บอกหลักการเน้นคำสำคัญในประโยคและสามารถปฏิบัติได้
5. บอกหลักการหยุดในช่วงจบประโยคและสามารถปฏิบัติได้

สาระการเรียนรู่

1. การออกเสียงตามหลักภาษา (pronunciation)
2. การเน้นคำตามหลักภาษา (stress)
3. การใช้เสียงสูงต่ำตามหลักภาษา (pitch)
4. การเน้นคำสำคัญในประโยคตามหลักภาษา (falling and rising, intonation)
5. การหยุดในช่วงจบประโยคตามหลักภาษา (pausing)

แนวทางการจัดการเรียนรู่

1. การบรรยาย/อภิปราย
2. การเรียนด้วยตนเอง

3. การฝึกปฏิบัติ

แนวทางการวัดและประเมินผล

1. ทดสอบความรู้เกี่ยวกับหลักการออกเสียง หลักการเน้นคำ หลักการใช้เสียงสูงต่ำ หลักการเน้นคำสำคัญในประโยค และหลักการหยุดในช่วงจบประโยค

2. ปฏิบัติกิจกรรมในห้องเรียน

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. เอกสารประกอบกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การออกเสียง การเน้นคำ การใช้เสียงสูงต่ำ การเน้นคำสำคัญในประโยคและการหยุดในช่วงจบประโยค

2. <https://www.youtube.com/watch?v=LSKdLBkjlWU>

3. <http://www.learnerstv.com/index.php>

4. <http://www.bbc.co.uk/learningenglish/>

ร่องรอยหลักฐาน

1. คะแนนสอบวัดความรู้ก่อนและหลังเรียน
2. คะแนนปฏิบัติกิจกรรม
3. แบบบันทึกข้อมูลย้อนกลับ
4. แบบบันทึกการสะท้อนคิดของตนเอง
5. แบบบันทึกการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (สำหรับผู้ช่วยวิจัย)

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 Capturing an Audience's Attention

มาตรฐานสมรรถนะที่สอดคล้อง มาตรฐานสมรรถนะที่ 3 มาตรฐานสมรรถนะที่ 15

เวลาเรียน 2 ชั่วโมง

ผลการเรียนรู้

1. ผู้เรียนมีความรู้ในการแสดงท่วงท่าการเดิน การยืน การวางท่า การใช้ศีรษะ การใช้มือและแขน และการแสดงสีหน้า

2. มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. บอกลักษณะท่วงท่าการเดินที่ถูกต้องและสามารถปฏิบัติได้
2. บอกลักษณะการยืน การวางท่า ที่ถูกต้องและสามารถปฏิบัติได้
3. บอกลักษณะการใช้สายตาที่ถูกต้องและสามารถปฏิบัติได้
4. บอกลักษณะการใช้ศีรษะที่ถูกต้องและสามารถปฏิบัติได้
5. บอกลักษณะการใช้มือและแขนที่ถูกต้องและสามารถปฏิบัติได้

6. บอกลักษณะการแสดงสีหน้าที่ถูกต้องและสามารถปฏิบัติได้

สาระการเรียนรู้

1. ท่วงทีการเดิน (blocking or movement)
2. การยืน การวางท่า (posture)
3. การใช้สายตา (eyes contact)
4. การใช้มือและแขน (gesture with hands and arms)
5. การแสดงสีหน้า (facial expression)

แนวทางการจัดการเรียนรู้

1. การบรรยาย/อภิปราย
2. การเรียนรู้ด้วยตนเอง
3. การฝึกปฏิบัติ

แนวทางการวัดและประเมินผล

1. ทดสอบความรู้เกี่ยวกับท่วงทีการเดิน การยืน การวางท่า การใช้ศีรษะ การใช้มือและแขน และการแสดงสีหน้า ก่อนและหลังเรียน
2. ปฏิบัติกิจกรรมในห้องเรียน

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. เอกสารประกอบการกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง Capturing an Audience's Attention
2. <http://www.skillsyouneed.com/ips/nonverbal-communication.html>
3. <http://www.presentation-pointers.com/showarticle/articleid/17/>
4. http://www.culturesintheclassroom.com/5_kinesics.shtml
5. <http://www.aoc.nrao.edu/~dfinley/speaking.html>

ร่องรอยหลักฐาน

1. คะแนนสอบวัดความรู้ก่อนและหลังเรียน
2. คะแนนปฏิบัติกิจกรรม
3. แบบบันทึกข้อมูลย้อนกลับ
4. แบบบันทึกการสะท้อนคิดของตนเอง
5. แบบบันทึกการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (สำหรับผู้ช่วยวิจัย)

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 Adapting to Your Audience before You Speak

มาตรฐานสมรรถนะที่สอดคล้อง มาตรฐานสมรรถนะที่ 4 มาตรฐานสมรรถนะที่ 15

เวลาเรียน 2 ชั่วโมง

ผลการเรียนรู้

1. ผู้เรียนมีความรู้ในการเลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อที่เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ เวลา การนำเสนอ ผู้ฟัง และโอกาสในการพูด

2. มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. วิเคราะห์ผู้ฟัง อายุ เพศ สถานการณ์ และโอกาสการพูดได้อย่างถูกต้อง

2. เลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อเรื่องที่เหมาะสมกับวัตถุประสงค์

สาระการเรียนรู้

1. การวิเคราะห์ผู้ฟัง อายุ เพศ สถานการณ์ และโอกาสการพูด

2. การเลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อเรื่องที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การพูด

แนวทางการจัดการเรียนรู้

1. การบรรยาย/อภิปราย

2. การเรียนรู้ด้วยตนเอง

3. การฝึกปฏิบัติ

แนวทางการวัดและประเมินผล

1. ทดสอบความรู้เกี่ยวกับการวิเคราะห์ ผู้ฟัง อายุ เพศ สถานการณ์และโอกาสการพูด และการเลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อเรื่อง ก่อนและหลังเรียน

2. ปฏิบัติกิจกรรมในห้องเรียน

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. ใบงานการวิเคราะห์ผู้ฟัง อายุ เพศ สถานการณ์และโอกาสการพูด

2. ตัวอย่างการวิเคราะห์ผู้ฟังการวิเคราะห์ผู้ฟัง อายุ เพศ สถานการณ์และโอกาสการพูด

3. แบบฝึก 20 questions to conduct an audience analysis

4. www.futurestatehttp://sixminutes.dlugan.com/audience-analysis-how/.com/globalization/capturing-contrasts-eight-ways-to-define-the-best-audience-analysis-questions/#.VMmMD9KUF4

ร่องรอยหลักฐาน

1. คะแนนสอบวัดความรู้ก่อนและหลังเรียน

2. คะแนนการปฏิบัติกิจกรรม

3. แบบบันทึกข้อมูลย้อนกลับ
4. แบบบันทึกการสะท้อนคิดของตนเอง
5. แบบบันทึกการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (สำหรับผู้ช่วยวิจัย)

หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 Communicating the Thesis and Specific Purpose

มาตรฐานสมรรถนะที่สอดคล้อง มาตรฐานสมรรถนะที่ 5 มาตรฐานสมรรถนะที่ 15

เวลาเรียน 4 ชั่วโมง

ผลการเรียนรู้

1. ผู้เรียนมีความรู้ในการกำหนดประเด็นหลักและประเด็นเฉพาะในการนำเสนอให้สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้ฟัง และโอกาสการพูด
2. มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. บอกลักษณะประโยคที่ระบุประเด็นหลัก และประเด็นเฉพาะที่สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาสการพูด
2. ใช้ประโยคที่ระบุประโยคที่ระบุประเด็นหลัก และประเด็นเฉพาะที่สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาสการพูด

สาระการเรียนรู้

1. หลักการเขียนประโยค thesis statements และ specific statements
2. ความแตกต่างระหว่างประโยค thesis และ specific statement
3. การเขียนประโยคที่ระบุประเด็นหลัก (thesis) และประโยคที่ระบุประเด็นเฉพาะ (specific purpose) ที่สอดคล้องสัมพันธ์กัน เหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาสการพูด

แนวทางการจัดการเรียนรู้

1. การบรรยาย/อภิปราย
2. การเรียนรู้ด้วยตนเอง
3. การฝึกปฏิบัติ

แนวทางการวัดและประเมินผล

1. ทดสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการเขียนประโยคที่ระบุประเด็นหลักและประโยคที่ระบุประเด็นเฉพาะ
2. การปฏิบัติกรรมในห้องเรียน

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. ใบความรู้หลักการเขียนประโยคที่ระบุประเด็นหลักและประโยคที่ระบุประเด็นเฉพาะ

2. แบบฝึกเขียนประโยคที่ระบุประเด็นหลักและประโยคที่ระบุประเด็นเฉพาะ
3. <http://www.bmcc.cuny.edu>
4. <http://www.aims.edu/student/online-writing-lab/process/thesis>

ร่องรอยหลักฐาน

1. คะแนนแบบสอบก่อนและหลังเรียน
2. คะแนนปฏิบัติการกิจกรรม
3. แบบบันทึกข้อมูลย้อนกลับ
4. แบบบันทึกการสะท้อนคิดของตนเอง
5. แบบบันทึกการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (สำหรับผู้ช่วยวิจัย)

หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 Organizing Exceptional and Logical Outline Pattern

มาตรฐานสมรรถนะที่สอดคล้อง มาตรฐานสมรรถนะที่ 6 มาตรฐานสมรรถนะที่ 15

เวลาเรียน 4 ชั่วโมง

ผลการเรียนรู้

1. ผู้เรียนมีความรู้ในการเลือกใช้รูปแบบของบทพูดและเขียนโครงร่างของบทพูด การเลือกใช้คำเชื่อมประโยคให้สอดคล้องและเหมาะสมกับหัวข้อ ผู้ฟังและโอกาสในการพูด
2. มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. เลือกใช้รูปแบบของบทพูดที่สอดคล้องกับชนิดหรือประเภทของหัวข้อหรือเรื่อง
2. เรียบเรียงประโยคในการเขียนโครงร่างบทพูดส่วนบทนำได้ประทับใจผู้ฟังและอย่างสร้างสรรค์
3. เรียบเรียงประโยคในการเขียนโครงร่างบทพูดส่วนเนื้อหาที่สอดคล้องกับชนิดหรือประเภทของหัวข้อหรือเรื่อง
4. เรียบเรียงประโยคในการเขียนโครงร่างบทพูดส่วนสรุปที่สอดคล้องตรงประเด็นกับเนื้อหา และให้ข้อสรุปหรือแนวคิดที่ประทับใจผู้ฟัง เลือกใช้คำเชื่อมประโยคได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมกับหัวข้อเรื่อง
5. เลือกใช้คำเชื่อมประโยคได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมกับหัวข้อเรื่อง

สาระการเรียนรู้

1. รูปแบบของบทพูดเพื่อให้ข้อมูล
2. การเขียนโครงร่างบทพูดเพื่อให้ข้อมูล ส่วนนำ

3. การเขียนโครงร่างบทพูดเพื่อให้ข้อมูล ส่วนเนื้อหา
4. การเขียนโครงร่างบทพูดเพื่อให้ข้อมูล ส่วนสรุป
5. คำเชื่อมประโยคที่ใช้ในบทพูดเพื่อให้ข้อมูล

แนวทางการจัดการเรียนรู้

1. การบรรยาย/อภิปราย
2. การเรียนรู้ด้วยตนเอง
3. การฝึกปฏิบัติ

แนวทางการวัดและประเมินผล

1. ทดสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการเขียนโครงร่างบทพูดส่วนบทนำ เนื้อหาและบทสรุป
2. การปฏิบัติกิจกรรมในห้องเรียน

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. ใบความรู้เกี่ยวกับการเขียนโครงร่างบทนำ เนื้อหาและบทสรุป
2. แบบฝึกปฏิบัติการเขียนโครงร่างบทนำ เนื้อหาและบทสรุป
3. ตัวอย่างของการเขียนโครงร่างบทนำ เนื้อหาและบทสรุปที่ดี
4. <http://faculty.washington.edu/ezent/impo.htm>
5. <http://web.gccaz.edu/~kshinema/Speechorganization.html>

ร่องรอยหลักฐาน

1. คะแนนแบบสอบก่อนและหลังเรียน
2. คะแนนปฏิบัติกิจกรรม
3. แบบบันทึกข้อมูลย้อนกลับ
4. แบบบันทึกการสะท้อนคิดของตนเอง
5. แบบบันทึกการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (สำหรับผู้ช่วยวิจัย)

หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 Using Supporting Materials in Your Speaking

มาตรฐานสมรรถนะที่สอดคล้อง มาตรฐานสมรรถนะที่ 7 มาตรฐานสมรรถนะที่ 15

เวลาเรียน 2 ชั่วโมง

ผลการเรียนรู้

1. ผู้เรียนมีความรู้ในการเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอ ที่สอดคล้องกับเนื้อหา นำเชื่อถือ ช่วยให้นื่องามีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น
2. มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. มีความรู้เกี่ยวกับการเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอให้มีความน่าเชื่อถือและช่วยให้เนื้อหา มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น

2. มีความรู้เกี่ยวกับการใช้ signposts ให้เหมาะสมกับการใช้สื่อประกอบการนำเสนอ

สาระการเรียนรู้

1. การเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอให้ simplicity, accuracy, and consistency

2. การใช้ signposts ประกอบการนำเสนอ simplicity, accuracy, and consistency และ signposts

แนวทางการจัดการเรียนรู้

1. การบรรยาย/อภิปราย

2. การเรียนรู้ด้วยตนเอง

3. การฝึกปฏิบัติ

แนวทางการวัดและประเมินผล

1. ทดสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอ

2. ทดสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการใช้ signposts ประกอบการนำเสนอ

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. ตัวอย่างการใช้สื่อประกอบการนำเสนอที่ดี

2. <http://powerpointbook.blogspot.com/2011/12/1-powerpoint.html>

3. <http://blog.gcflearnfree.org/2011/01/25/simple-dos-and-donts-for-better-powerpoint-presentations/>

4. <http://www.slideshare.net/ssuser2a0e41/powerpoint-2010-38910186>

5. <http://www.powershow.com/view/380984->

NGFjM/PowerPoint_Templates_powerpoint_ppt_presentation?promo=1

ร่องรอยหลักฐาน

1. คะแนนแบบสอบก่อนและหลังเรียน

2. คะแนนปฏิบัติกิจกรรม

3. แบบบันทึกข้อมูลย้อนกลับ

4. แบบบันทึกการสะท้อนคิดของตนเอง

5. แบบบันทึกการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (สำหรับผู้ช่วยวิจัย)

หน่วยฝึกปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษ 1-5

หน่วยฝึกปฏิบัติที่ 1 Speech about Objects กำหนดภาระงานปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูลที่เกี่ยวกับวัตถุสิ่งของ มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้และทักษะที่เคยเรียนมา ประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติการพูดจริง ผู้เรียนสามารถระบุหัวข้อพูดที่สอดคล้องกับหัวข้อเรื่องใหญ่ ศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลตามหัวข้อที่กำหนด เรียบเรียงประเด็นหลักและประเด็นรองและ กำหนดโครงสร้างบทพูด เขียนบทพูดตามหัวข้อเรื่อง พูดนำเสนอต่อหน้าผู้ฟัง และทบทวนและสะท้อนคิดต่อการพูดของตนเอง และพัฒนาการพูดของตนเองในหน่วยฝึกปฏิบัติครั้งต่อไป

หน่วยฝึกปฏิบัติที่ 2 Speech about Processes กำหนดภาระงานปฏิบัติการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่เกี่ยวกับกระบวนการและแนวทางปฏิบัติ มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้และทักษะที่เคยเรียน มาประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติการพูดจริง ผู้เรียนสามารถระบุหัวข้อพูดที่ สอดคล้องกับหัวข้อเรื่องใหญ่ ศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลตามหัวข้อที่กำหนด เรียบเรียงประเด็น หลักและประเด็นรองและกำหนดโครงสร้างบทพูด เขียนบทพูดตามหัวข้อเรื่อง พูดนำเสนอต่อหน้าผู้ฟัง และทบทวนและสะท้อนคิดต่อการพูดของตนเอง และพัฒนาการพูดของตนเองในหน่วยฝึกปฏิบัติครั้งต่อไป

หน่วยฝึกปฏิบัติที่ 3 Speech about Events กำหนดภาระงานปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูลที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้และทักษะที่เคยเรียน มา ประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติการพูดจริง ผู้เรียนสามารถระบุหัวข้อพูดที่สอดคล้องกับหัวข้อเรื่องใหญ่ ศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลตามหัวข้อที่กำหนด เรียบเรียงประเด็นหลักและประเด็นรองและ กำหนดโครงสร้างบทพูด เขียนบทพูดตามหัวข้อเรื่อง พูดนำเสนอต่อหน้าผู้ฟัง และทบทวนและสะท้อนคิดต่อการพูดของตนเอง และพัฒนาการพูดของตนเองในหน่วยฝึกปฏิบัติครั้งต่อไป

หน่วยฝึกปฏิบัติที่ 4 Speech about Concepts กำหนดภาระงานปฏิบัติการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่เกี่ยวกับคำนิยามและความคิด มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนได้นำความรู้ และทักษะที่เคยเรียน มาประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติการพูดจริง ผู้เรียนสามารถระบุหัวข้อพูดที่ สอดคล้องกับหัวข้อเรื่องใหญ่ ศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลตามหัวข้อที่กำหนด เรียบเรียงประเด็น หลักและประเด็นรองและกำหนดโครงสร้างบทพูด เขียนบทพูดตามหัวข้อเรื่อง พูดนำเสนอต่อหน้าผู้ฟัง และทบทวนและสะท้อนคิดต่อการพูดของตนเอง และพัฒนาการพูดของตนเองในหน่วยฝึกปฏิบัติครั้งต่อไป

หน่วยฝึกปฏิบัติที่ 5 Your Style, On Stage เป็นหน่วยฝึกปฏิบัติที่มีเป้าหมายให้ผู้เรียนได้ แสดงออกถึงความรู้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลในแบบฉบับของตนเองอย่าง แท้จริง ผู้เรียนเลือก กำหนดหัวข้อและรูปแบบการพูด พร้อมทั้งจัดเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอ ด้วยตนเอง แล้วพูดนำเสนอต่อกลุ่มผู้ฟังบนเวทีของโรงเรียนในสถานการณ์จริง ภายใต้กรอบหัวข้อที่

เกี่ยวกับวัตถุสิ่งของ (objects) กระบวนการและแนวทางปฏิบัติ (processes) เหตุการณ์ (events) คำนิยามและความคิด (concepts)

มาตรฐานสมรรถนะที่สอดคล้อง

มาตรฐานสมรรถนะที่ 8 มาตรฐานสมรรถนะที่ 9 มาตรฐานสมรรถนะที่ 10
มาตรฐานสมรรถนะที่ 11 มาตรฐานสมรรถนะที่ 12 มาตรฐานสมรรถนะที่ 13
มาตรฐานสมรรถนะที่ 14 มาตรฐานสมรรถนะที่ 15

เวลาเรียน 34 ชั่วโมง

ผลการปฏิบัติที่คาดหวัง

1. สามารถพูดนำเสนอเนื้อหาที่มีความถูกต้องตามหลักวิชาการตามหัวข้อที่กำหนด มีการยกตัวอย่าง ใช้สถิติหรือผลการวิจัยที่สอดคล้องกับหัวข้อประกอบการพูดนำเสนอ เพื่อโน้มน้าวใจผู้ฟังให้คล้อยตาม
2. สามารถออกเสียงภาษาอังกฤษ (pronunciation) ได้อย่างคล่องแคล่ว ชัดถ้อยชัดคำ ใช้โครงสร้างประโยค (structure) ใช้คำสันธาน (connectors) ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม สอดคล้องกับหัวข้อที่พูด
3. สามารถใช้เสียงสูงต่ำ (intonation) การเน้นคำสำคัญในประโยคและจังหวะ (rhythm) การหยุดในช่วงจบประโยค (pausing and pace) และการใช้ความดังของเสียง (volume) อย่างถูกต้องเหมาะสม
4. สามารถใช้วัจนภาษา เช่น ท่วงทีการเดิน การยืน การวางท่า การใช้สีหน้า การใช้มือและแขน และการแสดงสีหน้าที่สอดคล้องเหมาะสมกับเนื้อหาที่พูด
5. สามารถนำเสนอข้อมูลอย่างมีลำดับขั้นตอนเหมาะสมตามรูปแบบการพูด และสอดคล้องกับหัวข้อ ที่ประกอบด้วย คำทักทาย คำนำ/บทนำ/ประโยคเปิด เนื้อหา บทสรุป
6. สามารถใช้กราฟ รูปภาพ และสื่อมัลติมีเดียอื่นๆ ได้อย่างหลากหลาย สอดคล้องและเหมาะสมกับหัวข้อ
7. สามารถพูดนำเสนอได้ครบถ้วนภายในเวลาที่กำหนด
8. มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

สาระการเรียนรู้

1. การนำเสนอเนื้อหาที่มีความถูกต้องตามหลักวิชาการ
2. การออกเสียงภาษาอังกฤษ ใช้โครงสร้างประโยค ใช้คำสันธาน

3. การใช้เสียงสูงต่ำ เน้นคำสำคัญในประโยค จังหวะการหยุดในช่วงจบประโยคใช้ความดังของเสียง
4. การใช้ท่วงทีการเดิน การวางท่า การใช้มือและแขน การแสดงออกทางสีหน้าและการสบตา
5. การนำเสนอข้อมูลอย่างมีลำดับขั้นตอน
6. การที่ใช้กราฟ รูปภาพและสื่อมัลติมีเดีย
7. การพูดภายในเวลาที่กำหนด
8. การมีส่วนร่วม การรับรู้ถึงคุณค่าและประโยชน์ที่จะนำไปใช้ในอนาคต ทั้งในการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพ

แนวทางการจัดการเรียนรู้

การจัดกิจกรรมการฝึกปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ประยุกต์ใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการฝึกปฏิบัติ 6 ขั้นตอนของ Ibbert-She (2009) ประกอบด้วย ขั้นที่ 1 ระบุหัวข้อพูดที่สอดคล้องกับหัวข้อเรื่องใหญ่ที่กำหนด (Identify suitable topics) ขั้นที่ 2 ศึกษาค้นคว้า รวบรวมข้อมูลตามหัวข้อ (Research the topic area) ขั้นที่ 3 เรียบเรียงประเด็นหลักและประเด็นรองและกำหนดโครงสร้างบทพูด (Organize and outline key points) ขั้นที่ 4 เขียนบทพูดตามหัวข้อเรื่อง (Write argumentative or informative essays) ขั้นที่ 5 พูดนำเสนอต่อหน้าผู้ฟัง (Give oral presentations based on essays) และขั้นที่ 6 ทบทวนและสะท้อนคิด (Review and reflect)

แนวทางการวัดและประเมินผล

ประเมินผลการปฏิบัติหรือการประเมินการพูดนำเสนอของผู้เรียนตามสภาพจริง โดยที่ผู้สอนแจ้งรายประเมิน เกณฑ์การประเมิน เกณฑ์การผ่านประเมินให้ผู้เรียนทราบก่อนล่วงหน้า

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. ตัวอย่างบทพูดนำเสนอเกี่ยวกับ Objects
2. ตัวอย่างบทพูดนำเสนอเกี่ยวกับ Processes
3. ตัวอย่างบทพูดนำเสนอเกี่ยวกับ Events
4. ตัวอย่างบทพูดนำเสนอเกี่ยวกับ Concepts
5. ตัวอย่างการพูดของนักพูดที่มีชื่อเสียง
6. <http://www.ted.com/>
7. <http://www.bangkok-toastmasters.org/web-homepage4>.
8. <https://www.facebook.com/cugavelclub>

ร่องรอยหลักฐาน

1. แบบประเมินการพูดนำเสนอ (สำหรับผู้สอน/ผู้พูด/ผู้ฟัง)
2. เทปบันทึกภาพเคลื่อนไหวการพูดนำเสนอของผู้พูด
3. แบบบันทึกข้อมูลย้อนกลับ
4. แบบบันทึกการสะท้อนคิดของตนเอง
5. แบบบันทึกการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (สำหรับผู้ช่วยวิจัย)

แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภายใต้หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายนี้ เชื่อว่าการรู้ไวยากรณ์ไม่ใช่เป้าหมายสุดท้ายในการเรียนภาษา แต่มีเป้าหมายเพื่อให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่ใกล้เคียงกับสภาพจริงให้ได้มากที่สุด ภายใต้บริบทและสิ่งแวดล้อมที่จำกัด มีการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ ดังนี้

1) การจัดสภาพแวดล้อม

การจัดสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดการเรียนรู้แบบผสมผสาน (Blended Learning Approach) โดยนำเทคโนโลยีการเรียนรู้ทุกรูปแบบ เช่น การใช้วีดิทัศน์ Webpage, Internet, Face Book, You Tube มาผสมผสานกับการเรียนรู้แบบดั้งเดิมในชั้นเรียน เน้นการจัดหาหรืออำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนเข้าถึงกิจกรรมการเรียนรู้หรือประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยวิธีการหรือรูปแบบที่ยืดหยุ่น และส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และประสบการณ์การเรียนรู้เพิ่มมากขึ้น โดยการเพิ่มการนำแหล่งข้อมูลและแหล่งเรียนรู้หรือแหล่งทรัพยากรอื่น ๆ เข้ามาใช้ประกอบการสอนแบบดั้งเดิมหรือแบบเผชิญหน้า ทั้งนี้ผู้เรียนยังคงเข้าเรียนในห้องเรียนตามปกติและผู้สอนใช้การเรียนออนไลน์เป็นการเพิ่มโอกาสในการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน และให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะหรือความรู้ในเนื้อหาที่เรียนเพิ่มเติม

2) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการทักษะทางภาษาที่เน้นการสื่อสาร ที่เป็นไปตามกรอบความคิดหลักของ The Common European Framework of Reference for Languages (CEFR) ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รับความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ความรู้เกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้โอกาสผู้เรียนได้ฝึกฝนความสามารถทางภาษา เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้องเหมาะสม รวมถึงจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษา มีความมั่นใจในฐานะผู้เรียนและผู้ใช้ภาษา และมีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ดังตัวอย่าง

กิจกรรมการเรียนรู้ต่อไป นี้ กิจกรรมกลุ่มเล็ก กิจกรรมคู่ กิจกรรม Self-Monitoring กิจกรรม Peer Monitoring กิจกรรม Using Modeling และกิจกรรมเดี่ยว และตัวอย่างหัวข้อพูดต่อไปนี้ หัวข้อ เกี่ยวเวลาว่างและนันทนาการ หัวข้อเกี่ยวกับการเดินทางท่องเที่ยว) หัวข้อเกี่ยวกับภาษาและวัฒนธรรม หัวข้อเกี่ยวกับตนเอง) หัวข้อเกี่ยวกับสถานที่สำคัญต่าง ๆ หัวข้อเกี่ยวกับการศึกษาและอาชีพ หัวข้อเกี่ยวกับ สุขภาพและ หัวข้อเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม หัวข้อเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล หัวข้อเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี หัวข้อเกี่ยวกับการบริการ ทั้งนี้ ผู้สอนสามารถเลือกใช้วิธีสอนได้หลากหลายวิธีตามความ เหมาะสม และตัวอย่างวิธีสอนต่อไปนี้

2.1) การสอนด้วยการบรรยาย

การบรรยายเป็นกระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตาม จุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนด โดยการเตรียมเนื้อหาสาระแล้วบรรยาย คือ พูด บอก เล่า อธิบาย เนื้อหาสาระหรือสิ่งที่ต้องการสอนแก่ผู้เรียนให้ผู้เรียนซักถามแล้วประเมินการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วย วิธีการอย่างใดอย่างหนึ่ง (ทิตินา แชมมณี, 2544) โดยทั่วไปจะใช้ในกรณีที่ต้องการนำเสนอความรู้ครั้ง ละมาก ๆ โดยใช้เวลาไม่มากนักจึงจัดเป็นวิธีสอนที่ประหยัดเวลาในการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี

2.2) การสอนด้วยการอภิปรายกลุ่มย่อย

การอภิปรายกลุ่มย่อย เป็นกระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการ เรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดโดยการจัดผู้เรียนเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ประมาณ 4-8 คน และให้ผู้เรียนใน กลุ่มพูดคุยแลกเปลี่ยนข้อมูลความคิดเห็น และประสบการณ์ในประเด็นที่กำหนดและสรุปผลการ อภิปรายออกมาเป็นข้อสรุปของกลุ่ม (ทิตินา แชมมณี, 2547)

2.3) การสอนภาษาแบบบูรณาการทักษะทางภาษา เน้นการใช้ภาษาของผู้เรียน ให้

ผู้เรียนได้ปฏิสัมพันธ์ หรือสื่อสารภาษานั้นอย่างมีความหมาย กิจกรรมการเรียนการสอนหรือแบบฝึก จะต้องทำให้ผู้เรียนมีโอกาสที่จะสื่อความหมายในภาษา เพิ่มพูนแหล่งการเรียนรู้ภาษา สังเกตการใช้ ภาษา และมีส่วนร่วมในการร่วมสื่อสาร ผู้เรียนรู้ภาษาแบบงค่อยเป็นค่อยไป เรียนรู้จากข้อผิดพลาดในการ ใช้ภาษา การลองผิดลองถูกและแก้ไขให้ถูกต้อง แล้วนำไปสู่การการใช้ภาษาอย่างถูกต้องและ เหมาะสม บทบาทของผู้สอนในห้องเรียนเป็นผู้ช่วยสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ สร้างโอกาสให้ ผู้เรียนได้ฝึกและใช้ภาษา ผู้สอนให้ผลสะท้อนกลับในการใช้ภาษาและการเรียนภาษาของผู้เรียน

2.4) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการฝึกปฏิบัติ

กิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการฝึกปฏิบัติในหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายนี้ ปรับใช้กระบวนการฝึกการพูดต่อหน้าชุมชน 6 ขั้นตอน ของ Iberri-Shea (2009) ประกอบด้วย ขั้นตอนที่ 1 ระบุหัวข้อพูดที่สอดคล้องกับหัวข้อใหญ่ที่กำหนด ขั้นตอนที่ 2 ศึกษาค้นคว้า รวบรวม ข้อมูลตามหัวข้อ ขั้นตอนที่ 3 เรียบเรียงประเด็นหลักและประเด็นรองและกำหนดโครงร่างบทพูด

ขั้นตอนที่ 4 เขียนบทพูดตามหัวข้อ ขั้นตอนที่ 5 พุดนำเสนอต่อหน้าผู้ฟัง และขั้นตอนที่ 6 ทบทวนและสะท้อนคิด

สื่อและแหล่งการเรียนรู้

หลักสูตรนำเสนอรายการสื่อ แหล่งเรียนรู้ที่เป็นรูปแบบของเอกสาร เว็บไซต์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางและตัวอย่างให้กับผู้นำหลักสูตรไปใช้ เช่น เอกสารประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ประจำหน่วยการเรียนรู้และหน่วยฝึกปฏิบัติ เว็บไซต์และตัวอย่างการพุดนำเสนอใน you tube ทั้งนี้ผู้สอนควรศึกษาและปรับใช้ให้สอดคล้องเหมาะสมกับผู้เรียนและบริบทของโรงเรียนด้วยเช่นกัน ดังตัวอย่าง

1) สื่อและแหล่งการเรียนรู้และศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมหน่วยการเรียนรู้ที่ 1

1. เอกสารประกอบการเรียนรู้เรื่อง Getting to know Informative Public Speaking (IPS)
2. <http://www.richardgjonesjr.com/blog/>
3. <http://www.richardgjonesjr.com/blog/2013/9/11/how-to-prepare-and-deliver-an-effective-informative-peech.html><http://www.richardgjonesjr.com/blog/>

2) สื่อและแหล่งการเรียนรู้และศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมหน่วยการเรียนรู้ที่ 2

1. เอกสารประกอบการเรียนรู้เรื่อง Practicing Basic English Pronunciation
2. <http://www.learnerstv.com/index.php>
3. <http://www.bbc.co.uk/learningenglish/>

3) สื่อและแหล่งการเรียนรู้และศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมหน่วยการเรียนรู้ที่ 3

1. เอกสารประกอบการเรียนรู้เรื่อง Capturing an Audience's Attention
2. http://www.culturesinthe classroom.com/5_kinesics.shtml
3. <http://www.aoc.nrao.edu/~dfinley/speaking.html>

4) สื่อแหล่งการเรียนรู้และศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมหน่วยการเรียนรู้ที่ 4

1. เอกสารประกอบการเรียนรู้เรื่อง Adapting to Your Audience before You Speak
2. <http://faculty.washington.edu/ezent/aaaa.htm>
3. www.futurestatehttp://sixminutes.dlugan.com/audience-analysis-how/.com/globalization/capturing-contrasts-eight-ways-to-define-the-best-audience-analysis-questions/#.VMmMD9KUfE4

5) สื่อแหล่งการเรียนรู้และศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมหน่วยการเรียนรู้ที่ 5

1. เอกสารประกอบการเรียนรู้เรื่อง เรื่อง Communicating the Thesis and Specific Purpose

2. <http://www.aims.edu/student/online-writing-lab/process/thesis>

6) สื่อแหล่งการเรียนรู้และศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมหน่วยการเรียนรู้ที่ 6

1. เอกสารประกอบการเรียนรู้เรื่อง Organizing Exceptional and Logical Outline Pattern

2. <http://faculty.washington.edu/ezent/impo.htm>

3. <http://web.gccaz.edu/~kshinema/Speechorganization.html>

7) สื่อแหล่งการเรียนรู้และศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมหน่วยการเรียนรู้ที่ 7

1. เอกสารประกอบการเรียนรู้เรื่อง Using Supporting Materials in Your Speaking

2. ตัวอย่างการใช้สื่อประกอบการนำเสนอที่ดี

3. <http://powerpointbook.blogspot.com/2011/12/1-powerpoint.html>

4. <http://blog.gcflearnfree.org/2011/01/25/simple-dos-and-donts-for-better-powerpoint-presentations/>

แนวทางการวัดและประเมินผล

1. การวัดและประเมินผล

หลักสูตรกำหนดให้มีการวัดและประเมินทั้งด้านความรู้ในเนื้อหา การปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล และเจตคติต่อการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ ที่ครอบคลุมมาตรฐานสมรรถนะทั้ง 15 มาตรฐานสมรรถนะ โดยให้ผู้เรียนทำแบบสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล และให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติการพูดจริงทั้งในห้องเรียน และในสถานการณ์จริง กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนที่ชัดเจน มีกระบวนการสังเกตและให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียน ใช้เครื่องมือวัดและประเมินผลที่หลากหลาย

การวัดและประเมินผลก่อนการจัดการเรียนรู้ กำหนดให้มีการประเมินความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล การประเมินความสามารถความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ในด้านการเขียนโครงร่างบทพูดและการพูดนำเสนอ การประเมินเจตคติของผู้เรียนต่อกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล โดยใช้เครื่องมือที่ประกอบด้วย แบบสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลก่อนเรียน แบบประเมินและเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูด

ภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลแบบรูปรีค แบบประเมินเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูล แบบประเมินการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของตนเองก่อนเรียนและหลังเรียน

การวัดและประเมินผลระหว่างการจัดการเรียนรู้ กำหนดให้มีการประเมินความรู้เกี่ยวกับ เนื้อหาประจำหน่วยการเรียนรู้ ความสามารถในการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ ความสามารถในการพูดนำเสนอ โดยใช้เครื่องมือที่ประกอบด้วย แบบสอบวัดความรู้ความเข้าใจประจำหน่วยการเรียนรู้ แบบประเมินพัฒนาการการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของตนเองและสิ่งที่ได้เรียนรู้ แบบบันทึกการเรียนรู้ แบบบันทึกการสะท้อนคิดต่อการพูดนำเสนอของตนเองหลังเรียนหน่วยฝึกปฏิบัติ

การวัดและประเมินผลหลังการจัดการเรียนรู้ กำหนดให้มีการประเมินความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล การประเมินความสามารถความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ในด้านการเขียนโครงร่างบทพูดและการพูดนำเสนอ การประเมินเจตคติของผู้เรียนต่อกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล โดยใช้เครื่องมือที่ประกอบด้วย แบบสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลก่อนเรียน แบบประเมินและเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลแบบรูปรีค แบบประเมินเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูล แบบประเมินการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของตนเองก่อนเรียนและหลังเรียน

2. การให้ระดับผลการเรียน

หลักสูตรกำหนดการให้ระดับผลการเรียนเป็นใช้ตัวเลขแสดงระดับผลการเรียนเป็น 8 ระดับ กำหนดความหมายของแต่ละระดับตามที่กระทรวงศึกษากำหนด ดังนี้

ระดับ	4	หมายถึงดีเยี่ยม	คะแนน	80 - 100
ระดับ	3.5	หมายถึงดีมาก	คะแนน	75 - 79
ระดับ	3	หมายถึงดี	คะแนน	70 - 74
ระดับ	2.5	หมายถึงค่อนข้างดี	คะแนน	65 - 69
ระดับ	2	หมายถึงปานกลาง	คะแนน	60 - 64
ระดับ	1.5	หมายถึงพอใช้	คะแนน	55 - 59
ระดับ	1	หมายถึงผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ	คะแนน	50 - 54
ระดับ	0	หมายถึงต่ำกว่าเกณฑ์	คะแนน	0 - 49

3. การรายงานผลการเรียน

หลักสูตรกำหนดการรายงานผลการเรียนตามมาตรฐานสมรรถนะ บอกระดับการปฏิบัติได้ ผลการประเมิน และแสดงข้อมูลผลการเรียนผู้เรียนรายบุคคล ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างแบบสรุปผลประเมินสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

มาตรฐานสมรรถนะ	ระดับการปฏิบัติ ได้		ผลการประเมิน	
	กำหนด	ได้	ผ่าน	ไม่ผ่าน

.....ผู้ประเมิน
 (.....)
 ...../...../.....

(ตัวอย่าง) การแสดงผลการเรียนรู้ผู้เรียนรายบุคคล

ตารางคะแนนเพิ่มสัมพัทธ์ด้านความรู้เกี่ยวกับการพูดเพื่อให้ข้อมูล จากการทดสอบก่อนและหลังเรียนด้วยแบบสอบแบบตัดเทียม ที่มีคะแนน 20 คะแนน

ชื่อ - สกุล	คะแนน ก่อนเรียน	คะแนน หลังเรียน	คะแนน ความแตกต่าง	คะแนน เพิ่ม สัมพัทธ์
น.ส. xxx xxx				

ตารางคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล จากการประเมินจำนวน 6 ครั้ง ระหว่างการใช้หลักสูตร ที่มีคะแนนเต็ม 100 คะแนน

ผู้เรียน	คะแนน ก่อนเรียน ครั้งที่ 1	คะแนน ระหว่างเรียน ครั้งที่ 2	คะแนน ระหว่างเรียน ครั้งที่ 3	คะแนน ระหว่างเรียน ครั้งที่ 4	คะแนน ระหว่างเรียน ครั้งที่ 5	คะแนน หลัง เรียน ครั้งที่ 6
น.ส. xxx xxx						

ตารางอัตราพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล จากการประเมินจำนวน 6 ครั้ง ระหว่างการใช้หลักสูตร

ผู้เรียน	คะแนน พัฒนาการ ช่วงที่ 1	คะแนน พัฒนาการ ช่วงที่ 2	คะแนน พัฒนาการ ช่วงที่ 3	คะแนน พัฒนาการ ช่วงที่ 4	คะแนน พัฒนาการ ช่วงที่ 5	อัตราพัฒนาการ ความสามารถใน การพูด ภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูล
น.ส. xxx xxx						

สรุปได้ว่า น.ส. สามารถพัฒนาความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลได้ร้อยละ xxx ของปริมาณที่ควรพัฒนาได้ และมีอัตราพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลเฉลี่ย xxx คะแนนต่อครั้ง

ส่วนที่ 2 เอกสารประกอบหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

ตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

เอกสารประกอบหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ประกอบด้วย คู่มือการใช้หลักสูตรหลักสูตร ที่ให้รายละเอียดเกี่ยวกับแนวทางการนำหลักสูตรไปใช้ แผนการจัดการเรียนรู้ระยะยาว ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้รายหน่วย และแผนการจัดการเรียนรู้หน่วยฝึกปฏิบัติ แบบสอบวัดความรู้ประจำหน่วยการเรียนรู้ที่ แบบประเมินและเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูลแบบบูรณาการ (ภาคผนวก จ)

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาประสิทธิผลของการใช้หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูด

ภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ผู้วิจัยนำหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่ผ่านการตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างแล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูล นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

2.1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลในภาพรวม และจำแนกตามองค์ประกอบ ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร

2.1.1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลในภาพรวม ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร

ผู้วิจัยทดสอบความสามารถในการพูดภาษาเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนในภาพรวม (ความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล และความสามารถในการพูดนำเสนอ) ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร หาค่าความแตกต่างทางสถิติของคะแนนเฉลี่ย นำคะแนนเฉลี่ยมาเปรียบเทียบโดยใช้สูตร t-test dependent ดังตาราง

ตารางที่ 17 เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความสามารถในการพูดภาษาเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนในภาพรวม ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร

การทดสอบ	กลุ่มตัวอย่าง (N)	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	ค่าเฉลี่ยของความแตกต่าง	ค่าเฉลี่ยของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	t	Sig
ก่อน	40	47.58	3.46				
หลัง	40	91.98	3.36	44.00	3.86	72.84*	0.000

*P < .05

จากตารางที่ 17 การทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของผู้เรียน พบว่า ค่าเฉลี่ยความสามารถในการพูดภาษาเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนในภาพรวมก่อนเรียน เท่ากับ 47.58 หลังเรียนเท่ากับ 91.98 เมื่อทดสอบความแตกต่างของความสามารถในการพูดภาษาเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนในภาพรวม ก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สรุปได้ว่า ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลเพิ่มขึ้น หลังเรียนรู้ตามหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนด

ผู้วิจัยทดสอบความสามารถในการพูดภาษาเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน จำแนกตามองค์ประกอบความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล และความสามารถในการพูดนำเสนอ ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร หาค่าความแตกต่างทางสถิติของคะแนนเฉลี่ย นำคะแนนเฉลี่ยมาเปรียบเทียบโดยใช้สูตร t-test dependent ดังตาราง

2.1.2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล จำแนกตามองค์ประกอบ ความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลและความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร

ผู้วิจัยทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน จำแนกตามองค์ประกอบ หาค่าความแตกต่างทางสถิติของคะแนนเฉลี่ย นำคะแนนเฉลี่ยมาเปรียบเทียบโดยใช้สูตร t-test dependent ดังตาราง

ตารางที่ 18 เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล จำแนกตามองค์ประกอบ ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร

จำแนก	การ	กลุ่ม	ค่า	ส่วน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเฉลี่ย		
ตาม	ทดสอบ	ตัวอย่าง	เฉลี่ย	เบี่ยงเบน	ของความ	ของส่วน	t	Sig
องค์ประกอบ		(N)	($\bar{X}$)	มาตรฐาน	แตกต่าง	เบี่ยงเบน		
				(S.D.)		มาตรฐาน		
ความรู้เกี่ยวกับ	ก่อน	40	10.32	1.17				
การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล	หลัง	40	18.15	1.13	7.83	1.48	33.54*	0.000
ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล	ก่อน	40	38.06	2.76				
	หลัง	40	73.58	2.69	35.52	3.08	72.84*	0.000

* P < .05

จากตารางที่ 18 การทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า ค่าเฉลี่ยความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน ก่อนเรียน เท่ากับ 10.32 หลังเรียนเท่ากับ 18.15 เมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ ค่าเฉลี่ยความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน ก่อนเรียน เท่ากับ 38.06 หลังเรียนเท่ากับ 73.58 เมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สรุปได้ว่า ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลทั้งในด้านความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลและความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลเพิ่มขึ้น หลังเรียนด้วยหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้

2.1.3) ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล จำแนกตามองค์ประกอบย่อย 1) ความสามารถในการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอและ 2) ความสามารถในการพูดนำเสนอ

ผู้วิจัยทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน จำแนกตามองค์ประกอบย่อย ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร หาค่าความแตกต่างทางสถิติของคะแนนเฉลี่ย นำคะแนนเฉลี่ยมาเปรียบเทียบโดยใช้สูตร t-test dependent ดังตาราง

ตารางที่ 19 เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานองค์ประกอบย่อย ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร

องค์ประกอบย่อย ของความสามารถ ในการพูดภาษา อังกฤษเพื่อให้ข้อมูล	การ ทดสอบ	กลุ่ม ตัวอย่าง (N)	ค่า เฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	ค่าเฉลี่ย ของ ความ แตกต่าง	ค่าเฉลี่ย ของส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน	t	Sig
1) ความสามารถในการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ	ก่อน	40	12.38	1.40				
	หลัง	40	22.08	1.20	9.70	1.73	35.46*	0.000
2) ความสามารถในการพูดนำเสนอ	ก่อน	40	25.68	2.13				
	หลัง	40	51.50	2.13	25.82	2.64	61.76*	0.000

*P < .05

จากตารางที่ 19 การทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของผู้เรียน พบว่า ค่าเฉลี่ยองค์ประกอบย่อยความสามารถในการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ ก่อนเรียน เท่ากับ 12.38 หลังเรียนเท่ากับ 22.08 ค่าเฉลี่ยองค์ประกอบย่อยความสามารถในการพูดนำเสนอ ก่อนเรียน เท่ากับ 25.68 หลังเรียนเท่ากับ 51.50 เมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนความสามารถในการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ และคะแนนความสามารถในการพูดนำเสนอ ก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สรุปได้ว่าผู้เรียนมีความสามารถในการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ และมีความสามารถในการพูดนำเสนอเพิ่มขึ้น หลังเรียนด้วยหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้เพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่น่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยได้ประเมินข้อความรู้ที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ ความสามารถในการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ และความสามารถในการพูดนำเสนอเพิ่มขึ้นหลังเรียน โดยให้ผู้เรียนประเมินตนเองหลังเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ในหลักสูตร ด้วยแบบสอบถามแบบมาตราส่วน

ประมาณค่า 5 ระดับ ผลการประเมินพบว่า ผู้เรียนมีความรู้เพิ่มมากขึ้นโดยเรียงลำดับจากมากสุดไปน้อยตามลำดับ ดังรายละเอียด

ระดับการเพิ่มของความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ ผลการข้อมูล ผลการประเมินพบว่า ผู้เรียนมีระดับความสามารถในการพูดนำเสนอเพิ่มมากขึ้น โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับการออกเสียง การเน้นคำ การใช้เสียงสูงต่ำ การเน้นคำสำคัญในประโยค และจังหวะการหยุดในช่วงจบประโยค ($\bar{x} = 3.22$)

2. ความรู้เกี่ยวกับความหมายของการพูดเพื่อให้ข้อมูล ประเภทของการพูดเพื่อให้ข้อมูล จุดมุ่งหมายของการพูดเพื่อให้ข้อมูล และรูปแบบของการพูดเพื่อให้ข้อมูลแต่ละประเภท ($\bar{x} = 3.15$)

3. ความรู้เกี่ยวกับท่วงทีการเดิน การยืน การวางท่า การใช้ศีรษะ การใช้มือและแขน และการแสดงสีหน้า ($\bar{x} = 3.05$)

4. ความรู้เกี่ยวกับการเลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อเรื่องที่เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ เวลา การนำเสนอ ผู้ฟัง และโอกาสในการพูด ($\bar{x} = 3.05$)

5. ความรู้เกี่ยวกับการกำหนดประเด็นหลักและประเด็นเฉพาะในการนำเสนอให้สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้ฟัง และโอกาสการพูด ($\bar{x} = 3.05$)

6. ความรู้เกี่ยวกับการเลือกใช้รูปแบบของบทพูดและเขียนโครงร่างของบทพูด การเลือกใช้คำเชื่อมประโยค ให้สอดคล้องและเหมาะสมกับหัวข้อเรื่อง ผู้ฟังและโอกาสในการพูด ($\bar{x} = 3.05$)

7. ความรู้เกี่ยวกับการเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอ และการใช้คำชี้บอกทิศทางของข้อความหรือเนื้อหาได้เหมาะสมขณะใช้สื่อประกอบการนำเสนอ ($\bar{x} = 3.05$)

ระดับการเพิ่มของความสามารถในการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ ผลการประเมินพบว่า ผู้เรียนมีระดับความสามารถในการพูดนำเสนอเพิ่มมากขึ้น โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ดังนี้

1. การเขียนโครงร่างบทนำ ($\bar{x} = 3.85$)

2. การการใช้คำสันธาน ($\bar{x} = 3.59$)

3. การเขียนโครงร่างเนื้อหา ($\bar{x} = 3.53$)

4. การเขียนโครงร่างบทสรุป ($\bar{x} = 3.47$)

และระดับการเพิ่มของความสามารถในการพูดนำเสนอหลังเรียน ผลการประเมินพบว่า ผู้เรียนมีระดับความสามารถในการพูดนำเสนอเพิ่มมากขึ้น โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ดังนี้

1. นำเสนอข้อมูลอย่างมีลำดับขั้นตอน เหมาะสมตามรูปแบบการพูด และสอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง ที่ประกอบด้วย คำทักทาย คำนำ/บทนำ/ประโยคเปิด เนื้อหา บทสรุป ($\bar{x} = 3.70$)

2. นำเสนอเนื้อหาที่มีความถูกต้องตามหลักวิชาการตามหัวข้อเรื่องที่กำหนด มีการยกตัวอย่าง ใช้สถิติหรือผลการวิจัยที่สอดคล้องกับหัวข้อเรื่องประกอบการพูดนำเสนอ เพื่อโน้มน้าวใจผู้ฟังให้คล้อยตาม ($\bar{x} = 3.58$)

3. ออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว ชัดถ้อยชัดคำ ใช้โครงสร้างประโยค ใช้คำสันธานได้อย่างถูกต้องเหมาะสม สอดคล้องกับหัวข้อเรื่องที่พูด ($\bar{x} = 3.55$)
4. ใช้เสียงสูงต่ำ การเน้นคำสำคัญในประโยคและจังหวะการหยุดในช่วงจบประโยคและการใช้ความดังของเสียง อย่างถูกต้องเหมาะสม ($\bar{x} = 3.43$)
5. ใช้กราฟ รูปภาพ และสื่อมัลติมีเดียอื่น ๆ ได้อย่างหลากหลาย สอดคล้องและเหมาะสมกับหัวข้อเรื่อง ($\bar{x} = 3.30$)
6. พูดนำเสนอได้ครบถ้วนภายในเวลาที่กำหนด ($\bar{x} = 3.25$)
7. ใช้วัจนภาษา เช่น ท่วงทีการเดิน การยืน การวางท่า การใช้สีหน้า การใช้มือและแขน และการแสดงสีหน้าที่สอดคล้องเหมาะสมกับเนื้อหาที่พูดเพิ่มขึ้นในระดับต่ำสุด ($\bar{x} = 3.05$)

2.2 ผลการศึกษาเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร

ผู้วิจัยประเมินเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร โดยให้ผู้เรียนประเมินตนเองก่อนและหลังการใช้หลักสูตร ด้วยแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ในประเด็นการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ การรู้คุณค่าของกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล และการมองเห็นประโยชน์ที่จะนำไปใช้ในอนาคต หาค่าความแตกต่างทางสถิติของคะแนนเฉลี่ย แล้วนำคะแนนเฉลี่ยมาเปรียบเทียบโดยใช้สูตร t-test dependent ดังตาราง

ตารางที่ 20 เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเจตคติที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร

การทดสอบ	กลุ่มตัวอย่าง (N)	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	ค่าเฉลี่ยของ ความแตกต่าง	ค่าเฉลี่ยของ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	t	Sig
ก่อน	40	61.33	6.04				
หลัง	40	78.23	7.66	16.90	9.68	11.04*	0.000

*P < .05

จากตารางที่ 20 การประเมินเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูล ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของผู้เรียน พบว่าค่าเฉลี่ยเจตคติของผู้เรียนก่อนเรียน เท่ากับ 61.33 หลังเรียน เท่ากับ 78.23 เมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนเจตคติของผู้เรียนก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง

สถิติที่ระดับ .05 สรุปได้ว่า ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลเพิ่มขึ้น หลังเรียนด้วยหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้

2.3 ผลการศึกษาพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน โดยจำแนกตามระดับความสามารถ

ผู้วิจัยศึกษาพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนจำนวน 40 คน ที่มีคะแนนเต็ม 100 คะแนน จากการประเมิน 6 ครั้ง ระหว่างการใช้หลักสูตร เนื่องจากผู้วิจัยต้องการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน ตามระดับความสามารถทางภาษาที่แตกต่างกัน จึงจำแนกผู้เรียนออกเป็น 3 กลุ่ม คือ ผู้เรียนกลุ่มเก่ง ผู้เรียนกลุ่มปานกลาง และผู้เรียนกลุ่มอ่อน ตามผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน รหัส อ 32102 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 กลุ่มเก่ง คือ ผู้เรียนที่มีระดับผลการเรียนตั้งแต่ 3.5 ขึ้นไป กลุ่มปานกลาง คือ ผู้เรียนที่มีระดับผลการเรียนตั้งแต่ 2.5-3.0 กลุ่มอ่อน คือ ผู้เรียนที่มีระดับผลการเรียนน้อยกว่า 2

ผู้วิจัยประเมินพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน ในภาพรวม โดยจำแนกผู้เรียนตามความสามารถออกเป็นผู้เรียนกลุ่มเก่ง ผู้เรียนกลุ่มปานกลาง และผู้เรียนกลุ่มอ่อน จำนวน 6 ครั้ง ระหว่างการใช้หลักสูตร หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังตาราง

ตารางที่ 21 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานคะแนนพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน ในภาพรวม โดยจำแนกตามความสามารถ ระหว่างการใช้หลักสูตร

ครั้งที่	กลุ่มเก่ง (N =18)		กลุ่มปานกลาง (N =13)		กลุ่มอ่อน (N =9)	
	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)
1	49	3.74	46	2.31	47	3.52
2	56	5.39	54	3.31	56	5.92
3	65	5.95	62	5.33	61	5.33
4	68	4.64	69	3.89	68	4.54
5	80	3.73	79	2.31	80	2.87
6	94	2.77	91	3.13	90	3.56

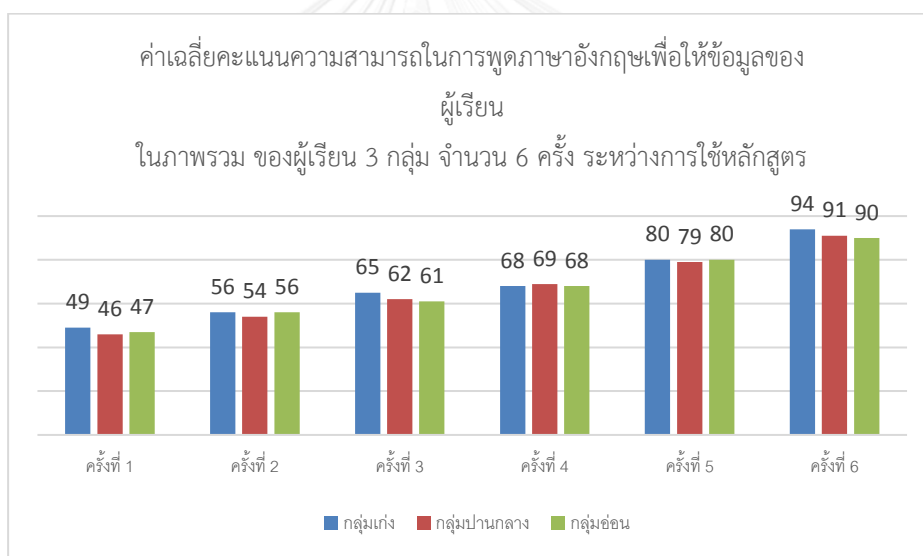
จากตารางที่ 21 ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนในภาพรวม โดยจำแนกตามระดับความสามารถ จำนวน 6 ครั้ง ระหว่างการใช้หลักสูตร พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนกลุ่มเก่ง ที่มีค่าเฉลี่ยเรียงลำดับน้อยที่สุดไปมากที่สุด คือ ครั้งที่ 1 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 49 ครั้งที่ 2 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 56 ครั้งที่ 3 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 65 ครั้งที่ 4 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 68 ครั้งที่ 5 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 80 และครั้งที่ 6 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 94 ตามลำดับ นั่นคือ คะแนนพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนกลุ่มเก่ง ในภาพรวม ระหว่างการวัดในแต่ละครั้งแตกต่างกัน ครั้งที่ 6 มีค่าเฉลี่ยคะแนนสูงสุด คือ ครั้งที่ 6 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 94 สรุปได้ว่า ผู้เรียนกลุ่มเก่งมีแนวโน้มพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่ดียิ่งขึ้นอย่างเป็นลำดับ

ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนกลุ่มปานกลาง ที่มีค่าเฉลี่ยเรียงลำดับน้อยที่สุดไปมากที่สุด คือ ครั้งที่ 1 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 46 ครั้งที่ 2 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 54 ครั้งที่ 3 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 62 ครั้งที่ 4 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 69 ครั้งที่ 5 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 79 และครั้งที่ 6 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 91 ตามลำดับ นั่นคือ คะแนนพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนกลุ่มปานกลาง ในภาพรวม ระหว่างการวัดในแต่ละครั้งแตกต่างกัน ครั้งที่ 6 มีค่าเฉลี่ยคะแนนสูงสุด คือ ครั้งที่ 6 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 91 สรุปได้ว่า ผู้เรียนกลุ่มปาน

กลางมีแนวโน้มพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่ดีขึ้นอย่างเป็นลำดับ

ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนกลุ่มอ่อน ที่มีค่าเฉลี่ยเรียงลำดับน้อยสุดไปมากที่สุด คือ ครั้งที่ 1 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 47 ครั้งที่ 2 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 56 ครั้งที่ 3 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 61 ครั้งที่ 4 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 68 ครั้งที่ 5 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 80 และครั้งที่ 6 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 90 ตามลำดับ นั่นคือ คะแนนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนกลุ่มอ่อน ในภาพรวม ระหว่างการวัดในแต่ละครั้งแตกต่างกัน ครั้งที่ 6 มีค่าเฉลี่ยคะแนนสูงสุด คือ ครั้งที่ 6 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 90 สรุปได้ว่า ผู้เรียนกลุ่มอ่อนมีแนวโน้มพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่ดีขึ้นอย่างเป็นลำดับ

สรุปในภาพรวมได้ว่า คะแนนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนทุกกลุ่ม ระหว่างการวัดในแต่ละครั้งและระหว่างกลุ่มแตกต่างกัน นั่นคือ ผู้เรียนร้อยละ 100 มีแนวโน้มพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่ดีขึ้นอย่างเป็นลำดับ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนด เพื่อให้เห็นภาพที่ชัดเจน สามารถแสดงได้ด้วยกราฟแท่ง ดังนี้

ภาพที่ 1 ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล
ในภาพรวมของผู้เรียน 3 กลุ่ม จำนวน 6 ครั้ง

ผู้วิจัยสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวข้างต้น ตามวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

1. ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลในภาพรวมเพิ่มขึ้น หลังเรียนรู้อตามหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เมื่อวิเคราะห์ตามองค์ประกอบ พบว่า ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล และมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลเพิ่มขึ้น หลังเรียนด้วยหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตาม

แนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และเมื่อวิเคราะห์ตามองค์ประกอบย่อยของความสามาถสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล พบว่า ผู้เรียนมีความสามารถในการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ และมีความสามารถในการพูดนำเสนอเพิ่มขึ้น หลังเรียนด้วยหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนด

2. ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลเพิ่มขึ้น หลังเรียนด้วยหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนด

3. ผลการประเมินพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนทุกกลุ่ม ระหว่างการวัดในแต่ละครั้งและระหว่างกลุ่มแตกต่างกัน นั่นคือ ผู้เรียนร้อยละ 100 มีแนวโน้มพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่ดีขึ้นอย่างเป็นลำดับ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนด

ซึ่งผลการวิเคราะห์ดังกล่าว พิจารณาได้จาก

ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนกลุ่มเก่ง ที่มีค่าเฉลี่ยเรียงลำดับน้อยที่สุดไปมากที่สุดคือ ครั้งที่ 1 ครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 ครั้งที่ 4 มี ครั้งที่ 5 มี และครั้งที่ 6 มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด เท่ากับ 94 สรุปได้ว่า ผู้เรียนกลุ่มเก่งมีแนวโน้มพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่ดีขึ้นอย่างเป็นลำดับ

ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนกลุ่มปานกลาง ที่มีค่าเฉลี่ยเรียงลำดับน้อยที่สุดไปมากที่สุดคือ ครั้งที่ 1 ครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 ครั้งที่ 4 ครั้งที่ 5 และครั้งที่ 6 มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด เท่ากับ 91 สรุปได้ว่า ผู้เรียนกลุ่มปานกลางมีแนวโน้มพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่ดีขึ้นอย่างเป็นลำดับ

ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนกลุ่มอ่อน ที่มีค่าเฉลี่ยเรียงลำดับน้อยที่สุดไปมากที่สุด คือ ครั้งที่ 1 ครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 ครั้งที่ 4 ครั้งที่ 5 มี และครั้งที่ 6 มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด เท่ากับ 90 สรุปได้ว่า ผู้เรียนกลุ่มอ่อนมีแนวโน้มพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่ดีขึ้นอย่างเป็นลำดับ

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้เป็นกรวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ที่ได้จากการวิเคราะห์เนื้อหาจากบันทึกการเรียนรู้ และการเขียนสะท้อนคิดความสามารถในการเรียนรู้ของตนเอง รวมถึงการทำแบบสอบถามเพิ่มเติมในบางประเด็น

ผู้วิจัยนำเสนอข้อค้นพบในประเด็นต่าง ๆ ดังนี้ ความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่ได้เรียนรู้ ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่ได้รับการพัฒนาเพิ่มขึ้น เจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ความพึงพอใจต่อหลักสูตรและคิดเห็นที่เป็นแนวทางการพัฒนา

3.1 ความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่ได้เรียนรู้

จากการตรวจบันทึกการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยกำหนดให้ผู้เรียนเขียนบันทึกทุกครั้งหลังเรียนจบหน่วยการเรียนรู้และหน่วยฝึกปฏิบัติ ข้อมูลจากผู้เรียนส่วนใหญ่จะมีความคล้ายคลึงกัน ผู้เรียนมีการบันทึกหัวข้อที่ได้เรียนรู้ตามที่ปรากฏในหน่วยการเรียนรู้ในเอกสารประกอบการสอน และที่ผู้สอนเผยแพร่ไว้ในห้องเรียนเสมือน Classtart.org คือ ความรู้เกี่ยวกับการพูดเพื่อให้ข้อมูล การใช้ภาษา อวัจนภาษา การเลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อเรื่อง การกำหนดประเด็นหลักและประเด็นเฉพาะ การเลือกรูปแบบของบทพูดและเขียนโครงร่างบทพูด การเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอ ผู้เรียนได้เรียนรู้ข้อมูล ข้อความรู้ และเนื้อหาใหม่ ๆ จากหัวข้อที่พูด ซึ่งข้อมูลมีความสอดคล้องสัมพันธ์กับผลการประเมินตนเองของผู้เรียนด้วยแบบสอบถามแบบประมาณค่า 5 ระดับ ข้างต้น

3.2 ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่ได้รับการพัฒนาเพิ่มขึ้น

หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตร ผู้เรียนมีความสามารถในการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอเพิ่มมากขึ้น โดยผู้เรียนส่วนใหญ่มีความชำนาญในการเตรียมเนื้อหาที่จะพูด มีการจัดลำดับขั้นตอนการพูดที่ดี ได้เรียนรู้วิธีการนำเสนอที่ดี และมีแบบแผนและสามารถปฏิบัติกรพูดได้ดี และผู้เรียนมีความสามารถในการพูดนำเสนอเพิ่มมากขึ้น โดยผู้เรียนสามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง ใช้สำเนียงภาษาได้น่าฟัง มีความมั่นใจและกล้าพูดภาษาอังกฤษ กล้าแสดงออก และมีการพัฒนาการพูดนำเสนอมากขึ้นในแต่ละภาระงานปฏิบัติการพูด ผลการวิเคราะห์เรื่องด้วย ผู้เรียนได้เรียนรู้หลักการออกเสียง การใช้ภาษาที่ถูกต้องก่อนเบื้องต้น และได้ใช้ภาษาในสถานการณ์คล้ายจริงในการฝึกปฏิบัติการพูดนำเสนอข้อมูลจากภาระงานการพูด 5 ภาระงาน ผู้เรียนได้ฝึกฝนการพูดให้คล่องแคล่ว และปรับปรุงแก้ไขการพูด การออกเสียงภาษาอังกฤษจากข้อเสนอแนะของผู้สอนและเพื่อน จนทำให้เกิดความคุ้นชิน มีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษา และกล้าที่จะใช้ภาษามากยิ่งขึ้น ข้อมูลนี้มีความสอดคล้องสัมพันธ์กับผลการประเมินตนเองของผู้เรียนด้วยแบบสอบถามแบบประมาณค่า 5 ระดับ ข้างต้น และหัวข้อดังกล่าวข้างต้นมีความสอดคล้องกับตัวอย่างข้อมูล ดังนี้

“...ลดความประหม่า ความกลัว และความตื่นเต้น เพราะการฝึกปฏิบัติในการพูดจริงทั้ง 5 project นั้น ทำให้เกิดความคุ้นชินกับการพูด IPS จึงลดความประหม่า ความกลัวและความตื่นเต้นให้ลดลงได้ มีความกล้าและความมั่นใจเพิ่มมากขึ้น”

ผู้เรียนคนที่ 1 (21 กันยายน 2557)

“สิ่งที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด คือ ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่เพิ่มมากขึ้น เพราะว่ามีฝึกการพูด project ต่างๆ และยังมีการใช้ movement และ eye contact ร่วมในการนำเสนอแต่ละครั้ง ทำให้มีความกล้าแสดงออกมากยิ่งขึ้นกว่าเดิมขึ้น แต่ก็ต้องฝึกฝนมากกว่านี้ และเอาใจใส่กับ speech มากขึ้น”

ผู้เรียนคนที่ 17 (21 กันยายน 2557)

“นำไปประยุกต์ใช้ในการเรียนมหาวิทยาลัย”

ผู้เรียนคนที่ 25 (21 กันยายน 2557)

“สามารถนำไปพัฒนาความคิดในการเตรียมเนื้อหาเพื่อนำเสนอ มีความจำเป็นอย่างมากในการเรียนและอาชีพอนาคต”

(21 กันยายน 2557)

“ได้เรียนรู้ข้อมูล ความรู้ เนื้อหา new knowledge จากการทำ project ต่าง ๆ โดยเรียนรู้จากค้นคว้าหาข้อมูลมาทำโปรเจกต์ต่างๆ ต้องวิเคราะห์ข้อมูลว่าควรพูดจุดใด เพิ่มจุดใด หรือตัดจุดใดออก เพื่อให้ผู้ฟังเข้าถึงเนื้อหาได้อย่างเหมาะสม ทำให้เกิดการเรียนรู้เนื้อหาไปในตัว”

ผู้เรียนคนที่ 34 (21 กันยายน 2557)

“จากที่เป็นคนขี้อาย ไม่กล้าแสดงออกต่อหน้าผู้คนจำนวนมาก ในตอนนี้ ฉันสามารถพูดได้อย่างมีความกล้ามากขึ้น ชอบวิชาภาษาอังกฤษมากขึ้น ทำให้ฉันชอบที่จะแสดงออกและอยากพูดคุยกับชาวต่างชาติ การที่ฉันประสบความสำเร็จได้เพราะหมั่นฝึกฝนการพูดให้คล่องแคล่ว รับผิดชอบเสนอแนะ คำติเตียนของอาจารย์และเพื่อน หาจุดอ่อนและนำมาแก้ไข”

ผู้เรียนคนที่ 6 (21 กันยายน 2557)

“...เพราะฉันไม่ค่อยได้ออกไปนำเสนอหน้าห้องสักเท่าไร และเป็นส่วนน้อยที่ได้เสนอเป็นภาษาอังกฤษ การพูดโปรเจกต์ต่าง ๆ ช่วยให้ฉันเป็นคนมั่นใจในตนเองมากขึ้น มั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น”

ผู้เรียนคนที่ 18 (21 กันยายน 2557)

“รู้สึกถึงความแปลกใหม่ของการเรียน การที่จะได้มาพูดในภาษาที่ไม่ใช่ภาษาของเราแบบนี้ ถือเป็นเรื่องยาก การได้เรียนวิชานี้ถือว่าดี ต้องขอขอบคุณอาจารย์มากค่ะ ที่ทำให้เราได้เกิดองค์ความรู้ “ใหม่” ”

ผู้เรียนคนที่ 22 (21 กันยายน 2557)

“ช่วยลบความอายในใจเราได้ ทำให้เรากล้าที่จะพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น และการพูดที่ถูกเรียบเรียงทำให้เรามีทักษะในการเรียบเรียงมากขึ้น เหมือนสามารถกระโดดข้ามกำแพงในใจได้ค่ะ”

ผู้เรียนคนที่ 32 (21 กันยายน 2557)

3.3 เจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตร ผู้เรียนส่วนใหญ่มีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล อาจกล่าวสรุปได้ว่า

1. ผู้เรียนส่วนใหญ่มองเห็นคุณค่าของกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่คล้ายคลึงกัน คือ 1) คุณค่าต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ที่ทำให้ผู้เรียนกล้าและเกิดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น อาจเนื่องด้วยกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลช่วยให้ผู้เรียนพูดและอ่านภาษาอังกฤษได้ง่ายและคล่องขึ้น ได้ออกเสียงภาษาอังกฤษด้วยสำเนียงที่ถูกต้อง ทำให้เกิดความมั่นใจในตนเองมากขึ้น และได้พัฒนาบุคลิก ท่าทาง น้ำเสียงการพูดนำเสนอให้ดีขึ้น รวมถึงช่วยเสริมสร้างโอกาสและประสบการณ์ในการพูดภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนมากยิ่งขึ้น และภาระงานปฏิบัติการพูดสามารถสร้างสรรค์ผลงานการพูดให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น 2) คุณค่าที่มีต่อทักษะการคิด โดยผู้เรียนได้พัฒนาความคิดในการเตรียมเนื้อหา เป็นผู้รู้จักการวางแผนการดำเนินงานที่ดี ได้เรียนรู้การเขียนโครงร่างบทพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นลำดับขั้นตอน ได้เรียนรู้ข้อมูล ความรู้ เนื้อหาจากหัวข้อที่พูด เกิดองค์ความรู้และประสบการณ์ใหม่ ๆ จากที่ได้ฝึกการสะท้อนคิดต่อการพูดของตนเองในแต่ละภาระงานปฏิบัติการพูด ช่วยให้ได้รู้จุดเด่น จุดด้อยที่จะต้องแก้ไขปรับปรุง 3) คุณค่าที่มีต่อทักษะการศึกษาค้นคว้า ผู้เรียนได้รู้แหล่งข้อมูลที่หลากหลายจากอินเทอร์เน็ตทั้งในและต่างประเทศ ได้เห็นตัวอย่างการพูดที่ดีหลากหลายรูปแบบจากอินเทอร์เน็ต แล้วนำมาประยุกต์ใช้กับการพูดของตนเอง ซึ่งหัวข้อดังกล่าวข้างต้นมีความสอดคล้องกับข้อมูล ดังนี้

“จากที่เป็นคนขี้อาย ไม่กล้าแสดงออกต่อหน้าผู้คนจำนวนมาก ในตอนนี้ ฉันสามารถพูดได้อย่างมีความกล้ามากขึ้น ชอบวิชาภาษาอังกฤษมากขึ้น ทำให้ฉันชอบที่จะแสดงออกและ

อยากพูดคุยกับชาวต่างชาติ การที่ฉันประสบความสำเร็จได้เพราะหมั่นฝึกฝนการพูดให้คล่องแคล่ว รับฟังข้อเสนอแนะ คำติเตียนของอาจารย์และเพื่อน หาจุดอ่อนและนำมาแก้ไข”

ผู้เรียนคนที่ 6 (21 กันยายน 2557)

“ได้เรียนรู้ข้อมูล ความรู้ เนื้อหา new knowledge จากการทำภาระงานการพูดต่าง ๆ โดยเรียนรู้จากค้นคว้าหาข้อมูลมาทำภาระงานการพูดต่างๆ ต้องวิเคราะห์ข้อมูลว่าควรพูดจุดใดเพิ่มจุดใด หรือตัดจุดใดออก เพื่อให้ผู้ฟังเข้าถึงเนื้อหาได้อย่างเหมาะสม ทำให้เกิดการเรียนรู้เนื้อหาไปในตัว”

ผู้เรียนคนที่ 34 (21 กันยายน 2557)

“...เพราะฉันไม่ค่อยได้ออกไปนำเสนอหน้าห้องสักเท่าไร และเป็นส่วนน้อยที่ได้เสนอเป็นภาษาอังกฤษ การพูดโปรดเจดต่าง ๆ ช่วยให้ฉันเป็นคนมั่นใจในตนเองมากขึ้น มั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น”

ผู้เรียนคนที่ 18 (21 กันยายน 2557)

“รู้สึกถึงความแปลกใหม่ของการเรียน การที่จะได้มาพูดในภาษาที่ไม่ใช่ภาษาของเราแบบนี้ ถือเป็นเรื่องยาก การได้เรียนวิชานี้ถือว่าดี ต้องขอขอบคุณอาจารย์มากค่ะ ที่ทำให้เราได้เกิดองค์ความรู้ “ใหม่” ”

ผู้เรียนคนที่ 22 (21 กันยายน 2557)

“ช่วยลบความอายในใจเราได้ ทำให้เรากล้าที่จะพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น และการพูดที่ถูกเรียบเรียงทำให้เรามีทักษะในการเรียบเรียงมากขึ้น เหมือนสามารถกระโดดข้ามกำแพงในใจได้ค่ะ”

ผู้เรียนคนที่ 32 (21 กันยายน 2557)

2. ผู้เรียนส่วนใหญ่ตระหนักถึงประโยชน์ของการได้เรียนรู้และฝึกปฏิบัติการพูด

ภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ที่จะสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการสัมภาษณ์งาน การเรียนต่อในระดับที่สูงขึ้น โดยเฉพาะในมหาวิทยาลัย และการประกอบอาชีพในอนาคต ซึ่งหัวข้อดังกล่าวข้างต้นมีความสอดคล้องกับตัวอย่างข้อมูล ดังนี้

“นำไปประยุกต์ใช้ในการเรียนมหาวิทยาลัย”

ผู้เรียนคนที่ 25 (21 กันยายน 2557)

“สามารถนำไปพัฒนาความคิดในการเตรียมเนื้อหาเพื่อนำเสนอ มีความจำเป็นอย่างมาก
ในการเรียนและอาชีพอนาคต”

ผู้เรียนคนที่ 29 (21 กันยายน 2557)

“ใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนต่อ สอบ ประกอบอาชีพ และการนำเสนองานในรายวิชา
อื่น ๆ ที่ต้องพูดเป็นภาษาอังกฤษ”

ผู้เรียนคนที่ 36 (21 กันยายน 2557)

3.4 ความพึงพอใจต่อหลักสูตรและความคิดเห็นที่เป็นแนวทางการพัฒนา

หลังเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ตลอดภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 ผู้วิจัยได้ให้ผู้เรียนตอบแบบสอบถามแบบปลายเปิดเพิ่มเติม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความพึงพอใจ และรวบรวมความคิดเห็นจากผู้เรียนเพื่อใช้เป็นแนวทางการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตร สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ความพึงพอใจของผู้เรียนต่อหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ผู้เรียนส่วนใหญ่พึงพอใจของผู้เรียนต่อหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เนื่องจากผู้เรียนได้พัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษด้วยสำเนียงที่ถูกต้อง เกิดความมั่นใจในตนเองมากขึ้น เกิดองค์ความรู้ใหม่ สร้างประสบการณ์พร้อมได้ความรู้ใหม่จริงๆ ได้พัฒนางานเขียนของตนเองดีขึ้นเป็นลำดับ ได้สร้างสรรค์ผลงานการพูดให้สมบูรณ์ ได้พัฒนาบุคลิก ท่าทาง น้ำเสียงการพูดนำเสนอดีขึ้น ช่วยเสริมสร้างประสบการณ์ในการพูดภาษาอังกฤษ และการได้เรียนผ่านห้องเรียนเสมือน Classstart.org org ที่ผสมผสานกับการเรียนรู้ในห้องเรียน ช่วยให้ได้ศึกษาข้อมูลและทบทวนเนื้อหาได้ตลอดเวลา ได้สนทนาแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อนๆ ในห้องเรียน ได้ตอบกับผู้สอนได้อย่าง

รวดเร็วมื่อได้รับข้อมูลย้อนกลับ สามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการสัมภาษณ์งาน การเรียนต่อ
ในมหาวิทยาลัย และการประกอบอาชีพในอนาคต

2. หัวข้อที่ผู้เรียนต้องการเรียนรู้และฝึกปฏิบัติเพิ่มเติม

ผู้เรียนส่วนใหญ่แสดงความคิดเห็นว่า หากได้เรียนรู้และฝึกปฏิบัติตามหัวข้อเหล่านี้
เพิ่มเติม จะสามารถพัฒนาความสามารถในการพูดนำเสนอภาษาอังกฤษของเพิ่มมากขึ้น โดยเรียงลำดับ
จากมากไปน้อย คือ เทคนิคการเอาชนะความกลัว (strategies for overcoming fear) การพูด
นำเสนอแบบเล่าเรื่องราว (story telling in speeches) การฝึกออกเสียง การหายใจ และการใช้น้ำเสียงที่
หลากหลาย การวางแผน - การเลือกหัวข้อ - การค้นคว้าข้อมูล (planning - choosing a
topic, research) โครงร่างและการเขียนโครงร่างบทพูดแบบต่าง ๆ (speech structure & writing)
และการพูดนำเสนอ (speech delivery)

3. การกำหนดเวลาเรียน

ผู้เรียนส่วนใหญ่แสดงความคิดเห็นว่า หากโรงเรียนกำหนดเวลาเรียนเป็น 3 คาบ ๆ
ละ 60 นาที ที่เป็นเนื้อหาเชิงทฤษฎี 1 คาบ และฝึกปฏิบัติ 2 คาบ จะเอื้อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เพิ่มเติม
และฝึกปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลได้อย่างจริงจัง

“อยากให้มีกาเพิ่มคาบเรียนให้มากขึ้นหรือลด project ลง เพราะไม่มีเวลาให้ฝึกมากมาย”

ผู้เรียนคนที่ 16 (21 กันยายน 2557)

“...การมีเวลาน้อยเกินไป ฉันคิดว่า IPS ไม่ควรอยู่ในตารางเรียน เพราะควรรีศึกษาแบบ
หมกมุ่นถึงจะสนุกสนานซึมซับ โดยเรียนในรายวิชาอังกฤษหลักไปด้วย ในการสอนนี้ควรสอน
คาบควบ เพราะน่าจะเป็นการเปิดโลกใหม่ให้กับนักเรียนรุ่นใหม่ เพราะการเรียนวิชานี้ทำให้รู้
ในภาษาอังกฤษมาก และสามารถสื่อสารได้อย่างดี”

ผู้เรียนคนที่ 13 (21 กันยายน 2557)

“...นอกจากนี้แล้ว เวลาในการเรียนควรเพิ่ม ไม่ใช่เพียงแค่เรียนในทางทฤษฎีอย่างเดียว ควร
เพิ่มเวลาเรียนในทางปฏิบัติด้วย เพื่อให้คุณครูได้ดูแลและแนะนำได้ มีเวลาปฏิบัติ 1-2 คาบ
เพื่อให้นักเรียนได้ปฏิบัติ ถือเป็นการเพิ่มเวลาเรียนรู้ตามการจัดการเรียนแบบใหม่ของ สพฐ.”

ผู้เรียนคนที่ 34 (21 กันยายน 2557)

“ควรมีการจัดสรรเวลาเรียนให้เพียงพอและเหมาะสม จัดแบ่งเวลาตัวเองเพื่อให้มีเวลาซ่อมมากกว่านี้ ควรมีเวลาเฉพาะให้การเรียนทฤษฎีให้เข้าใจ และมีการเรียนภาคปฏิบัติแยกออกมา เพื่อให้นักเรียนได้ปฏิบัติได้อย่างเต็มที่”

ผู้เรียนคนที่ 38 (21 กันยายน 2557)

4. การกำหนดจำนวนนักเรียนต่อห้อง

ผู้เรียนส่วนใหญ่แสดงความคิดเห็นว่า หากโรงเรียนจัดห้องเรียนให้มีผู้เรียน จำนวน 25 คนต่อห้อง จะเอื้อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เพิ่มเติมและฝึกปฏิบัติปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลได้อย่างจริงจัง

5. คุณลักษณะของผู้สอน

ผู้เรียนส่วนใหญ่เห็นสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันว่า ผู้สอนควรมีความรู้ความสามารถภาษาอังกฤษในระดับดีถึงดีมาก มีประสบการณ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลพอประมาณ มีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาอย่างถูกต้อง แม่นยำ มีเทคนิค วิธีการสอนที่น่าสนใจ มีวิธีสร้างบรรยากาศ และแรงบันดาลใจที่ดีให้กับผู้เรียน และมีความพยายาม อดทนต่อการฝึกฝนผู้เรียน

6. คุณลักษณะของผู้เรียน

ผู้เรียนส่วนใหญ่เห็นสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันว่า ผู้เรียนควรมีทัศนคติที่ดี มองเห็นคุณค่าและประโยชน์ของการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล มีพื้นฐานทางภาษาอังกฤษพอสมควร มีความกล้าแสดงออก และมีความเชื่อมั่นในตัวเอง มีความรู้ความเข้าใจและใช้เทคโนโลยี อินเทอร์เน็ตในระดับพื้นฐานได้ มีทักษะในการจัดการ แบ่งเวลาเป็น มีความขยัน หมั่นเพียร ฝึกฝนการพูดเป็นประจำ มีความรู้ด้านการพูดเพื่อให้ข้อมูล รักการพูดให้ความรู้ ให้ออกข้อมูลแก่ผู้อื่น และมีความเป็นผู้นำ

7. การจัดสิ่งแวดล้อม บรรยากาศ และสภาพห้องเรียน

ผู้เรียนส่วนใหญ่เห็นสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันว่า สิ่งแวดล้อม บรรยากาศและสภาพห้องเรียนควรจัดเวทีหรือโอกาสให้ผู้เรียนได้พูดนำเสนอบ่อย ๆ เป็นห้องที่มีสื่อมัลติมีเดียครบครันเพื่อสะดวกในการค้นคว้าหาข้อมูล และสามารถพูดนำเสนอบนเวทีได้อย่างแท้จริง

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การพัฒนาหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และ 2) ศึกษาประสิทธิภาพของหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย การวิจัยนี้มีการดำเนินการใน 4 ขั้นตอน ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐานและการเตรียมการ (การวิจัย 1: Research 1) ขั้นตอนที่ 2 การออกแบบและพัฒนาหลักสูตร (การพัฒนา 1: Development 1) ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตร (การวิจัย 2: Research 2) ขั้นตอนที่ 4 ประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร (การพัฒนา 2: Development 2) ประกอบด้วยดำเนินการในขั้นตอนย่อย 10 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐานจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ขั้นที่ 2 การกำหนดสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล โดยใช้เทคนิคเดลฟายแบบปรับปรุง ขั้นที่ 3 การร่างกรอบมาตรฐานสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ขั้นที่ 4 การตรวจสอบและประเมินคุณภาพโดยผู้ทรงคุณวุฒิ ขั้นที่ 5 การจัดทำรายละเอียดหลักสูตร ขั้นที่ 6 การตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรโดยผู้ทรงคุณวุฒิด้านหลักสูตร ขั้นที่ 7 การนำหลักสูตรไปจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ขั้นที่ 8 การทดลองใช้และปรับปรุงแก้ไข ขั้นที่ 9 การนำหลักสูตรไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง และขั้นที่ 10 การประเมินผลหลักสูตรและปรับปรุงแก้ไข

ประชากรคือ ผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 17 (จังหวัดจันทบุรี จังหวัดตราด) ปีการศึกษา 2558 จำนวน 1,021 คน กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่กำลังศึกษาในหลักสูตรปกติ โรงเรียนตราดตระการคุณ อำเภอเมืองตราด จังหวัดตราด ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 รวมจำนวน 40 คน

ตัวแปรในการวิจัย ได้แก่ ตัวแปรจัดกระทำ คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ประกอบด้วย 1) ความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล และ 2) ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

เครื่องมือเป็นแบบวัด จำนวน 7 ฉบับ เพื่อใช้เก็บข้อมูลทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ วัดตัวแปรก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตรตลอดกระบวนการวิจัย ประกอบด้วย 1) แบบสอบถามความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล 2) แบบสอบถามความรู้ประจำหน่วยการเรียนรู้ 3) แบบประเมินและเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลแบบรูปรีด 4) แบบประเมินพัฒนาการด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของตนเองและสิ่งที่ได้เรียนรู้ 5) แบบบันทึกการสะท้อนคิดต่อการพูดนำเสนอของตนเอง 6) แบบประเมินเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล และ 7) แบบบันทึกการเรียนรู้หลังเรียนจบแต่ละหน่วยการเรียนรู้

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการพัฒนาหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ผลการพัฒนาหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้เอกสารหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตรที่มีความเหมาะสมระดับมาก จากการดำเนินการวิจัยและพัฒนาใน 4 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐานและการเตรียมการ (การวิจัย 1: Research 1) ขั้นตอนที่ 2 การออกแบบและพัฒนาหลักสูตร (การพัฒนา 1: Development 1) ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตร (การวิจัย 2: Research 2) ขั้นตอนที่ 4 ประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร (การพัฒนา 2: Development 2) ประกอบด้วย การดำเนินการในขั้นตอนย่อย 10 ขั้น คือ ขั้นที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐานจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ขั้นที่ 2 การกำหนดสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล โดยใช้เทคนิคเดลฟายแบบปรับปรุง ขั้นที่ 3 การร่างกรอบมาตรฐานสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ขั้นที่ 4 การตรวจสอบและประเมินคุณภาพโดยผู้ทรงคุณวุฒิ ขั้นที่ 5 การจัดทำรายละเอียดหลักสูตร ขั้นที่ 6 การตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรโดยผู้ทรงคุณวุฒิด้านหลักสูตร ขั้นที่ 7 การนำหลักสูตรไปจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ขั้นที่ 8 การทดลองใช้และปรับปรุงแก้ไข ขั้นที่ 9 การนำหลักสูตรไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง และขั้นที่ 10 การประเมินผลหลักสูตรและปรับปรุงแก้ไข สรุปพอสังเขปได้ดังนี้

หลักสูตรกำหนดสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลจากการวิเคราะห์สมรรถนะที่สำคัญและจำเป็นในการปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลจริง จากผู้ที่มีความรู้ความสามารถและมีประสบการณ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษและการฝึกสอนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ได้สมรรถนะผ่านการประเมินของผู้เชี่ยวชาญที่มีความเหมาะสมระดับมากที่สุด ประกอบด้วย สมรรถนะด้านการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ (preparation) และสมรรถนะด้านการพูดนำเสนอ

(presentation) ประกอบด้วยสมรรถนะย่อย 15 สมรรถนะ ได้รับฉันทามติจากผู้เชี่ยวชาญทุกข้อ (รายละเอียดดังภาคผนวก ข) ประกอบด้วย สมรรถนะที่ 1 ความรู้เกี่ยวกับการพูดเพื่อให้ข้อมูล สมรรถนะที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษา สมรรถนะที่ 3 ความรู้เกี่ยวกับวัจนภาษา สมรรถนะที่ 4 ความรู้เกี่ยวกับการเลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อ สมรรถนะที่ 5 ความรู้เกี่ยวกับการกำหนดประเด็นหลักและประเด็นเฉพาะ สมรรถนะที่ 6 ความรู้เกี่ยวกับรูปแบบของบทพูดและเขียนโครงร่างบทพูด สมรรถนะที่ 7 ความรู้เกี่ยวกับการเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอ สมรรถนะที่ 8 นำเสนอเนื้อหาที่มีความถูกต้องตามหลักวิชาการตามหัวข้อ สมรรถนะที่ 9 ออกเสียงภาษาอังกฤษและใช้ไวยากรณ์ทางภาษาได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน สอดคล้องกับเนื้อหาที่พูด สมรรถนะที่ 10 ใช้ระดับเสียงสูงต่ำ เน้นคำ เน้นคำสำคัญในประโยคและจังหวะการหยุดในช่วงจบประโยค ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม สมรรถนะที่ 11 ใช้วัจนภาษาได้อย่างเหมาะสม สมรรถนะที่ 12 ใช้รูปแบบการพูดนำเสนอที่เหมาะสม สอดคล้องกับหัวข้อ สมรรถนะที่ 13 ใช้สื่อประกอบการพูดนำเสนอที่สอดคล้องกับหัวข้อ สมรรถนะที่ 14 พูดได้ครบถ้วนตามที่เวลากำหนด และสมรรถนะที่ 15 มีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

หลักสูตรกำหนดมาตรฐานสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล จากผลการวิเคราะห์การประเมินความต้องการจำเป็น (need assessment) ในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล และความคาดหวังของผู้เรียน จัดเรียงลำดับความต้องการจำเป็นโดยใช้ดัชนีความต้องการจำเป็นในการพัฒนา (priority needs index) แล้วพิจารณาข้อรายการที่มีค่าดัชนีความต้องการจำเป็นในการพัฒนามากสุดไปน้อยสุด และนำมาเขียนรายละเอียดกรอบมาตรฐานสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ประกอบด้วย คำอธิบายสมรรถนะหลัก สัดส่วนความสำคัญของสมรรถนะ ตั้งชื่อมาตรฐานสมรรถนะ เขียนคำอธิบายมาตรฐานสมรรถนะ ตั้งชื่อหน่วยสมรรถนะหรือหน่วยการเรียนรู้ กำหนดระดับการปฏิบัติได้ของแต่ละหน่วยสมรรถนะ กำหนดเกณฑ์หรือคุณลักษณะที่สำคัญในการประเมินการเรียนรู้ กำหนดร่องรอยหลักฐาน และกำหนดแนวทางการประเมิน จากการวิเคราะห์พื้นฐานความรู้ ทักษะหรือความสามารถ และคุณลักษณะเบื้องต้นของผู้เรียน ได้รับการตรวจสอบและประเมินโดยทรงคุณวุฒิ ได้กรอบมาตรฐานสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในระดับเหมาะสมมาก ดำเนินการยกร่างหลักสูตรตามกรอบมาตรฐานสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ทั้ง 15 มาตรฐานสมรรถนะ ประกอบด้วย หลักการหลักสูตร จุดมุ่งหมาย มาตรฐานสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล คำอธิบายรายวิชา ผลการเรียนรู้ โครงสร้างหลักสูตร หน่วยการเรียนรู้ และแนวทางการวัดและประเมินผล ได้รับการตรวจสอบและประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิในระดับเหมาะสมมากที่สุด

ผู้วิจัยแปลงหน่วยสมรรถนะเป็นหน่วยการเรียนรู้และหน่วยฝึกปฏิบัติ กำหนดผลการเรียนรู้ เนื้อหาสาระ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล ที่ใช้มาตรฐานสมรรถนะเป็นฐาน ในการออกแบบ และจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้รายหน่วย นำไปทดลองใช้นำร่องกับกลุ่มเป้าหมาย ปรับปรุงแก้ไขกิจกรรมการเรียนรู้บางส่วนในหน่วยการเรียนรู้ แล้วนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างพร้อม ทั้งประเมินประสิทธิภาพของหลักสูตร หลักสูตรมีส่วนประกอบกล่าวโดยสรุป ดังนี้

1. หลักการหลักสูตร

หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐาน สมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นตามแนวคิดฐาน สมรรถนะ (Competency-based curriculum) ซึ่งเป็นการจัดการศึกษาที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนา สมรรถนะของผู้เรียนหรือมุ่งพัฒนาความสามารถของผู้เรียน ในการประยุกต์ใช้ความรู้ ทักษะและเจตคติ มาบูรณาการในการปฏิบัติงานให้เกิดประสิทธิผลและประสิทธิภาพ มีการระบุงานหรืองานที่ ผู้เรียนพึงปฏิบัติได้ โดยกำหนดว่าผู้เรียนควรรู้อะไร ควรทำอะไรได้บ้าง เพื่อให้บรรลุหรือสามารถ ปฏิบัติงานนั้น มีการจัดลำดับเนื้อหา ภาระงานหรือการปฏิบัติงาน จากพื้นฐานสู่เนื้อหาที่ลึกซึ้งอย่าง เป็นระบบสอดคล้องสัมพันธ์กัน และมีการวัดประเมินภาระงานเป้าหมายที่แสดงให้เห็นว่าผู้เรียน สามารถปฏิบัติตามผลลัพธ์ที่กำหนด ดังนั้น หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จึงใช้มาตรฐาน สมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ที่ได้จากการวิเคราะห์สมรรถนะที่สำคัญและจำเป็นในการ ปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลจริง จากผู้ที่มีความรู้ความสามารถและมีประสบการณ์ด้าน การพูดภาษาอังกฤษและการฝึกสอนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

สมรรถนะของหลักสูตร ประกอบด้วย สมรรถนะ 2 ด้านหลัก คือ 1) สมรรถนะด้านการ เตรียมความพร้อมในการนำเสนอ (preparation) ประกอบด้วย 7 มาตรฐานสมรรถนะ และ สมรรถนะด้านการพูดนำเสนอ (presentation) ประกอบด้วย มาตรฐานสมรรถนะย่อย 8 มาตรฐาน สมรรถนะ รวม 15 มาตรฐานสมรรถนะย่อย มาเป็นกรอบในออกแบบหลักสูตร กำหนดเนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล ดังนี้

มาตรฐานสมรรถนะที่ 1 ความรู้เกี่ยวกับการพูดเพื่อให้ข้อมูล

มาตรฐานสมรรถนะที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษา

มาตรฐานสมรรถนะที่ 3 ความรู้เกี่ยวกับอวัจนภาษา

มาตรฐานสมรรถนะที่ 4 ความรู้เกี่ยวกับการเลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อ

มาตรฐานสมรรถนะที่ 5 ความรู้เกี่ยวกับการกำหนดประเด็นหลักและประเด็นเฉพาะ

มาตรฐานสมรรถนะที่ 6 ความรู้เกี่ยวกับรูปแบบของบทพูดและเขียนโครงร่างบทพูด

มาตรฐานสมรรถนะที่ 7 ความรู้เกี่ยวกับการเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอ

2) สมรรถนะด้านการพูดนำเสนอ (presentation) ประกอบด้วย ประกอบด้วย 8 มาตรฐานสมรรถนะ คือ

มาตรฐานสมรรถนะที่ 1 การนำเสนอเนื้อหาที่มีความถูกต้องตามหลักวิชาการตามหัวข้อ

มาตรฐานสมรรถนะที่ 2 การออกเสียงภาษาอังกฤษและใช้ไวยากรณ์ทางภาษาได้อย่างถูกต้อง

มาตรฐานสมรรถนะที่ 3 การใช้ระดับเสียงสูงต่ำ เน้นคำ เน้นคำสำคัญในประโยคและจังหวะการหยุดในช่วงจบประโยค ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

มาตรฐานสมรรถนะที่ 4 การใช้วัจนภาษาได้อย่างเหมาะสม

มาตรฐานสมรรถนะที่ 5 การใช้รูปแบบการพูดนำเสนอที่เหมาะสม

มาตรฐานสมรรถนะที่ 6 การใช้สื่อประกอบการพูดนำเสนอที่สอดคล้องกับหัวข้อ

มาตรฐานสมรรถนะที่ 7 การพูดได้ครบถ้วนตามที่เวลากำหนด

มาตรฐานสมรรถนะที่ 8 การมีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้
ข้อมูล

หลักสูตรกำหนดโครงสร้างเวลาเรียนตลอดหลักสูตร รวม 60 ชั่วโมง จำแนกเป็น 2 ช่วงคือการเตรียมความพร้อมทางด้านภาษาและเนื้อหา ใช้เวลาเรียน จำนวน 20 ชั่วโมง และการฝึกปฏิบัติการพูดนำเสนอ ใช้เวลาเรียน จำนวน 34 ชั่วโมง รวมเวลาที่ใช้ในการทดสอบก่อนเรียน สรุปทบทวนภาพรวม ให้ข้อมูลย้อนกลับรายบุคคลแก่ผู้เรียนและทดสอบหลังเรียน จำนวน 6 ชั่วโมง

หลักสูตรกำหนดเนื้อหาและภาระงานปฏิบัติการพูดจากง่ายสู่ยากอย่างเป็นระบบ ตามผลการเรียนรู้ที่กำหนดขึ้นภายใต้กรอบมาตรฐานสมรรถนะที่ผ่านการประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิ ประกอบด้วยหน่วยการเรียนรู้ (learning unit) ที่สอดคล้องกับกรอบมาตรฐานสมรรถนะที่ 1-7 และภาระงานปฏิบัติการพูดในหน่วยฝึกปฏิบัติ (practicing unit) ตามกรอบมาตรฐานสมรรถนะที่ 8-14 รวมถึงจัดกิจกรรมเสริมสร้างเจตคติสอดแทรกในหน่วยการเรียนรู้และหน่วยฝึกปฏิบัติ เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนให้เกิดเจตคติที่ดี ตามกรอบมาตรฐานสมรรถนะที่ 15 และกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอนที่บูรณาการทักษะทางภาษาที่เน้นการใช้ภาษาสื่อสาร กำหนดวิธีการสอนที่หลากหลาย เช่น การบรรยาย การเรียนรู้ด้วยตนเอง เน้นกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการฝึกปฏิบัติ การวัดและประเมินผล สอดคล้องกับกรอบมาตรฐานสมรรถนะที่ผ่านการประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิ ครอบคลุมทั้งความรู้ที่เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล และเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ที่แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนสามารถปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามผลลัพธ์ที่กำหนด กำหนดเกณฑ์การปฏิบัติและระดับการผ่านในแต่ละมาตรฐานสมรรถนะเพื่อใช้ในการประเมินผลผู้เรียนที่แน่นอนชัดเจน

2. จุดมุ่งหมายหลักสูตร

หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียน

- 1) มีความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล
- 2) มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล
- และ 3) มีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

3. มาตรฐานสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

หลักสูตรกำหนดกรอบมาตรฐานสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล จำนวน 15 มาตรฐานสมรรถนะ ที่ครอบคลุมสมรรถนะด้านการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ และสมรรถนะด้านการพูดนำเสนอ ประกอบด้วย รายละเอียดที่เกี่ยวข้องชื่อมาตรฐานสมรรถนะ คำอธิบายมาตรฐานสมรรถนะ เกณฑ์หรือคุณลักษณะที่สำคัญในการประเมินการเรียนรู้ ระดับสมรรถนะ ร่องรอยหลักฐานแนวทางการประเมินและคำอธิบายระดับสมรรถนะ เพื่อเป็นกรอบในการออกแบบการจัดการเรียนรู้ อย่างมีประสิทธิภาพและตรงตามมาตรฐานสมรรถนะ

4. คำอธิบายรายวิชา

คำอธิบายรายวิชาในหลักสูตร ประกอบด้วย ชื่อรายวิชา ระดับชั้น จำนวนหน่วยกิต จำนวน ชั่วโมง และสาระการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะได้เรียนรู้ตลอดหลักสูตรที่สอดคล้องกับมาตรฐานสมรรถนะที่กำหนด

5. ผลการเรียนรู้

ผลการเรียนรู้ในหลักสูตร ประกอบด้วย 15 ผลการเรียนรู้ ที่มุ่งหวังให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล และเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

6. โครงสร้างหลักสูตร

กำหนดโครงสร้างเวลาเรียนตลอดหลักสูตร รวม 60 ชั่วโมง จำแนกเป็น 2 ช่วงคือการเตรียมความพร้อมทางด้านภาษาและเนื้อหา ใช้เวลาเรียน 20 ชั่วโมง และการฝึกปฏิบัติการพูดนำเสนอ ใช้เวลาเรียน 34 ชั่วโมง และรวมเวลาที่ใช้ในการทดสอบก่อนเรียน สรุปรูปทบทวนภาพรวมให้ข้อมูลย้อนกลับรายบุคคลแก่ผู้เรียนและทดสอบหลังเรียน 6 ชั่วโมง

7. หน่วยการเรียนรู้

หลักสูตรประกอบด้วยหน่วยการเรียนรู้ จำนวน 12 หน่วย จำแนกเป็นหน่วยการเรียนรู้ 7 หน่วยการเรียนรู้ และหน่วยฝึกปฏิบัติ 5 หน่วยฝึกปฏิบัติ

8. แนวทางการจัดการเรียนรู้

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในหลักสูตรเป็นการบูรณาการทักษะทางภาษาที่เน้นการใช้ภาษาสื่อสาร กำหนดวิธีการสอนที่หลากหลาย เช่น การบรรยาย การเรียนด้วยตนเอง เน้นกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการฝึกปฏิบัติที่ปรับใช้กระบวนการฝึกการพูดต่อหน้าชุมชน 6 ขั้นตอนของ Iberri-Shea (2009) จัดสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ตามแนวคิดการเรียนแบบผสมผสาน โดยนำเทคโนโลยีการเรียนรู้ทุกรูปแบบ มาผสมผสานกับการเรียนรู้แบบดั้งเดิมในชั้นเรียน เน้นการจัดหาหรืออำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนเข้าถึงกิจกรรมการเรียนรู้หรือประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยวิธีการหรือรูปแบบที่ยืดหยุ่น และส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และประสบการณ์การเรียนรู้เพิ่มมากขึ้น โดยการเพิ่มการนำแหล่งข้อมูลและแหล่งเรียนรู้หรือแหล่งทรัพยากรอื่น ๆ เข้ามาใช้ประกอบการสอนแบบดั้งเดิมหรือแบบเผชิญหน้า ทั้งนี้ผู้เรียนยังคงเข้าเรียนในห้องเรียนตามปกติและผู้สอนใช้การเรียนออนไลน์เป็นการเพิ่มโอกาสในการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน และให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะหรือความรู้ในเนื้อหาที่เรียนเพิ่มเติม

9. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

หลักสูตรนำเสนอสื่อและแหล่งเรียนรู้ ในรูปแบบของเอกสารประกอบประจำหน่วยการเรียนรู้ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เพื่อเป็นแนวทางและตัวอย่างให้แก่ผู้ใช้หลักสูตร ทั้งนี้ผู้สอนสามารถปรับใช้ให้สอดคล้องเหมาะสมกับผู้เรียนและบริบทของโรงเรียนด้วย

10. แนวทางการวัดและประเมินผล

หลักสูตรได้กำหนดการวัดและประเมินผลทั้งด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาและการปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล โดยให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติจริงทั้งในห้องเรียนและในสถานการณ์เสมือนจริง มีกระบวนการสังเกตและให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียน ผู้เรียนบันทึกการเรียนรู้และบันทึกการสะท้อนคิดต่อการพูดของตนเอง ใช้เครื่องมือวัดและประเมินผลการเรียนรู้ที่หลากหลาย อาทิ แบบสอบ แบบประเมินการปฏิบัติและเกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบริค แบบประเมินพัฒนาการของตนเอง และแบบประเมินเจตคติ

2. ผลการนำหลักสูตรไปทดลองใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยนำหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่ผ่านการตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขไปทดลองใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างแล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปผลการนำไปใช้ ดังนี้

2.1 สรุปผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนในภาพรวม และจำแนกตามองค์ประกอบ ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร ดังนี้

ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลในภาพรวมเพิ่มขึ้น หลังเรียนรู้ตามหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เมื่อวิเคราะห์ตามองค์ประกอบ พบว่า ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล และมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลเพิ่มขึ้น หลังเรียนด้วยหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และเมื่อวิเคราะห์ตามองค์ประกอบย่อยของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล พบว่า ผู้เรียนมีความสามารถในการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ และมีความสามารถในการพูดนำเสนอเพิ่มขึ้น หลังเรียนด้วยหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนด

2.2) สรุปผลการศึกษาเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน ก่อนและหลังการใช้หลักสูตร ดังนี้

ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลเพิ่มขึ้น หลังเรียนด้วยหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนด

2.3 สรุปผลการศึกษาพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน โดยจำแนกตามระดับความสามารถ ดังนี้

ผลการวิเคราะห์คะแนนพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนทุกกลุ่ม ระหว่างการวัดในแต่ละครั้งและระหว่างกลุ่มแตกต่างกัน นั่นคือ ผู้เรียนร้อยละ 100 มีแนวโน้มพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่ดีขึ้นอย่างเป็นลำดับ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนด

ซึ่งผลการวิเคราะห์ดังกล่าว พิจารณาได้จาก

ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนกลุ่มเก่ง ที่มีค่าเฉลี่ยเรียงลำดับน้อยที่สุดไปมากที่สุดคือ ครั้งที่ 1 ครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 ครั้งที่ 4 มี ครั้งที่ 5 มี และครั้งที่ 6 มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด เท่ากับ 94 สรุปได้ว่า ผู้เรียนกลุ่มเก่งมีแนวโน้มพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่ดีขึ้นอย่างเป็นลำดับ

ค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนกลุ่มปานกลาง ที่มีค่าเฉลี่ยเรียงลำดับน้อยที่สุดไปมากที่สุดคือ ครั้งที่ 1 ครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 ครั้งที่ 4 ครั้งที่ 5 และครั้งที่ 6 มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด เท่ากับ 91 สรุปได้ว่า ผู้เรียนกลุ่มปานกลางมีแนวโน้มพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่ดีขึ้นอย่างเป็นลำดับ

ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนกลุ่มอ่อน ที่มีค่าเฉลี่ยเรียงลำดับน้อยที่สุดไปมากที่สุด คือ ครั้งที่ 1 ครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3 ครั้งที่ 4 ครั้งที่ 5 มี และครั้งที่ 6 มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด เท่ากับ 90 สรุปได้ว่า ผู้เรียนกลุ่มอ่อนมีแนวโน้มพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่ดีขึ้นอย่างเป็นลำดับ

2.4 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

สรุปข้อค้นพบจากการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ จากแบบบันทึกการเรียนรู้ แบบสะท้อนคิด ต่อการพูดนำเสนอของตนเองของผู้เรียน และแบบประเมินพัฒนาการและสิ่งที่ได้เรียนรู้ของตนเอง ในประเด็นความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่เรียนรู้ ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่ได้รับการพัฒนาเพิ่มขึ้น เจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ความพึงพอใจต่อหลักสูตรและความคิดเห็นที่เป็นแนวทางการพัฒนา ดังนี้

ประเด็น	ข้อสรุป
ความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่เรียนรู้	ผู้เรียนส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับการพูดเพื่อให้ข้อมูล การใช้ภาษาภาษาอังกฤษเพื่อให้อวัจนภาษา การเลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อเรื่อง การกำหนดประเด็นหลักและประเด็นเฉพาะ การเลือกใช้รูปแบบของบทพูดและเขียนโครงร่างบทพูด การเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอ ผู้เรียนได้เรียนรู้ข้อมูล ข้อความรู้ และเนื้อหาใหม่ ๆ จากหัวข้อที่พูด
ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่ได้รับการพัฒนาเพิ่มขึ้น	ผู้เรียนส่วนใหญ่มีความชำนาญในการเตรียมเนื้อหาที่จะพูด มีการจัดลำดับขั้นตอนการพูดที่ดี ได้เรียนรู้วิธีการนำเสนอที่ดี และมีแบบแผน และสามารถปฏิบัติการพูดได้ดี และผู้เรียนมีความสามารถในการพูดนำเสนอเพิ่มมากขึ้น โดยผู้เรียนสามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง ใช้สำเนียงภาษาได้น่าฟัง มีความมั่นใจและกล้าพูดภาษาอังกฤษ กล้าแสดงออก และมีการพัฒนาการพูดนำเสนอมากขึ้นในแต่ละภาระงานปฏิบัติการพูด

<p>ความพึงพอใจต่อ หลักสูตรและกิจกรรม การเรียนรู้การพูด ภาษาอังกฤษเพื่อให้ ข้อมูล</p>	<p>ผู้เรียนส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ตามหลักสูตรและกิจกรรม การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล เนื่องด้วยผู้เรียนสามารถนำไป ประยุกต์ใช้ในการสัมภาษณ์งาน การเรียนต่อในมหาวิทยาลัยหรือในระดับ ที่สูงขึ้น และการประกอบอาชีพในอนาคต</p>
<p>แนวทางการพัฒนา เพื่อการปรับปรุงและ พัฒนารายวิชาให้มี ประสิทธิภาพยิ่งขึ้น</p>	<ol style="list-style-type: none"> หัวข้อที่ผู้เรียนต้องการเรียนรู้และฝึกปฏิบัติเพิ่มเติม คือ เทคนิคการเอาชนะความกลัว (Strategies for overcoming fear) การ พูดนำเสนอแบบเล่าเรื่องราว (Story telling in speeches) การฝึกออก เสียง การหายใจ และการใช้น้ำเสียงที่หลากหลาย การวางแผน การ เลือกหัวข้อ การค้นคว้าข้อมูล (Planning - choosing a topic, research) โครงร่างและการเขียนโครงร่างบทพูดแบบต่างๆ (Speech structure & writing) และการพูดนำเสนอ (Speech delivery) การกำหนดเวลาเรียน คือ กำหนดเวลาเรียนเป็น 3 คาบๆ ละ 60 นาที ที่ เป็นเนื้อหาเชิงทฤษฎี 1 คาบ และฝึกปฏิบัติ 2 คาบ การกำหนดจำนวนนักเรียนต่อห้อง คือ จัดห้องเรียนให้มีผู้เรียน จำนวน 25 คน ต่อห้อง คุณลักษณะของผู้สอน คือ ผู้สอนควรมีความรู้ความสามารถภาษาอังกฤษใน ระดับดีถึงดีมาก มีประสบการณ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล พอประมาณ มีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาอย่างถูกต้อง แม่นยำ มีเทคนิค วิธีการสอนที่น่าสนใจ มีวิธีสร้างทัศนคติ และแรงบันดาลใจที่ดีให้กับผู้เรียน และมีความพยายาม อดทนต่อการฝึกฝนผู้เรียน คุณลักษณะของผู้เรียน คือ ผู้เรียนควรมีทัศนคติที่ดี มองเห็นคุณค่าและ ประโยชน์ของการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล มีพื้นฐานทางภาษาอังกฤษ พอสมควร มีความกล้าแสดงออก และมีความเชื่อมั่นในตัวเอง มีความรู้ความ เข้าใจและใช้เทคโนโลยี อินเทอร์เน็ต ใน มีทักษะในการจัดการ แบ่งเวลาเป็น มีความขยัน หมั่นเพียร ฝึกฝนการ พูดเป็นประจำ มีความรู้ด้านการพูดเพื่อให้ข้อมูล รักการพูดให้ความรู้ ให้ ข้อมูลแก่ผู้อื่น และมีความเป็นผู้นำ

6. การจัดสิ่งแวดล้อม บรรยากาศ และสภาพห้องเรียน คือ สิ่งแวดล้อม บรรยากาศ และสภาพห้องเรียนควรจัดเวทีหรือโอกาสให้ผู้เรียนได้พูด นำเสนอบ่อยๆ เป็นห้องที่มีสื่อมัลติมีเดียครบครันเพื่อสะดวกในการ ค้นคว้าหาข้อมูล และสามารถพูดนำเสนอบนเวทีได้อย่างแท้จริง

อภิปรายผลการวิจัย

จากข้อค้นพบในการวิจัย มีประเด็นสำคัญที่ผู้วิจัยนำมาอภิปราย โดยจำแนกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ ผลการพัฒนาหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิด ฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และผลการนำหลักสูตรไปทดลองใช้จริง ดัง รายละเอียดต่อไปนี้

1. ผลการพัฒนาหลักสูตร

ผลการพัฒนาหลักสูตรตามแนวคิดฐานสมรรถนะ ทำให้ได้หลักสูตรรายวิชาเสริมสร้าง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับ มัธยมศึกษาตอนปลาย ที่ผ่านการประเมินคุณภาพจากผู้ทรงคุณวุฒิในระดับเหมาะสมมากที่สุดนั้น อาจอภิปรายได้ดังนี้

1.1 หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิด ฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พัฒนาขึ้นโดยอาศัยแนวคิดฐานสมรรถนะ หรือ เรียกว่า หลักสูตรแบบฐานสมรรถนะ “Competency Based Curriculum” ซึ่งเป็นการจัดการศึกษา ที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาสมรรถนะของผู้เรียนหรือมุ่งพัฒนาความสามารถของผู้เรียน ในการ ประยุกต์ใช้ความรู้ ทักษะและเจตคติ มาบูรณาการในการปฏิบัติงานให้เกิดประสิทธิผลและ ประสิทธิภาพ มีการระบุภาระงานหรืองานที่ผู้เรียนพึงปฏิบัติได้ โดยกำหนดว่าผู้เรียนควรรู้อะไร ควร ทำอะไรได้บ้าง เพื่อให้บรรลุหรือสามารถปฏิบัติงานนั้น มีการจัดลำดับเนื้อหา ภาระงานหรือการ ปฏิบัติงาน จากพื้นฐานสู่เนื้อหาที่ลึกซึ้งอย่างเป็นระบบสอดคล้องสัมพันธ์กัน และมีการวัดประเมิน ภาระงานเป้าหมายที่แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนสามารถปฏิบัติตามผลลัพธ์ที่กำหนด ดังนั้น หลักสูตร เสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จึงใช้มาตรฐานสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่ได้จากการ วิเคราะห์สมรรถนะที่สำคัญและจำเป็นในการปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลจริง จากผู้ที่มี ความรู้ความสามารถและมีประสบการณ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษและการฝึกสอนการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล มาเป็นฐานในการพัฒนาหลักสูตร มีการกำหนดผลการเรียนรู้อย่างชัดเจน ว่าผู้เรียนควรรู้อะไร และสามารถทำอะไรได้เมื่อจบหลักสูตร ใช้มาตรฐานสมรรถนะเป็นกรอบในการ

พัฒนาหลักสูตรและวางแผนการจัดการเรียนรู้ ทำให้การเรียนการสอนเชื่อมโยงกับการวัดและประเมินผล และกำหนดเกณฑ์การปฏิบัติ เพื่อใช้ในการประเมินผลผู้เรียนที่แน่นอน ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าผู้เรียนที่เรียนจบหลักสูตรนี้แล้วมีสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตรงกับมาตรฐานสมรรถนะที่กำหนดขึ้น และสามารถปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลได้อย่างแท้จริง ดังที่ Larson (1980) ได้กล่าวถึงว่า องค์ประกอบที่สำคัญของการจัดการศึกษาฐานสมรรถนะควรประกอบด้วย 3 องค์ประกอบที่สำคัญคือ ทักษะที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียนจะต้องถูกกำหนดขึ้นอย่างถูกต้อง เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน กิจกรรมต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้นต้องเป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะเหล่านั้น และการประเมินความสามารถของผู้เรียนในทักษะต่างๆ เหล่านั้น ต้องดำเนินการภายหลังจบหลักสูตร และ Spady (1977 อ้างถึงใน Pattanapichet, 2009) กล่าวถึงองค์ประกอบของการจัดการศึกษาฐานสมรรถนะในลักษณะเดียวกันว่า การกำหนดผลการเรียนรู้ที่ชัดเจน และแสดงเกณฑ์ที่คาดหวังให้ผู้เรียนแสดงออกหรือปฏิบัติได้อย่างชัดเจน การกำหนดเวลาสำหรับการเรียนการสอนและการประเมินผลที่ยืดหยุ่น ที่กำหนดระยะเวลาการประเมิน เวลาการประเมิน และจำนวนครั้งในการประเมิน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลายเพื่อบรรลุเป้าหมายของผลการเรียนรู้ และช่วยให้ผู้เรียนบรรลุตามผลการเรียนรู้ที่กำหนด การวัดและประเมินผลจะต้องกำหนดเกณฑ์การประเมินการปฏิบัติได้หรือการแสดงออกอย่างชัดเจน แจ้งให้ผู้เรียนทราบและต้องเป็นการประเมินแบบอิงเกณฑ์ การรับรองที่แสดงให้เห็นถึงความสำเร็จของผู้เรียนตามเกณฑ์ที่กำหนด การทดสอบเพื่อจัดระดับและการจบหลักสูตร และการดัดแปลงหรือปรับเปลี่ยนหลักสูตรหรือโปรแกรมการสอนให้เหมาะสมกับความต้องการ ตัวชี้วัด กระบวนการ หรือหลักฐานแสดงความก้าวหน้าของผู้เรียนเมื่อพบว่าผู้เรียนยังขาดความสามารถตามมาตรฐาน

1.2 มาตรฐานสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลทั้ง 15 มาตรฐานสมรรถนะที่กำหนดไว้ในหลักสูตร ประกอบด้วยสมรรถนะด้านการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ (preparation) และสมรรถนะด้านการพูดนำเสนอ (presentation) เป็นมาตรฐานสมรรถนะที่กำหนดขึ้นโดยใช้เทคนิคเดลฟายแบบปรับปรุง ผ่านการตรวจสอบและประเมินคุณภาพมาตรฐานสมรรถนะและได้รับฉันทามติทุกข้อ จากผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญด้านการสอนพูดภาษาอังกฤษ และประสบการณ์ในการฝึกสอนการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล และมีผลการประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิในระดับเหมาะสมมากที่สุด อีกทั้งยังสอดคล้องกับสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษและเกณฑ์การวัดประเมินของสมาคมการสื่อสารแห่งประเทศไทย ซึ่งประกอบด้วยสมรรถนะที่เกี่ยวกับการเตรียมความพร้อมและการพูดนำเสนอ รวมถึงยังมีความสอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาระดับความสามารถทางภาษาของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของ CEFR ที่ได้กำหนดเป้าหมายในทักษะการพูดที่เป็น spoken production โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในด้านการพูดนำเสนอ (presentations) ในระดับ B1 ที่กำหนดให้ผู้เรียนสามารถนำเสนอเรื่องราวสั้น ๆ

ที่เตรียมมาล่วงหน้าในหัวข้อที่คุ้นเคย เช่น My country และตอบคำถามได้อย่างชัดเจน และในระดับ B1+ กำหนดให้ผู้เรียนสามารถนำเสนอผลงานที่เตรียมมาล่วงหน้าและตอบคำถามได้

1.3 การออกแบบการพัฒนาหลักสูตรสอดคล้องและตอบสนองกับความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริง ทั้งในส่วนของกำหนัดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร โครงสร้างของหลักสูตร หน่วยการเรียนรู้และหน่วยฝึกปฏิบัติ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และแนวทางการวัดและการประเมินผล เนื่องด้วย ในขั้นตอนการกำหนัดกรอบมาตรฐานสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการประเมินความต้องการจำเป็น (needs assessment) ในการพัฒนาสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อทราบความต้องการจำเป็นในการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดย 1) วิเคราะห์การรับรู้ถึงความสำคัญ (important) ของสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล 2) วิเคราะห์สภาพสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนที่เป็นอยู่จริงในปัจจุบัน (degree of success) และ 3) จัดลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็นพัฒนาสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน รวมถึงได้ศึกษาความคาดหวัง (expectation) ของผู้เรียน เกี่ยวกับหัวข้อพูดที่สนใจ กิจกรรมการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปใช้เป็นประโยชน์ในการพัฒนาหลักสูตรให้สมบูรณ์ ดังที่ Kaur (2007) ได้กล่าวว่า ในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือในฐานะภาษาต่างประเทศนั้น ถ้าผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษไม่รู้จักและไม่ทราบถึงความต้องการของผู้เรียน หลักสูตรที่พัฒนาขึ้นก็จะประสบปัญหาเกี่ยวกับการเรียนและการสอนอย่างแน่นอน ซึ่งสอดคล้องกับ Richard (2001) และ Jordan (1997), Flowerdew & Peacock (2001) ที่กล่าวว่า การวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญในทุกขั้นตอนของกระบวนการจัดการศึกษา และเป็นขั้นตอนสำคัญอันดับแรกในการออกแบบหลักสูตร การกำหนัดสื่อการสอน การกำหนัดกิจกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ รูปแบบและวิธีการจัดการเรียนการสอน และกระบวนการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน ซึ่ง Hutchison and Water (1987) กล่าวในทำนองเดียวกันว่า การออกแบบหลักสูตรและสื่ออุปกรณ์การสอนที่ทุกขั้นตอนในการพัฒนาหรือการตัดสินใจในการเลือกบริบทและวิธีการ ควรขึ้นอยู่กับพื้นฐานของเหตุผลและความต้องการจำเป็นของผู้เรียนเป็นหลัก รวมถึงนักการศึกษาไทย อารัง บัวศรี (2542) ที่ได้กล่าวว่า การเรียนการสอนจะประสบผลสำเร็จได้ถ้าผู้สอนและผู้เรียนมีหลักสูตรที่เหมาะสม การเลือกแบบการออกแบบหลักสูตรที่ดีเป็นการช่วยผู้เรียนให้บรรลุเป้าหมายในการเรียนได้ ในขณะที่เดียวกันหลักสูตรอาจจะล้มเหลวได้เช่นกันถ้าการออกแบบไม่ดี ฉะนั้นการเลือกแบบการออกแบบหลักสูตรที่เหมาะสมกับความต้องการจึงเป็นขั้นตอนแรกที่สำคัญที่สุด

1.4 การกำหนดโครงสร้างของหลักสูตร

การกำหนดโครงสร้าง ในหลักสูตรเป็นการกำหนดตามกรอบมาตรฐานสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ตามสัดส่วนความสำคัญของมาตรฐานสมรรถนะ ประกอบด้วย 7 หน่วยการเรียนรู้ และ 5 หน่วยฝึกปฏิบัติ กำหนดโครงสร้างเวลาเรียนตลอดหลักสูตร 60 ชั่วโมง โดยแบ่งออกเป็น 2 ช่วง คือ ช่วงการเตรียมความพร้อมทางด้านภาษาและเนื้อหาใช้เวลาเรียน จำนวน 20 ชั่วโมง และช่วงการฝึกปฏิบัติการพูดนำเสนอใช้เวลาเรียน จำนวน 34 ชั่วโมง และเวลาที่ใช้ในการทดสอบก่อนเรียน สรุปบททวนภาพรวม ให้ข้อมูลย้อนกลับรายบุคคลแก่ผู้เรียนและทดสอบหลังเรียน จำนวน 6 ชั่วโมง ซึ่งการกำหนดหน่วยการเรียนรู้และเวลาเรียนในลักษณะนี้ เอื้อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องในเนื้อหาสาระที่เรียนทั้งหมดและสามารถปฏิบัติได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ก่อนอันดับแรก แล้วก้าวไปสู่การนำความรู้ที่ผู้เรียนได้เรียนไปประยุกต์ใช้กับภาระงานการปฏิบัติการพูดในหน่วยฝึกปฏิบัติที่กำหนดให้ เพื่อให้โอกาสผู้เรียนได้ฝึกฝนความสามารถทางภาษาให้ใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้องเหมาะสม รวมถึงเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาและมีความมั่นใจในฐานะผู้เรียนและผู้ใช้ภาษา

1.5 การวัดและการประเมินผล

การวัดและการประเมินผล ในหลักสูตรกำหนดการวัดและประเมินผลเป็นแบบทางเลือก ที่มีการวัดผลแบบต่อเนื่องและระยะยาว เน้นกระบวนการระหว่างเรียน นำการประเมินมาพัฒนาผลการเรียนรู้ วัดและประเมินครบทั้งความสามารถในการนำความรู้มาปฏิบัติ (knowledge component) ความสามารถในการปฏิบัติ (skills component) และเจตคติต่อการปฏิบัติ (affective component) ที่สัมพันธ์กันและสอดคล้องกับเนื้อหาที่ได้เรียนรู้ รวมถึงให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนรายบุคคล เพื่อปรับปรุงและวางแผนพัฒนาการปฏิบัติการพูดในครั้งต่อไป ภาระงานที่ใช้ประเมินผลการปฏิบัติของผู้เรียนในหลักสูตร แบ่งได้เป็น 2 ประเภทหลักคือ งานที่กำหนดโครงสร้างหรือเงื่อนไขในการปฏิบัติที่ชัดเจน ดังเช่นงานในภาระงานการพูดที่ 1-4 และงานที่ไม่ได้กำหนดโครงสร้างหรือเงื่อนไขในการปฏิบัติงานใด ๆ ดังเช่น ภาระงานที่ 5 ใช้เกณฑ์การปฏิบัติเป็นเกณฑ์แบบปรนัย ที่กำหนดสิ่งที่ผู้เรียนพึงปฏิบัติได้ มีลักษณะเป็นเกณฑ์การให้คะแนนแบบแยกองค์ประกอบมุ่งประเมินด้านการปฏิบัติโดยตรง และมีรูปแบบที่สะดวกในการบันทึกและการประเมิน (Gronlund, & Waugh, 2009) กำหนดระดับการปฏิบัติได้ใน 3 ระดับ คือ ระดับพอใช้ (1) ระดับดี (2) และระดับดีมาก (3) (4) มีกระบวนการสังเกต จดบันทึกและให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียน บันทึกการเรียนรู้ บันทึกการสะท้อนคิดต่อการพูดของตนเอง และประเมินเจตคติต่อการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล พร้อมทั้งมีการรายงานผลการเรียนเป็นแบบสมรรถนะ ซึ่งสอดคล้องกับการวัดประเมินผลของการจัดการศึกษาฐานสมรรถนะ ที่วัดผลจากการปฏิบัติหรือการแสดงออกถึงความรู้และความเข้าใจของ

ผู้เรียน และต้องมีการกำหนดเกณฑ์การประเมินที่ชัดเจน และครอบคลุมทั้งความรู้ ความสามารถและเจตคติ ดังที่ Richard (1985) ได้ระบุว่า การทดสอบโดยการใช้สถานการณ์จำลองและการปฏิบัติงานที่กำหนดแบบประเมินเป็นแบบการตรวจสอบรายการ หรือแบบมาตราส่วนประมาณค่า เป็นการวัดและประเมินผลที่ผู้สอนนำมาปรับใช้ได้

2. ผลการนำหลักสูตรไปใช้

จากการนำหลักสูตรไปใช้ พบว่า ประสิทธิภาพของหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ 1) ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลทั้งในภาพรวม และจำแนกตามตามองค์ประกอบเพิ่มขึ้น หลังเรียนรู้ตามหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย 2) ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลหลังเรียนรู้ตามหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และ 3) ผู้เรียนร้อยละ 100 มีแนวโน้มพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่ดีขึ้นอย่างเป็นลำดับ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนด

ผลที่ปรากฏเช่นนี้อาจอธิบายได้ดังนี้

ประเด็นที่ 1 การกำหนดผลการเรียนรู้สอดคล้องกับมาตรฐานสมรรถนะและการวัดและประเมินผลและมีความชัดเจน ในหลักสูตรได้กำหนดผลการเรียนรู้ของผู้เรียนไว้อย่างชัดเจนในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ว่า เมื่อการเรียนการสอนตามหลักสูตรเสร็จสิ้นลง ผู้เรียนจะต้องมีทักษะและความรู้อะไรบ้าง ซึ่งการกำหนดผลการเรียนรู้นี้จะช่วยให้ผู้สอนและผู้เรียนมีเป้าหมายในการเรียนการสอนร่วมกัน และทำให้การวัดและประเมินผลมีความชัดเจนในลักษณะที่ว่า ผู้สอนต้องการวัดและประเมินเรื่องใด ผู้เรียนต้องเตรียมตัวอะไรและอย่างไรบ้าง (Richard, 2001) อีกทั้งการวัดและประเมินผลในหลักสูตรมุ่งเน้นการปฏิบัติหรือทักษะ เนื้อหา กระบวนการและทักษะของผู้เรียน และได้กำหนดระดับการปฏิบัติได้พร้อมคำอธิบายแต่ละระดับไว้อย่างชัดเจน ดังตัวอย่างในหน่วยการเรียนรู้ที่ 1 กำหนดผลการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับความหมาย ประเภท จุดมุ่งหมาย รูปแบบของการพูดเพื่อให้ข้อมูลแต่ละประเภท และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ซึ่งสอดคล้องกับมาตรฐานสมรรถนะที่ 1 และ 15 กำหนดระดับที่ควรปฏิบัติได้ไว้ในระดับ 3 คือ ระดับดีมาก หมายถึงผู้เรียนสามารถทำแบบสอบเกี่ยวกับความหมาย ประเภท จุดมุ่งหมายและรูปแบบของการพูดเพื่อให้ข้อมูลได้ 5 ข้อ

ประเด็นที่ 2 เนื้อหาสาระการเรียนรู้ในหลักสูตรเป็นเนื้อหาสาระการเรียนรู้ที่ผู้เรียนไม่เคยเรียนมาก่อน และเป็นสิ่งแปลกใหม่ จึงทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นและสนใจที่จะเรียนรู้และจดจำเนื้อหาและเรียนรู้เพิ่มขึ้นได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งสอดคล้องกับผลการประเมินตนเองของผู้เรียนที่พบว่าผู้เรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นสูงสุดในสามลำดับแรก คือ การออกเสียง การเน้นคำ การใช้เสียงสูงต่ำ การเน้นคำสำคัญในประโยคและจังหวะการหยุดในช่วงจบประโยค ความหมายของการพูดเพื่อให้ข้อมูล ประเภทของการพูดเพื่อให้ข้อมูล จุดมุ่งหมายของการพูดเพื่อให้ข้อมูล และรูปแบบของการพูดเพื่อให้ข้อมูลแต่ละประเภท และท่วงทีการเดิน การยืน การวางท่า การใช้ศีรษะ การใช้มือและแขน และการแสดงสีหน้า (รายละเอียดดังบทที่ 4) และยังซึ่งสอดคล้องกับผลการประเมินความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียน ตามที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการประเมินก่อนการออกแบบหลักสูตร และได้นำผลการวิจัยมาใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการกำหนดเนื้อหาการเรียนรู้ในหลักสูตร จึงทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นและสนใจที่จะเรียนรู้และจดจำเนื้อหาได้อย่างรวดเร็ว ดังตัวอย่างการเขียนบันทึกที่สรุปได้นี้ เนื้อหาการเรียนรู้ในหลักสูตรเป็นสิ่งที่ไม่เคยเรียนและไม่เคยทำมาก่อน ได้เรียนรู้ถึงความแปลกใหม่ของเนื้อหาและได้ฝึกพูดจนเกิดความมั่นใจ

ประเด็นที่ 3 การใช้กิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลในการฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เป็นการจัดตัวป้อนทางภาษาที่ส่งเสริมและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พูดภาษาอังกฤษเพิ่มมากยิ่งขึ้น ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ และโครงสร้างประโยคใหม่ ๆ ได้ฝึกการใช้ภาษา ได้ความรู้ใหม่จากการค้นคว้าหัวข้อพูด ดังตัวอย่างบันทึกการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ระบุว่า “ช่วยให้อยากพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น เพราะได้พูดในหัวข้อที่อยากพูด พูดในหัวข้อที่ชอบ โดยอยากจะทำข้อมูล ศึกษา new knowledge ให้มากขึ้น ได้รู้คำศัพท์ ประโยคภาษาอังกฤษมากขึ้นจากหัวข้อที่ตัวเองเลือก” “ได้ความกล้าแสดงออกมากขึ้นจากการพูดแต่ละ project” “ได้ฝึกการใช้ภาษามากขึ้นอยากให้เป็นคาบเรียน” “ได้เรียนรู้การค้นคว้าข้อมูลใหม่ ๆ อ่านแล้วได้ความรู้ แล้วเลือกเอาเฉพาะข้อมูลที่ดี น่าเชื่อถือมาพูด” สอดคล้องกับ Iberri-Shea (2009) ที่กล่าวว่า การพูดสุนทรพจน์มีประโยชน์ต่อผู้เรียนที่หลากหลาย เช่น พัฒนาทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ พัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์และทักษะ การเรียนรู้ให้กับผู้เรียน ซึ่งหากผู้เรียนได้เลือกหัวข้อพูดที่ตนเองถนัดและสนใจ จะช่วยเพิ่มเจตคติและแรงจูงใจในการเรียน เมื่อผู้เรียนมีแรงจูงใจและมีความสุขในการพูดสุนทรพจน์แล้วก็จะสามารถพัฒนาความสามารถทางภาษาไปด้วยพร้อมกัน แต่ทั้งนี้ก็ไม่ได้ละเลยโครงสร้างทางไวยากรณ์ เพียงแต่เน้นการนำหลักไวยากรณ์ไปใช้เพื่อการสื่อความหมายหรือการสื่อสาร

ประเด็นที่ 4 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามแนวทางการสอนภาษาแบบบูรณาการทักษะทางภาษาที่เน้นการใช้ภาษาของผู้เรียนมากกว่าเน้นโครงสร้างทางไวยากรณ์ การจัดกระบวนการสอนในหลักสูตร มีการบูรณาการความรู้ภาคทฤษฎีสู่การปฏิบัติ ด้วยกระบวนการจัดการ

เรียนรู้ผ่านประสบการณ์ ให้ตัวป้อนทางภาษาแก่ผู้เรียน เพื่อมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้รับรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย และรูปแบบภาษาที่ใช้กันในการพูดนำเสนอโดยทั่วไป รวมทั้งวิธีการใช้ภาษาในด้านการออกเสียง ความหมาย คำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ควบคู่กันไป แล้วจึงให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติการพูดจนเกิดความแม่นยำในรูปแบบภาษา และสุดท้ายให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง ซึ่งเปรียบเสมือนการถ่ายโอนการเรียนรู้ภาษาจากสถานการณ์ในชั้นเรียน ไปสู่การนำภาษาไปใช้จริงด้วยการปฏิบัติจริงในการทำภาระงานการพูด ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติการพูดนำเสนออย่างต่อเนื่องด้วยการทำภาระงานการพูด (tasks) ด้วยกระบวนการฝึกปฏิบัติการพูด 6 ขั้นตอนอย่างเป็นวัฏจักร (Iberri-Shea, 2009) ที่ประกอบด้วย 1) ขั้นตอนการระบุหัวข้อพูดที่สอดคล้องกับหัวข้อใหญ่ที่กำหนด 2) ขั้นตอนการศึกษาค้นคว้ารวบรวมข้อมูลตามหัวข้อ 3) ขั้นตอนการเรียบเรียงประเด็นหลักและประเด็นรองและกำหนดโครงสร้างบทพูด 4) ขั้นตอนการเขียนบทพูดตามหัวข้อเรื่อง 5) ขั้นตอนการพูดนำเสนอต่อหน้าผู้ฟัง และ 6) ขั้นตอนการทบทวนสะท้อนคิด ซึ่งกระบวนการฝึกปฏิบัติการพูดแบบซ้ำ ๆ ในลักษณะนี้ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของตนเองได้อย่างต่อเนื่อง ที่สอดคล้องกับกฎแห่งการฝึกหัดหรือทำซ้ำของ Thorndike (1874-1949) ที่กล่าวว่า การปฏิบัติหรือการฝึกหัดหากได้ทำบ่อย ๆ ซ้ำ ๆ จะทำให้การกระทำนั้นถูกต้องสมบูรณ์มากขึ้น

ประเด็นที่ 5 ผู้เรียนได้เรียนรู้และฝึกปฏิบัติการออกเสียง การใช้ภาษาที่ถูกต้องก่อนเบื้องต้น และได้นำภาษาไปใช้ในสถานการณ์คล้ายจริงในการฝึกปฏิบัติการพูดนำเสนอข้อมูลจากภาระงานการพูด 5 ภาระงาน จนทำให้เกิดความคุ้นชิน มีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษา และกล้าที่จะใช้ภาษามากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการประเมินตนเองของผู้เรียนที่พบว่า ผู้เรียนมีระดับความสามารถเพิ่มขึ้นสูงสุดในสามลำดับแรก คือ นำเสนอข้อมูลอย่างมีลำดับขั้นตอน เหมาะสมตามรูปแบบการพูด และสอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง ที่ประกอบด้วย คำทักทาย คำนำ/บทนำ/ประโยคเปิด เนื้อหา บทสรุป นำเสนอเนื้อหาที่มีความถูกต้องตามหลักวิชาการตามหัวข้อเรื่องที่กำหนด มีการยกตัวอย่าง ใช้สถิติหรือผลการวิจัยที่สอดคล้องกับหัวข้อเรื่องประกอบการพูดนำเสนอ เพื่อโน้มน้าวใจผู้ฟังให้คล้อยตาม และออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว ชัดถ้อยชัดคำ ใช้โครงสร้างประโยค ใช้คำสันธานได้อย่างถูกต้องเหมาะสม สอดคล้องกับหัวข้อเรื่องที่พูด (รายละเอียดดังบทที่ 4) และอาจเนื่องด้วย การจัดหน่วยการเรียนรู้ในหลักสูตรมีความเชื่อมโยงสัมพันธ์กันภายใต้มาตรฐานสมรรถนะที่กำหนดไว้ โดยในหน่วยการเรียนรู้ที่ 1 มีการจัดการเรียนรู้ที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาสาระและฝึกปฏิบัติในห้องเรียนตามผลการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ โดยมีผู้สอนคอยดูแลอย่างใกล้ชิดจนผู้เรียนเกิดความชำนาญในระดับที่ผ่านเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด จากนั้นจึงเชื่อมโยงไปสู่หน่วยฝึกปฏิบัติที่ 1-5 ที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดจริง โดยให้ผู้เรียนได้นำความรู้ที่เคยมาใช้ในการปฏิบัติจริง

ทั้งในการเลือกหัวข้อพูด การเลือกใช้ภาษาที่เหมาะสมกับหัวข้อและผู้ฟัง การเขียนโครงร่างบทพูด การเตรียมสื่อประกอบและการพูดนำเสนอจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหน่วยฝึกปฏิบัติที่ 5 Your style, On stage ที่มีเป้าหมายให้ผู้เรียนได้แสดงออกถึงความรู้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลในแบบฉบับของตนเองอย่างแท้จริง โดยผู้เรียนได้เลือกและกำหนดหัวข้อและรูปแบบการพูด พร้อมทั้งจัดเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอด้วยตนเอง แล้วพูดนำเสนอต่อกลุ่มผู้ฟังบนเวทีของโรงเรียนในสถานการณ์จริง

ประเด็นที่ 6 ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้การใช้ภาษาอย่างต่อเนื่อง จากการได้ลงมือปฏิบัติอย่างซ้ำ ๆ ได้ฝึกฝนทักษะการพูดอย่างสม่ำเสมอจากภาระงานการพูดทั้ง 5 ชิ้น จึงเกิดความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และเกิดความเชื่อมั่นมากยิ่งขึ้น และผู้เรียนมีพัฒนาการทางภาษาจากการเขียนสะท้อนคิดต่อการพูดนำเสนอของตนเองในทุก ๆ ครั้ง ด้วยรูปแบบวงจรการสะท้อนของกิบส์ 6 ขั้นตอน การที่ผู้เรียนได้สะท้อนคิดการพูดนำเสนอของตนเองจากบทกวีที่ค้นที่บันทึกการพูดนำเสนอในแต่ละครั้ง ส่งผลต่ออัตราพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง เนื่องด้วยการเขียนบันทึกสะท้อนคิดช่วยให้ผู้เรียนได้ประเมินการพูดของตนเองด้วยตนเอง วิเคราะห์จุดเด่นและจุดด้อยที่ควรปรับแก้ แล้วนำผลการวิเคราะห์มาวางแผนพัฒนาการพูดของตนเองในครั้งต่อไป (Gibbs, 1988 อ้างถึงใน จีรพล เพียรเพ็ง, 2557) รวมถึงการบันทึกวีดิทัศน์การพูดของผู้เรียนในแต่ละครั้ง ยังถือเป็นเครื่องมือที่ช่วยในการฝึกฝนทักษะทางภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียน โดยที่ผู้เรียนสามารถแก้ไข ปรับปรุง พัฒนาการออกเสียงที่ผิดพลาดของตนเองได้บ่อย ๆ ครั้ง จนกระทั่งสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง และยังช่วยฝึกการใช้วจนภาษาให้เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหาที่พูด ทั้งนี้ อาจกล่าวได้ว่า การบันทึกวีดิทัศน์การพูดเป็นการให้โอกาสผู้เรียนทั้งในการฝึกซ้อมการพูดนำเสนอ และการประเมินผลการพูดของตนเองด้วยตนเอง ทำให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงการปฏิบัติของตนเองกับสิ่งที่ได้เรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

ประเด็นที่ 7 การจัดสิ่งแวดล้อมในการเรียนรู้ที่ผสมผสานระหว่างห้องเรียนปกติกับห้องเรียนเสมือน และการใช้สื่อมัลติมีเดียต่าง ๆ ที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น เพราะผู้เรียนมีโอกาสนในการเรียนรู้และทบทวนเนื้อหาด้วยตนเองในทุกที่ ทุกเวลา ตามศักยภาพของผู้เรียนแต่ละคน ดังตัวอย่างบันทึกการเรียนรู้ของผู้เรียนที่สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่นำห้องเรียนเสมือนมาผสมผสานกับการเรียนรู้ในห้องเรียนปกติ ช่วยเพิ่มโอกาสในการเรียนรู้ได้ฝึกฝนทักษะและทบทวนเนื้อหาที่เรียนเพิ่มเติมได้ตลอดเวลา ได้สนทนาแลกเปลี่ยนกับเพื่อน ได้โต้ตอบกับผู้สอนอย่างรวดเร็วเมื่อได้รับข้อมูลย้อนกลับ รวมถึงส่งงาน การบ้าน แบบฝึกหัดซ่อมได้ทันทีสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Grgurovic (2011) ที่พบว่า การจัดสิ่งแวดล้อมทางการเรียนทั้งแบบดั้งเดิมและแบบออนไลน์ ที่ผสมผสานการเรียนในห้องปกติกับการเรียนรู้ผ่านคอมพิวเตอร์ในห้องเรียนและการทำ

การบ้าน ช่วยพัฒนาทักษะทางภาษาทุกทักษะ และผลการวิจัยของ Ibrahim & Yusoff (2012) ที่พบว่า การใช้วิกิ (wiki) ในขั้นตอนการเตรียมความพร้อมในการพูดสุนทรพจน์ช่วยให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลย้อนกลับและพัฒนาทักษะการนำเสนอได้อย่างดีเยี่ยม

ประเด็นที่ 8 การมีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ส่งผลให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติอย่างจริงจังและต่อเนื่อง จนเห็นพัฒนาการของตนเองทั้งในด้านความรู้และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล จนเกิดความรู้สึกประสบความสำเร็จและภาคภูมิใจในการเรียนของตนเอง จึงกล้าแสดงออกและมีความเชื่อมั่นในการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น รวมถึงการที่ผู้เรียนส่วนใหญ่รู้คุณค่าและตระหนักถึงประโยชน์ที่ได้จากการเรียนรู้และฝึกปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ที่จะต้องนำไปใช้ทั้งในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นและการประกอบอาชีพในอนาคต ดังข้อความในบันทึกการเรียนรู้ของผู้เรียนนี้

“ได้เรียนรู้ถึงความแปลกใหม่ของเนื้อหา เนื่องจากการที่เราจะได้มาพูดในภาษาที่ไม่ใช่ของตนเองนั้น ไม่ใช่เรื่องง่าย รายวิชานี้จึงถือว่าดีต่อการพัฒนาตนเอง ต้องขอขอบคุณอาจารย์มากค่ะ ที่ทำให้เราได้เกิดองค์ความรู้ใหม่”

“ฉันได้ออกเสียงหนักเบา เน้นคำ เว้นคำ เว้นช่วง ให้ดึงดูดผู้ฟัง”

ผู้เรียนคนที่ 24 (21 กันยายน 2557)

“การออกเสียงว่า ควรเน้นเสียงตรงไหน ตรงไหนควรออกเสียงสูงต่ำหรือตรงไหนเราควรที่จะลากเสียงการออกเสียงให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์”

ผู้เรียนคนที่ 10 (21 กันยายน 2557)

“จากที่เป็นคนขี้อาย ไม่กล้าแสดงออกต่อหน้าผู้คนจำนวนมาก ในตอนนี้ ฉันสามารถพูดได้อย่างมีความกล้ามากขึ้น ชอบวิชาภาษาอังกฤษมากขึ้น ทำให้ฉันชอบที่จะแสดงออกและอยากพูดคุยกับชาวต่างชาติ การที่ฉันประสบความสำเร็จได้เพราะหมั่นฝึกฝนการพูดให้คล่องแคล่ว รับฟังข้อเสนอแนะ คำติเตียนของอาจารย์และเพื่อน หากดูอ่อนและนำมาแก้ไข”

ผู้เรียนคนที่ 23 (21 กันยายน 2557)

“...ลดความประหม่า ความกลัว และความตื่นเต้น เพราะการฝึกปฏิบัติในการพูดจริง

ทั้ง 5 ภาระงานการพูดนั้น ทำให้เกิดความคุ้นชินกับการพูด IPS จึงลดความประหม่า

ความกลัว และความตื่นเต้นให้ลดลงได้ มีความกล้าและความมั่นใจ”

ผู้เรียนคนที่ 14 (21 กันยายน 2557)

“สิ่งที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด คือ ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่เพิ่มมากขึ้น เพราะว่ามีฝึกการพูด project ต่างๆ และยังมีการใช้ movement และ eye contact ร่วมในการนำเสนอแต่ละครั้ง ทำให้มีความกล้าแสดงออกมากยิ่งขึ้นกว่าเดิมขึ้น แต่ก็ต้องฝึกฝนมากกว่านี้ และเอาใจใส่กับ speech มากขึ้น”

ผู้เรียนคนที่ 33 (21 กันยายน 2557)

“หนูมีความกล้าแสดงออกมากขึ้น ปกติเป็นคนที่ไม่ค่อยกล้าแสดงออก หลังจากเรียนวิชานี้ทำให้มีโอกาสได้พูดนำเสนอต่อหน้าผู้อื่นบ่อยๆ ทำให้อាកกรกลัว

ตื่นเต้น ประหม่าลดลง”

ผู้เรียนคนที่ 16 (21 กันยายน 2557)

“หนูได้รู้วิธีการนำเสนอที่ดี มีประสิทธิภาพและสามารถปฏิบัติได้ เมื่อก่อนเวลาพูดนำเสนอ จะทำแค่อ่านเนื้อหา หรือท่องจำแล้วออกไปพูดเนื้อหาเลย แต่เมื่อได้เรียนวิชานี้

ทำให้การพูดนำเสนอมีแบบแผนมากขึ้น สามารถนำไปใช้ในอนาคต”

ผู้เรียนคนที่ 25 (21 กันยายน 2557)

“ช่วยลบความอายในใจเราได้ ทำให้เรากล้าที่จะพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น และการพูดที่ถูกรีบบเรียงทำให้เรามีทักษะในการเรียบเรียงมากขึ้น เหมือนสามารถกระโดดข้ามกำแพงในใจได้ค่ะ”

ผู้เรียนคนที่ 5 (21 กันยายน 2557)

“ได้เรียนรู้ข้อมูล ความรู้ เนื้อหา new knowledge จากการทำภาระงานการพูดต่าง ๆ โดยเรียนรู้จากค้นคว้าหาข้อมูลมาทำโปรเจกต์ต่างๆ ต้องวิเคราะห์ข้อมูลว่าควรพูดจุดใด เพิ่มจุดใด

หรือตัดจุดได้ออก เพื่อให้ผู้ฟังเข้าถึงเนื้อหาได้อย่างเหมาะสม ทำให้เกิด
การเรียนรู้เนื้อหาไปในตัว”

ผู้เรียนคนที่ 2 (21 กันยายน 2557)

“นำไปใช้ในการ present งานในมหาวิทยาลัย หรือที่ทำงานต่างๆ ในอนาคต”

ผู้เรียนคนที่ 15 (21 กันยายน 2557)

“การได้เข้าไปดูตัวอย่างจากเว็บต่างๆ ที่ครูนำมาสอน และเว็บลิงค์ ช่วยให้เห็นตัวอย่าง
ของนักพูดทั้งที่เป็นนักเรียน นักศึกษาและชาวต่างชาติ น่าสนใจมาก เอามาเป็นแบบ
การพูดของหนูได้”

ผู้เรียนคนที่ 21 (21 กันยายน 2557)

“นำไปประยุกต์ใช้ในการเรียนมหาวิทยาลัย”

ผู้เรียนคนที่ 3 (21 กันยายน 2557)

การที่ผลการใช้หลักสูตรเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ข้างต้น จึงอาจกล่าวได้
ว่า หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ
สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่พัฒนาขึ้นในครั้งนี้ มีคุณภาพและประสิทธิภาพในการ
เสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนได้

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. จากผลการวิจัย พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับการพูดเพื่อให้ข้อมูล และสามารถ
ออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง ใช้สำเนียงภาษาได้น่าฟัง มีความมั่นใจและกล้าพูดภาษาอังกฤษ กล้า
แสดงออก และมีพัฒนาการพูดนำเสนอมากขึ้นในแต่ละภาระงานปฏิบัติการพูดรวมถึง ผู้เรียนส่วน
ใหญ่มีความพึงพอใจต่อหลักสูตรและกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล ต่อการนำไป
ประยุกต์ใช้ในการสัมภาษณ์งาน การเรียนต่อในมหาวิทยาลัย และการประกอบอาชีพในอนาคต ดังนั้น
ผู้สอนภาษาอังกฤษควรนำรูปแบบการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนา
ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียน ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่งถือ
เป็นแนวทางการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษอีกแนวทางหนึ่ง ที่สอดคล้องกับความต้องการ

จำเป็นของผู้เรียนอย่างแท้จริง และใกล้เคียงกับลักษณะของภาษาที่ผู้เรียนจะนำไปใช้ได้จริงในการประกอบอาชีพในอนาคต และเป็นการเตรียมความพร้อมให้กับผู้เรียนในการการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นไป

2. จากผลการวิจัย พบว่า หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะที่พัฒนาขึ้น สามารถเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้ โดยผู้เรียนมีความสามารถในการพูดภาษา เพื่อให้ข้อมูลในภาพรวมเพิ่มขึ้น และเมื่อจำแนกตามองค์ประกอบก็พบว่า ผู้เรียนมีความสามารถในการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ และมีความสามารถในการพูดนำเสนอเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลเพิ่มเติม รวมถึงเมื่อประเมินพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลในภาพรวมและจำแนกตามองค์ประกอบ ของผู้เรียนทุกกลุ่ม ผู้เรียนร้อยละ 100 มีแนวโน้มพัฒนาการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่ดีขึ้นอย่างเป็นลำดับ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนด ดังนั้นโรงเรียนสามารถนำมาตรฐานสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่กำหนดขึ้นในหลักสูตรนี้ไปใช้ในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศและหลักสูตรฝึกอบรมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนา หรือเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษา เนื่องจากในการวิจัยนี้ได้ตรวจสอบแล้วว่า มาตรฐานสมรรถนะมีคุณภาพและมีความเหมาะสมสำหรับผู้เรียน ทั้งนี้ผู้วิจัยเสนอแนะว่า ผู้สอนควรประเมินความต้องการจำเป็นในการพัฒนา หรือสำรวจความพร้อมพื้นฐาน ความต้องการของผู้เรียนตามมาตรฐานสมรรถนะก่อนเป็นอันดับแรก เพื่อจะได้มีข้อมูลพื้นฐานในการออกแบบหลักสูตรและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้เรียน

3. จากผลการวิจัย พบว่า หัวข้อที่ผู้เรียนต้องการเรียนรู้และฝึกปฏิบัติเพิ่มเติม คือ เทคนิคการเอาชนะความกลัว การพูดนำเสนอแบบเล่าเรื่องราว การฝึกออกเสียง การหายใจ และการใช้น้ำเสียงที่หลากหลาย การวางแผน การเลือกหัวข้อ การค้นคว้าข้อมูล โครงร่างและการเขียนโครงร่างบทพูดแบบต่าง ๆ และการพูดนำเสนอ ดังนั้น ผู้นำหลักสูตรไปใช้ควรนำหัวข้อดังกล่าวข้างต้น ไปปรับใช้เป็นส่วนหนึ่งในการประเมินความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะ

4. โรงเรียนหรือสถาบันอบรมทางภาษาอาจนำหลักสูตรนี้ไปปรับใช้เป็นโปรแกรมการฝึกสำหรับผู้สอนหรือบุคคลทั่วไป ที่มีความสนใจเกี่ยวกับการสอนพูดภาษาอังกฤษ ตามที่ผู้ทรงคุณวุฒิได้เสนอแนะว่าควรมีการจัดโครงการอบรม สัมมนาหรือการฝึกปฏิบัติการสอนพูดให้กับผู้สอนด้วยเช่นกัน

5. จากผลการวิจัย พบว่า เอกสารหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตรได้รับการประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิ ในระดับที่มีความเหมาะสมระดับมาก ดังนั้น โรงเรียนสามารถนำแนวทางและวิธีการในการพัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะ ไปใช้ในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา โดยเฉพาะในทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เนื่องจากในการวิจัยนี้ได้ตรวจสอบแล้วว่า การพัฒนาหลักสูตรแบบฐานสมรรถนะนี้ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ความสามารถได้จริงตรงตามมาตรฐานสมรรถนะที่กำหนด เนื่องด้วยวิธีการพัฒนาหลักสูตรแบบฐานสมรรถนะนี้ เป็นการนำสมรรถนะที่สำคัญและจำเป็นในการปฏิบัติงานจริงหรือการใช้งานจริง จากผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญและมีประสบการณ์ตรงในเรื่อง ๆ นั้น มาพัฒนาเป็นหลักสูตร เพื่อให้ผู้เรียนมีสมรรถนะที่ตรงกับมาตรฐานสมรรถนะที่กำหนดขึ้น สามารถปฏิบัติได้จริงและผู้เรียนสามารถนำความรู้ความสามารถไปใช้ประโยชน์ได้จริงในอนาคต

6. จากผลการวิจัย พบว่า เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักสูตร รวม 60 ชั่วโมง ไม่เพียงพอ ในกรณีที่ให้ผู้เรียนปฏิบัติภาระงานการพูด 5 ภาระงาน ดังนั้น โรงเรียนสามารถนำโครงสร้างรายวิชาในหลักสูตรนี้ ไปปรับใช้เป็นรายวิชาเพิ่มเติม ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยจำแนกออกเป็นรายวิชาเพิ่มเติมที่ 1 จำนวน 1.00 หน่วยกิต 40 ชั่วโมง และรายวิชาเพิ่มเติมที่ 2 จำนวน 1.00 หน่วยกิต 40 ชั่วโมง กำหนดเนื้อในรายวิชาเพิ่มเติมที่ 1 ที่เน้นความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการพูดเพื่อให้ข้อมูลและเตรียมความพร้อมในการใช้ภาษา เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลในรายวิชาเพิ่มเติมที่ 2 ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

7. จากผลการวิจัย พบว่า จำนวนผู้เรียน จำนวน 40 คนต่อห้อง เป็นจำนวนที่มากเกินไป ไม่เหมาะสมสำหรับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการฝึกปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษ ดังนั้น ผู้ที่จะนำหลักสูตรนี้ไปใช้ควรปรับลดจำนวนผู้เรียนต่อห้องลง อาจเป็น 25 คนต่อห้อง ตามความเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพของผู้เรียน ที่พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่แสดงความคิดเห็นว่า ในการกำหนดจำนวนนักเรียนต่อห้อง หากโรงเรียนจัดห้องเรียนให้มีผู้เรียน จำนวน 25 คนต่อห้อง จะเอื้อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เพิ่มเติมและฝึกปฏิบัติปฏิบัติการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลได้อย่างจริงจัง

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยในครั้งต่อไป

1. ในการศึกษาวิจัยในครั้งต่อไป ผู้วิจัยเสนอแนะให้นำกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล (CEFR) มาเป็นกรอบร่วมในการกำหนดมาตรฐานสมรรถนะ และใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรหรือกระบวนการเรียนการสอน เพื่อให้การจัดการเรียนการสอน

ภาษาอังกฤษเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ มีทิศทางในการดำเนินการที่เป็นเอกภาพ มีเป้าหมายการ เรียนรู้และการพัฒนาที่เทียบเคียงได้กับมาตรฐานสากลที่เป็นที่ยอมรับในระดับนานาชาติ

2. ในการนำหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตาม แนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายไปใช้ต่อ ผู้ใช้หลักสูตรควร ปรับเปลี่ยนกระบวนการจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียน และบริบทของโรงเรียน โดยอาจกำหนดประเด็นคำถาม ดังตัวอย่าง 1) ถ้าจะจัดการเรียนการสอน รายวิชานี้ในบริบทโรงเรียน จะต้องจัดการเรียนแบบไหน 2) ผู้สอนควรมีคุณลักษณะสำคัญแบบไหน 3) ควรจัดการกิจกรรมการเรียนรู้อย่างไร และ 4) ผู้เรียนต้องมีคุณลักษณะแบบไหน

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน. (2554). หลักสูตรตามความสามารถ. Retrieved 18 พฤศจิกายน 2558

<https://issuu.com/kbook/docs/cbc?viewMode=magazine>

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.

กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

กฤษณีย์ ไวยะวงษ์. (2545). หลักการพูด. กรุงเทพฯ: โอ เอสพรีนติ้งเฮ้าส์.

จุไรรัตน์ สุตรุ่ง. (2547). การพัฒนาหลักสูตรแบบเน้นกระบวนการทำโครงการเพื่อเสริมทักษะภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. (วิทยานิพนธ์ปริญญาคุชฎีบัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชยพร กระต่ายทอง. (2552). การพัฒนารายวิชาเพิ่มเติมภาษาไทยแบบอิงมาตรฐานด้วยกระบวนการออกแบบย้อนกลับเพื่อเสริมสร้างความสามารถการวิเคราะห์และการอ้างอิงวิเคราะห์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น. (วิทยานิพนธ์ปริญญาคุชฎีบัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทิตินา แคมมณี. (2547). ศาสตร์การสอน. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เทพนคร ทาคง. (2546). การพัฒนาหลักสูตรตามแนวคิดที่อิงมาตรฐานในรายวิชาเสริมสรรรถภาพในการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาครู. (วิทยานิพนธ์ปริญญาคุชฎีบัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อึ้ง บัวศรี. (2542). ทฤษฎีหลักสูตรและการออกแบบพัฒนา. กรุงเทพฯ: ธนวิซการพิมพ์.

อึ้ง บัวศรี. (2535). ทฤษฎีหลักสูตร: การออกแบบและพัฒนา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.

ธีรพล เพ็ชรเพ็ง. (2557). ผลของการสะท้อนคิดด้วยวิธีทัศน์ตามแนวคิดวงจรกิบส์ในแฟ้มสะสมงานอิเล็กทรอนิกส์ที่มีต่อระดับการสะท้อนคิดของนักศึกษาครู. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บุญชม ศรีสะอาด. (2543). การวิจัยเบื้องต้น. (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สุวีริยาสาส์น.

ปองรัตน์ ศรีสืบ และ ปัญชลี วาสนสมสิทธิ์. (2553). การศึกษาความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สามของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในจังหวัดนราธิวาสวารสารมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์. Retrieved 22 มีนาคม 2559
<http://journal.pnu.ac.th/ojs/index.php/pnujr/article/view/63>

เพชร บัวเพ็ชร. (2536). วาทวิทยา: กลยุทธ์การพูดอย่างมีประสิทธิภาพในทุกโอกาส. กรุงเทพฯ: อะเบลส์.

- มูลนิธิสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย. (2556). รายงานสรุปการจัดทำยุทธศาสตร์การปฏิรูปการศึกษาขั้นพื้นฐานให้เกิดความรับผิดชอบ. Retrieved 10 กันยายน 2558
<http://tdri.or.th/wp-content/uploads/2014/03/Final-Paper.pdf>.
- รุ่งระวี สมะวรรณนะ. (2553). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนสุขศึกษาโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อตามทฤษฎีการเรียนรู้ เน้นประสบการณ์และแนวคิดการบูรณาการเนื้อหาเกี่ยวกับภาษา เพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมสุขภาพและความสามารถในการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น. (วิทยานิพนธ์ปริญญาคุุชฎีบัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรพร สุทรวัฒน์ศิริ. (2543). การพัฒนาหลักสูตรการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารธุรกิจ ตามหลักการจัดการศึกษาแบบเน้นผลการเรียนสำหรับนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจวิชาเอกภาษาอังกฤษธุรกิจสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. (วิทยานิพนธ์ปริญญาคุุชฎีบัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรลณี ศรีทธา. (2552). การพูดเพื่อประสิทธิผล. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- วาริรัตน์ แก้วอุไร. (2554). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาคุณภาพผู้เรียนสู่สังคมแห่งคุณธรรม ภูมิปัญญา และการเรียนรู้. วารสารวิชาการบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์, 6, 11-30.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2521). การพัฒนาหลักสูตรและการสอน. กรุงเทพฯ: รุ่งเรืองธรรม.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2548). ทฤษฎีการประเมิน. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สถาบันภาษาอังกฤษ. (2553). แผนยุทธศาสตร์ปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ (พ.ศ.2549- 2553). Retrieved 27 ธันวาคม 2556 <http://english.obec.go.th/english/2013/index.php/th>
- สถาบันภาษาอังกฤษ. (2557). คู่มือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแนวใหม่ตามกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล. Retrieved 25 มกราคม 2557 <http://english.obec.go.th/english/2013/index.php/th/2012-08-08-10-26-5/74-cefr>.
- สมจิต ชิวปรีชา. (2548). วาวิทยา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สามารถ รัตนสาคร. (2554). แนวทางการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาอิงมาตรฐานตามแนวคิดพิฒนาการหน้าที่นิยม เพื่อเสริมสร้างทักษะสำคัญของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเห็นร่วมกับความบกพร่องอื่น. (วิทยานิพนธ์ปริญญาคุุชฎีบัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2548). รายงานการวิจัยการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานตามทัศนะของผู้สอน. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.

- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2553a). การวิเคราะห์สัดส่วนพฤติกรรมการเรียนรู้ของตัวชี้วัดตามมาตรฐานการเรียนรู้ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ สกสศ.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2553b). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์.
- สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2552). คู่มือ/เอกสารแนวทางการพัฒนาหลักสูตรฐานสมรรถนะ. Retrieved 26 มิถุนายน 2558 www.vec.go.th
- สำนักงานเลขาธิการ. (2556). 6 ก้าว 7 ยุทธศาสตร์ ผลการดำเนินงานรอบ 6 เดือน ของสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา ประจำปี 2556. Retrieved 26 มกราคม 2559 http://www.onec.go.th/onec_web/page.php?mod=Book&file=view&itemId=1156
- สิริวรรณ ภิญโญลักษณะ. (2549). การใช้วีดิทัศน์ในการสอนแบบเข้มเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนคณะราษฎรบำรุง 2. รายงานวิจัยโครงการ. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- ศุภัญญา รัชมีธรรมโชติ. (2548). แนวทางการพัฒนาศักยภาพมนุษย์ด้วย *Competency Based Learning*. กรุงเทพฯ: บริษัท ศิริวัฒนา อินเทอร์เน็ต จำกัด (มหาชน).
- สุจิตรา ปทุมลังการ. (2554). กรอบหลักสูตรฐานสมรรถนะ. Retrieved 26 มิถุนายน 2558 <https://sites.google.com/site/sornortoi/sornortoi-1/bthkhwammimichux>
- สุทธนู ศรีไสย์. (2549). หลักการนิเทศการศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมิตรา อังวัฒนกุล. (2537). วิธีสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชวนพิมพ์.
- สุราษฎร์ พรหมจันทร์. (2531). การพัฒนาหลักสูตรรายวิชา. Retrieved 14 กุมภาพันธ์ 2557 <http://www.fte.kmutnb.ac.th/km/R-Course%20Development.pdf>
- สุราษฎร์ พรหมจันทร์. (2532). รูปแบบและกระบวนการพัฒนาหลักสูตร. Retrieved 26 มิถุนายน 2558 <http://www.fte.kmutnb.ac.th/km/R-Course%20Development.pdf>
- สุวรรณี พันธุ์พริกส์ และ ฉลลิกา มหาพูนทอง. (2550). การศึกษาความสามารถ ปัญหาและความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในระดับปริญญาโทและปริญญาเอกของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ. วารสารวิชาการพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, 17(กันยายน-ธันวาคม 2550), 66-72.
- อรรวรรณ ปิลาณนีโอวาท. (2554). การสื่อสารเพื่อการโน้มน้าวใจ. กรุงเทพฯ: สำนักงานจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อาษา ขจรจิตต์เมตต์. (2500). การพูดในที่ชุมนุม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ขจรจิตต์เมตต์.

ภาษาอังกฤษ

- Abu Sharbain, I., & Tan, K. (2012). Pre-Service Teachers' Level of Competence and Their Attitudes towards the Teaching Profession. Retrieved February 13, 2014 [http://www.ajssh.leena-luna.co.jp/AJSSHPDFs/Vol.1\(3\)/JSSH2012\(1.3-02\).pdf](http://www.ajssh.leena-luna.co.jp/AJSSHPDFs/Vol.1(3)/JSSH2012(1.3-02).pdf)
- al., M. S. e. (2007). Retrieved October 11, 2014 <http://assessment.ucmerced.edu/node/57>
- Auerbach, E. R. (1986). Competency-Based ESL: One Step Forward or Two Steps Back? *Tesol Quarterly*, 20(3), 411-430.
- Beauchamp, G. A. (1981). *Curriculum Theory (4th ed.)*. Illinois: F.E. Peacock.
- Bobbitt, J. F. (1918). *The curriculum*: Houghton Mifflin.
- Bygate, M. (2001). Effects of task repetition on the structure and control of language.
- Celce-Murcia, M. (2001). Language teaching approaches: An overview. *Teaching English as a second or foreign language*, 2, 3-10.
- Chernrungruanghiran, S. (2006). *A Study of Toastmasters Speaker Club's Members in Development Self-Confidence By Overcoming Fear of Public Speaking*. Master's Thesis, Department of Business English for International Communication. Graduate School, Srinakharinwirot University.
- Clark, D. (1999). Introduction to Competencies. *Early Childhood Learning and Knowledge Centre*, 2010.
- Council of Europe. (2001). *Common European Framework of Reference for Languages: Learning, Teaching, Assessment*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Dibakanaka, A., & Hiranburana, K. (2012). Developing an e-Learning Competency-Based English Course Module for Chief Flight Attendants. *International Journal of Scientific and Research Publications*, 2(8), 1-14.
- Docking, R. (1994). Competency-Based Curricula: A Literature Review. *A Journal of Australian TESOL*, 9(2), 8-17.
- Fasawang Pattanapichet. (2009). *A Development of the Competency-Based English Oral Communication Course for Undergraduate Public Relations Students*.

- Doctoral dissertation, Department of English as an International Language (Interdisciplinary Program), Graduate School, Chulalongkorn University.
- Findley, C. A., & Nathan, L. A. (1980). Functional language objectives in a competency based ESL curriculum. *Tesol Quarterly*, 221-231.
- Flowerdew, J., & Peacock, M. (2001). *Research perspectives on English for academic purposes*: Ernst Klett Sprachen.
- Gibbs, G. (1988). *Learning by doing: A guide to teaching and learning methods*.
- Goh, C. C. M. (2007). *Teaching speaking in the language classroom*: SEAMEO Regional Language Centre Singapore.
- Good, C. (1973). *Dictionary of Education*. New York: Mc Graw Hill Book, Inc.
- Grgurovic, M. (2011). Blended Learning in an ESL Class: A Case Study. Retrieved January 24, 2014 <http://www.u.arizona.edu/~mpolat/articles/article1.pdf>
- Grognon, A. G., & Crandall, J. (1982). Competency-based curricula in adult ESL. *ERIC/CLL News Bulletin*, 6(1), 3-4.
- Gronlund, N., & Waugh, C., & (2009). *Assessment of Student Achievement* (Ninth ed.).
- Hair, J., Black, W., Babin, B., & Anderson, R. (2010). *Multivariate Data Analysis Seventh Edition* Prentice Hall.
- Hall, G. E., & Jones, H. (1976). *Competency-Based Education: A process for the improvement of education*. New Jersey: Englewood Cliffs: Inc.
- Hunkins, F., & Ornstein, A. C. (2012). *Curriculum foundations, principles, and theory*.
- Hutchinson, T., & Waters, A. (1987). *English for specific purposes*: Cambridge University Press.
- Iberri-Shea, G. (2009). Using Public Speaking in English Teaching. Retrieved March 23, 2014 <http://files.eric.ed.gov/fulltext/EJ923450.pdf>
- Ibrahim, A., & Yusoff, Z. (2012). Teaching Public Speaking in a Blended Learning Environment. Retrieved July 3, 2014 <http://www.ijssh.org/papers/175-A10054.pdf>
- Iftakhar, S. (2012). Teaching Speaking Through Public Speaking Course. Retrieved July 1, 2014 <http://www.banglajol.info/index.php/SJE/article/view/14473>
- Jaffe, I. C. (2007). *Public Speaking: Concepts and Skills for a Diverse Society*. (5th ed.) Belmont, Calif.: Thomson Wadsworth.

- Johnson, D. W. (1970). *The social psychology of education*.
- Jordan, R. R. (1997). *English for academic purposes: A guide and resource book for teachers*: Cambridge University Press.
- King, J., & Evans, K. (1991). Can We Achieve Outcome-Based Education? Retrieved January 24, 2014
http://www.ascd.org/ASCD/pdf/journals//ed_lead/el_199110_king.pdf
- Kline, J. A. (2004). *Speaking effectively: Achieving excellence in presentations*: Pearson/Prentice Hall.
- Koch, A. (2008). *Purposeful Speaking*. Boston, Mass.: Pearson Allyn and Bacon.
- Kopkitthanarot, P. (2011). *Communication Apprehension in Public Speaking Among Class 12 English for Careers Students, Thammasat University*. THAMMASAT UNIVERSITY BANGKOK, THAILAND.
- Kulsili, S. (2006). *A Critical Analysis of the 2001 National Foreign Language Standards-Based Curriculum in the Thai School System*. Doctoral Dissertation, University of Canberra.
- Kushner, M. (1999). *Public Speaking for Dummies*. Foster City, Calif.: IDG Books Worldwide.
- Larson, J., & Weninger, A. J. (1980). Bait/Rebait: English Programs Should Be Competency Based. *The English Journal*, 69(8), 8-12.
- Lewis, S. (1981). *Curriculum planning for better teaching and learning 4 th edition*. New York: Holt, Rinehart and Winston.
- Lucas, S. (1998). *The Art of Public Speaking (6th ed.)*. New York: McGra-Hill Co.
- MacAShan, H. (1979). *Competency-Based Education and Behavioral Objectives*. New Jersey: Educational Technology Publications, Inc.
- Mager, R. F., & Beach Jr, K. M. (1967). *Developing Vocational Instruction*.
- Masduqi, H. (2006). The Competency-Based Curriculum of English Subject for Senior High School in Indonesia: A Critical Evaluation. *Jurnal Humanitas*, 1(2), 56-68.
- McCoach, D. B., Gable, R. K., & Madura, J. P. (2013). Instrument development in the affective domain. *New York, NY: Springer*, 10, 978-971.
- McLeod, A. (2007). Edward Thorndike. Retrieved November 19, 2014
www.simplypsychology.org/edward-thorndike.html

- Mondejar, M., V., L., & Mboutsiadis, B. (2011). *Effective Implementation for Foreign Language Education Reform in Japan: What more can be done?*
file:///C:/Users/Asus/Downloads/jalt2011-019.pdf
- Morgan, J. (2012). Growth and Learning Through Poster Presentations: Global Education and Language Development. In A. Stewart & N. Sonda (Eds.), *JALT2011 Conference Proceedings*. Tokyo: JALT. Retrieved October 20, 2014
file:///C:/Users/Asus/Downloads/jalt2011-035.pdf
- Morreale, S. e. a. (1990). Developing Undergraduate Oral Communication Competency: The Center for Excellence in Oral Communication. Paper Presented at the Annual Meeting of the National Communication Association, Chicago. Retrieved November 10, 2014
<http://files.eric.ed.gov/fulltext/ED325901.pdf>
- National Communication of America. (2007). The Competent Speaker Speech Evaluation Form. Retrieved October 9, 2014
https://www.natcom.org/uploadedFiles/Teaching_and_Learning/Assessment_Resources/PDFCompetent_Speaker_Speech_Evaluation_Form_2ndEd.pdf
- Neagley, R. L., & Evans, N. D. (1967). *Handbook for effective curriculum development*: Prentice Hall.
- Osborn, M., & Osborn, S. (1988). *Public speaking*: Boston: Houghton Mifflin Company.
- Porter, P. A., & Grant, M. (1992). *Communicating effectively in English: Oral communication for non-native speakers*: Heinle & Heinle.
- Quianthy, R. (1990). The Competent Speaker: Development of a Communication-Competency Based Speech Evaluation Form and Manual. Retrieved July 15, 2014
https://www.natcom.org/uploadedFiles/Teaching_and_Learning/Assessment_Resources/PDF-Competent_Speaker_Speech_Evaluation_Form_2ndEd.pdf
- Quianthy, R., & Hefferin, D. (1999). Speak Up! A College Competency Assessment Tool. Retrieved August 10, 2014 <http://www.rasch.org/pm/pm2-27.pdf>
- Richard, J. (1985). Listening Comprehension: Approach, Design, and Procedure. In J. C. Richards, *The Context of Language Teaching*(189-207), Cambridge: Cambridge University Press.

- Richard, J. C. (2001). *Approaches and Methods in Language Teaching (2nd ed.)*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Richards, J. C. (1985). *Longman Dictionary of Applied Linguistics*. London: Longman publishing.
- Richards, J. C. (2008). *Teaching listening and speaking*: Cambridge University Press.
- Richards, J. C., & Nunan, D. (1990). *Second language teacher education*: Cambridge University Press.
- Richards, J. C., & Rodgers, T. S. (2007). *Approaches and methods in language teaching*: Cambridge university press.
- Saylor, J. G., & Alexander, W. M. (1974). *Planning Curriculum for Schools*. New York: Holt, Rinehart and Winston: Inc.
- Schreiber, L. M., Paul, G. D., & Shibley, L. R. (2012). The development and test of the public speaking competence rubric. *Communication Education*, 61(3), 205-233.
- Spady, W. G. (1977). Competency based education: A bandwagon in search of a definition. *Educational Researcher*, 6(1), 9-14.
- Stephen, & Lucas., E. (2007). *The Art of Public Speaking*. New York: McGraw-Hill companies, Inc.
- Sujana, D. (2005). Establishing English Competencies for Students of Tourism Department. Retrieved May 21, 2014 [http:// www.geocities.com](http://www.geocities.com)
- Taba, H. (1962). *Curriculum Development: Theory and Practice*. New York: Hartcourt Brance and World.
- Tedford, T. L. (1991). *Public Speaking in a Free Society*. New York: McGraw-Hill.
- Thomson, S., & Rucker, M. (2002). The Development of a Specialized Public Speaking Competency Scale: Test of Reliability. Retrieved August 10, 2014 <http://www.tandfonline.com/doi/abs/10.1080/08824090209384828>
- Thornbury, S. (2005). *How to Teaching Speaking*. Pearson Education Limited.
- UNESCO. (1982). *Curriculum Development in Technical and Vocational Education*. Paris.

- University of Virginia. (2006). A Report on Oral Communication at the University of Virginia. Retrieved May 20, 2013
<http://www.virginia.edu/sacs/references/matrix/3.3.1IASoralrpt.pdf>.
- Vasavakul, A. (2006). *Business English Oral Communication (BEOC) for Customer Service Staff at International Banks: Translating Needs Analysis to Course Development*. (Doctoral Dissertation), Chulalongkorn University.
- Verderber, F., Verderber, S., & Sellnow, D. (2008). *The Challenge of Effective Speaking* (14th ed.). Belmont, Calif: Thomson Wadsworth.
- Voorhees, R. A. (2001a). Competency-Based Learning Model: A Necessary Future. *New Directions of Institutional Research*(110), 5-13.
- Voorhees, R. A. (2001b). *Measuring What Matters Competency-Based Learning Models in Higher Education*. San Francisco: Jossey-Bass.
- W., R. (1949). *Basic Principles of Curriculum and Instruction*. Chicago: University of Chicago Press.
- Wan, J. (2012). Localization of the English Public Speaking Course in China's EFL Curriculum. Retrieved January 24, 2014
<file:///C:/Users/Asus/Downloads/23536-78311-1-SM.pdf>
- Wiggins, G., & McTighe, J. . (1998). *Understanding by Design*. Alexandria, VA: Association for Supervision and Curriculum Development.
- Yamashiro, A. D., & Johnson, J. (1997). Public Speaking in EFL: Element for Course Design. *The Language Teacher Online*, 21(4), 13-17.

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินคุณภาพมาตรฐานสมรรถนะ

1. ดร.ยวุฒิ อยู่สบาย ผู้อำนวยการสถาบันภาษาอังกฤษ กระทรวงศึกษาธิการ
2. รศ. ดร.แสงจันทร์ แหมเชื้อ คณะกรรมการการแข่งขันการพูดสุนทรพจน์ระดับประเทศ
3. รศ. ดร.วิภาดา ประสารทรัพย์ คณะกรรมการการแข่งขันการพูดสุนทรพจน์ระดับประเทศ
4. อาจารย์ปริยา พงษ์สาริกัน คณะกรรมการการแข่งขันการพูดสุนทรพจน์ระดับประเทศ
5. อาจารย์รัชณี เตอร์ชิงค์ คณะกรรมการการแข่งขันการพูดสุนทรพจน์ระดับประเทศ
6. รศ. ดร. สุชารัช ริมเกียรติกุล คณะกรรมการการแข่งขันการพูดสุนทรพจน์ระดับประเทศ
7. ดร.วัชรี เหล่ามตระกูล ศึกษานิเทศก์ที่ดูแลงานด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
8. นายอาแว สะมะแอ ศึกษานิเทศก์ที่ดูแลงานด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
9. นางสุนีย์ สิงหเชนทร์ ครูผู้ฝึกสอนนักเรียนในการแข่งขันการพูดสุนทรพจน์ภาษาอังกฤษ
10. คุณสุชาดา แสงสงวน ผู้ฝึกสอนการพูดนำเสนองาน
11. คุณฉัตร ตังคเศรษฐกุล ผู้ฝึกสอนการพูดต่อหน้าชุมชน
12. คุณปิยะณัฐ แสงภัทรชัย ผู้ฝึกสอนการพูดต่อหน้าชุมชน
13. คุณชาติ อินทรกำแหง ผู้ฝึกสอนการพูดต่อหน้าชุมชน

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิประเมินหลักสูตร

1. ดร.วัฒนาพร ระวังบุกข์   รองเลขาธิการสภาการศึกษา สำนักงาน
เลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
2. รศ. ดร.ฉัตรแก้ว เกาวิเศษ   คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยจันทรม
3. รศ. ดร.วิภาดา ประสารทรัพย์   คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
4. อาจารย์ ดร.วิไลลักษณ์ เดชะ   โรงเรียนนวมินทราชูทิศนครสวรรค์
5. ดร. วังรี เหล่ามตระกูล   ศึกษานิเทศก์ที่ดูแลงานด้านการจัดการเรียน
การสอนภาษาอังกฤษ

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือวิจัย

1. รศ. ดร.โชติกา ภาษีผล   คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. ผศ. ดร.ณัฐภรณ์ หลาวทอง   คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. ผศ. ดร.จิรดา วุฒยมายกร   สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
4. อาจารย์ ดร.วิไลลักษณ์ เดชะ   โรงเรียนนวมินทราชูทิศนครสวรรค์
5. อาจารย์ ดร.ปิยาภรณ์ พุ่มแก้ว   มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
6. ดร. วังรี เหล่ามตระกูล   ศึกษานิเทศก์ที่ดูแลงานด้านการสอน
ภาษาอังกฤษ

ภาคผนวก ข
การวิเคราะห์ข้อมูลการเตรียมการในการพัฒนาหลักสูตร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ผลการวิเคราะห์และสังเคราะห์สมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

ตารางแสดงความถี่ของสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลที่

จากการวิเคราะห์ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ที่	ลักษณะของสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล	ความถี่
1	สมรรถนะในการเรียบเรียงเนื้อหาสาระ/ข้อความ/บทพูด	12
2	สมรรถนะในการเลือกหัวเรื่อง	8
3	สมรรถนะในการใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสม	8
4	สมรรถนะในการใช้อวัจนะภาษา	8
5	สมรรถนะในการพูดนำเสนอ	7
6	สมรรถนะในการกำหนดวัตถุประสงค์การพูด	7
7	สมรรถนะในการวิเคราะห์ผู้ฟัง	5
8	สมรรถนะในการใช้สื่อประกอบการพูด	5
9	สมรรถนะในการฝึกซ้อมการพูด	3
10	สมรรถนะในความรู้ข้อมูลที่นำเสนอ	2
11	สมรรถนะในการวิเคราะห์ข้อมูล	2
12	สมรรถนะในการมีบุคลิกภาพที่ดี	1

ตารางแสดงระดับความเหมาะสมของสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

ข้อที่	ข้อความ	ระดับ		
		-1	0	1
1	เลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อเรื่องให้สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาส	2.86	2.86	97.14
2	กำหนดประเด็นหลักและวัตถุประสงค์เฉพาะในการนำเสนอให้สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาส	2.86	2.86	77.14
3	เลือกใช้รูปแบบของบทพูดและเขียนโครงร่างของบทพูดให้สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาส	2.86	-	97.14
4	เตรียมสื่อประกอบการนำเสนอให้สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาส	8.57	2.86	97.14
5	มีความรู้ทางภาษาที่ถูกต้องตามหลักภาษา	17.14	-	74.29
6	มีความรู้ทางอวัจนภาษาที่ถูกต้องตามหลักภาษา	20.00	-	80.00
7	มีความรู้เกี่ยวกับการพูดเพื่อให้ข้อมูลที่ถูกต้อง	2.86	-	97.14
8	ใช้ภาษาในการพูดนำเสนอได้อย่างเหมาะสม	5.71	-	94.29
9	ใช้ระดับเสียงสูงต่ำ เน้นคำ เน้นคำสำคัญในประโยค และจังหวะการหยุดในช่วงจบประโยค	2.86	-	97.14
10	ออกเสียงภาษาอังกฤษ และใช้ไวยากรณ์ทางภาษาได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน สอดคล้องกับเนื้อหาที่พูด	22.86	-	77.14
11	นำเสนอเนื้อหาที่มีความถูกต้องตามหลักวิชาการ ตามหัวข้อเรื่องที่กำหนด	2.86	-	97.14
12	ใช้อวัจนภาษาและมีบุคลิกภาพที่ดี	2.86	-	97.14
13	ใช้สื่อประกอบการพูดนำเสนอได้อย่างมีประสิทธิภาพ	25.71	-	74.29
14	ใช้เวลาพูดได้ครบถ้วนตามที่กำหนด	20.00	-	80.00
15	รู้ถึงคุณค่า ประโยชน์ของการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล	8.57	-	88.57

ตารางแสดงระดับค่านิยมฐานและขอบเขตของพิสัยระหว่างควอร์ไทล์ของสมรรถนะที่สำคัญ

และจำเป็นในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลอย่างมีประสิทธิภาพ

สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ข้อที่	ข้อความ	ระดับค่านิยมฐานและขอบเขตของพิสัยระหว่างควอร์ไทล์					ตัวเลขแสดงระดับค่านิยมฐานและขอบเขตของพิสัยระหว่างควอร์ไทล์
		1	2	3	4	5	
		สมรรถนะด้านการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ (Preparation)					
1	เลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อเรื่องให้สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาส				◊		Med = 5 Inter quartiles = 4-5
2	กำหนดประเด็นหลักและวัตถุประสงค์เฉพาะในการนำเสนอให้สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาส				◊		Med = 4 Inter quartiles = 4-5
3	เลือกรูปแบบของบทพูดและเขียนโครงร่างของบทพูดให้สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาส				◊		Med = 5 Inter quartiles = 4-5
4	เตรียมสื่อประกอบการนำเสนอให้สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาส				◊		Med = 5 Inter quartiles = 4-5
5	มีความรู้ทางวินภาษาที่ถูกต้องตามหลักภาษา				◊		Med = 5 Inter quartiles = 4-5
6	มีความรู้ทางองวินภาษาที่ถูกต้องตามหลักภาษา				◊		Med = 4 Inter quartiles = 3-5
7	มีความรู้เกี่ยวกับการพูดเพื่อให้ข้อมูลที่ต้องการ				◊		Med = 5 Inter quartiles = 4-5

ข้อที่	ข้อความ	ระดับค้ำมีฐาน และ ขอบเขตของพิสัยระหว่าง ควอร์ไทล์					ตัวเลขแสดงระดับค้ำมีฐาน และขอบเขตของพิสัย ระหว่างควอร์ไทล์
		1	2	3	4	5	
สมรรถนะด้านการนำเสนอ (Presentation)							
8	ใช้ภาษาในการพูดนำเสนอได้อย่างเหมาะสม						Med = 5 Inter quartiles = 4-5
9	ใช้ระดับเสียงสูงต่ำ เน้นคำ เน้นคำสำคัญใน ประโยค และจังหวะการหยุดในช่วงจบ ประโยค						Med = 5 Inter quartiles = 4-5
10	ออกเสียงภาษาอังกฤษ และใช้ไวยากรณ์ทาง ภาษาได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน สอดคล้องกับ เนื้อหาที่พูด						Med = 5 Inter quartiles = 4-5
11	ใช้วัจนภาษาและมีบุคลิกภาพที่ดี						Med = 5 Inter quartiles = 4-5
12	เนื้อหาที่นำเสนอมีความถูกต้องตามหลัก วิชาการตามหัวข้อเรื่องที่กำหนด						Med = 4 Inter quartiles = 4-5
13	ใช้สื่อประกอบการพูดนำเสนอได้อย่างมี						Med = 5 Inter quartiles = 4-5
14	พูดได้ครบถ้วนตามเวลาที่กำหนด						Med = 5 Inter quartiles = 4-5
15	มีเจตคติที่ดีต่อการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ ความรู้						Med = 5 Inter quartiles = 4-5

ตารางผลสรุปฉันทามติ สมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลสำหรับผู้เรียนระดับ

มัธยมศึกษาตอนปลายของผู้เชี่ยวชาญ

ข้อที่	ข้อความ	ผลสรุป
สมรรถนะด้านการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ (Preparation)		
1	เลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อเรื่องให้สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาส	ได้ฉันทามติ
2	กำหนดประเด็นหลักและวัตถุประสงค์เฉพาะในการนำเสนอให้สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาส	ได้ฉันทามติ
3	เลือกใช้รูปแบบของบทพูดและเขียนโครงร่างของบทพูดให้สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาส	ได้ฉันทามติ
4	เตรียมสื่อประกอบการนำเสนอให้สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาส	ได้ฉันทามติ
5	มีความรู้ทางภาษาที่ถูกต้องตามหลักภาษา	ได้ฉันทามติ
6	มีความรู้ทางวจนภาษาที่ถูกต้องตามหลักภาษา	ได้ฉันทามติ
7	มีความรู้เกี่ยวกับการพูดเพื่อให้ข้อมูลที่ถูกต้อง	ได้ฉันทามติ
สมรรถนะด้านการพูดนำเสนอ (Presentation)		
8	ใช้ภาษาในการพูดนำเสนอได้อย่างเหมาะสม	ได้ฉันทามติ
9	ใช้ระดับเสียงสูงต่ำ เน้นคำ เน้นคำสำคัญในประโยค และจังหวะการหยุดในช่วงจบประโยค	ได้ฉันทามติ
10	ออกเสียงภาษาอังกฤษ และใช้ไวยากรณ์ทางภาษาได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน สอดคล้องกับเนื้อหาที่พูด	ได้ฉันทามติ
11	ใช้วจนภาษาและมีบุคลิกภาพที่ดี	ได้ฉันทามติ
12	เนื้อหาที่นำเสนอมีความถูกต้องตามหลักวิชาการตามหัวข้อเรื่องที่กำหนด	ได้ฉันทามติ
13	ใช้สื่อประกอบการพูดนำเสนอได้อย่างเหมาะสม	ได้ฉันทามติ
14	พูดได้ครบถ้วนตามที่เวลากำหนด	ได้ฉันทามติ
15	มีเจตคติที่ดีต่อการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล	ได้ฉันทามติ

การประเมินความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล
ของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ตารางแสดงการรับรู้ถึงความสำคัญของสมรรถนะด้านการเตรียมและเนื้อหา

ลำดับ ที่	ข้อรายการ	ค่าเฉลี่ย
1	การมีความรู้เกี่ยวกับการพูดเพื่อให้ข้อมูล	3.93
2	การกำหนดประเด็นหลักและวัตถุประสงค์เฉพาะ	3.84
3	การเลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อเรื่อง	3.82
4	การเลือกใช้รูปแบบและเขียนโครงร่างของบทพูด	3.82
5	การมีความรู้ทางภาษาที่ถูกต้องตามหลักภาษา	3.80
6	การเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอ	3.79
7	การมีความรู้ทางอวัจนภาษาที่ถูกต้องตามหลักภาษา	3.67

ตารางแสดงการรับรู้ถึงความสำคัญของสมรรถนะด้านการนำเสนอ

ลำดับที่	ข้อรายการ	ค่าเฉลี่ย
1	การออกเสียงภาษาอังกฤษและใช้ไวยากรณ์ทางภาษา	3.87
2	การมีเจตคติที่ดีต่อการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ความรู้	3.85
3	การพูดนำเสนอข้อมูลอย่างมีลำดับขั้นตอน	3.84
4	การใช้สื่อประกอบการพูดนำเสนอที่สอดคล้องและเหมาะสมกับหัวข้อเรื่อง	3.76
5	เนื้อหาที่นำเสนอมีความถูกต้องตามหลักวิชาการตามหัวข้อเรื่องที่กำหนด	3.72
6	การใช้ระดับเสียงสูงต่ำ เน้นคำ เน้นคำสำคัญในประโยคและจังหวะการหยุดในช่วงจบ	3.67
7	การพูดได้ครบถ้วนตามที่เวลากำหนด	3.65
8	การใช้ถ้อยคำ	3.64

ตารางแสดงการรับรู้ถึงความสำคัญของสมรรถนะด้านการเตรียมและเนื้อหา

ลำดับที่	ข้อรายการ	ค่าเฉลี่ย
1	การมีความรู้ทางอังกฤษที่ถูกต้องตามหลักภาษา	3.31
2	การเลือกใช้รูปแบบและเขียนโครงร่างของบทพูด	3.29
3	การเลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อเรื่อง	3.25
4	การกำหนดประเด็นหลักและวัตถุประสงค์เฉพาะ	3.21
5	การเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอ	3.20
6	การมีความรู้เกี่ยวกับการพูดเพื่อให้ข้อมูล	3.16
7	การมีความรู้ทางอังกฤษที่ถูกต้องตามหลักภาษา	3.12

ตารางแสดงการรับรู้ถึงระดับสภาพที่เป็นอยู่จริงในปัจจุบันของสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษ

เพื่อให้ข้อมูล สมรรถนะหลักด้านการนำเสนอ

ลำดับที่	ข้อรายการ	ค่าเฉลี่ย
1	การใช้สื่อประกอบการพูดนำเสนอที่สอดคล้องและเหมาะสมกับหัวข้อเรื่อง	3.29
2	การพูดนำเสนอข้อมูลอย่างมีลำดับขั้นต้นตอน	3.29
3	การใช้วัจนภาษา	3.24
4	การมีเจตคติที่ดีต่อการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ความรู้	3.23
5	การใช้ระดับเสียงสูงต่ำ เน้นคำ เน้นคำสำคัญในประโยคและจังหวะการหยุดในช่วงจบประโยค	3.20
6	เนื้อหาที่นำเสนอมีความถูกต้องตามหลักวิชาการตามหัวข้อเรื่องที่กำหนด	3.19
7	การพูดได้ครบถ้วนตามที่เวลากำหนด	3.12
8	การออกเสียงภาษาอังกฤษและใช้ไวยากรณ์ทางภาษา	3.11

ตารางผลการจัดลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็นพัฒนาสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษ
เพื่อให้ข้อมูลด้านการเตรียมและเนื้อหาของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ที่เรียนหลักสูตรปกติ โรงเรียนในสังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ข้อที่	สมรรถนะหลักด้านการเตรียม และเนื้อหา	ความสำคัญ		สภาพที่		ดัชนีความต้องการจำเป็น		
		(I)		เป็นจริงในปัจจุบัน (D)		(I-D)	(I-D)xl	PNI
		Mean	SD	Mean	SD			
1	การมีความรู้เกี่ยวกับการพูดเพื่อให้ข้อมูล	3.93	0.81	3.16	0.64	0.77	3.03	1
2	การมีความรู้ทางวจนภาษาที่ถูกต้องตามหลักภาษา	3.80	0.78	3.12	0.66	0.68	2.58	2
3	การมีความรู้เกี่ยวกับการกำหนดประเด็นหลักและวัตถุประสงค์เฉพาะ	3.84	0.93	3.21	0.76	0.63	2.42	3
4	การมีความรู้เกี่ยวกับการเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอ	3.79	1.00	3.20	0.83	0.59	2.24	4
5	การมีความรู้เกี่ยวกับการเลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อเรื่อง	3.82	0.90	3.25	0.75	0.57	2.18	5
6	การมีความรู้เกี่ยวกับการเลือกใช้รูปแบบและเขียนโครงร่างของบทพูด	3.82	0.89	3.29	0.72	0.53	2.02	6
7	การมีความรู้ทางวจนภาษาที่ถูกต้องตามหลักภาษา	3.67	0.80	3.31	0.68	0.36	1.32	7

ตารางผลการจัดลำดับความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษ
เพื่อให้ข้อมูลด้านการนำเสนอ ของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนหลักสูตรปกติ
โรงเรียนในสังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ข้อที่	สมรรถนะหลักด้านการนำเสนอ	ความสำคัญ		สภาพที่เป็นจริงในปัจจุบัน		ดัชนีความต้องการจำเป็น		
		(I)		(D)		(I-D)	(I-D)xl	PNI
		Mean	SD	Mean	SD			
1	การออกเสียงภาษาอังกฤษและใช้ ไวยากรณ์ทางภาษา	3.85	0.96	3.11	0.73	0.74	2.85	1
2	การมีเจตคติที่ดีต่อการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อให้ความรู้	3.85	1.05	3.23	0.93	0.62	2.39	2
3	การพูดนำเสนอข้อมูลอย่างมีลำดับ ขั้นตอน	3.84	0.90	3.29	0.72	0.55	2.11	3
4	เนื้อหาที่นำเสนอมีความถูกต้อง ตามหลักวิชาการตามหัวข้อเรื่อง ที่กำหนด	3.72	0.99	3.19	0.77	0.53	1.97	4
5	การพูดได้ครบถ้วนตามที่เวลา กำหนด	3.65	1.08	3.12	0.92	0.53	1.93	5
6	การใช้สื่อประกอบการพูดนำเสนอ ที่สอดคล้องและเหมาะสมกับ หัวข้อเรื่อง	3.76	1.02	3.29	0.92	0.47	1.77	6
7	การใช้ระดับเสียงสูงต่ำ เน้นคำ เน้นคำสำคัญในประโยค และ จังหวะการหยุดในช่วงจบประโยค	3.67	0.89	3.20	0.83	0.47	1.72	7
8	การใช้ถ้อยคำภาษาและการมี บุคลิกภาพที่ดี	3.64	0.92	3.24	0.72	0.40	1.46	8

ตารางผลการจัดลำดับความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล
 ในส่วนของเนื้อหาสาระการเรียนรู้ทั้ง 15 สมรรถนะ ของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
 ที่เรียนหลักสูตรปกติ โรงเรียนในสังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ข้อ ที่	สมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูล	ความสำคัญ		สภาพที่		ดัชนีความต้องการจำเป็น		
		(I)		เป็นจริงในปัจจุบัน (D)		(I-D)	(I-D)xl	PNI
		Mean	SD	Mean	SD			
1	การมีความรู้เกี่ยวกับการพูดเพื่อให้ ข้อมูล							
	1.1 การรู้ความหมายของการพูดเพื่อให้ ข้อมูล	4.25	0.95	3.24	0.73	1.00	4.24	1
	1.2 การรู้ประเภทของการพูดตาม หน้าที่ของภาษา	3.77	0.97	3.09	0.77	0.68	2.56	4
	1.3 การรู้จุดมุ่งหมายของการพูด	3.95	0.97	3.25	0.84	0.70	2.77	2
	1.4 การรู้รูปแบบของการพูดเพื่อให้ ข้อมูลแต่ละประเภท	3.78	0.98	3.10	0.83	0.68	2.57	3
2	การมีความรู้ทางภาษาที่ถูกต้องตาม หลักภาษา							
	2.1 การออกเสียงตามหลักภาษา	3.93	0.99	3.28	0.84	0.65	2.55	4
	2.2 การเน้นคำตามหลักภาษา	3.77	0.97	3.01	0.87	0.76	2.87	1
	2.3 การใช้เสียงสูงต่ำตามหลักภาษา	3.79	0.96	3.10	0.86	0.69	2.62	3
	2.4 การเน้นคำสำคัญในประโยค	3.76	0.96	3.06	0.82	0.70	2.63	2
	2.5 การหยุดในช่วงจบประโยค	3.79	0.98	3.27	0.88	0.65	2.55	4
3	การมีความรู้ทางอวัจนภาษาที่ถูกต้อง ตามหลักภาษา							
	3.1 ท่วงทีการเดิน	3.54	1.02	3.22	0.83	0.32	1.13	5
	3.2 การยืน	3.60	0.93	3.29	0.81	0.31	1.12	6
	3.3 การวางท่า	3.66	0.99	3.30	0.89	0.36	1.30	4
	3.4 การใช้ศีรษะ	3.61	0.98	3.11	0.87	0.50	1.81	2
	3.5 การใช้มือและแขน	3.76	1.04	3.28	0.88	0.48	1.80	3
	3.6 การแสดงสีหน้า	3.89	1.02	3.36	0.90	0.53	2.06	1

ข้อ ที่	สมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูล	ความสำคัญ		สภาพที่		ดัชนีความต้องการจำเป็น		
		(I)		(D)		(I-D)	(I-D)xl	PNI
		Mean	SD	Mean	SD			
4	การเลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อ							
	4.1 การวิเคราะห์ผู้ฟัง อายุ เพศ การศึกษาตามสถานการณ์และโอกาส การพูด	3.82	0.98	3.36	0.83	0.46	1.76	2
	4.2 การเลือกและกำหนดขอบเขต หัวข้อเรื่องที่เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ เวลาการนำเสนอผู้ฟังและโอกาส การพูด	3.84	0.97	3.27	0.84	0.57	2.19	1
5	การกำหนดประเด็นหลักและ วัตถุประสงค์เฉพาะ							
	5.1 การใช้ประโยคที่ระบุประเด็นหลัก	3.88	0.98	3.33	0.83	0.55	2.13	1
	5.2 การใช้ประโยควัตถุประสงค์เฉพาะ	3.81	1.03	3.27	0.84	0.54	2.06	2
6	การเลือกใช้รูปแบบและเขียนโครงร่าง ของบทพูด							
	6.1 การเลือกใช้รูปแบบของบทพูด ได้เหมาะสมกับหัวข้อเรื่อง	3.84	1.01	3.28	0.86	0.56	2.15	3
	6.2 การเรียบเรียงประโยคในการเขียน บทหน้าที่ประทับใจผู้ฟังและสร้างสรรค์	3.80	1.01	3.22	0.87	0.58	2.20	2
	6.3 การเรียบเรียงประโยคในการเขียน บทเนื้อหาที่ประกอบด้วย ข้อมูลที่เป็น ข้อเท็จจริง ข้อมูลเชิงสถิติ การยก ตัวอย่าง ผลการศึกษาวิจัย หรือมุมมอง ของนักวิชาการ ประกอบการนำเสนอ เนื้อหาที่สอดคล้องกับชนิดหรือประเภท ของหัวข้อหรือเรื่อง	3.83	1.0	3.15	0.85	0.68	2.60	1

ข้อ ที่	สมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูล	ความสำคัญ		สภาพที่ เป็นจริงในปัจจุบัน		ดัชนีความต้องการจำเป็น		
		(I)		(D)		(I-D)	(I-D)xl	PNI
		Mean	SD	Mean	SD			
7	การเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอ							
	7.1 การเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอ ที่สอดคล้องกับเนื้อหา มีความน่าเชื่อถือ และช่วยให้เนื้อหาที่มีความชัดเจนมาก ยิ่งขึ้น	3.80	1.0	3.28	0.84	0.52	1.98	1
8	การพูดนำเสนอข้อมูลอย่างมีลำดับ ขั้นตอนที่เหมาะสม							
	8.1 คำทักทาย	3.83	1.09	3.50	0.91	0.33	1.26	4
	8.2 คำนำ/บทนำ /ประโยคเปิด	3.82	1.01	3.28	0.84	0.54	2.06	3
	8.3 เนื้อหา	3.90	1.02	3.30	0.90	0.60	2.34	2
	8.4 บทสรุป	3.90	1.07	3.22	0.92	0.68	2.65	1
	8.5 ประโยคปิดท้าย	3.80	1.03	3.15	0.91	0.33	1.26	4
9	การใช้ระดับเสียงสูงต่ำ เน้นคำ เน้นคำ สำคัญในประโยค และจังหวะการหยุด ในช่วงจบประโยค							
	9.1 การใช้เสียงสูงต่ำ	3.62	1.08	3.26	0.83	0.36	1.30	4
	9.2 การเน้นคำสำคัญในประโยคและ จังหวะ	3.77	1.02	3.18	0.84	0.59	2.22	1
	9.3 การหยุดในช่วงจบประโยค	3.65	1.01	3.20	0.83	0.45	1.64	3
	9.4 การใช้ความดังของเสียง	3.68	1.03	3.19	0.93	0.49	1.80	2
10	การออกเสียงภาษาอังกฤษและใช้ ไวยากรณ์ทางภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว ชัดถ้อยชัดคำ							
	10.1 การออกเสียงคำศัพท์	3.90	1.11	3.21	0.91	0.69	2.69	3
	10.2 การใช้โครงสร้างประโยค	3.85	1.02	3.09	0.84	0.76	2.93	1
	10.3 การใช้คำสันธาน	3.81	1.05	3.05	0.87	0.76	2.90	2
11	การใช้อวัจนภาษา							
	11.1 ท่วงทีการเดิน	3.59	1.09	3.32	0.82	0.27	0.97	5
	11.2 การยืน	3.58	1.05	3.25	0.85	0.33	1.18	4
	11.3 การวางท่า	3.66	1.05	3.26	0.84	0.40	1.14	3
	11.4 การใช้สีหน้า	3.62	1.01	3.14	0.90	0.48	1.74	2
	11.5 การใช้มือและแขน	3.75	1.07	3.26	0.91	0.49	1.84	1
12	เนื้อหาที่นำเสนอมีความถูกต้องตาม หลักวิชาการตามหัวข้อเรื่องที่กำหนด							
	12.1 การนำเสนอเนื้อหาได้ถูกต้องตาม	3.77	1.02	3.29	0.92	0.48	1.81	1

	หลักวิชาการ								
13	ใช้สื่อประกอบการพูดนำเสนอที่ สอดคล้อง และเหมาะสมกับหัวข้อเรื่อง								
	13.1 การใช้กราฟ รูปภาพ และสื่อ มัลติมีเดีย	3.77	1.02	3.29	0.92	0.48	1.81		1
14	พูดได้ครบถ้วนตามที่เวลากำหนด								
	14.1 การพูดได้ครบถ้วนในเวลา 5-8 นาที	3.65	1.08	3.12	0.92	0.53	1.93		1
15	การมีเจตคติที่ดีต่อการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ความรู้								
	15.1 การรู้ถึงคุณค่าของการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล	3.75	1.05	3.24	0.93	0.51	1.91		2
	15.2 การรู้ถึงประโยชน์ที่จะนำไปใช้ใน อนาคต ทั้งในการศึกษาต่อและ การประกอบอาชีพ	3.59	1.09	3.24	0.93	0.61	2.35		1
	15.3 การมีส่วนร่วมในกิจกรรมการ เรียนรู้	3.70	1.05	3.32	0.82	0.27	0.97		3

ตารางผลการวิเคราะห์ความคาดหวัง (Expectation) ของผู้เรียนในด้านต่างๆ
ที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาหลักสูตร

ข้อที่	ข้อรายการ	ระดับความคาดหวัง	
		Mean	SD
1	หัวข้อเรื่องที่ยากจะพูด		
	1.1 ตนเอง	3.61	0.88
	1.2 สิ่งแวดล้อม	3.54	0.78
	1.3 ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล	3.47	0.81
	1.4 เวลาว่างและนันทนาการ	3.73	0.87
	1.5 สุขภาพและสวัสดิการ	3.53	0.92
	1.6 การศึกษาและอาชีพ	3.60	0.96
	1.7 การเดินทางท่องเที่ยว	3.73	0.98
	1.8 การบริการ	3.46	0.88
	1.9 สถานที่สำคัญต่างๆ	3.61	0.86
	1.10 ภาษาและวัฒนธรรม	3.65	0.99
2	1.11 วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	3.47	1.02
	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ยากให้จัด		
	2.1 กิจกรรมเดี่ยว	3.20	1.03
	2.2 กิจกรรมคู่	3.58	0.98
	2.3 กิจกรรมกลุ่มเล็ก	3.61	1.02
	2.4 Self-Monitoring	3.43	0.87
	2.5 Peer Monitoring	3.39	0.83
3	2.6 Using Modeling	3.39	0.82
	การวัดและประเมินผล ที่อยากได้รับการประเมิน		
	3.1 video record monitoring	3.49	0.93
	3.2 self-feedback	3.41	0.91
	3.3 peer feedback	3.36	0.87
	3.4 teacher feedback	3.34	0.84

การร่างกรอบมาตรฐานสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ตาราง ข้อมูลการร่างกรอบมาตรฐานสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

1. สมรรถนะหลักด้านการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ (Preparation)				
คำอธิบายสมรรถนะหลัก (Key of Competency) :				
<p>การที่ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับความหมาย ประเภท จุดมุ่งหมายของการพูด รูปแบบของการพูดเพื่อให้ข้อมูล แต่ละประเภท การออกเสียง การเน้นคำ การใช้เสียงสูงต่ำ การเน้นคำสำคัญในประโยคและจังหวะ และการหยุดในช่วงจบประโยค ท่วงทีการเดิน การยืน การวางท่า การใช้ศีรษะ การใช้มือและแขนและการแสดงสีหน้า การเลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อเรื่อง การกำหนดประเด็นหลักและประเด็นเฉพาะในการนำเสนอ การเลือกใช้รูปแบบของบทพูดและเขียนโครงร่างของบทพูด และการเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอที่สอดคล้องกับเนื้อหา</p>				
มาตรฐานสมรรถนะ	ระดับการปฏิบัติได้			สัดส่วนความสำคัญ
<p>มาตรฐานสมรรถนะที่ 1 ความรู้เกี่ยวกับการพูดเพื่อให้ข้อมูล</p> <p>คำอธิบายมาตรฐานสมรรถนะ:</p> <p>การที่ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของการพูดเพื่อให้ข้อมูล ประเภทของการพูดตามหน้าที่ของภาษา จุดมุ่งหมายของการพูด รูปแบบของการพูดเพื่อให้ข้อมูลแต่ละประเภท</p>	1	2	3	5
<p>มาตรฐานสมรรถนะที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับวัจนภาษา</p> <p>คำอธิบายมาตรฐานสมรรถนะ:</p> <p>การที่ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการออกเสียง การเน้นคำ การใช้เสียงสูงต่ำ การเน้นคำสำคัญในประโยคและจังหวะ และการหยุดในช่วงจบประโยค</p>	1	2	3	10

1. สมรรถนะหลักด้านการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ (Preparation)				
<p>มาตรฐานสมรรถนะที่ 3 ความรู้เกี่ยวกับวจนภาษา</p> <p>คำอธิบายมาตรฐานสมรรถนะ:</p> <p>การที่ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในท่วงทีการเดิน การยืน การวางท่า การใช้ศีรษะ การใช้มือและแขน และการแสดงสีหน้า</p>	1	2 ✓	3	5
<p>มาตรฐานสมรรถนะที่ 4 ความรู้เกี่ยวกับการเลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อเรื่อง</p> <p>คำอธิบายมาตรฐานสมรรถนะ:</p> <p>การที่ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการเลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อเรื่องที่เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ เวลาการนำเสนอ ผู้ฟัง และโอกาสในการพูด</p>	1	2 ✓	3	5
<p>มาตรฐานสมรรถนะที่ 5 ความรู้เกี่ยวกับการกำหนดประเด็นหลักและประเด็นเฉพาะ</p> <p>คำอธิบายมาตรฐานสมรรถนะ:</p> <p>การที่ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการกำหนดประเด็นหลักและประเด็นเฉพาะในการนำเสนอให้สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้ฟัง และโอกาสการพูด</p>				10
<p>มาตรฐานสมรรถนะที่ 6 ความรู้เกี่ยวกับรูปแบบของบทพูดและเขียนโครงร่างของบทพูด</p> <p>คำอธิบายมาตรฐานสมรรถนะ:</p> <p>การที่ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการเลือกใช้รูปแบบของบทพูดและเขียนโครงร่างของบทพูดให้สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาสในการพูด</p>				10
<p>มาตรฐานสมรรถนะที่ 7 ความรู้เกี่ยวกับการเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอ</p> <p>คำอธิบายมาตรฐานสมรรถนะ:</p> <p>การที่ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอที่สอดคล้องกับเนื้อหา มีความน่าเชื่อถือและช่วยให้เนื้อหามีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น</p>				5

2. สมรรถนะหลักด้านการพูดนำเสนอ (Presentation)				
คำอธิบายสมรรถนะหลัก (Key of Competency): การที่ผู้เรียนสามารถนำเสนอเนื้อหาที่มีความถูกต้องตามหลักวิชาการตามหัวข้อเรื่อง ออกเสียงภาษาอังกฤษและใช้ไวยากรณ์ทางภาษาได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน สอดคล้องกับเนื้อหาที่พูด ใช้ระดับเสียงสูงต่ำ เน้นคำ เน้นคำสำคัญในประโยคและจังหวะการหยุดในช่วงจบประโยค ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ใช้วัจนภาษาได้อย่างเหมาะสม ใช้รูปแบบการพูดนำเสนอที่เหมาะสม สอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง ใช้สื่อประกอบการพูดนำเสนอที่สอดคล้องและเหมาะสมกับหัวข้อเรื่อง พูดได้ครบถ้วนตามที่เวลากำหนดและมีเจตคติที่ดีต่อการพูดภาษาอังกฤษ				
มาตรฐานสมรรถนะ	ระดับการปฏิบัติได้			สัดส่วนความสำคัญ
	1	2	3	
มาตรฐานสมรรถนะที่ 8 นำเสนอเนื้อหาที่มีความถูกต้องตามหลักวิชาการตามหัวข้อเรื่อง คำอธิบายมาตรฐานสมรรถนะ: การที่ผู้เรียนสามารถพูดนำเสนอเนื้อหาที่มีความถูกต้องตามหลักวิชาการตามหัวข้อเรื่องที่กำหนด มีการยกตัวอย่างใช้สถิติ หรือผลการวิจัยที่สอดคล้องกับหัวข้อหรือเรื่อง ประกอบการพูดนำเสนอเพื่อโน้มน้าวใจผู้ฟังให้คล้อยตาม	1	2	3 ✓	10
มาตรฐานสมรรถนะที่ 9 ออกเสียงภาษาอังกฤษและใช้ไวยากรณ์ทางภาษาได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน สอดคล้องกับเนื้อหาที่พูด คำอธิบายมาตรฐานสมรรถนะ: การที่ผู้เรียนสามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว ชัดถ้อยชัดคำ ใช้โครงสร้างประโยคได้อย่างถูกต้องเหมาะสม สอดคล้องกับเรื่องที่พูดและใช้คำสันธานได้อย่างถูกต้องเหมาะสม สอดคล้องกับเรื่องที่พูด	1	2	3 ✓	10

2. สมรรถนะหลักด้านการพูดนำเสนอ (Presentation)				
<p>มาตรฐานสมรรถนะที่ 10 ใช้ระดับเสียงสูงต่ำ เน้นคำ เน้นคำสำคัญในประโยคและจังหวะการหยุดในช่วงจบประโยคได้อย่างถูกต้องเหมาะสม</p> <p>คำอธิบายมาตรฐานสมรรถนะ: การที่ผู้เรียนสามารถใช้เสียงสูงต่ำ (intonation) การเน้นคำสำคัญในประโยคและจังหวะ (rhythm) การหยุดในช่วงจบประโยค (pausing and pace) และการใช้ความดังของเสียง (volume) ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม</p>	1	2	3 ✓	5
<p>มาตรฐานสมรรถนะที่ 11 ใช้วัจนภาษาได้อย่างเหมาะสม</p> <p>คำอธิบายมาตรฐานสมรรถนะ: การที่ผู้เรียนมีมีท่วงท่าการเดิน การวางท่า การใช้มือและแขน การแสดงออกทางสีหน้าและการสบตาอย่างเหมาะสม</p>	1	2 ✓	3	5
<p>มาตรฐานสมรรถนะที่ 12 ใช้รูปแบบการพูดนำเสนอที่เหมาะสม สอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง</p> <p>คำอธิบายมาตรฐานสมรรถนะ: การที่ผู้เรียนสามารถพูดนำเสนอข้อมูลอย่างมีลำดับขั้นตอน ที่ประกอบด้วย คำทักทาย คำนำ/บทนำ/ประโยคเปิด เนื้อหา บทสรุป และประโยคปิดท้ายที่เหมาะสมตามรูปแบบการพูด และ สอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง หัวข้อเรื่อง</p>	1	2 ✓	3	5
<p>มาตรฐานสมรรถนะที่ 13 ใช้สื่อประกอบการพูดนำเสนอที่ สอดคล้องและเหมาะสมกับหัวข้อเรื่อง</p> <p>คำอธิบายมาตรฐานสมรรถนะ: การที่ผู้เรียนสามารถใช้กราฟ รูปภาพ และสื่อมัลติมีเดีย เช่น Power Point, You Tube และอื่นๆ ได้สอดคล้องและเหมาะสมกับหัวข้อเรื่อง</p>	1	2 ✓	3	5
<p>มาตรฐานสมรรถนะที่ 14 พูดได้ครบถ้วนตามที่เวลากำหนด</p> <p>คำอธิบายมาตรฐานสมรรถนะ : การที่ผู้เรียนสามารถพูดได้ครบถ้วน 5 นาที</p>	1	2 ✓	3	5

2. สมรรถนะหลักด้านการพูดนำเสนอ (Presentation)				
<p>มาตรฐานสมรรถนะที่ 15 มีเจตคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล</p> <p>คำอธิบายสมรรถนะ:</p> <p>การที่ผู้เรียนมีพฤติกรรมแสดงออกที่บ่งบอกถึงความชอบการรู้คุณค่าของการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล และการรู้ประโยชน์ที่จะนำไปใช้ในอนาคต ทั้งในการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพของผู้เรียน</p>	1	2	3 ✓	5

ข้อมูลการประเมินกรอบมาตรฐานสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล
สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและผลการประเมิน

ตารางแสดงผลการประเมินกรอบมาตรฐานสมรรถนะในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล
สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยผู้ทรงคุณวุฒิ

ที่	รายการประเมิน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	การแปลความ
1	การตั้งชื่อมาตรฐานสมรรถนะ	4.92	0.27	เหมาะสมมากที่สุด
2	การกำหนดสัดส่วนความสำคัญของ สมรรถนะย่อย	4.54	0.48	เหมาะสมมากที่สุด
3	การเขียนคำอธิบายมาตรฐานสมรรถนะ	4.54	0.65	เหมาะสมมาก
4	การกำหนดหน่วยสมรรถนะย่อย	4.38	0.48	เหมาะสมมากที่สุด
5	การกำหนดระดับการปฏิบัติได้ของแต่ละ หน่วยสมรรถนะย่อย	4.69	0.51	เหมาะสมมากที่สุด
6	การเขียนคำอธิบายสมรรถนะย่อย	4.46	0.43	เหมาะสมมากที่สุด
7	เกณฑ์หรือคุณลักษณะที่สำคัญใน การประเมินการเรียนรู้	4.77	0.50	เหมาะสมมาก
8	ร่องรอยหลักฐาน	4.38	0.00	เหมาะสมมากที่สุด
9	แนวทางการประเมิน	5.00	0.66	เหมาะสมมากที่สุด
10	คำอธิบายระดับหน่วยสมรรถนะย่อย	4.38	0.65	เหมาะสมมากที่สุด
	ค่าเฉลี่ยรวม	4.63	0.45	เหมาะสมมากที่สุด

ภาคผนวก ค
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

วิชาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

เวลา 60 นาที

- คำชี้แจง 1. แบบสอบมีทั้งหมด 8 ตอน รวมจำนวน 45 ข้อ
2. ให้นักเรียนอ่านคำสั่งในแต่ละตอนให้เข้าใจและปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด
3. ไม่อนุญาตให้เปิดเอกสารประกอบการสอนและอื่นๆ เพื่อใช้ในการค้นหาคำตอบ

ผลการเรียนรู้ที่ 1 ผู้เรียนความรู้เกี่ยวกับความหมายของการพูดเพื่อให้ข้อมูล ประเภทของการพูด เพื่อให้ข้อมูล จุดมุ่งหมายของการพูดเพื่อให้ข้อมูล รูปแบบของการพูดเพื่อให้ข้อมูลแต่ละประเภท

Part 1.1 Match the following words (A) with the right definitions (B) by choosing a, b, c... g

(A)

1. Informative Public Speaking
2. Speaking about Processes
3. Speaking about Events
4. Speaking about Objects
5. Speaking about Concepts

(B)

- a. The speaking is designed to produce a change in attitudes or behaviors.
- b. The speaking presents information on a process while performing the process or simulating or visually presenting the process
- c. The speaking presents new information to an audience with the goal of making the audience more knowledgeable
- d. The speaking about concrete things; places, structures, animals and people.
- e. The Speaking about how something is made, or how something is done, or how something is work.
- f. The speaking about topics about historical or current events.
- g. The speaking about explanations or definitions of ideas, beliefs, theories, principles and the like.

Part 1.2 Match the following words (A) with the right definitions(B) by choosing a, b,

c... g

(A)	(B)
6. The purpose of an Informative Public Speaking	a. To entertain or to have the audience relax, smile and enjoy the occasion
7. The purpose of Casual Organization Method	b. To splits the main topic into subtopics
8. The purpose of Problem-Solution Organization Method	c. To stimulated or to be concerned about a problem
9. The purpose of Topical Organization Method	d. To provide information the audience does not already have new knowledge or more in-depth information on that topic
10. The purpose of Chronological Method	e. To shows cause/effect relationships
	f. To present a problem that needs to be solved and a solution to that problem
	g. To arrange your topic by time

ผลการเรียนรู้ที่ 2 ผู้เรียนความรู้เกี่ยวกับการออกเสียง การเน้นคำ การใช้เสียงสูงต่ำ การเน้นคำสำคัญ
ในประโยคและจังหวะการหยุดในช่วงจบประโยค

Part 2.1 Choose the best answer.

11. Which word pronounce like this phonetics “ /ɪˈkɒn.ə.mi/ ” หรือ /-ˈkɑː.nə-/

a. economy	b. economist
c. economize	d. economical

12. Which word does not have the same stress?

a. autonomy	b. geography
c. international	d. transport

13. Which word have the stress on the first syllable ?

a. contract, English	b. export, invite
c. important, design	d. strategic, revise

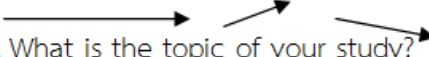
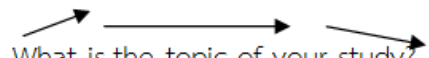
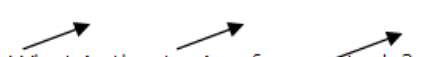
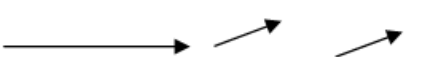
14. Which words have the stress on the syllable before last ?

a. autonomy, geography	b. international, political
c. television, reduction	d. economical, economics

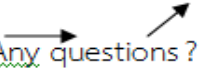
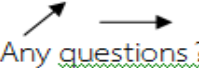

15. Which intonation pattern pronounce for this simple statement?

- a. Good afternoon ladies and gentlemen.
- b. Good afternoon ladies and gentlemen.
- c. Good afternoon ladies and gentlemen.
- d. Good afternoon ladies and gentlemen.

16. Which intonation pattern pronounce for this Wh-question?

- a. What is the topic of your study?
- b. What is the topic of your study?
- c. What is the topic of your study?
- d. What is the topic of your study?

17. Which intonation pattern pronounce for this Yes-No Question?

- a. Any questions?
- b. Any questions?
- c. Any questions?
- d. Any questions?

18. Which are the content words in this sentence

“ By the time he receives this letter, I will have caught the train to Paris.”

- a. By, the, he
- b. will, letter, train
- c. the, letter, caught
- d. receives, letter, Paris

19. Which one is a content word ?

- a. many
- b. information
- c. in order to
- d. much

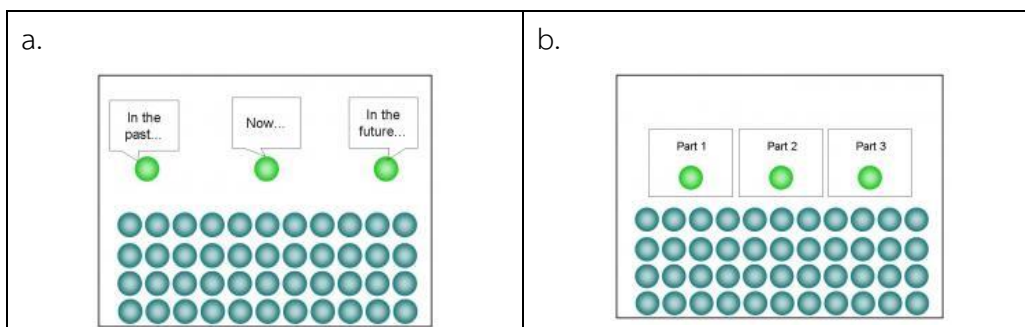
20. Which sentence is corrects for “pausing + stress” (pausing = /) (stress = capital letter with underline)

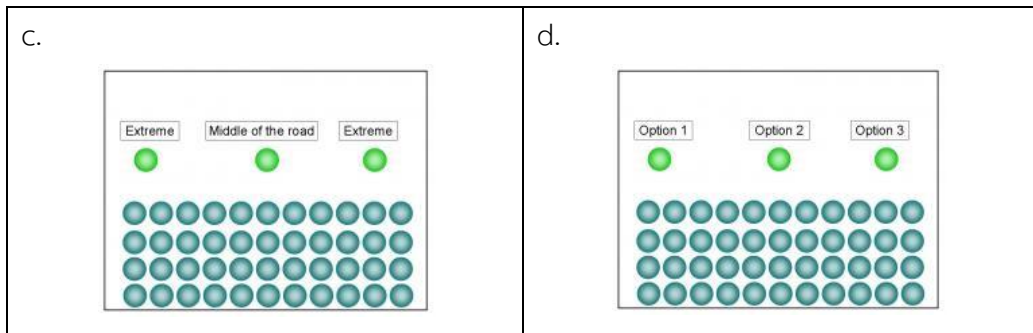
- a. Why would you go to SCHOOL / when you could WORK / and earn MONEY ?
- b. **Why would you go to school / when you could work / and earn MONEY ?**
- c. Why would you go to school / when you could WORK / and earn MONEY ?
- d. Why would you go to school / when you could WORK / and earn money ?

ผลการเรียนรู้ที่ 3 ผู้เรียนความรู้เกี่ยวกับท่วงทีการเดิน การยืน การวางท่า การใช้ศีรษะ การใช้มือและแขนและการแสดงสีหน้า

Part 3.1 Choose the best answers.

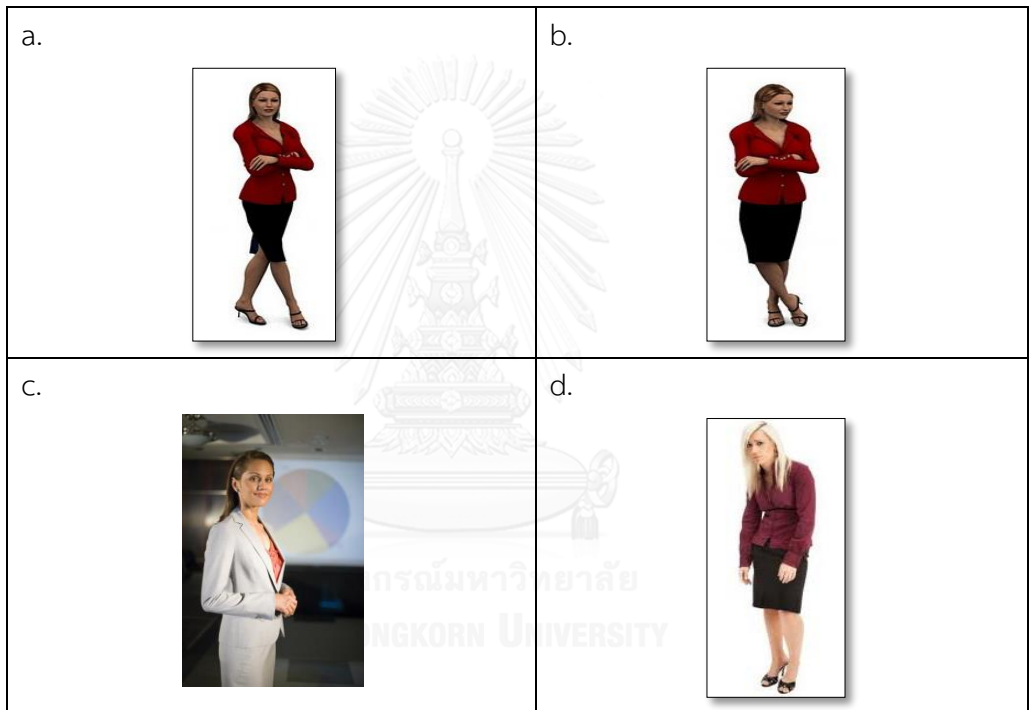
21. Which blocking or movement that presenter use to present a story or explanation involves the passage of time.

<http://www-speakingaboutpresenting.com/delivery/9-ways-space-presentation/>

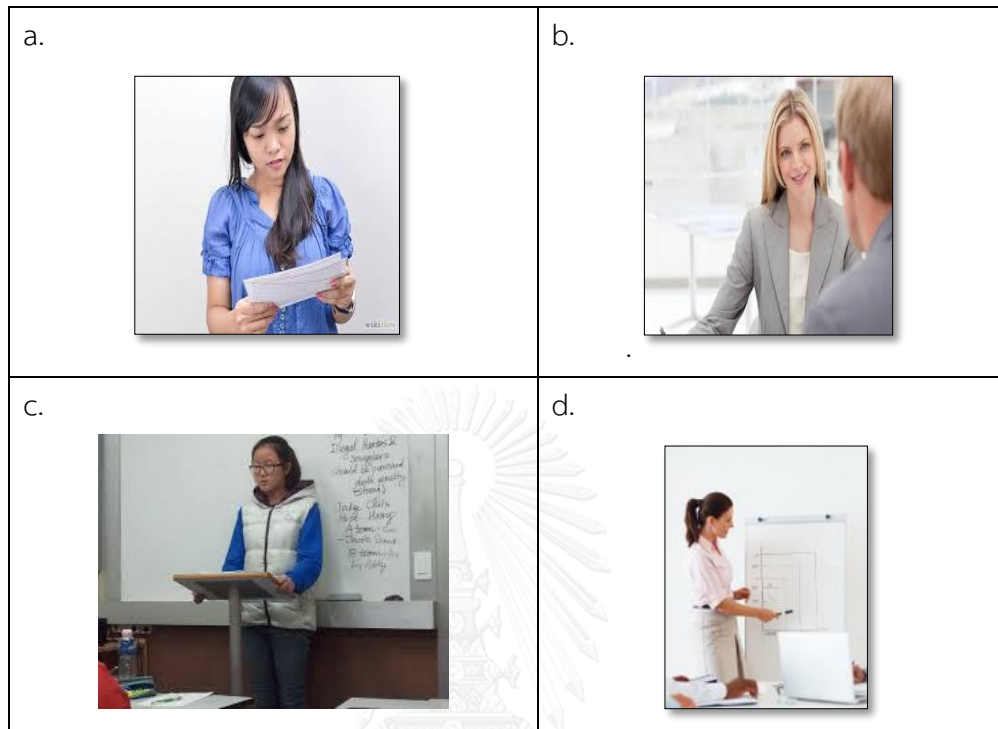
22. Which pictures is a good posture for appropriate oral presentation?

<http://classroom.synonym.com/postures-during-oral-presentation-4500.html>

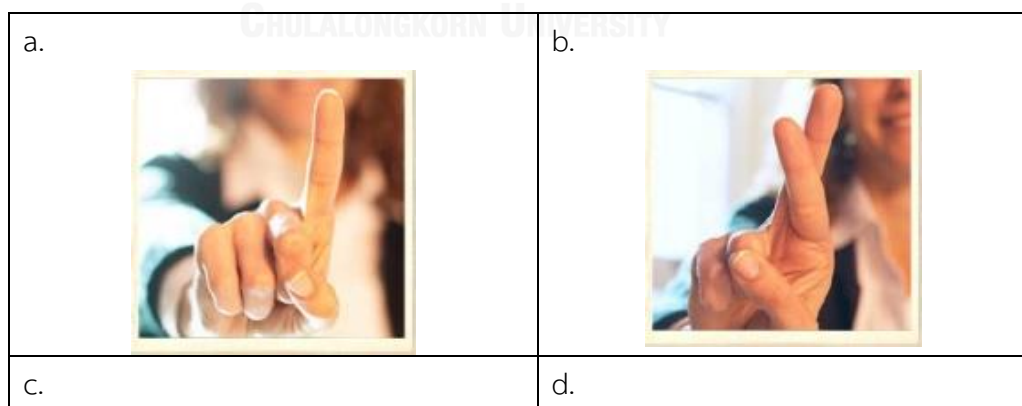

23. Which pictures is a good eye contact for appropriate oral presentation?

<https://www.google.co.th/>

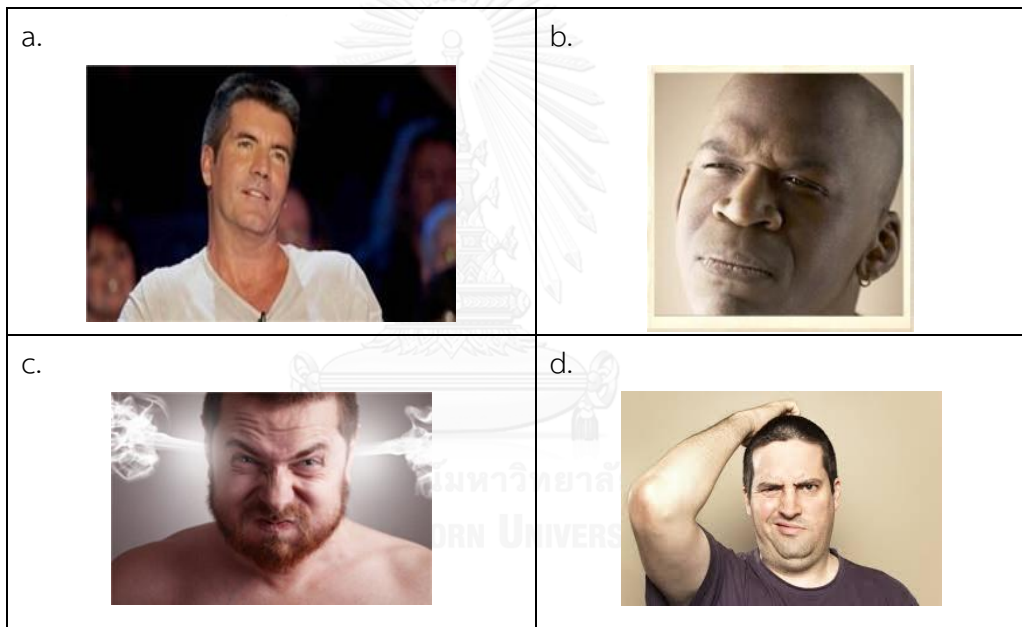
24. Which hand gesture below mean “wishing for good luck or fortune” or “here’s hoping”?

<http://www.aquiziam.com/portfolio/gestures/>

25. Which facial expressions below shows the “quizzical” facial expression of a person who is paying close but cautious attention to what is said or displayed.

<http://www.aquiziam.com/portfolio/facial-expressions-continued/>

ผลการเรียนรู้ที่ 4 ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับการเลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อเรื่องที่เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ เวลาการนำเสนอ ผู้ฟัง และโอกาสในการพูด

Part 4.1 Choose the best answer.

26. When you're preparing a presentation, what do you need to know about your audience ?

- a. Who is your audience? What are their individual and group characteristics?
- b. What does your audience know? What do they believe? What do they think about your topic?
- c. When and where are you presenting? Why is this audience listening to you?
- d. All are correct.

27. When you are preparing topic for presentation, what subjects do you need to choose?

- a. Subjects you know a lot about.
- b. Determining the general and specific purpose.
- c. Subjects that interest you and you would like to know more about.
- d. "a" and "c" are correct.

28. From these main points, What topic and general purpose are best fit for them ?

Main points:

1. The first stage in dealing with the death of a loved one is denial.
2. The second stage in dealing with the death of a loved one is anger.
3. The third stage in dealing with the death of a loved one is depression.
4. The fourth stage in dealing with the death of a loved one is acceptance.

Topic :..... ?

General purpose: ..... ?

- a. The love / To inform
- b. The love / To persuade
- c. Dealing with the death of a loved/ To persuade
- d. Dealing with the death of a loved/ To inform

ผลการเรียนรู้ที่ 5 ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับการกำหนดประเด็นหลักและประเด็นเฉพาะในการนำเสนอ
ให้สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้ฟัง และโอกาสการพูด

Part 5.1 Match the following words (A) with the right definitions(B) by choosing
a,b,c...g

(A)

29. speech purpose   30. thesis statement   31. purpose statement

(B)

a. The five major school rules and policies are changed and how they effect you.   b. To inform my audience about the major alternative-fuel cars now being developed.   c. thesis statement and purpose statement are not different.   d. The board intent of your speech or speaking; to inform, to persuade, to entertain, or to inspire.   e. Dealing with the death of a loved

ผลการเรียนรู้ที่ 6 ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับการเลือกใช้รูปแบบของบทพูดและเขียนโครงร่างของบทพูด การเลือกใช้คำเชื่อมประโยค ให้สอดคล้องและเหมาะสมกับหัวข้อเรื่อง ผู้ฟังและโอกาสในการพูด

Part 6.1 Choose the best answer

32. If you want to describe a room in your house, Which organizational pattern would be most appropriate?

a. chronological organizational pattern	b. spatial organizational pattern
c. geographical organizational pattern	d. topical organizational pattern

33. If you were to give a speech urging everyone to recycle used cans and bottles, Which organizational pattern would be most appropriate?

a. problem-solution organizational pattern	b. spatial organizational pattern
c. cause-effect organizational pattern	d. topical organizational pattern

34. Rearrange the following points into a well-structured introduction ?

1. Ladies and gentlemen. Thank you very much for your time and welcome to the presentation.
2. Before going any further, let me first outline the topics I will cover in this presentation.
3. The subject of today's presentation is the Air Car.
4. After some introductory remarks, I will first explain the history of the Air Car and its compressed air technology engine.

a. 1-2-3-4	b. 1-3-4-2
c. 2-1-4-3	d. 2-1-3-4

35. Which of the following statements states the purpose of your presentation ?

- a. Perhaps we should begin.
- b. Feel free to ask any questions
- c. Let's get started.
- d. What I want to do this morning is to talk to you about our new mobile telephone system.

36. Based on the following outline given in the box, What type of organizational pattern is it?

- I. Pre-NASA planning and development
- II. The origin of NASA
- III. NASA's accomplishments
- IV. Future trends in space exploration

- a. problem-solution organizational
- b. chronological organizational
- c. historical organizational
- d. spatial organizational

37. Based on the following outline given in the box, What type of organizational pattern is it?

I. Red Wines

A. European

1. Bordeaux
2. Burgundy

B. Californian

1. Cabernet Sauvignon
2. Pinot Noir

II. White Wines

A. European

1. Bordeaux
2. Burgundy

B. Californian

1. Sauvignon Blanc
2. Chardonnay

- a. topical organizational   b. problem-solution organizational
 c. chronological organizational   d. historical organizational

38. Complete this presentation introduction with appropriate links and signals from the list.

School director, teachers, students, ladies and gentlemen.
 .....introducing myself. My name is Darin Panyakaew.
 I am a student from Trattrakankhun School.

- a. move on to   b. let me just start by
 c. will focus on   d. if you have my questions

39. Which of the following statements “making a link to the body of the presentation” ?

a.

- In conclusion, I'd like to leave you with the following idea.
- I trust you gained an insight into.....
- At this stage, I'd like to go over.....
- If I could have everybody's attention

b.

- So that completes our presentation.
- To sum up.....
- I'd like to conclude by strong recommending
- perhaps we should begin

c.

- Go back to something I said earlier.
- I'll now hand out.
- Thank you for listening.
- To summaries, I'll run through my three topics.

d.

- Let's start with the first part of the presentation , which is the introduction to my topic.
- Now, let's begin by looking at the first part of the presentation, the .....
- And without further, I would like to start by looking at the first part of the presentation, which is the..... .

แบบวัดเจตคติต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล

คำชี้แจง

ให้ระบุระดับการปฏิบัติโดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ตามความคิดเห็นของนักเรียน

- คะแนน 5 หมายถึง มีระดับการปฏิบัติมากที่สุด
 คะแนน 4 หมายถึง มีระดับการปฏิบัติมาก
 คะแนน 3 หมายถึง มีระดับการปฏิบัติปานกลาง
 คะแนน 2 หมายถึง มีระดับการปฏิบัติน้อย
 คะแนน 1 หมายถึง มีระดับการปฏิบัติน้อยที่สุด

ที่	ข้อรายการ	ระดับพฤติกรรม				
		5	4	3	2	1
1	ฉันกระตือรือร้นเข้าเรียนวิชาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล					
2	ฉันตั้งใจทำกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลเมื่อได้รับมอบหมายจากครู					
3	ฉันซักถามครูเมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล					
4	ฉันรับฟังคำแนะนำจากเพื่อนขณะทำกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล					
5	ฉันช่วยเหลือเพื่อนในขณะที่ทำกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล					
6	ฉันร่วมสนทนาประเด็นการเรียนในเว็บบอร์ดกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน					
7	ฉันกระตือรือร้นที่จะบันทึกเนื้อหาสาระที่ได้เรียน คุณค่าของการเรียน ประโยชน์และการนำไปใช้ ทุกครั้งหลังเรียนจบแต่ละหน่วยการเรียนรู้					
8	ฉันกระตือรือร้นที่จะเขียนสะท้อนคิดต่อการพูดของฉันหลังจบแต่ละหน่วยฝึกปฏิบัติ					
9	กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยให้หลีกเลี่ยงเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง					
10	กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ					
11	กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยให้ฉันมีความมั่นใจและกล้าพูดภาษาอังกฤษ					
12	กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยฉันเรียนรู้และใช้ภาษาขณะพูดภาษาอังกฤษ					
13	กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยให้ฉันรู้และเข้าใจเนื้อหาสาระต่าง ๆ เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล					
14	กิจกรรมการเรียนรู้ช่วยให้ฉันได้ความรู้ใหม่ ๆ จากการค้นคว้าหัวข้อการพูด					
15	กิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลเป็นกิจกรรมที่ช่วยแบ่งปันความรู้และประสบการณ์ผ่านคำพูดให้แก่ผู้ฟัง					

ที่	ข้อรายการ	ระดับพฤติกรรม				
		5	4	3	2	1
16	การได้ศึกษาค้นคว้า รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับหัวข้อที่พูดช่วยให้ฉันเกิดแรงบันดาลใจ					
17	กิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลช่วยให้ฉันได้เรียนรู้วิธีการใช้สื่อประกอบการพูดที่ถูกต้อง					
18	ฉันสามารถนำความรู้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลไปใช้ในการศึกษาต่อในระดับสูงขึ้น					
19	ฉันสามารถนำความรู้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลไปใช้ในการสมัครงานหรือสัมภาษณ์งาน					
20	ฉันสามารถนำความรู้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลไปใช้ในการประกอบอาชีพในอนาคต					

ภาคผนวก ง
ผลการประเมินหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการประเมินหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตร

ตารางแสดงผลการประเมินคุณภาพหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตรโดยผู้ทรงคุณวุฒิ

ข้อที่	ข้อความตอนที่ 1 เอกสารหลักสูตร	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
ตอนที่ 1 เอกสารหลักสูตร				
1.	หลักการและเหตุผล	4.13	0.55	เหมาะสมมาก
1.1	ได้กล่าวถึงความจำเป็นของหลักสูตรไว้อย่างสมเหตุสมผล	4.20	0.83	เหมาะสมมาก
1.2	หลักการที่กำหนดไว้สอดคล้องกับแนวคิดฐานสมรรถนะ	4.20	0.83	เหมาะสมมาก
1.3	การใช้ภาษาในการเรียบเรียง หลักการและเหตุผลเป็นภาษาที่เข้าใจง่าย มีความต่อเนื่อง สามารถให้ภาพรวมของหลักสูตรได้	4.20	0.70	เหมาะสมมาก
2.	กรอบแนวคิด	4.00	0.84	เหมาะสมมาก
2.1	มีความชัดเจน ประกอบด้วยสาระสำคัญครบถ้วน	3.80	1.09	เหมาะสมมาก
2.2	การเลือกแนวคิดมีความเหมาะสม สอดคล้องและสนองจุดมุ่งหมายหลักสูตร	4.00	1.00	เหมาะสมมาก
2.3	เป็นแนวทางนำไปสู่การปฏิบัติจริงได้	4.20	0.83	เหมาะสมมาก
3.	จุดมุ่งหมาย	4.40		เหมาะสมมาก
3.1	สอดคล้องกับหลักการและเหตุผลของหลักสูตร	4.40	0.5454	
3.2	ครอบคลุมจุดมุ่งหมายที่สำคัญในการสอนภาษา	4.40	0.54	เหมาะสมมาก
3.3	ชัดเจน นำไปสู่การปฏิบัติได้	4.40	0.54	เหมาะสมมาก
4.	ผลการเรียนรู้	4.33	0.67	เหมาะสมมาก
4.1	สอดคล้องกับตัวชี้วัดช่วงชั้น ม. 4-6 ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551	4.20	0.83	เหมาะสมมาก
4.2	สอดคล้องกับกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษ (CEFR) ระดับความสามารถทางภาษาขั้นอิสระ (ระดับ B1)	4.00	1.00	เหมาะสมมาก
4.3	สอดคล้องกับมาตรฐานสมรรถนะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูล สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ที่กำหนดขึ้น)	4.40	0.89	เหมาะสมมาก
4.4	ครอบคลุมด้านความรู้ ทักษะกระบวนการและเจตคติ	4.40	0.54	เหมาะสมมาก
4.5	ชัดเจน เหมาะสมตามแนวคิดการจัดการศึกษา	4.60	0.54	เหมาะสม
	ฐานสมรรถนะ			มากที่สุด

ข้อที่	ข้อความตอนที่ 1 เอกสารหลักสูตร	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
	4.6 ชัดเจน เหมาะสมตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร	4.40	0.54	เหมาะสมมาก
5.	โครงสร้างหลักสูตร	4.40	0.43	เหมาะสมมาก
	5.1 ให้อยู่ละเอียดโครงสร้างหลักสูตรที่ชัดเจน	4.40	0.54	เหมาะสมมาก
	5.2 ใช้เวลาเหมาะสมกับหน่วยการเรียนรู้	4.40	0.54	เหมาะสมมาก
	5.3 ใช้เวลาเหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน	4.40	0.54	เหมาะสมมาก
6.	หน่วยสมรรถนะ/หน่วยการเรียนรู้	4.35	0.41	เหมาะสมมาก
	6.1 เป็นกระบวนการที่สอดคล้องกับแนวคิดการจัดการศึกษาฐานสมรรถนะ	4.60	0.54	เหมาะสมมากที่สุด
	6.2 เกี่ยวข้องกับผู้เรียนและบริบทของการเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ	4.60	0.54	เหมาะสมมากที่สุด
	6.3 เป็นกระบวนการที่ทำให้เกิดการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลอย่างครอบคลุม	4.00	0.70	เหมาะสมมาก
	6.4 มีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน	4.20	0.44	เหมาะสมมาก
7.	การวัดและประเมินผล	4.33	0.50	เหมาะสมมาก
	7.1 เสนอเกณฑ์การวัดและการประเมินผลได้อย่างเหมาะสม	4.60	0.54	เหมาะสมมากที่สุด
	7.2 การวัดและการประเมินผลสอดคล้องกับแนวคิดการจัดการศึกษาฐานสมรรถนะ	4.40	0.70	เหมาะสมมาก
	7.3 มีความชัดเจนสามารถนำไปปฏิบัติได้	4.00		เหมาะสมมาก
	ตอนที่ 2 เอกสารประกอบหลักสูตร			
1.	คู่มือการใช้หลักสูตร	4.20	0.50	เหมาะสมมาก
	1.1 กล่าวถึงความเป็นมาของหลักสูตรไว้อย่างชัดเจน	4.13	0.44	เหมาะสมมาก
	1.2 กล่าวถึงภาพรวมในการพัฒนาหลักสูตร โดยใช้หลักการของหลักสูตรฐานสมรรถนะและการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างชัดเจน	4.00	0.70	เหมาะสมมาก
	1.3 ให้อยู่ละเอียดแนวทางการนำหลักสูตรไปใช้ที่ชี้ให้เห็นแนวทางการปฏิบัติจริงในชั้นเรียน	4.20	0.44	เหมาะสมมาก
2.	ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้	4.30	0.44	เหมาะสมมาก
	2.1 กำหนดรายละเอียดของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้อย่างชัดเจน	4.20	0.44	เหมาะสมมาก
	2.2 แผนการจัดการเรียนรู้สามารถนำไปสู่การบรรลุจุดหมายของหลักสูตร	4.20	0.44	เหมาะสมมาก
	2.3 กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้	4.40	0.54	เหมาะสมมาก
	2.3 ใช้ภาษาที่ชัดเจน เข้าใจง่าย และสามารถนำไปปฏิบัติได้	4.40	0.54	เหมาะสมมาก
	ค่าเฉลี่ยรวม	4.63	0.45	เหมาะสมมากที่สุด

ภาคผนวก จ
เอกสารประกอบหลักสูตร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

คู่มือการใช้หลักสูตร

หลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ

คู่มือการใช้หลักสูตรหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ประกอบด้วย แนวทางการนำหลักสูตรไปใช้และเครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมิน เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้สอนได้นำหลักสูตรไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สัมฤทธิ์ผล

แนวทางการนำหลักสูตรไปใช้

หลักสูตรหลักสูตรเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลตามแนวคิดฐานสมรรถนะ สำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ระยะยาวและตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้สอนใช้เขียนแผนการจัดการเรียนรู้ ดังตัวอย่าง

1. แผนการจัดการเรียนรู้ระยะยาว

แผนการจัดการเรียนรู้ระยะยาว

แผนกา รจัด การ เรียนรู้	ผลการเรียนรู้	เนื้อหา/ สาระ	การ จัด กิจกรรม การเรียน รู้นี้	จำนวน (ชั่วโมง)		สถานที่		การ ประเมิน
				ท ฤ ษ ม ู ติ	ป ฏิ บ ติ	ใ น อ อ ง เร ย น	น อ อ ง เร ย น	
1. Gettin g to know Inform ative	1. การที่ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับความหมายของการพูดเพื่อให้ข้อมูล ประเภทของการพูดเพื่อให้ข้อมูล จุดมุ่งหมาย	1. ความห มา ย ของ การ พูด เพื่อ ให้ ข้อมูล	1. การ บ ร ย า ย การ	1	1	1	1	1. การ สัง เก ต พฤ ติ กรร ม

		2. ประเภทของการพูดเพื่อให้ข้อมูล	สา จิต 3. การฝึกปฏิบัติ					2. การทำแบบฝึกหัดประจำหน่วยการเรียนรู้ 3. การทำแบบสอบท้ายหน่วย
แผนการจัด การเรียนรู้	ผลการเรียนรู้	เนื้อหา/ สาระ	การจัด กิจกรรม การเรียนรู้	จำนวน (ชั่วโมง)	สถานที่		การประเมิน	
			ท ฤ ษ ฐ ษา	ป ฐ ม ิ ติ	ใ น อ ก อ ง รี ย น	น อ ก อ ง รี ย น		
Public Speaking (IPS)	ของการพูดเพื่อให้ข้อมูล รูปแบบของการพูดเพื่อให้ข้อมูลแต่ละประเภท	3. จุดมุ่งหมายของการพูดเพื่อให้ข้อมูล	1. การบรรยาย 2. การสา จิต	2	2	3	1	4. การทดสอบก่อนและหลังเรียน 5.
2.	2. การที่ผู้เรียนรู้คุณค่าของการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลและประโยชน์ที่จะนำไปใช้ในอนาคตทั้งในการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพของผู้เรียน 1. การมีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับหลักการออกเสียง การเน้นคำ	4. รูปแบบ						

<p>Practicing Basic English Pronunciation</p>	<p>การใช้เสียงสูงต่ำ การเน้นคำสำคัญในประโยคและจังหวะการหยุดในช่วงจบประโยค</p>	<p>ของการพูด เพื่อให้ข้อมูลแต่ละประเภท</p> <p>1. การออกเสียงตามหลักภาษา (pronunciation)</p> <p>2. การเน้นคำตามหลักภาษา (words stress)</p> <p>3. การเน้นคำสำคัญในประโยคตามหลักภาษา (sentence focus)</p> <p>4. การใช้เสียงสูงต่ำในประโยคตามหลัก</p>	<p>3. การฝึกปฏิบัติ</p>				<p>การบันทึกการเรียนรู้อย่าง</p> <p>1. การสังเกตพฤติกรรม</p> <p>2. การทำแบบฝึกหัดประจำหน่วย</p> <p>3. การทำแบบสอบท้ายหน่วย</p> <p>4. การทดสอบก่อน</p>
---	---	---	-------------------------	--	--	--	---

		ภาษา (sentence intonation)						และ หลัง เรียน 5. การ บันทึก การ เรียน และ
แผนการ จัดการ การเรียนรู้	ผลการเรียนรู้	เนื้อหา/ สาระ	การจัด กิจกรรม การเรียนรู้	จำนวน (ชั่วโมง)	สถานที่		การ ประเมิน	
			ท ฤ ษ ฐ ณ	ป มิ น อ อ ง รี ย น	ใ น ห อ ห อ ง รี ย น	น อ ห อ ง รี ย น		
3. Capturing an Audience's Attention	2. การที่ผู้เรียนรู้คุณค่าของการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลและประโยชน์ที่จะนำไปใช้ในอนาคตทั้งในการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพของผู้เรียน 1. การที่ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับท่วงทีการเดิน การยืน การวางท่า การใช้ศีรษะ การใช้มือและแขน และการแสดงสีหน้า 2. การที่ผู้เรียนรู้คุณค่าของการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลและประโยชน์ที่จะนำไปใช้ในอนาคตทั้งในการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพของผู้เรียน	5. การหยุด ในช่วง จบ ประโยค ตาม หลัก ภาษา (pausing) 1. ความรู้เกี่ยวกับ ท่วงที การเดิน (blocking or move	1. การ บรรยาย 2. การ สา ธิต 3. การ ฝึก ปฏิบัติ	1	1	2	-	1. การ สังเกต พฤติกรรม 2. การ ทำ แบบ ฝึกหัด ประจำ

		ment) 2. ความรู้เกี่ยวกับ การยื่น การ วางท่า (posture) 3. ความรู้เกี่ยวกับ การใช้ สายตา (eyes contact) 4. ความรู้เกี่ยวกับ การใช้ มือและ แขน (gesture						หน้า ย การ เรียน รู้ 3. การ ท่า แบบ สอบ ท้าย หน้า ย 4. การ ทดสอบ ก่อน และ หลัง เรียน 5. การ บันทึก การ เรียน
4. Adapting to Your Audience before You	1. การที่ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับการเลือกและ กำหนดขอบเขตหัวข้อเรื่องที่เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ เวลาการ นำเสนอ ผู้ฟังและโอกาสในการพูด 2. การที่ผู้เรียนรู้คุณค่าของการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลและ ประโยชน์ที่จะนำไปใช้ในอนาคตทั้ง	with hands and arms) 5. ความรู้เกี่ยวกับ การ แสดงสี หน้า (facial expression)	1. การ บรรยาย	1	1	2	-	1. การ สังเกต พฤติ การร ม 2.

Speak	<p>ในการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพของผู้เรียน</p> <p>1. การที่ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับการกำหนดประเด็นหลักและประเด็นเฉพาะในการนำเสนอให้สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาสการพูด</p> <p>2. การที่ผู้เรียนรู้คุณค่าของการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลและประโยชน์ที่จะนำไปใช้ในอนาคตทั้ง</p>	<p>1. การวิเคราะห์ผู้ฟังอายุเพศสถานการณ์และโอกาสการพูด</p> <p>2. การเลือกและกำหนดขอบเขตหัวข้อเรื่องที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การพูด</p>	<p>3. การฝึกปฏิบัติ</p>					<p>การทำแบบฝึกหัดประจำหน่วย</p> <p>การเขียนรู้</p> <p>3. การทำแบบสอบถามหน่วย</p> <p>4. การทดสอบก่อนและหลังเรียน</p> <p>5. การบันทึกการเรียนรู้</p>
5. Communicating the		<p>1. หลักการและตัวอย่าง</p>	<p>1. การบรรยาย</p>	<p>2</p>	<p>2</p>	<p>3</p>	<p>1</p>	<p>1. การสังเกต</p>

Thesis and Specific Purpose	 <p>จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย CHULALONGKORN UNIVERSITY</p>	ประโยค thesis และ specific statements 2. ความแตกต่างระหว่าง ประโยค thesis และ specific statement 3. การเขียน ประโยค ที่ระบุ ประเด็น หลัก (thesis) และ ประโยค ที่	2. การสาธิต					พฤติกรรม 2. การทำแบบฝึกหัดประจำหน่วยการเรียนรู้ 3. การทำแบบสอบถามหน่วยย่อย 4. การทดสอบก่อนและหลังเรียน 5. การบันทึกการเรียนรู้อื่นๆ
6. Organizing Exceptional and	ในการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพของผู้เรียน 1. การที่ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับการเลือกใช้รูปแบบของบทพูดและเขียนโครงร่างของบทพูด การเลือกใช้คำเชื่อม ประโยค ให้สอดคล้องและเหมาะสมกับหัวข้อเรื่อง ผู้ฟังและโอกาสในการพูด 2. การที่ผู้เรียนรู้คุณค่าของการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลและประโยชน์ที่จะนำไปใช้ในอนาคต ทั้งในการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพของผู้เรียน	ระบุประเด็นเฉพาะ (specific) ของบท	1. บรรยาย	2.	2	3	1	1. การสังเกตพฤติกรรมการ

Logical Outline Pattern		พุด เพื่อให้ ข้อมูล 2. การ เขียน โครง ร่างบท พุด เพื่อให้ ข้อมูล ส่วนบท นำ 3. การ เขียน โครง ร่างบท พุด เพื่อให้ ข้อมูล ส่วน เนื้อหา 4. การ เขียน โครง ร่างบท พุด เพื่อให้ ข้อมูล ส่วน สรุป 5. คำเชื่อม ประโยค ที่ใช้ใน บทพุด เพื่อให้ ข้อมูล	การ สา ธิต 3. การ ฝึก ปฏิบัติ				ม 2. การ ทำ แบบ ฝึกหัด ประ จำ หน่วย ย การ เรียนรู้ 3. การ ทำ แบบ สอบ ท้าย หน่วย ย 4. การ ทดสอบ ก่อน และ หลัง เรียน 5. การ บันทึก การ เรียนรู้	
7. Using Suppo	1. การที่ผู้เรียนมีความรู้ความ สามารถเกี่ยวกับ การเตรียมสื่อประกอบการนำ	1. ความรู้ เกี่ยวกับ	1. การ บรร	1	1	1	1	1. การ สังเกต

<p>rting Materi als in Your Speaki ng</p>	<p>เสนอที่สอดคล้องกับเนื้อหา นำเชื่อถือ ช่วยให้เนื้อหาที่มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น และใช้ signposts ได้เหมาะสมขณะใช้สื่อประกอบการนำเสนอ</p> <p>2. การที่ผู้เรียนรู้คุณค่าของการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลและประโยชน์ที่จะนำไปใช้ในอนาคตทั้งในการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพของผู้เรียน</p>	<p>การเตรียมสื่อประกอบการนำเสนอให้ simplicity, accuracy, and consistency</p> <p>2. ความรู้เกี่ยวกับการใช้ signposts ประกอบการนำเสนอ</p>	<p>รยา ย 2. การ สา ธิต 3. การฝึกปฏิบัติ</p>					<p>ต พฤติ กรร ม 2. การ ทำ แบบ ฝึกหัด ประ จำ หน่วย ย การ เรียน รู้ 3. การ ทำ แบบ สอบ ท้าย หน่วย ย 4. การ ทดสอบ ก่อน และ หลัง เรียน 5. การ บันทึก การ เรียน</p>
---	---	---	---	--	--	--	--	---

แผนการจัด การเรียนรู้ หน่วย ฝึกปฏิบัติ	ผลการเรียนรู้	เนื้อหา/ สาระ	การจัด กิจกรรม การเรียนรู้	จำนวน (ชั่วโมง)		สถานที่		การประเมิน
				ทฤษฎี	ปฏิบัติ	ในห้อง เรียน	นอก ห้อง เรียน	
หน่วยฝึก ปฏิบัติที่ 1 Speech about Objects	1. การที่ ผู้เรียน สามารถ นำเสนอ เนื้อหาที่มี ความถูกต้อง ตามหลัก	1. การเขียน โครงร่างบท พูด และ เรียบเรียง ข้อความบท พูด โดยใช้ ความรู้ที่ เรียนใน หน่วยการ เรียนรู้ที่ 1-7	การจัด กิจกรรมการ เรียนรู้ด้วยการ ฝึกปฏิบัติที่ ปรับใช้ กระบวนการ ฝึกการพูดต่อ หน้าชุมชน 6 ขั้นตอน ของ Gina Iberri- Shea (2009)	15	19	15	19	1. การ สังเกต พฤติกรรม 2. การเขียน โครงร่าง บทพูด 3. การ ปฏิบัติจริง การพูด นำเสนอ ภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูล 4. การเขียน บันทึก สะท้อนคิด ต่อการพูด นำเสนอของ ตนเอง
หน่วยฝึก ปฏิบัติที่ 2 Speech about Processes	วิชาการศึกษา หัวข้อเรื่องที่ กำหนด มีการ ยกตัวอย่าง ใช้ สถิติหรือ ผลการวิจัยที่ สอดคล้องกับ หัวข้อเรื่อง	2. การพูด นำเสนอ ภาษา อังกฤษ เพื่อให้ข้อมูล ตามหัวเรื่อง ที่กำหนดใน หน่วยฝึก ปฏิบัติ 1-4						
หน่วยฝึก ปฏิบัติที่ 3 Speech about Events	หัวข้อเรื่อง ประกอบกร พูดนำเสนอ เพื่อโน้มน้าว ใจผู้ฟังให้ คล้อยตาม 2. การที่ ผู้เรียน							

	สามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว ชัดถ้อยชัดคำ ใช้โครงสร้างประโยค ใช้คำสันธานได้อย่างถูกต้องเหมาะสม สอดคล้องกับหัวข้อเรื่องที่พูด							
แผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยฝึกปฏิบัติ	ผลการเรียนรู้	เนื้อหา/สาระ	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้	จำนวน (ชั่วโมง)		สถานที่		การประเมิน
				ทฤษฎี	ปฏิบัติ	ในห้องเรียน	นอกห้องเรียน	
หน่วยฝึกปฏิบัติที่ 4 Speech about Concepts	3. การที่ผู้เรียนสามารถใช้เสียงสูงต่ำ การเน้นคำสำคัญในประโยคและจังหวะ การหยุดในช่วงจบประโยค และการใช้ความดังของเสียงอย่างถูกต้องเหมาะสม	-	-	-	-	-	-	-
หน่วยฝึกปฏิบัติที่ 5 Your Style, On Stage	4. การที่ผู้เรียนสามารถใช้วงจรรวบรวม การยืน การวางท่า							

	การใช้ศีรษะ การใช้มือและ แขนและการ แสดงสีหน้าที่ สอดคล้อง เหมาะสมกับ เนื้อหาที่พูด							
แผนการจัด การเรียนรู้ หน่วยฝึก ปฏิบัติ	ผลการเรียนรู้	เนื้อหา/ สาระ	การจัด กิจกรรม การเรียนรู้	จำนวน (ชั่วโมง)		สถานที่		การประเมิน
				ทฤษฎี	ปฏิบัติ	ใน ห้อง เรียน	นอก ห้อง เรียน	
	5. การที่ผู้เรียน สามารถ นำเสนอข้อมูล อย่างมีลำดับ ขั้นตอน เหมาะสมตาม รูปแบบการพูด และสอดคล้อง กับหัวข้อเรื่อง ที่ประกอบด้วย คำทักทาย คำ นำ/บทนำ/ ประโยคเปิด เนื้อหา บทสรุป 6. การที่ผู้เรียน สามารถใช้ กราฟ รูปภาพ และสื่อ มัลติมีเดีย เช่น Power Point, You Tube และอื่นๆ ได้	-	-	-	-	-	-	-

	อย่าง หลากหลาย สอดคล้องและ เหมาะสมกับ หัวข้อเรื่อง							
--	--	--	--	--	--	--	--	--

แผนการจัด การเรียนรู้ หน่วยฝึก ปฏิบัติ	ผลการ เรียนรู้	เนื้อหา/สาระ	การจัด กิจกรรม การเรียนรู้	จำนวน (ชั่วโมง)		สถานที่		การ ประเมิน
				ทฤษฎี	ปฏิบัติ	ใน ห้อง เรียน	นอก ห้อง เรียน	
	7. การที่ ผู้เรียน สามารถพูด นำเสนอได้ ครบถ้วนใน เวลา 5 นาที 8. การที่ ผู้เรียนรู้ คุณค่าของ การพูด ภาษาอังกฤษ เพื่อให้ข้อมูล และ ประโยชน์ที่ จะนำไปใช้ ในอนาคต ทั้งใน การศึกษาต่อ และการ ประกอบ อาชีพของ ผู้เรียน	-	-	-	-	-	-	-
สอบวัดผลกลางภาค (ชั่วโมง)				3	-	3	-	-
สอบวัดผลปลายภาค (ชั่วโมง)				-	3	3	-	-
เวลาเรียนตลอดภาคเรียน				60	35	25	-	-

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้

1. ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้รายหน่วย

แผนการจัดการเรียนรู้รายหน่วย

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง Practicing Basic English Pronunciation

วิชาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้อข้อมูล

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

เวลาเรียน 2 ชั่วโมง

โรงเรียนตราษตระการคุณ

1. หน่วยสมรรถนะ

หน่วยสมรรถนะที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับภาษา

หน่วยสมรรถนะที่ 15 การมีเจตคติที่ดีต่อการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้อข้อมูล

2. ผลการเรียนรู้

1. การมีความรู้เกี่ยวกับการออกเสียง การเน้นคำ การใช้เสียงสูงต่ำ การเน้นคำสำคัญในประโยคและจังหวะการหยุดในช่วงจบประโยค

2. รู้คุณค่าของการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้อข้อมูลและประโยชน์ที่จะนำไปใช้ในอนาคตทั้งในการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพของผู้เรียน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. บอกหลักการออกเสียงและสามารถปฏิบัติได้
2. บอกหลักการเน้นคำและสามารถปฏิบัติได้
3. บอกหลักการใช้เสียงสูงต่ำและสามารถปฏิบัติได้
4. บอกหลักการเน้นคำสำคัญในประโยคและสามารถปฏิบัติได้
5. บอกหลักการหยุดในช่วงจบประโยคและสามารถปฏิบัติได้
6. รู้คุณค่าของการออกเสียง การเน้นคำ การใช้เสียงสูงต่ำ การเน้นคำสำคัญในประโยคและจังหวะการหยุดในช่วงจบประโยคที่ถูกต้อง และมองเห็นประโยชน์ที่จะนำไปประยุกต์ใช้ในอนาคตทั้งในการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพของผู้เรียน

4. เนื้อหา

4.1 เนื้อหาสาระ

1. การออกเสียงตามหลักภาษา (pronunciation)
2. การเน้นคำตามหลักภาษา (words stress)
3. การเน้นคำสำคัญในประโยคตามหลักภาษา (sentence focus)
4. การใช้เสียงสูงต่ำในประโยคตามหลักภาษา (sentence intonation)
5. การหยุดในช่วงจบประโยคตามหลักภาษา (pausing)

4.2 คำศัพท์

pronunciation, stress, pitch, falling and rising, intonation, pausing

5. กิจกรรมการเรียนการสอน

ชั่วโมงที่ 1

5.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูเปิดวิดีโอคลิปเรื่อง Why can't Japanese people speak English? จาก You tube channel

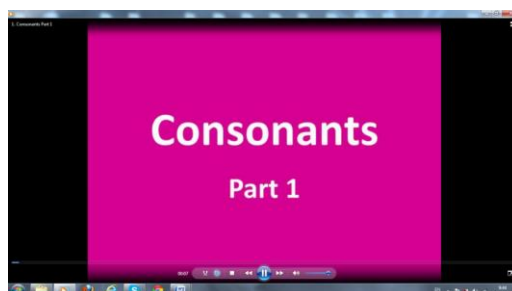
2. ครูใช้ถามคำถามเกี่ยวกับข้อมูลในคลิปวิดีโอ

3. ครูถามคำถาม Why can't Thai students speak English ? แล้วให้นักเรียนช่วยกันตอบและนำมาเปรียบเทียบกับคำตอบของนักเรียนชาวญี่ปุ่น

4. ครูสรุปประเด็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ และประโยชน์ของการพูดออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้องเพื่อให้นักเรียนเกิดความตระหนักและสนใจที่จะฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษ

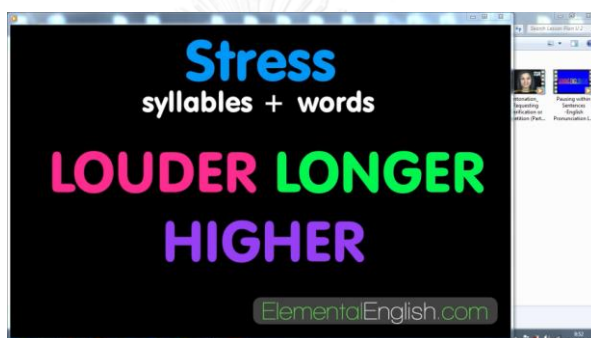
5.2 ขั้นกิจกรรมการเรียนรู้

5. ครูเปิดคลิปวิดีโอเกี่ยวกับการออกเสียงพยัญชนะและสระในภาษาอังกฤษ (consonants and vowels sounds) จาก You Tube Channels แล้วให้นักเรียนออกเสียงตาม

6. นักเรียนฝึกออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาอังกฤษในเอกสารประกอบการสอน หน้า 5-6 พร้อมกัน
7. นักเรียนจับคู่ทำแบบฝึกที่ 1 และ 2 ในหน้าที่ 7
8. ครูเฉลยคำตอบพร้อมนักเรียน และสรุปข้อความรู้เกี่ยวกับการออกเสียงอีกครั้งหนึ่ง
9. ครูเปิดคลิปวิดีโอเกี่ยวกับการออกเสียงเน้นคำในภาษาอังกฤษ (syllables stress) จาก You Tube Channels แล้วให้นักเรียนออกเสียงตาม

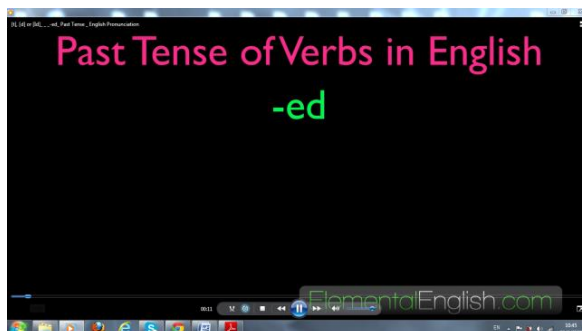
10. นักเรียนฝึกออกเสียงเน้นคำภาษาอังกฤษในเอกสารประกอบการสอน หน้า 8-9 พร้อมกัน ขณะที่ฝึกออกเสียง ครูให้นักเรียนยกลูกแอปเปิ้ลขึ้นลงประกอบการออกเสียง เมื่อออกเสียงเน้นหนักในแต่ละคำ

5.3 ขั้นสรุปและประเมินผล

11. นักเรียนแบ่งกลุ่มๆ ละ 3 คน ทำแบบฝึกหัดที่ 3 หน้าที่ 10
12. ตัวแทนกลุ่มเฉลยคำตอบในข้อที่กลุ่มได้รับมอบหมาย และอ่านออกเสียงพร้อมๆ กัน
13. ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปข้อความรู้เกี่ยวกับการออกเสียงพยัญชนะ สระ และการเน้นคำในภาษาอังกฤษ

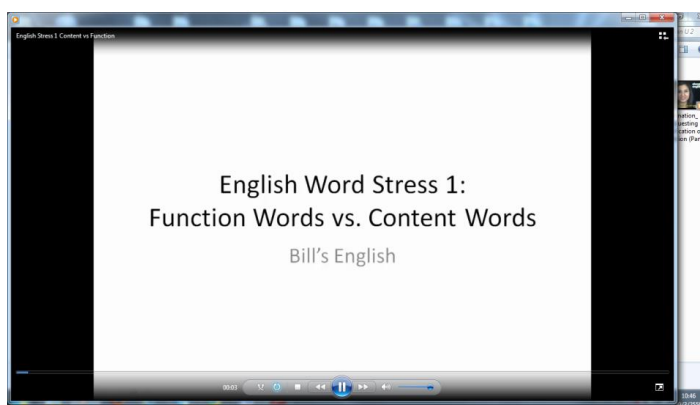
5.4 ภาระงาน

14. ครูมอบหมายให้นักเรียนทำการบ้านข้อที่ 1 และข้อที่ 2 ใน Flashback
15. ครูมอบหมายให้นักเรียนเข้าชมคลิปวิดีโอ ชุด Sentence Intonation ใน Face book group **ชั่วโมงที่ 2**
16. ครูทบทวนการออกเสียงคำศัพท์ past tense of verb in English /d/ /t/ /id/

5.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

17. ครูเปิดคลิปวิดีโอเกี่ยวกับการออกเสียงเน้นคำที่เป็น content and function words จาก You Tube Channels แล้วให้นักเรียนออกเสียงตาม

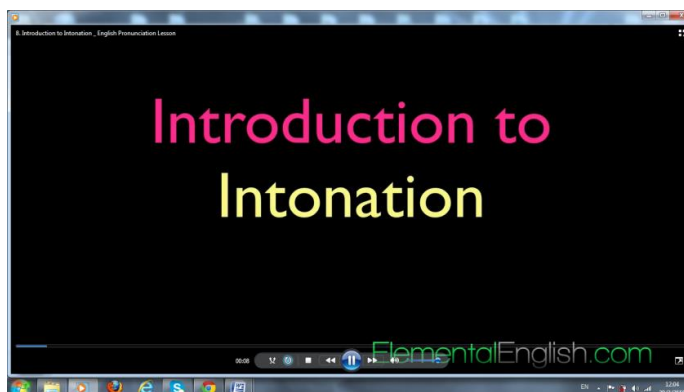

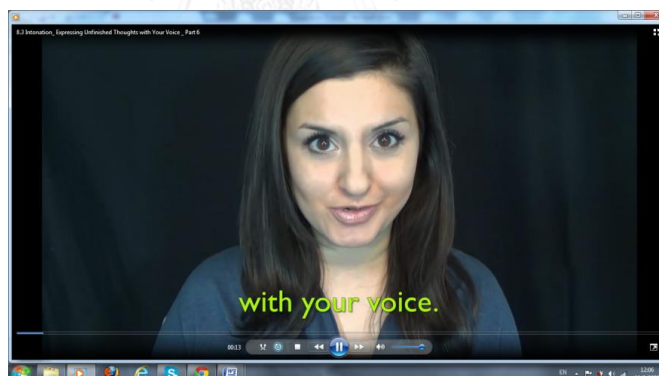
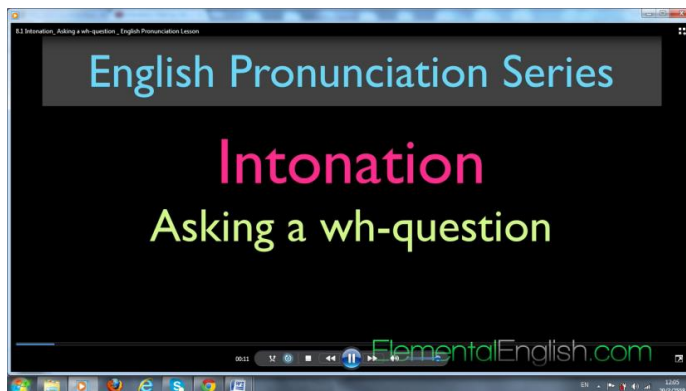
18. นักเรียนทั้งห้องร่วมกันสรุปกฎการออกเสียงเน้นคำที่เป็นคำ content words และ function words

19. นักเรียนจับคู่ทำแบบฝึกที่ 4 ในหน้า 12 และบันทึกการฝึกออกเสียงพูดของตนเองลงในคลิป และ upload ไฟล์ใน Face book group

5.2 ขั้นกิจกรรมการเรียนรู้

20. ครูเปิดคลิปวิดีโอ ชุด Sentence Intonation เพื่อฝึกการออกเสียง intonation ให้กับนักเรียน

21. ครูและนักเรียนร่วมกันศึกษาเอกสารประกอบการสอนในหน้าที่ 13-15
22. นักเรียนจับคู่กันฝึกออกเสียงในแบบฝึกที่ 5 หน้าที่ 16 และใช้ลูกแอปเปิ้ล หรือมือขึ้นลงประกอบการพูดออกเสียงขึ้นลง
23. ครูเปิดคลิปวิดีโอเกี่ยวกับการออกเสียง pausing within sentences จาก You Tube Channels แล้วให้นักเรียนออกเสียงตาม

24. นักเรียนจับคู่ออกเสียงในแบบฝึกที่ 6 หน้าที่ 18

5.3 ชั้นสรุปและประเมินผล

25. ครูสรุปกฎเกณฑ์การใช้เสียงสูงต่ำในประโยคตามหลักภาษา (sentence intonation) การหยุดในช่วงจบประโยคตามหลักภาษา (pausing)
26. ครูพูดย้ำถึงความสำคัญของการพูดออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง และประโยชน์ของการนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น โดยเฉพาะการนำไปใช้ในชีวิตการทำงานจริง ที่เป็นสถานการณ์จริง
27. นักเรียนทำกิจกรรมใน Flashback และส่งในชั่วโมงต่อไป
28. ครูให้นักเรียนบันทึกข้อมูลในแบบบันทึกการสะท้อนคิดของตนเอง

6. สื่อการเรียนการสอน/แหล่งศึกษา ค้นคว้าเพิ่มเติม

1. <http://www.learnerstv.com/index.php>
2. <http://www.bbc.co.uk/learningenglish/>

7. ภาระงาน

ครูมอบหมายให้นักเรียนศึกษาเกี่ยวกับอวัจนภาษาที่ใช้ในการพูดนำเสนองาน เช่น ท่าทางการเดิน (blocking or movement) การวางยืน การวางท่า (posture) การใช้สายตา (eyes contact) การใช้มือและแขน (gesture with hands and arms) และการแสดงสีหน้า (facial expression)

8. การวัดประเมินผล

1. ทดสอบความรู้เกี่ยวกับหลักการออกเสียง หลักการเน้นคำ หลักการใช้เสียงสูงต่ำ หลักการเน้นคำสำคัญในประโยค และหลักการหยุดในช่วงจบประโยค
2. ปฏิบัติกิจกรรมในห้องเรียน

8.1 วิธีการและเครื่องมือ

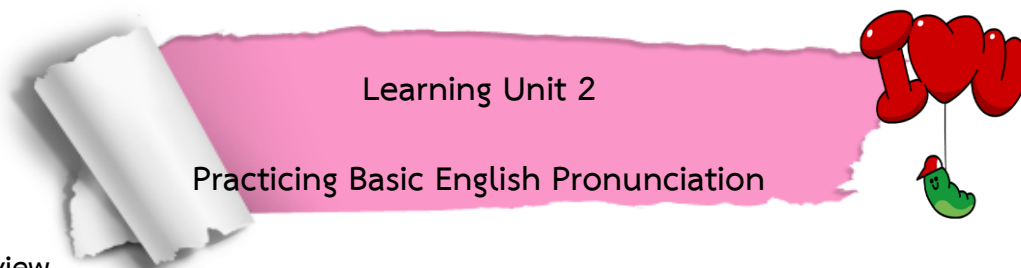
1. แบบสอบ
2. การปฏิบัติกิจกรรมในห้องเรียน

8.2 ร่องรอยหลักฐาน

1. คะแนนแบบสอบก่อนและหลังเรียน
2. คะแนนปฏิบัติกิจกรรม
3. แบบบันทึกข้อมูลย้อนกลับ
4. แบบบันทึกการสะท้อนคิดของตนเอง
5. แบบบันทึกการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (สำหรับผู้ช่วยวิจัย)

2. ชุดเอกสารประกอบการสอน หน่วยการเรียนรู้ที่ 2

Overview

การมีความรู้เกี่ยวกับการออกเสียง การเน้นคำ การใช้เสียงสูงต่ำ การเน้นคำสำคัญในประโยค และจังหวะการหยุดในช่วงจบประโยคเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นพื้นฐานสำหรับการเป็นนักพูดที่มีประสิทธิภาพ และเป็นประโยชน์ที่จะนำไปประยุกต์ใช้ในอนาคตทั้งในการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพของผู้เรียน

By the end of this unit, you should be able to:

- ผู้เรียนสามารถบอกหลักการออกเสียงและปฏิบัติได้
- ผู้เรียนสามารถบอกหลักการเน้นคำและปฏิบัติได้
- ผู้เรียนสามารถบอกหลักการใช้เสียงสูงต่ำและปฏิบัติได้
- ผู้เรียนสามารถบอกหลักการเน้นคำสำคัญในประโยคและปฏิบัติได้
- ผู้เรียนสามารถบอกหลักการหยุดในช่วงจบประโยคและปฏิบัติได้
- รู้คุณค่าของการออกเสียง การเน้นคำ การใช้เสียงสูงต่ำ การเน้นคำสำคัญในประโยคและจังหวะการหยุดในช่วงจบประโยคที่ถูกต้อง และมองเห็นประโยชน์ที่จะนำไปประยุกต์ใช้ในอนาคตทั้งในการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพของผู้เรียน

In this unit you will learn:

- การออกเสียงตามหลักภาษา (pronunciation)
- การเน้นคำตามหลักภาษา (stress)
- การใช้เสียงสูงต่ำตามหลักภาษา (pitch)
- การเน้นคำสำคัญในประโยคตามหลักภาษา (falling and rising, intonation)
- การหยุดในช่วงจบประโยคตามหลักภาษา (pausing)

1. Put the words in the correct column to show where the voiced and unvoiced consonants are.

1. /p/-	pit	13. /h/-	hot
2. /b/-	bit	14. /l/-	lad
3. /t/-	tab	15. /r/-	red
4. /d/-	dab	16. /w/-	wed
5. /k/-	cab	17. /θ/-	thought
6. /g/-	gab	18. /ð/-	them
7. /f/-	fan	19. /ʃ/-	shy
8. /v/-	van	20. /ʒ/-	treasure
9. /s/-	sad	21. /tʃ/-	chime
10. /z/-	zoo	22. /dʒ/-	jam
11. /m/-	man	23. /j/-	yum
12. /n/-	not	24. /ŋ/-	sing

First syllable	Second syllable	Third syllable

3. Choose the best answer.

1. In this question, “What kind of movies do you have in mind”.

Which word is a content word?

- a. of
- b. movies
- c. do
- d. you

2. In this sentence, “I don’t like action movies. They’re too violent.”

Which word is a function word ?

- a. action
- b. movies
- c. they’re
- d. violent

3. Underline only the content words in each sentence.

- a. By the time he receives this letter, I will have caught the train to Paris.
- b. I'll make sure to give him a ring the next time I'm in town.
- c. Not only are the exams required, but they are also absolutely imperative for your further education.

4. Pronounce each sentence in the following exercises by following the guided intonation lines.

Example: Good morning ladies and gentlemen.

1. Welcome to Tratrakankhun School.

2. Look at this line graph.

3. We are going to discuss problems, solutions, and recommendations.
4. Before I move on, I'd like to conclude this point.
5. How could you maintain students' relaxed attitude in the classroom.
6. Did it create an impact at some points?
7. Should we start by a quote or a famous statement?

5. Underline stressed words and put “/” where you pause in each sentences.

- “**Excuse** me. Where is the **bathroom**?”
- “Now that I **see** it, I think I prefer it in **red**.”
- “She hasn’t **told** me, but I think she’ll get **married** soon.”
- “She’s **pregnant**! And due in **October**!”
- “I got a new **puppy**, but now I need to **train** her!”
- “Though Steve Jobs is **irreplaceable** I think Apple **can succeed** without him.”

1. The sounds

Consonants

Here are the basic consonant sounds of English, as they occur in typical business words.

The letter is *italics* and underlined show the sound we are focusing on. The symbols between slashes / / are the International Phonetic Association's standard symbols for the sound.

<i>pr</i> ofit /p/	<i>bu</i> onus /b/	<i>fi</i> nance /f/	<i>vo</i> te /v/
<i>tr</i> aining /t/	<i>de</i> al /d/	<i>sa</i> lary /s/	<i>sa</i> les /z/
<i>sto</i> ck /k/	<i>ga</i> s /g/	<i>th</i> reat /θ/	<i>th</i> e /ð/
<i>cha</i> rge /tʃ/	<i>jo</i> b /dʒ/	<i>sh</i> are /ʃ/	Treasu <i>re</i> /ʒ/

In each of above pairs, the only difference between the highlighted sounds in the two words is that the first is **unvoiced** and the second is **voiced**.

- In a **voiced sound**, the vocal cords in the throat vibrate and make a sound.
- In an **unvoiced sound**, there is no vibration, just the sound of air coming out of the mouth.

You can easily hear the difference if you put your fingers in your ears. Make the sound /s/, then make the sound /z/. The vibration on the /z/ sound is very clear.

The rest of the consonants are:

money /m/	help /h/	weakness /w/
personnel /n/	loss /l/	yes /j/
ring /ŋ/	raise /r/	

Vowels

These are the vowels of English. Again, the letters in italics and underlined represent the sound we are focusing on.

The symbols between slashes / / are the IPA's standard symbols. Where the symbol has two dots after it - /iː/ for example - it is a long vowel.

These are **the twelve pure vowels**.

seat /iː/	talk /ɔː/	cut /ʌ/
sit /ɪ/	Work /ɜː/	Operate /ɒ/
put /ʊ/	manpower /æ/	chart /ɑː/
do /uː/	rent /e/	the /ə/

CHULALONGKORN UNIVERSITY

These vowels can be combined to make new vowels, call **diphthongs**:

clear /ɪ/ + /ə/	give us /ɪə/	ware /e/ + /ɪ/	give us /eɪ/
secure /ʊ/ + /ə/	give us /ʊə/	coin /ɔɪ/ + /ɪ/	give us /ɔɪ/
fair /e/ + /ə/	give us /eə/	time /aɪ/ + /ɪ/	give us /aɪ/
phone /ə/ + /ʊ/	give us /əʊ/	now /aʊ/ + /ʊ/	give us /aʊ/

There are also two combinations of three sounds, to make **triphthongs**:

buyer /ɑ/ + /ɪ/ + /ə/ give us /aɪə/

power /ɑ/ + /ʊ/ + /ə/ give us /aʊə/

The sounds of English and the International Phonetic Alphabet

vowels

IPA	ASCII	examples
ʌ	^	cup, luck
ɑ:	a:	arm, father
æ	@	cat, black
ə	..	away, cinema
e	e	met, bed
ɜ: ^r	e:(r)	turn, learn
ɪ	i	hit, sitting
i:	i:	see, heat
ɒ	o	hot, rock
ɔ:	o:	call, four
ʊ	u	put, could
u:	u:	blue, food
aɪ	ai	five, eye
aʊ	au	now, out
oʊ/əʊ	Ou	go, home
eə ^r	e..(r)	where, air
eɪ	ei	say, eight
ɪə ^r	i..(r)	near, here
ɔɪ	oi	boy, join
ʊə ^r	u..(r)	pure, tourist

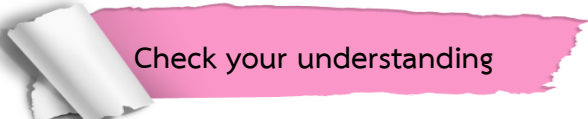
consonants

IPA	ASCII	examples
b	b	bad, lab
d	d	did, lady
f	f	find, if
g	g	give, flag
h	h	how, hello
j	j	yes, yellow
k	k	cat, back
l	l	leg, little
m	m	man, lemon
n	n	no, ten
ŋ	N	sing, finger
p	p	pet, map
r	r	red, try
s	s	sun, miss
ʃ	S	she, crash
t	t	tea, getting
tʃ	tS	check, church
θ	th	think, both
ð	TH	this, mother
v	v	voice, five
w	w	wet, window
z	z	zoo, lazy
ʒ	Z	pleasure, vision
dʒ	dZ	just, large

แหล่งอ้างอิง: 1. <http://www.antimoon.com/resources/phonchart.htm>

2. Clear Speaking for International Business, Down to Business Second series.

 Task 1

 Check your understanding

Read the following groups of words. Circle a word in each group that has a different sound.

1. ought - thought - bought - cought
2. hut - Sunday - cushion - dumb
3. sugar - bull - June - fulfill
4. city - ladies - onion - carried
5. soul - soup - shoulder - dough

 Task 2

Circle a word in each group does not have the sound shown on the picture.

1. bead - pick - bean - peak
2. bit - bead - bin - bit
3. feed - bed - fed - bell
4. pat - hat - park - bat
5. bun - bus - bud - bat

2. Syllable stress

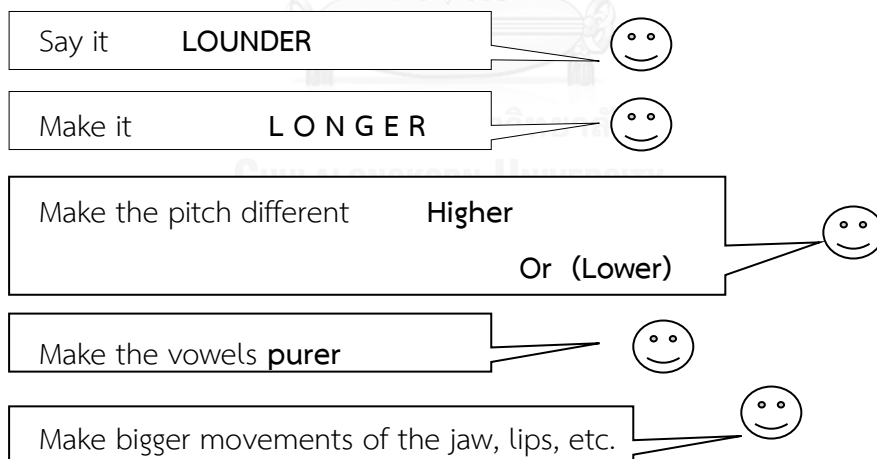
When you are speaking English the words you stress can change the meaning of a sentence. Let's take a look at the following sentence.

All words can be divided into syllables. Sometimes the written form has a different number of syllables from the spoken.

For example, the word interesting when written has four syllables; in-ter-es-ting. But it is often pronounced with three syllables only: in-tres-ting

Here, we are thinking about how a word is pronounced - not how it is written.

If a word has two or more syllables, one is more important than the others. We say that syllable is stressed. When we stress a syllable, we:

In English, the stress is not always in the same place. Look at these !

1. The stress on **the second syllables**, it is shown by a big bold letters.

e**CO**nomy   e**CO**nomist   e**CO**nomize

2. The stress on **the third syllables**, it is shown by a bold letters.

eco**NO**mics   eco**NO**mical

It is very difficult to give rules for all the stresses, but here are a few:

1. **Nouns ad adjectives with two syllables** are often stressed on the first syllable.

CONtract   **PRO**fit   **TRAN**sport   **LIKE**ly
ABstract   **ENG**lish   **LAN**guage   **GEN**der

2. But verbs with two syllables are usually stressed on the second syllable.

dis**CUSS**   **de**SIGN   ex**PAND**   im**PROVE**
en**ROLL**   en**LARGE**   in**VOLVE**   **de**SIGN

3. A small group of two-syllable words has one stress pattern when it is a noun, and the other when it is a verb.

Nouns =   **Ex**port   **Im**port   **PRE**sent   **PRO**duce
Verbs =   ex**PORT**   im**PORT**   pre**SENT**   pro**DUCE**

4. Words ending **-sion, -ic, -tion** are stressed on the syllable before last.

tele**VI**sion   re**DU**ction   corre**LA**tion
eco**NO**m~~ic~~   stra**TE**gic   rea**LIS**tic

5. Words ending **-gy, -phy, -cy, -ty, -my, -al** are usually stressed on the third before syllable from the end.

au**TO**nomy   ge**O**graphy   **SY**Nergy
Inter**NAT**ional   po**LIT**ical   **PRA**ctical

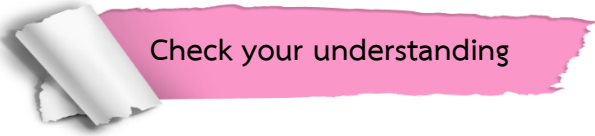
TIPS : Initial of companies or organizations are usually stressed at the end:

BBC

IMF

IBM

WHO

Check your understanding

Task 3

Explore English words with Cambridge Dictionaries Online and underline syllable is stressed.

1.	question database	image pie graph	problem keyword	research classroom survey
2.	review instruct	collect explain	revise progress	concern design
3.	improve record (n.)	combine record (v.)	compare present (n.)	observe present (v.)
4.	librarian zoology	politician biology	conclusion theology	information biography
5.	indicator measurement	survivor instrument	scientist experiment	interviewer reference
6.	coincidence Chinese	trainee Japanese	engineer critique	technique booklet
7.	thirteen thirty	fourteen forty	fifteen sixty	seventeen seventy
8.	verify finalize	simplify hypothesize	clarify soften	deepen broaden
9.	effective scientific	qualitative electronic	subjective historical	academic empirical
10.	political invisible	statistical effectively	historically academically	manually Invisibly

3. Sentence focus

Content words include main verbs, nouns, adjectives, adverbs, negative auxiliary verbs, demonstratives, and question words. These are words that must be included in the sentence for it to make sense, and are words that should be stressed within the sentence. Here are some examples:

- **Main Verbs:** go, talking, writes
- **Nouns:** teacher, chair, New York
- **Adjectives:** large, brilliant, pretty
- **Adverbs:** quietly, slowly, elegantly
- **Negative Auxiliary Verbs:** aren't, won't, can't
- **Demonstratives:** those, this, that
- **Question Words:** how, when, why

Function words include pronouns, preposition, articles, conjunctions, auxiliary verbs, and the main verb 'to be'. These words add proper grammatical structure and flow to your sentence, but should not be stressed – think of them as background words. Here are some examples:

- **Pronouns:** she, they, he
- **Prepositions:** above, in, with
- **Articles:** few, a, the
- **Conjunctions:** nor, yet, so
- **Auxiliary Verbs:** might, were, do
- **Verb 'to be':** am, is, was

Practice speaking through the sentences below, focus on stressing the content words. Tape yourself doing this and you will be surprised at how quickly your pronunciation improves!

- By the time he receives this letter, I will have caught the train to Paris.
- Following closely behind the herd was a group of filthy, disgusting vultures.
- I'll make sure to give him a ring the next time I'm in town.
- Not only are the exams required, but they are also absolutely imperative for your further education.

Check your understanding

Work with a partner to find and circle the content words in each sentence. And practice reading the text aloud, putting stress on the content words you circled.

Are you burning the candle at both ends? Do you feel you have no time for yourself? Do you forget to call family on birthdays or holidays? Have you stopped going out with friends because you're too busy? Do you have trouble relaxing and having fun? If you recognize yourself, you should remember to slow down and take more time for everything. Living a balanced life is about integrating the many vital areas of your life, including your health, friends, family, work, and romance. Here are some tips for restoring a healthy perspective. First, remember to take time for the important people in your life. Stop over-scheduling and spend quality time with friends and family. Second, learn to eat, talk, walk, and drive more slowly. And don't forget to turn your cell phone off sometimes. People who really want to talk to you will call back. Third, learn to live in the present and stop worrying about the future.

And finally, take it easy and begin enjoying the simple things in life. Stop to smell the roses.

แหล่งข้อมูล: Copyright © 2006 by Pearson Education. Permission granted to reproduce for classroom use.

4. Sentences Intonation

Correct intonation and stress are the key to speaking English fluently with good pronunciation. Intonation and stress refers to the music of the English language.

In English, there are **three** intonation patterns:

1. Rising ↗
2. Falling ↘
3. Level →

1. Sentence intonation in statements

A. Simple statements

In a simple statement or a declarative sentence, the voice normally starts from a normal tone, then rises above normal when reaching the last sentence stress, and finally falls below normal at the end of the sentence. Some language specialists say that when the tone falls below normal, it works as an oral period (a full stop). The listener will realize that this is the end of the statement. This type of intonation pattern is called a rising-falling intonation.

- Good morning.
- My name is Pimsiri Panyadee.
- I am from Trattrakankhun School.

B. Statements with a series

A statement of series with and, or, but is considered a special construction. The voice normally starts from a normal tone, then rises on all members of the series except for the last. The voice falls below normal on the last sentence stress, marking the end of the statement.

- Good morning the committee, professors, ladies, and gentlemen.
- I've divided my presentation into four main parts which are background, methodology, results, and conclusion.
- I'll be using a whiteboard, flipcharts, and PowerPoint.

C. Statements with coordinators

Like other kinds of statements, statements with coordinators start with a normal tone, rise at the end of the first chunk (clause), then follow with the simple statement intonation on the second chunk until the end of the sentence

- If you have any questions, please feel free to ask.
- Because the demand had increased, the price had gone up.
- When the temperature is high, the germs grow well.

2. Sentence intonation in Wh-questions

A wh-question is a question that begins with a question word such as what, when, where, why, which, who, or how. In a wh-question, the voice normally starts from a normal tone, then rises above normal when reaching the last sentence stress, and at the end of the sentence the voice falls below normal. Again the fall of the

voice at the end of the sentence indicates that your thought is completed. This type of intonation pattern is called a rising-falling intonation.

- What is the topic of your study?
- Where did you collect the data?

3. Sentence intonation in yes-no questions

A yes-no question is a question that begin with words such as an auxiliary verb like: can, could, shall, should, may, might, must, or the verbs “to be”, “to have”, “to do” in any tense. That is to say this type of question does not begin with a wh-question word. This kind of question takes either a yes or no answer.

The intonation voice pattern for a yes-no question starts with a normal tone, and the rises to a high tone at the last stressed word of a sentence. It is called a rising intonation. This rising intonation leaves the listener with a feeling that he or she should give an answer in reaction to the previous question or add to the conversation.

- Shall we start?
- Do you have any questions?
- Would anyone like to ask a question at this point?
- Should we move on to the next topic?

Additionally, a statement or phrase can be made a question when the rising intonation is applied.

- Any questions?
- Understand?

There is also another type of question which begins with words such as an auxiliary verb like; can, could, shall, should, may, might, must, the verb “to be”, “to have”, or “to do” in any tense. However, the sentence is doubled by providing

alternatives. There are two intonation patterns and two ways to reply to the question.

Pattern 1: a normal tone at the beginning and a high at the end; like a common rising intonation.

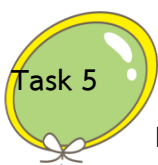
- Do you have a whiteboard or a computer?

This type of intonation pattern should be answered by yes or no.

Pattern 2: a normal tone at the beginning, a rising on the first alternative, and a normal tone again after the word “or”, and then a high tone at the end of the sentence appearing as two sets of rising intonation.

- Do you have a whiteboard or a computer?

This type of intonation pattern should be answered by choosing a choice either “a whiteboard” or “a computer”

Check your understanding

Pronounce each sentence in the following exercise and record your voice and submit the file to the instructor by uploading on the Face book Group.

1. Statements

- Good morning ladies and gentlemen.
- Welcome to Tratrakankhun School.
- The subject of my presentation is smoking in adolescence.

2. Commands

- Please turn to page twenty.

- b. Look at this line graph.
- c. Don't leave your belongings unattended.

3. Statements with a series

- a. This graph shows income, expense, and savings.
- b. We are going to discuss problems, solutions, and recommendations.
- c. I suggest that we establish confidence, practice speaking, and prepare visual aids.

4. Statements with coordinators

- a. If you have any questions, please feel free to interrupt.
- b. Before I move on, I'd like to conclude this point.
- c. Because of the deforestation, the south was badly flooded.

5. Wh-questions

- a. When did it start?
- b. How many boys and girls were included?
- c. How could you maintain students' relaxed attitude in the classroom.

6. Yes-no questions

- a. Should we move on to the next point?
- b. Did it create an impact at some points?
- c. Could you see the lines at the back?

7. Alternative questions

- a. Would you rather use a pie chart or a bar graph?
- b. Should we start by a quote or a famous statement?
- c. Is it possible to observe or record the classroom atmosphere?

5. Pausing within sentences

Speaking clearly and being understood when speaking English isn't just about pronouncing **vowels** and **consonants** correctly, or even using the correct **rhythm**, **stress** and **connected speech** pronunciation rules. Another key to speaking clearly and being understood is **pausing between groups of words** in your sentences. That means, native English speakers do **not** speak continuously. In fact, they take tiny pauses (meaning, they don't speak for a fraction of a second) between groups of words.

Why Pause?

1. Give the listener time to understand your words.
2. Emphasize one main word in a group of words.

(1) Taking a very short pause between groups of words (called "**thought groups**") gives your listener the **opportunity** to digest, take in and understand what you have already said, without having to worry about what you are *going* to say next.

Example.

Compare the pronunciation of the following two sentences.

"Why would you go to school when you could work and earn money?"

Versus

"Why would you go to school / when you could work / and earn money?"

The second sentence is much easier to understand—even for a native speaker—because I **very slightly paused** between thought groups, those groups of words that presented a thought together. This allowed the listener to digest and understand each part of the sentence before going on to the next part of the sentence. Remember, the pause is **very short** and **quick**, but very effective.

Pausing + Stress

Pausing is also necessary to be understood, because when starting a conversation, English speakers unconsciously emphasize the **last content word** of the thought group. Therefore, the last content word of the thought group will be pronounced with **more stress** and a **higher pitch**.

(2) In addition to pausing between thought groups, **must emphasized the last content words of those thought groups**. Here, add extra stress to three nouns: “school”, “work” and “money”.

Example

“Why would you go to SCHOOL/when you could WORK/and earn MONEY?”

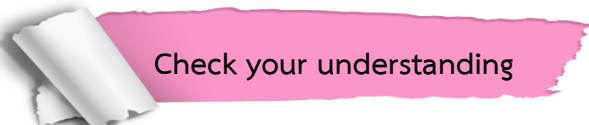
Remember, in English, it is the speaker’s job to be very clear. It is NOT the listener’s job to work hard to understand the speech. So, pausing and **stressing content words** is an important way that English speakers can be clear.

So, to review, when thinking about **pausing when speaking English**, we do two things:

- **Pause between thought groups**, groups of words that create a thought; and
- **Emphasize the last content word** in each thought group when starting a conversation.

Task 6

Check your understanding

Speak and repeat and repeat

- “Excuse me. / Where is the bathroom?”
- “Now that I see it, / I think I prefer it in red.”
- “She hasn’t told me, / but I think she’ll get married soon.”
- “She’s pregnant! / And due in October!”
- “I got a new puppy, / but now I need to train her!”
- “Though Steve Jobs is irreplaceable / I think Apple can succeed without him.”

แหล่งอ้างอิง <http://www.elementalenglish.com/pausing-thought-groups-english-pronunciation/>

3. แบบประเมินและเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ ข้อมูลแบบ Rubric Scoring

เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลแบบ Rubric Scoring
ด้านการเตรียมและเนื้อหาและด้านการพูดนำเสนอ

ตารางแสดงเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลแบบรูบริค
(ด้านการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ)

1. ด้านการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ (preparation)					
คุณลักษณะ/เกณฑ์	ระดับพอใช้ (1)	ระดับดี (2)	ระดับดีมาก (3)	ค่าน้ำหนัก	คะแนน
1.1 การเขียนโครงร่างบทนำ					
1.1.1 การเขียนโครงร่างบทนำ	1 - 10 (คะแนน)	11 - 20 (คะแนน)	21 - 30 (คะแนน)	(3)	30
9 องค์ประกอบ	บทนำ	บทนำ	บทนำ		
1. Greeting and addressing the audience	มีองค์ประกอบน้อยกว่า 5 ข้อ ไม่เหมาะสมกับหัวข้อ เรื่อง วัตถุประสงค์ ผู้ฟัง และโอกาสในการพูด	มีองค์ประกอบ 5 ข้อ เหมาะสมกับหัวข้อ เรื่อง วัตถุประสงค์ ผู้ฟัง และโอกาสในการพูด เรียกความสนใจจากผู้ฟัง	มีองค์ประกอบครบ 9 ข้อ เหมาะสมกับหัวข้อเรื่อง วัตถุประสงค์ ผู้ฟัง และโอกาสในการพูด เรียกความสนใจจากผู้ฟัง		
2. Introducing yourself and the title of your research					
3. Stating the objectives of the presentation					
4. Outlining the Presentation on					
5. Making an interesting comment					
6. Visuals					
7. Stating session time					

8. Stating question & answer period					
9. Making a link to the body of the presentation					
1. ด้านการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ (preparation) (ต่อ)					
1.2 การเขียนโครงร่างเนื้อหา (body part)					
1.2.1 เขียนประโยคระบุประเด็นหลัก ประเด็นเฉพาะ	1-3 (คะแนน) เขียนประโยคที่ระบุประเด็นหลัก (thesis) และประโยคที่ระบุประเด็นเฉพาะ (specific purpose) ไม่ถูกต้อง	4-5 (คะแนน) เขียนประโยคที่ระบุประเด็นหลัก (thesis) และประโยคที่ระบุประเด็นเฉพาะ (specific purpose) ได้ถูกต้อง	6-10 (คะแนน) เขียนประโยคที่ระบุประเด็นหลัก (thesis) และประโยคที่ระบุประเด็นเฉพาะ (specific purpose) ได้ถูกต้องและสอดคล้อง เหมาะสมกับผู้ฟังและโอกาสการพูด	(1)	10
1.2.2 เนื้อหา	1 - 10 (คะแนน) เนื้อหาไม่ถูกต้องตามหลักวิชาการและผู้ฟังไม่ได้รับความรู้ หรือไม่ได้ความรู้เพิ่มขึ้นเพียงบางส่วน	11 - 20 (คะแนน) เนื้อหาถูกต้องตามหลักวิชาการ และผู้ฟังได้รับความรู้หรือได้ความรู้เพิ่มขึ้นเพียงบางส่วน	21 - 30 (คะแนน) เนื้อหาถูกต้องตามหลักวิชาการ และผู้ฟังได้รับความรู้หรือได้ความรู้เพิ่มขึ้น	(3)	30
1.2.3 ตัวอย่างผลวิจัยประกอบเนื้อหา	1-3 (คะแนน) ไม่มีการยกตัวอย่างหรือผลการวิจัยที่สอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง	4-5 (คะแนน) มีการยกตัวอย่างหรือผลการวิจัยที่สอดคล้องกับหัวข้อเรื่องอย่างน้อย 1 ตัวอย่าง	6-10 (คะแนน) มีการยกตัวอย่างหรือผลการวิจัยที่สอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง อย่างน้อย 2-3 ตัวอย่าง	(1)	10
1. ด้านการเตรียมความพร้อมในการนำเสนอ (preparation) (ต่อ)					
1.3 การเขียนโครงร่างบทสรุป (conclusion part)					
1.3.1 การเขียนโครงร่างบทสรุป องค์ประกอบ	1-3 (คะแนน) บทสรุป ไม่มีการเขียนบททวนประเด็นสำคัญและไม่มีการสรุปก่อนจบ และไม่มีประโยค	4-5 (คะแนน) บทสรุป มีการเขียนบททวนประเด็นสำคัญมีการสรุปก่อนจบมีประโยคกล่าวปิดที่ทิ้งท้ายด้วยข้อคิดที่	6-10 (คะแนน) บทสรุป มีคุณลักษณะครบ 3 ข้อ มีประโยคกล่าวปิดที่ทิ้งท้ายด้วยข้อคิดที่เป็นคำถาม	(1)	10
1. Conclusions					
2. Suggestions					
3. Closing					

	กล่าวปิดที่ทิ้งท้ายด้วยข้อคิดที่เป็นคำถามหรือคำคมหรือมีเพียงอย่างเดียวหนึ่ง	เป็นคำถาม คำคมแต่ไม่สอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง วัตถุประสงค์ ผู้ฟัง และโอกาสในการพูด	คำคมที่สอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง วัตถุประสงค์ ผู้ฟัง และโอกาสในการพูด		
1.4 ใช้คำสันธาน, signposting, transitions					
1.4.1 ใช้คำสันธาน, signposting, transitions	1-3 (คะแนน)	4-5 (คะแนน)	6-10 (คะแนน)	(1)	10
	ใช้คำสันธาน, signposting, transitions ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม สอดคล้องกับเรื่องที่พูด โดยมีข้อผิดพลาดเกินกว่า 3 คำขึ้นไป	ใช้คำสันธาน, signposting, transitions ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม สอดคล้องกับเรื่องที่พูด โดยมีข้อผิดพลาดเพียง 1-3 คำ	ใช้คำสันธาน, signposting, transitions ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม สอดคล้องกับเรื่องที่พูดโดยไม่มีข้อผิดพลาด		
รวมคะแนนความสามารถในด้านการเตรียมและเนื้อหา 100 คะแนน					

ตารางแสดงเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ข้อมูลแบบรูปรีด (ด้านการพูดนำเสนอ)

2. ด้านการพูดนำเสนอ (presentation)					
2.1 การนำเสนอเนื้อหาที่ถูกต้องตามหลักวิชาการและหัวข้อเรื่อง					
1) เนื้อหา	1 - 7 (คะแนน)	8 - 14 (คะแนน)	15 - 20 (คะแนน)	(3)	20
	นำเสนอเนื้อหาถูกต้องตามหลักวิชาการและหัวข้อเรื่องเพียงบางส่วนและไม่เป็นความรู้ใหม่ หรือไม่เพิ่มความรู้ให้กับผู้ฟังเลย	นำเสนอเนื้อหาถูกต้องตามหลักวิชาการและหัวข้อเรื่องเพียงบางส่วนและเป็นการเพิ่มความรู้อีกกับผู้ฟัง	นำเสนอเนื้อหาถูกต้องและครบถ้วนสมบูรณ์ตามหลักวิชาการและหัวข้อเรื่อง และเป็นการเพิ่มความรู้อีกกับผู้ฟังและหรือเป็นความรู้ใหม่แก่ผู้ฟัง		
2) ตัวอย่างสถิติ ผลวิจัยประกอบเนื้อหา	1 (คะแนน)	2 (คะแนน)	3 (คะแนน)	(1)	3
	ไม่มีการยกตัวอย่างหรือผลการวิจัยที่สอดคล้องกับหัวข้อเรื่องประกอบการพูดนำเสนอ	มีการยกตัวอย่างหรือผลการวิจัยที่สอดคล้องกับหัวข้อเรื่องประกอบการพูดนำเสนอ อย่างน้อย 1 ตัวอย่าง	มีการยกตัวอย่าง หรือผลการวิจัยที่สอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง ประกอบการพูดนำเสนอ อย่างน้อย 2-3 ตัวอย่าง		

2. ด้านการพูดนำเสนอ (presentation) (ต่อ)					
2.2 การออกเสียงภาษาอังกฤษและใช้ไวยากรณ์ทางภาษาอย่างถูกต้อง					
1) ออกเสียง ภาษาอังกฤษ	1 - 7 (คะแนน) ออกเสียง ภาษาอังกฤษได้อย่าง ถูกต้อง คล่องแคล่ว ชัดถ้อยชัดคำ โดยมี ข้อผิดพลาดเกินกว่า 3 คำ	8 - 14 (คะแนน) ออกเสียง ภาษาอังกฤษได้ อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว ชัดถ้อยชัดคำ โดยมี ข้อผิดพลาดเพียง 1-3 คำ	15 - 20 (คะแนน) ออกเสียง ภาษาอังกฤษได้อย่าง ถูกต้อง คล่องแคล่ว ชัดถ้อยชัดคำทุกคำ โดยไม่มีข้อผิดพลาด	(3)	20
2) ใช้ไวยากรณ์ ทางภาษา	1 (คะแนน) ใช้โครงสร้างประโยค ได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม สอดคล้อง กับเรื่องที่พูด โดยมี ข้อผิดพลาดเกินกว่า 3 ประโยค	2 (คะแนน) ใช้โครงสร้าง ประโยคได้อย่าง ถูกต้องเหมาะสม สอดคล้องกับเรื่องที่ พูด โดยมี ข้อผิดพลาดเพียง 1-3 ประโยค	3 (คะแนน) ใช้โครงสร้างประโยค ได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม สอดคล้อง กับเรื่องที่พูด โดยไม่ มีข้อผิดพลาด	(1)	3
3) ใช้คำสันธาน	1 (คะแนน) ใช้คำสันธานได้อย่าง ถูกต้องเหมาะสม สอดคล้องกับเรื่องที่ พูด โดยมี ข้อผิดพลาดเกินกว่า 3 คำ	2 (คะแนน) ใช้คำสันธานได้ อย่างถูกต้อง เหมาะสม สอดคล้องกับเรื่องที่ พูด โดยมี ข้อผิดพลาดเพียง 1-3 คำ	3 (คะแนน) ใช้คำสันธานได้อย่าง ถูกต้องเหมาะสม สอดคล้องกับเรื่องที่ พูด โดยไม่มี ข้อผิดพลาด	(1)	3
2. ด้านการพูดนำเสนอ (presentation) (ต่อ)					
2.3 การใช้ระดับเสียงสูงต่ำ เน้นคำ เน้นคำสำคัญในประโยค และจังหวะการหยุดในช่วงจบประโยค ความดังของเสียงอย่าง ถูกต้องเหมาะสม					
1) ใช้เสียงสูง ต่ำ	1 (คะแนน) มีการใช้เสียงสูงต่ำได้ อย่างถูกต้อง เหมาะสม โดยมีจุด ผิดพลาดเกิน 3 จุด	2 (คะแนน) มีการใช้เสียงสูงต่ำ ได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม โดยมีจุด ผิดพลาดเพียง 1-3 จุด	3 (คะแนน) มีการใช้เสียงสูงต่ำได้ อย่างถูกต้อง เหมาะสม โดยไม่มี จุดผิดพลาด	(1)	3
2) เน้นคำสำคัญใน ประโยค	1 (คะแนน) มีการเน้นคำสำคัญใน ประโยคอย่างถูกต้อง เหมาะสม โดยมีจุด ผิดพลาดเกิน 3 จุด	2 (คะแนน) มีการเน้นคำสำคัญ ในประโยคอย่าง ถูกต้องเหมาะสม โดยมีจุดผิดพลาด	3 (คะแนน) มีการเน้นคำสำคัญใน ประโยคอย่างถูกต้อง เหมาะสม โดยไม่มี จุดผิดพลาด	(1)	3

		เพียง 1-3 จุด			
3) จังหวะการหยุด ในช่วงจบประโยค	1 (คะแนน) มีการหยุดในช่วงจบ ประโยคอย่างถูกต้อง เหมาะสม โดยมีจุด ผิดพลาดเกิน 3 จุด	2 (คะแนน) มีการหยุดในช่วงจบ ประโยคอย่าง ถูกต้องเหมาะสม โดยมีจุดผิดพลาด เพียง 1-3 จุด	3 (คะแนน) มีการหยุดในช่วงจบ ประโยคอย่างถูกต้อง เหมาะสม โดยไม่มี จุดผิดพลาด	(1)	3
4) ระดับความดัง ของเสียง	1 (คะแนน) ใช้ความดังของเสียง ได้ ไม่ถูกต้อง ไม่ เหมาะสมกับเนื้อหา	2 (คะแนน) ใช้ความดังของเสียง ได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมกับเนื้อหา บ้างเป็นบางครั้ง	3 (คะแนน) ใช้ความดังของเสียง ได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมกับเนื้อหา อย่างสม่ำเสมอ ตลอดระยะเวลาการ พูดนำเสนอ	(1)	3
2. ด้านการพูดนำเสนอ (presentation) (ต่อ)					
2.4 การใช้อวัจนภาษาสอดคล้อง เหมาะสมกับเนื้อหาที่พูด					
1) ท่วงทีการเดิน	0.5 (คะแนน) มีท่วงทีการเดินที่ไม่ สอดคล้อง ไม่ เหมาะสมกับเนื้อหา ที่พูด หรือ ไม่มีเลย	1 (คะแนน) มีท่วงทีการเดินที่ สอดคล้อง เหมาะสมกับเนื้อหา ที่พูดเป็นบางครั้ง	1.5 (คะแนน) มีท่วงทีการเดินที่ สอดคล้อง เหมาะสม กับเนื้อหาที่พูด	(0.7)	2
2) การวางท่า	0.5 (คะแนน) มีการวางท่าที่ไม่ ถูกต้อง ไม่สอดคล้อง ไม่เหมาะสมกับ เนื้อหาที่พูด หรือไม่มี เลย	1 (คะแนน) มีการวางท่าที่ ถูกต้อง สอดคล้อง เหมาะสมกับเนื้อหา ที่พูดเป็นบางครั้ง	1.5 (คะแนน) มีการวางท่าที่ เหมาะสม สอดคล้อง กับเนื้อหาที่พูด	(0.7)	2
3) การใช้มือและ แขน	1 (คะแนน) มีการใช้มือและแขน ที่ไม่ถูกต้อง ไม่ สอดคล้อง ไม่ เหมาะสมกับเนื้อหา ที่พูด หรือไม่มีเลย	2 (คะแนน) มีการใช้มือและ แขนที่ถูกต้อง สอดคล้อง เหมาะสมกับเนื้อหา ที่พูดบ้างเป็น บางครั้ง	3 (คะแนน) มีการใช้มือและแขน ที่ถูกต้องสอดคล้อง เหมาะสมกับเนื้อหา ที่พูด	(1)	3
4) การสบสายตา ผู้ฟัง	1 (คะแนน) มีการสบสายตาผู้ฟัง ที่ไม่สอดคล้อง ไม่ เหมาะสมกับเนื้อหา ที่พูด หรือ ไม่มีเลย	2 (คะแนน) มีการสบสายตา ผู้ฟังที่สอดคล้อง เหมาะสมกับเนื้อหา ที่พูดบ้างเป็น บางครั้ง	3 (คะแนน) มีการสบสายตาผู้ฟัง ที่สอดคล้อง เหมาะสมกับ เนื้อหาที่พูด	(1)	3

2. ด้านการพูดนำเสนอ (presentation) (ต่อ)					
5) การแสดงสีหน้า	1 (คะแนน)	2 (คะแนน)	3 (คะแนน)	(1)	3
	มีการแสดงสีหน้าที่ไม่ถูกต้อง ไม่สอดคล้อง ไม่เหมาะสมกับเนื้อหาที่พูด หรือไม่มีเลย	มีการแสดงสีหน้าที่ถูกต้องสอดคล้อง เหมาะสมกับเนื้อหาที่พูดบ้างเป็นบางครั้ง	มีการแสดงสีหน้าที่ถูกต้อง สอดคล้อง เหมาะสมกับเนื้อหาที่พูด		
2.5 การใช้รูปแบบการพูดนำเสนอเหมาะสม สอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง ผู้ฟังและโอกาสในการพูด					
1) ลำดับขั้นตอนการพูดนำเสนอ	1 - 7 (คะแนน)	8 - 14 (คะแนน)	15 - 20 (คะแนน)	(3)	20
	พูดนำเสนอข้อมูลอย่างไม่เป็นลำดับขั้นตอน และไม่เหมาะสมตามรูปแบบการพูด หัวข้อเรื่อง ผู้ฟังและโอกาสในการพูด	พูดนำเสนอข้อมูลอย่างไม่เป็นลำดับขั้นตอน หรือ ไม่เหมาะสมตามรูปแบบการพูด หัวข้อเรื่อง ผู้ฟังและโอกาสในการพูด	พูดนำเสนอข้อมูลอย่างมีลำดับขั้นตอนเหมาะสมตามรูปแบบการพูด หัวข้อเรื่อง ผู้ฟังและโอกาสในการพูด ประกอบด้วยคำ ทักทาย/บทนา/ประโยคเปิด เนื้อหา บทสรุป และประโยคปิดท้าย		
2.6 การใช้สื่อประกอบการพูดนำเสนอสอดคล้องและเหมาะสมกับหัวข้อเรื่องและโอกาสในการพูด					
1) ใช้สื่อ วัสดุ อุปกรณ์ กราฟ รูปภาพ และสื่อ มัลติมีเดีย ประกอบการนำเสนอ	1 (คะแนน)	2 (คะแนน)	3 (คะแนน)	(1)	3
	ไม่มีการใช้สื่อ วัสดุ อุปกรณ์ กราฟ รูปภาพและสื่อ มัลติมีเดีย เช่น Power Point, You Tube	มีการใช้สื่อ วัสดุ อุปกรณ์ กราฟ รูปภาพและสื่อ มัลติมีเดีย เช่น Power Point, You Tube และ	มีการใช้สื่อ วัสดุ อุปกรณ์ กราฟ รูปภาพและสื่อ มัลติมีเดีย เช่น Power Point, You Tube และ		
2. ด้านการพูดนำเสนอ (presentation) (ต่อ)					
	และอื่นๆ ประกอบการพูดนำเสนอ	อื่นๆ ประกอบการพูดนำเสนอ แต่ไม่ช่วยกระตุ้นความสนใจจากผู้ฟัง และช่วยให้เข้าใจเรื่องอย่างชัดเจนมากขึ้น	อื่นๆ ประกอบการพูดนำเสนอ ที่สอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง และโอกาสในการพูด และมีความน่าเชื่อถือช่วยกระตุ้นความสนใจจากผู้ฟัง และช่วยให้เข้าใจเรื่องอย่างชัดเจนมากขึ้น		

2.7 การพูดครบถ้วนตามเวลาที่กำหนด					
1) ใช้เวลาในการพูด 5 นาที	1 (คะแนน) พูดได้ครบถ้วน แต่ใช้เวลาน้อยกว่า หรือมากกว่า 1 นาที เป็นต้นไป (น้อยกว่า 4 นาที หรือมากกว่า 6 นาที)	2 (คะแนน) พูดได้ครบถ้วน แต่ใช้เวลามากกว่า หรือน้อยกว่า เวลาที่กำหนดไป 30 วินาที (มากกว่า 5.30 หรือน้อยกว่า 4.30)	3 (คะแนน) พูดได้ครบถ้วนในเวลา 5 นาที	(1)	3
คะแนนความสามารถในด้านการพูดนำเสนอ 100 คะแนน					

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางนงลักษณ์ แพงเรื่อน เกิดเมื่อวันที่ 29 เมษายน พ.ศ. 2515 ที่จังหวัดลำปาง สำเร็จ การศึกษาศิลปศาสตรบัณฑิต วิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ เชียงใหม่ เมื่อปีการศึกษา 2537 สำเร็จการศึกษาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร เมื่อปีการศึกษา 2547 เข้าศึกษาต่อในหลักสูตรครุศาสตร ดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปี การศึกษา 2554 ปัจจุบันรับราชการตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียน นครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

